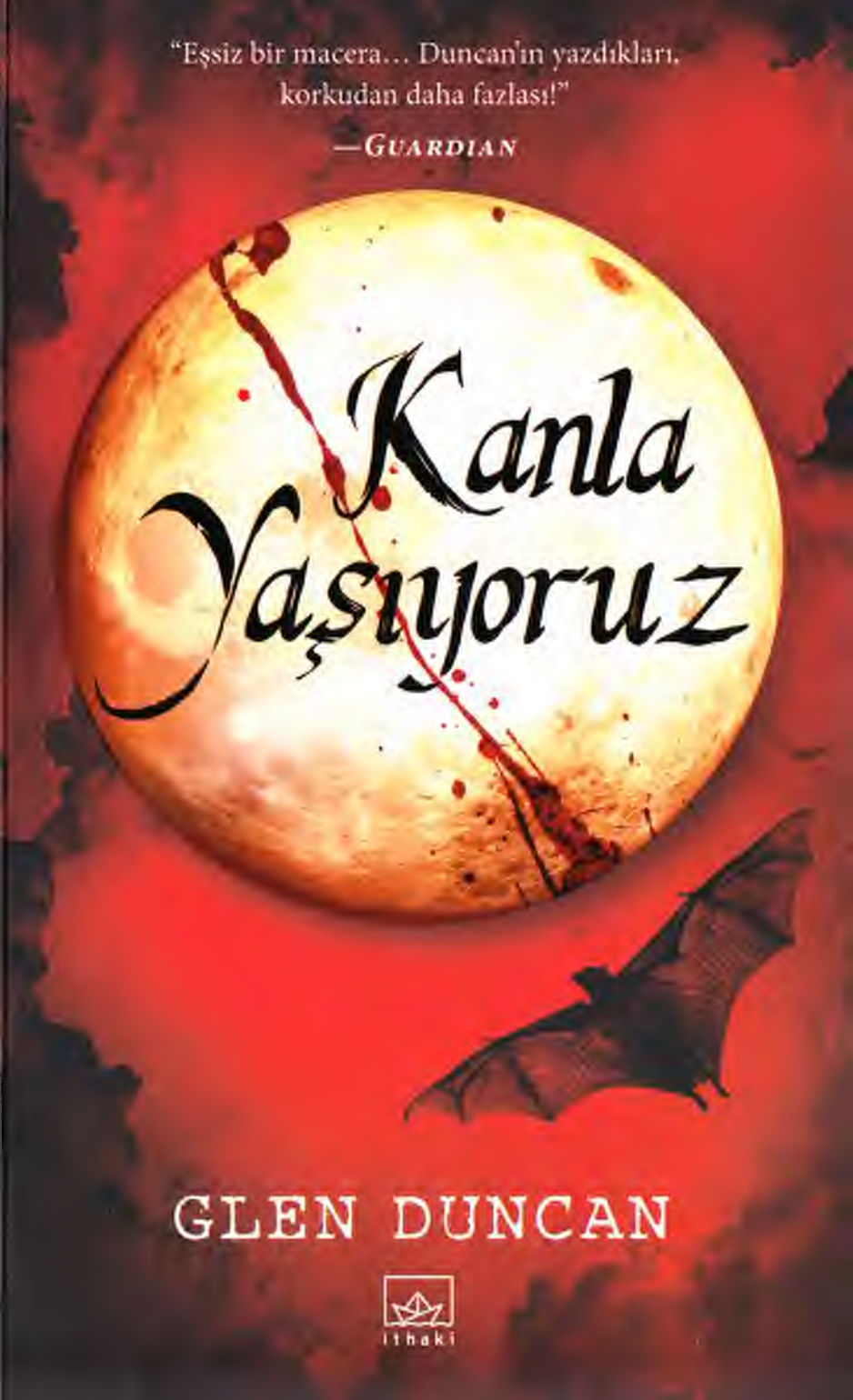
"Eşsiz bir macera… Duncan'ın yazdıkları, korkudan daha fazlası!"

—GUARDIAN

Kanla Yaşıyoruz

GLEN DUNCAN

İthaki

Glen Duncan

1965'te Bolton'da doğan, Lancaster ve Exeter üniversitelerinde felsefe ve edebiyat öğrenimi gören İngiliz yazar Glen Duncan'ın ilk romanı *Hope* 1997'de yayımlandı. 2002'de yayımlanan *Ben, Lucifer* ile daha geniş kitlelerce tanındı. Duncan bir dönem Londra'da kitapçılık da yaptı. Dünya çapında beğeniyle karşılanan Son Kurtadam üçlemesi, İthaki Yayınları tarafından Türkçeye kazandırıldı.

Kanla Yaşıyoruz
Glen Duncan

Orijinal Adı: *By Blood We Live*

İthaki Yayınları - 1124

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Ozancan Demirışık*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Şükrü Karakoç*
1. Baskı, Ağustos 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-375-578-4

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Irmak Ertuna-Howison, 2016
© İthaki, 2016
© Glen Duncan, 2014

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Glen Duncan

KANLA YAŞIYORUZ

Çeviren:
Irmak Ertuna-Howison

ithaki

"Kanla yaşıyoruz, sıcak ve soğuk
Dünyayı mahvetmek ve kurtarmak için:
Tutunacak kansız bir mit yok."
Geoffrey Hill – "Yaradılış"

BİRİNCİ KISIM

KANDIRILMIŞ

1
Remshi

İnsanları ruh sağlıklarını yitirdiklerinde öldürmek en iyisi. Dünyaya ve kendilerine sunacak bir şeyleri kalmadığında.

Yine de o zaman birini öldürmem gerekmezdi. Yirmi saatten az bir süre önce beslenmiştim. Tatmin olmuş ve rahatlamış biçimde uyanmam, en azından bir hafta kanla işim olmaması gerekirdi. Ama abartmadan ifade edecek olursam resmen karman çorman uyanmıştım. Kafamda sesler (nedense *Her kelimesi yalan... Her kelimesi yalan...* diye tekrar edip duruyordu), kalpte deprem, ruhta Sartre-vari bir bulantı ve yüzyıllardır hissetmediğim türde bir *açlık*. Islah edilmiş, buzdolabından yarım düzine kan poşetiyle tatmin edilecek türde bir açlık değildi. Hayır. Bu Kırbaç'tı, eski usul, pazarlık edilemeyecek, damarlarımı tek bir emirle dolduran kırmızı bir koroydu: ŞİMDİ CANLI KAN BUL *YA DA ÖL*.

Tüm bunların şaşırtıcı travmatikliği bir yana, esas gizem bu değildi. Asıl garip olan, gördüğüm rüyaydı. Cinayetle *başlama*. Rüyayla *başlama*. Biliyorum. Ama kendimi savunmak için iki mazeretim var: Birincisi, ben bir katilim. İkincisi de, rüya dev bir anomaliydi. İçeriğinden bahsetmiyorum. Rüya görmüş olmamdan bahsediyorum. Anlayacağınız, ben hiç rüya görmem. Hiç. Görmem. Vali öldüğünden beri. Ve bu da çok, çok uzun zaman önceydi.

Şimdi bunu irdeleme şansım yok ama. Açlığın güzelliği, onu tatmin etme zorunluluğunun yanında her şey ikinci plana atılıyor. Kafanıza bir silah dayanmış gibi bir odak kazanıyorsunuz.

İşte oradaydım.

Randolf Moyser'in evi. Pornocuydu ve evinin de tam bir pornocu evi olması şaşırtıcı değildi: krem rengi deri Milan koltukları, zümrüt sehpalar, inek derisi halılar, avizeler, Bahama kumu renginde halılar, ancak vinçle asılacak kadar ağır aynalar. Konumu yüzünden burayı seçmiştim. Malibu Springs'in iki kilometre kuzeybatısındaydı. Doğu tarafı çam ormanlarıyla çevrelenmişti, batıda ise üzerinde yerleşim olmayan bir yeşillik vardı. En yakın komşunun bahçesi beş yüz metre ilerideydi. "Seçtim," dedim ama bu doğru değil. Kırbaç çekici bir rehberdir, havadaki kokunun görünmez vektörlerini ve cereyanlarını bulur, tatminine götüren mekânları uzayda arar. Kanın diyaloğu –sizinki ve onlarınki (ya da benimki ve seninki)– daha birbirinizle bakışmadan başlar. Aşk hikâyesi. Vali'yi tam görmeden önce. On yedi bin yıl önce.

(Evet, doğru okudunuz.)

Arabayı toprak yolun kenarına park ettim ve ormanın içinden yürüdüm. Piyasada E. Rekt olarak tanınan Randolf'un (ben de sahibi olduğum yapım şirketi onunla ilgili bir belgesel çektiğinden beri tanıyordum) ruhu tükenmişti. Elli sekiz yaşına gelmişti ve yirmi yıldır o kadar zengindi ki neye benzediğinin bir önemi kalmamıştı. Fiziksel olarak bakımsız olması psikolojisinin bir parçasıydı: Ağzında çükü, önünde diz çökmüş yirmi ikiliğin gerçekten de bunu istiyor olması ihtimali kalmamalıydı. Uzamış ayak tırnakları. Sarkık karın ve göğüsler. Açılan gözenekler. Kelleşip de bundan kaygılanmamak, hatta keyif almak harika olmalıydı.

Ama psikolojisi ona ihanet etmişti. Psikolojisi, eğer yeterli sayıda kadını istemediği şeyleri yapmaya, zor kullanmadan (bu hile olurdu), kandırarak, parayla, psikolojiyle ikna ederse varoluş sorusunun cevaplanacağını söylemişti. Bu denklemin –kadınları aşağılayarak gerçeğe ulaşmanın– nereden çıktığını bilmiyor, sadece buna hiç kuşku duymadan inanıyordu. Bundan kaçınmamıştı. Porno endüstrisinde geçirdiği otuz beş seneden sonra bir kadına yaptırmayı düşünüp de yaptırmadığı bir şey kalmamıştı. Ama psikolojisi ona yalan söylemişti. Psikolojisi Şeytan gibiydi, sahte vaatlerle onu kandırmıştı. Farklı sebeplerle diğer kadınların yapmak istemediği şeyleri yapmaya hazır (performanslarından kendilerini yeteri kadar aşağılamadıklarına dair bir sabırsızlık ve hoşnutsuzluk okunabilirdi) az sayıdaki kadın problemini bir kenara koyarsak; bu az sayıdaki kadının onun psikolojisine fayda etmediği (ve açıkçası endüstriyi herkes için mahvettiği) problemini bir kenara koyarsak, tüm bunları bir kenara bırakırsak temel problem değişmemişti: Kadınları aşağılamak ya da kadınların kendilerini aşağılatması, korkunç varoluş sorununu çözmemişti. Havva gibi elmayı ısırmış ama bunun alt tarafı bir elma olduğunu anlamıştı. Psikolojisinin sunacak başka yöntemi kalmamıştı. Psikolojisi tek bir numarası olan sirk hayvanı gibiydi ve bu numarada her seferinde başarısız oluyordu.

Randolf, ya da E. yalnız değildi. Yaveri aşağıdaki çalışma odasında telefondaydı ve bikinili ve topuklu ayakkabı giymiş iki eskort ayın aydınlattığı havuzun başında mojito içiyordu. Randolf yukarıdaki yatak odalarından birindeydi (Korint sütunlu, düğün pastasına benzeyen şömineli) ve internet sitesi yöneticisine yeni açtıkları uzgunumbaba.com sitesindeki hatalar yüzünden bağırıyordu. Aynı web adresini almış bir Hıristiyan danışmanlık servisi (asi kızları dindar babalarıy-

la barıştırmayı hedefliyorlardı), Randolf'un yapım şirketine dava açmak üzereydi. "Siktiğimin Anthony'sinin ne bok dediğinden bana ne," diyordu. Bu arada Tiresiasvari göğsündeki muhtemel kanserli bir beni inceliyordu. "O geri zekâlılara ismi değiştirmelerini söyle diyorum. Ne? Hayır, uzgunumanne.com uygun bir alternatif değil. Siktir. Niye kimse – hey, ne oluyor..."

Bir an gördüğüne inanamamıştı. Benim içeri girdiğimi görmemiş ya da duymamış olduğuna. Ama oradaydım işte. Ağzı açıktı, Booker's Bourbon ve et kokusu yayılıyordu.

"Güvenlik kamerasmdasın," dedi. Karşı çıkmadım, oysa sistemi durdurmam bir dakikadan az vaktimi almıştı. Hiç konuşmadım. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Böyle anlarda hiç olmaz. Kendini yerde buldu, üzerinde de ben vardım. Bunun nasıl olduğunu anlamadı. Korkunç bir sihirdi, bulanıktı, sıkıştırılmıştı, iki pozisyon –ayakta ve yerde– arasında nedensel bir bağ yoktu. Ve elbette ne olduğumu anladı. İnsanlar o an geldiğinde hep anlar. *Vampir. Vampirler. Hükümetlere, Noel'e, Microsoft'a rağmen. Vay anasını.* O an geldiğinde bir yanları bunun doğru olduğuna şaşırır. Kahretsin, bunu bilsem hayatım ne değişik olurdu, diye düşünürler. Olmazdı, en azından Randolf için. Ama bunu onunla tartışmaya gerek yoktu.

Taşaklarına vurdum ve sol kolunu kırdım. Isırıktan önceki son dakika, orgazm olmadan önceki son dakika gibidir: Duran zaman ve silkelenen mekân, Tanrı'nın gözünden görmek. İnsanlar doyuma ulaşırken bu yüzden *Tanrım* diye inler. Tanrı'ya yakardıklarından değil, kendi içlerindeki ilahi gücü keşfettiklerinden. Açık ağzımın, dişlerimde zangırdayan kalbimin, onu tutuşumdaki müstehcen rahatlığın, etrafımızdaki odanın soğuk sırıtışının ve dışarıdaki California gecesinin, portakal çiçeğinin ve çölün ve karanlık kıtanın kayıtsız bilin-

cinin bir çeşit Anlam yaratışının farkındaydım. Randolf'un tüm detayları, bir kiliseye doluşan dehşete düşmüş kalabalık gibi içine doluştu. Böyle olur: Detaylar birikir, kötü kokularını yayar ve ısırmadan içmeden önce size sunacaklarını anlarsınız, derin sırlar ve bitiş. Kurbanınızın tüm kararları, hataları, suçları, kayıpları toparlanır ve şakır. Bir kere içtiniz mi sizi nasıl değiştireceğinin şarkısını söyler.

Bir şeyler demeye çalışıyordu ama boynuna sarılı elim laflarını anlamsız seslere dönüştürüyordu. Sanırım mücadele ediyordu ama benim için bir paket yulaf ezmesinden farkı yoktu. Elimi değiştirip ağzını kapadım ve tamamen üzerine çıktım, gözlerinin içine baktım, bir kere – sonra dişlerini boğazına geçirdim.

Karanlık ve tatlı ve toptan. Giyotinin inişi gibi boyun eğme. Evren, azı dişlerinden içeri girer tıpkı annesinin memelerini emen bir bebek gibi. Daha çok istersiniz, tamamını istersiniz. Bu yüzden daha çoğunu alırsınız, hepsini alırsınız. Randolf'un hayatı.

Eğer bir kadını arkadan sikerken onu çocuğunu öldürmeye ikna edersem–

Ne yazık ki son düşüncelerinden biri buydu. Kaçış yoktu, öldüğünü biliyordu. Her başarısızlıkta psikolojisi bunun onun hatası olduğunu söylüyordu, yeteri kadar ileri gitmemişti bunun gidebileceği en uç nokta olduğunu düşünmüştü. Ama hiç bu kadar ileri gidememişti ve şimdi ölürken bu ve diğer düşünceler (annesinin pudralı yüzü, Jersey'deki ev, küçükken onu düşüren dev top, milyonlarca televizyon fragmanı ve sloganlar ve menili kadın suratları) korku duvarının ardında parlıyordu. Korku ne bildiğini sanmıştı. Ama ona psikolojisinin tükendiğini göstermiştim –toz olmuştu– ve daha önce korkunun ne olduğunu bilmediğini anlamıştı.

Kalbin durmasına izin vermezsiniz. Anne Rice haklıydı.

Ama bir düzine kalp atışı kaldığı anı biliyordum. On. Altı. Üç. İki. Doğal olarak zorlarsınız. Doğal olarak son damlalar değerlidir, parçalanan ruhun en tatlı kısmıdır, elvedasının şaşkın kalıntısıdır. Yudumlanan hayat kanınızda hayat bulur, bilgeliklerini ve kayıplarını yayar, sizi bunlar için boş bir raf bulmaya zorlar. Kalbinizin kütüphanesi, istemeseniz de genişler. İnsanları öldürmenin insanlara karşı olan sevgimi arttırmasının acı bir ironi olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise bunu kabul ediyorum, içiyorum, yer açıyorum, genişliyorum, onları seviyorum ve ayrılıyorum. Çok uzun zaman önce bir mağaranın karanlığında yaratıcım Çünkü biri tanık olmalı demişti.

Hızla emdim, tamamen kendimden geçtim, sarhoş oldum. Eğer ruh ölümsüzse, anılarını kanda bırakır, çıplak ve saf halde, imge ve sözcüklerin ötesinde, Tanrı ve Şeytan kapsın diye ya da sonsuz boşluğa erişmek üzere bilincini salar. Ama ruha ihtiyacım yoktu. Sadece kan. Her zaman ve her zaman ve her zaman kan. İçtim ve göz kapaklarımda ve parmaklarımın ucunda ve meme uçlarında ve ayaklarımda içişimin ritmini hissettim. İçtim ve Randolf'un veda nabzında yüzdüm, ritimle yumuşadım. Sonunda kendimi kaybettim ve bir süreliğine zaman dışına çıktım.

Ama altıncı his sizi geri çağırır. Tam iki atış kalmışken durdum. Gözlerinin kırpışmasını izledim, son saniyelerini gözlemledim. Psikolojisi onu ölüme kadar getirmiş, sonra arkasını dönüp onu elleri boş bırakmıştı. Şimdi çaresiz, dehşete düşmüş, hazırlıksız bir şekilde gidiyordu. Kum saatinden akan son kum taneleri gibi. Gitti.

Randolf'un hayatı içimde başka hayatları uyandırdı ve kalbim alev aldı. Hücreler yeşerdi, ölülerimin şarkısı dokularımda zonkladı. Evrenin yarım yamalak ifşa olan Anlamı beni sardı. Büyük mimarinin meşgul ipuçları gizemli bir gülümseme gibiydi.

Kalktım, gülünç derecede güçlüydüm, omuzlarım ve baldırlarım sinsi bir kuvvetle doluydu. Ne kadar iyi olduğunu unutursunuz. Baştan ayağa sizi esir aldığını, parmak uçlarını, kirpikleri, kasık kıllarını, dilin üzerindeki küçük garip dokuyu canlandırdığını unutursunuz. Siyah beyaz bir dünyaya Anlamın renklerini kattığını unutursunuz. Mükemmel bir şey olduğunu ve sırık atıcının atışı ya da buz patencinin üçlü saltosu gibi kusursuzluğuyla size gülme arzusu verdiğini unutursunuz. Ben de gülebilirdim, eğer kulağımın arkasında *Her kelimesi yalan* sözleri bir arı gibi vızıldamasaydı ve ne olduğunu bilmeden bir şeyleri bildiğim hissine kapılmasaydım.

Aşağıdaki yaver, buz küplerini bir bardağa doldurdu. Randolf'un şoke olmuş suratına son bir kez baktım (koca kafası kan birikintisi içinde bir Rorschach kelebeği gibiydi) ve hep böyle kötüleri almayı diledim. İnsan ırkını, kediyi pirelerinden temizler gibi kötülerinden temizlemek istedim. Sonra pencereye doğru atladım, açtım ve zıpladım. Eskortlardan biri yukarı baktı ve şöyle düşündü: Tanrım, o neydi... Kartallar gece uçar mı? Yok... baykuştu onlar. Aman, neyse.

2

Yeni kanla şaşkına dönmüş ve yeni bir ritme girmiş biçimde, ormanın içinden arabama geri yürüdüm. Arabam mütevazı bir Mitsubishi'ydi (lüks arabaları yıllar önce satmıştım, artık heyecan vermiyorlardı, ama şimdi bronz '68 Camaro'mun hızını, benzin kokusunu, kafam bin beş yüz geçen yılları hatırlayınca buna pişman oldum) ve birkaç dakika sonra 101 numaralı otoyolda doğuya doğru ilerlemeye başlamıştım. Bu âna –karanlık ve boş Los Angeles tepeleri, gözleri fal taşı gibi açılmış ve çalıntı hayatla sarhoş bir ben– bir müzik gerekiyordu. Aklıma Orff'un *Carmina Burana*'smdan 'O Fortuna' ve Guns N' Roses'dan 'Welcome to the Jungle' gelmişti ama yatışan açlığım üç saat önce mahzende gözlerimi açtığım andan itibaren başıma gelen tüm çılgınlıkları düşünmem için yer açmıştı.

Açıklanamayan açlık.

Her kelimesi yalan.

Rüya.

Ah, evet. Ben uyurken. Uyanıkken aklıma aniden gelen anılar ya da içine girdiğim translar gibi değil. Rüya mı?

İmkânsız.

İmkânsız.

Size önemsiz gelebilir ama tekrar etmekte fayda var: Rüya görmem. Kural olarak: Rüya *görmem*.

Uzun zamandır...

Gençliğimden beri. Vali öldüğünden beri...

İçime hüzün doldu birden ve kendimi bıraksam ağlayacağımı anladım. (Son zamanlarda sulu göz olmuştum. Justine, kısa bir süre önce beni televizyonun karşısında Lindsay Wagner'ın oynadığı karakter lösemiden ölürken ağlarken bulunca, "Yumuşadın Pofuduk," demişti...)

Rüya görmezdim.

Rüya görmezdim.

Ama görmüştüm işte. Dün gece görmüştüm.

Rüyamda, boş bir kumsalda çıplak ayak yürüyordum. Alacakaranlıktı ve deniz simsiyahtı. Gökyüzünde birkaç yalnız yıldız vardı, sanki takımyıldızlar karanlığa süpürülmüştü. Yürüyordum...

Nereye doğru?

Her kelimesi yalan.

Orada başka biri daha vardı, arkamda.

Hepsi buydu.

Ya da bu muydu? Başka bir şey yok muydu?..

Suratım karıncalandı, Mitsubishi'nin direksiyonuna asıldım. Bu, gerçekten de, ne kadar olanaksız gözükse de, olmuştu. Binlerce yıllık rüyasız uykudan sonra. Bundan önceki rüya –on yedi bin yıl önceydi (yoksa on altı bin mi? kesinlik yok oluyor, çağlar birbirine karışıyor)–Vali'yle ilgiliydi. Öldüğü gece Vali rüyamda belirmiş ve şöyle demişti: *Senin için geri geleceğim. Sen de bana geleceksin. Bekle beni.*

Yine gözlerim doldu. Yeni kanla şaşkına dönmüş ve yeni bir ritme girmiş olsam da, zavallılığım son raddesindeydi. Daha ne olduğunu anlayamadan hıçkırıklara boğuldum, evet biliyorum gülünç. Justine'in, beni televizyon karşısında ağlarken bulduğunda dediği gibi, *Ağlama, Sulu Göz*. Bunu söylemesi hoşuma gitmişti. Saçımı okşaması, bana bir maymun gibi sarılması hoşuma gitmişti. Hoşuma giden pek çok şey

vardı. Yaşamanın kötülüğü buydu işte: İnsanın hoşuna giden bir sürü şey oluyordu. Yaşamanın kötülüğü, bir sürü şeyin olmasıydı. Vali'nin dönüşünü beklemiyorsun diye şikâyet etmişti Mahmoud, intihar etmeden kısa bir süre önce. Sen sadece *yaşamaya* bağımlısın, demişti. Romantik değilsin, müptezelsin.

Avcumla gözyaşlarımı sildim; filmlerdeki bir ayrılıktan sonra üzgün ama cesur bir halde arabasını süren kadınlar gibiyim. Kendimi düşünmeye zorladım. Yetmişlerden önceki her korku filminin kahramanı gibi kendime, şimdi sakin olmalısın, dedim. Tüm bunların mantıklı bir açıklaması olmalı...

Hatırladığım kadarıyla dün gece oldukça sıradan geçmişti. Justine'le beraber *Mezun* ve *Kızlar Sahada* filmlerini izlemiştik (Geena Davis'in gülümsemesi yaşama sebeplerimden biri demiştim. Duygusal bir ahmak mıyım sence?), sonra o kulübe gitmişti, ben de mahzene inmiştim. Buzluktan altı tane 0 pozitif kan poşeti alıp içmiştim ve karanlığın son iki saatinde *Don Juan* okuyarak uykuya dalmıştım. Hepsi bu. Olağandışı bir şey yok. Rüyayı, uyanınca hissettiğim paniği, zonklayan açlığı, ne olduğunu bilmeden bir şey bildiğim düşüncesini açıklayacak bir şey yok. Kısacası ya dünyanın ya da kendimin çıldırdığı hissini açıklayacak bir şey yok.

Çöl havası arabaya doldu. Yüzümü hissettim, zonkluyordu. Arabanın kontrol paneli kafamın içindeki mücadeleyi acıyarak izliyordu. Rüyanın imgeleri aklımdan çıkmıyordu: Boş kumsal, az sayıdaki yıldız, karanlık deniz, arkamdan yürüyen yabancı. Doğal olarak bu hisse yabancılaşmıştım. Rüyaların uyanıkken bir bir kaybolan fragmanlarla zihni ele geçirmesini, bunların ne anlama geldiğini veya gelebileceğini unutmuştum. İskenderiye'de bir gece, psikanalist Oscar, bir bok demek değiller, demişti. Rüyalar gösterip de vermeyen

kadınlar gibidir. Söz verip dururlar ama sonunda vermezler. Vaktini rüyalarla harcama. Oscar da ölmüştü, belki yetmiş sene önce. Ölen onca insan. Ölümün bu kadar...

Ve evet, yeniden ağlamaya başladım. Bu sefer içimi bir korku da kaplamaya başladı, çünkü benim sorunum neydi ki?

Yolun geri kalanında aynı unutkanlığın içine düştüm ama eve vardığımda hiçbir sonuca ulaşamamıştım. Gerçi oldukça kırılgan ve şaşkın bir haldeydim.

Ev, çılgınlığıma bir son vermedi.

Arabayı evin önüne park edince durakladım. California gecesinin kontrol edilemez doğasına, portakal çiçeği, begonvil ve fıskiyelerin yıkadığı araba yolunun kokusuna rağmen kalakaldım. Hafızam çok kendine has olduğundan birden aklıma Auschwitz'deki toplu mezar geldi; keyiflenen sıçanlar soluk uzuvları kemiriyordu. Görüntünün aklımdan çıkmasını bekledim. Bu ani anılar için yapılabilecek tek şey beklemektir. Ben de öyle yapacaktım ki birden bir insan kokusu hayallerimi böldü. Tütsülenmiş et ve turşu kokuları beni araba yolunun gerisine bakmaya yöneltti.

Gece görüşüne gerek yoktu.

İki sokak lambasının arasında durmuştu; tek bir değneğe dayanan dilenciye benzer yaşlı bir adamdı. Cüssesinin sebebi protein değil, kendi eko-sistemini yaratmış kat kat giydiği kıyafetlerdi. Suratı çökmüştü –en azından o kirli sakalından görebildiğim kadarı– ve koca gözlerinden biri kan çanağına dönmüştü. Elleri yanık ve kirliydi. Komşularımdan biri onu gördüyse eminim çoktan polisi çağırmıştı.

Bana bakıyor ve sırıtıyordu.

"Yanlış yere gidiyorsun," dedi.

Uzun bir süre öylece durup ona baktım. Sonra, "Ne?" dedim.

Ama çoktan değneğinden güç alıp yürümeye başlamıştı.

Bu noktada çok kızgındım (aşırı derecede şaşırmak sonunda birini dövme isteği yaratır) ve onun peşinden gittim.

Ama onun yersiz sözlerinin etkisi geç geldi ve birkaç adım sonra durdum. Neden bilmiyorum. Zayıf ama her yanımı saran bir sezgi onu takip etmemin akıl kârı olmadığını fısıldıyordu.

Onun yerine titreyerek, kırılgan bir vaziyette döndüm ve eve girdim.

3

Justine hâlâ dışarıdaydı. Uzun bir süre cep telefonumu aradım, nedense çalışma masamın çekmecesine koyup kilitlemişti. Telefon kapalıydı. Birkaç dakika açılmasını beklerken kendi varlığımın farkına vardım. Tıpkı yabancılarla dolu bir asansörde beklerken olduğu gibi. Birden kendimi bir reality show kahramanı gibi hissettim; milyonlarca insan beni izleyip, Ah garibanın ne olup bittiğinden haberi yok, diyor olmalıydı... *Her kelimesi yalan...*

Telefonum açılıp da ağla bağlantı kurulduğunda rahatladım. Arka plan resmim Boticelli'nin *Primavera*'sıydı. İçimdeki uyumak bilmez zevk düşkününü bu gibi güzel şeyler tatmin ediyordu. Justin'in cep telefonunu aradım.

Telesekretere düştü. Mesajını değiştirmişti. Bette Davis'in *California'dan beri içiyorum ve sarhoş oldum* repliğinin yerini Justine'in kendi sesi almıştı: "Merhaba, ben Justine Cavell. Mesajınızı bırakın."

Daha önce de sayısız defa olduğu gibi, şu dünyayı bir an başıboş bırakmaya gelmiyor diye düşündüm. Dumanla haberleşme. Göz kırp. Cep telefonları. Altı bin yıl, mesajları yürüyerek taşıyan elçilerden şimdi ânında her yere erişime. FaceTime'a. Keşke ismi bu olmasaydı diye düşündüm. Face Time. Bir *buyruk* gibi.[1]

"Kahretsin Justine," dedim. "Beni geri ara, tamam mı?

1 "Face time" kelimelerinin buradaki Türkçe karşılığı "Zamanla yüzleş" emrine gönderme yapılıyor. –*çn*

Çok önemli. Bir şeyler dönüyor. Biraz... Mesajı alır almaz ara."

Kendi evimin çatısı altında olmak beni biraz rahatlattı ama ev biraz değişmiş gözüküyordu. Üç saat önce öyle alelacele çıkmıştım ki fark etmemiştim. Karşımda güzel ceviz parkeler ve yüksek tavanlar, kehribar lambalar ve kırmızı kadife perdeler ve yirmi bin kitabım (her biri hayatımın bir senesi için) ve koridordaki yeşil ve altın İran halısı ve mutfağın bakır panelleri ve siyah tezgâhı duruyordu. Ama hepsinden gergin bir his akıyordu, sanki bana söyleyecek bir şeyleri vardı da söyleyip söylemeyeceklerine karar veremiyorlardı. Her ne biliyorlarsa. Justine, iki film birden kuşağımızdan sonra etrafı toparlamıştı. Bardakları yıkayıp yerine koymuştu, boş şişeleri atmıştı, kültablalarını boşaltmıştı, yastıkları kabartmıştı. Hatta etrafı süpürmüş gibiydi. Burnum tütsü ve yer sabunu kokusu aldı. Neden? Bir yere kusmuş muydu? Başkası olsa, sevgilisiyle yerlerde ateşli bir sevişmenin kalıntılarını temizlemiş diye yorumlardım. Ama söz konusu Justine olunca buna ihtimal yoktu.

Onu beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Mahzene inip bir teselli duşu aldım. Pek de teselli etmedi, çünkü rüyamın imgeleri zihnimi meşgul ediyordu. Her seferinde biraz daha detay beliriyordu. Boş kumsalda, kara kayaların ardında ahşap bir kayık bulana kadar yürümüştük. Kayık midye, yosun ve kum kaplıydı. (Çoğul? Biz kimdik? Ben ve kim? Herhalde her kelimesi yalan olan kişi.) Kayığı bulduğumuzda şöyle dedim: "Başladı. Tıpkı rüyadaki gibi. Ne anlama geldiğini biliyorum. Tabii ki. Ne anlama geldiğini biliyorum."

Evet, ama şimdi ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Çıplak ve havluya sarılı vaziyette boy aynası karşısında durdum. (Yansıma mı? Evet. Fotoğraflarda da görünüyoruz, tersini iddia edenlere inanmayın.) Randolf'un kanı sağ olsun,

oldukça sağlıklı gözüküyordum. Tenim o anda sütlü kahve rengindeydi, gergin ve pürüzsüzdü. Eskiden daha koyu tenliydim. Daha da eskiden daha da koyuydum. Boynumda asılı tahta figüre dokundum. Küçük ağırlığı beni yatıştırıyordu. Babamın, yemek ateşinin ışığında, yüzünde sakin bir bilgelikle tahtayı oyuşunu hatırlıyordum. Burnuma pişen etin kokusu ve annemin yakında sunak için kuyu kazışı aklıma geliyordu.

İnsanın kendini ağlarken görmesi oldukça sinir bozucudur. Sadece o kadar acılıyken suratın gülünç gözükmesinden değil. Ama işte ağlıyordum ve göremediğim saklı bir gerçek olduğunu hissediyordum. Bu noktada yukarıdaki kapının açılıp kapandığını duydum. Justine geri gelmişti.

4

Doğam gereği sessizce hareket ederim. Bu yüzden ödü koptu. Elinde telefon, çalışma masasının başında duruyordu. Yaşadığı şoku sindirmeye çalışan bir insanın ifadesine bürünmüştü. Kısa siyah süet bir ceket, kırmızı tişört, dar beyaz pantolon ve kırmızı süet sabo giyiyordu. Yıllar boyu ayağına koşu ayakkabısından başka bir şey giymemişti. Doğal olarak. Dünyası her an koşmaya hazır olmasını gerektiriyordu.

"Siktir."

"Pardon," dedim. "Seni şaşırtmak istemedin. Saçını kestirmişsin." Ortadan ayırdığı ve çenesine kadar inen saçları gitmiş, yerine kısacık bir model gelmişti. Dünyanın en hoş liseli erkeğine benziyordu.

"Aman Tanrım," dedi. "Siktir."

"Ne oldu?"

Masanın arkasındaki, *Millenium Falcon*'ın kokpitine layık krem rengi ergonomik iskemleye oturdu. Oda, yeşil, altın ve şeftali renklerindeki cam Tiffany lambayla aydınlanıyordu ve suratını yumuşak biçimde aydınlatıyordu. Turkuaz oje. Daha önce görmediğim kehribar bir yüzük. İştah açıcı biçimde sigara, içki ve kuru buz kokuyordu. Sunset Bulvarı'ndaki üç katlı YTO kulübünden geliyordu. Mekânı beş sene önce ona doğum günü hediyesi olarak vermiştim. Elalemin işi gücü olmadığından bu kısaltmanın ne anlama geldiğini düşünüp durmuştu. Anlamını sadece Justine ve ben biliyorduk. Yabancılarla Teselli Oluyorum. Onun tercihi.

"Farklı gözüküyorsun," dedim. "Sadece saçın değil."

Tuttuğu nefesi verdi. "Evet," dedi. "Tabii farklı olacağım... Siktir."

"Thoth aşkına bana ne olduğunu söyler misin?"

Duraksadı.

"Beslendin mi?" diye sordu.

"Evet. Garip hissediyorum... Neden etrafı süpürdün?"

"Ne?"

"Dün geceden beri etraf temizlenmiş. Niçin?"

Arkasına yaslanırken iskemle gıcırdadı. Tavana kadar kitap dolu üç duvar sessizce bekliyordu. İçimde Randolf'un bir anısı patladı: Altı yaşındaydı, bahçede bisiklete binmeyi öğrenirken onuncu kez yere kapaklanmıştı. Bira kokan babası kahkaha atıyordu. Bir şeyleri anlamaya başladım.

"Dün gece değil," dedi Justine. "İki sene önce."

5

İtiraf etmem gerekiyor: Hafızam dört dörtlük değil artık. Bilgisayarlar *bellek doldu* uyarısını verir; o zavallı *foie gras* kazları gibi onları zorla beslediğinizi hissedersiniz. Oysa benim belleğim asla dolmaz. Belleğim ansızın kendini siler. Kendine zarar verir. Ayrıca ortaya gülünç iddialar atar, bana absürt resimler ve imkânsız klipler yollar: Amenhotep'in öldürülen mezar inşaatçılarının ay ışığıyla aydınlanan cesetleri, mesela, tozla kaplı bir meme, ayak ve sırıtan surat dizisi. Ya da kırmızı bir koltuğa uzanan Niccolo Linario'nu bana Latince, "Machiavelli'yi tutukladılar. Haberin var mı?" deyişi. Ya da daha koyu renk, kalın tırnaklı kendi ellerimin çakmaktaşı oyuşu. Evet, çakmaktaşı. Kendim de inanamıyorum bazen. Ben sadece, çok sevdiğim ve dindar derecede ticari olan Amerikalıların dediği gibi, takılıyorum. Her şeyi hatırlamamanın bir savunma mekanizması olduğuna çok eskiden karar verdim. Kim yirmi bin yıllık hafızayı biriktirebilir ki? Çok fazla yük. Bu yüzden çantalar ve bagajların sürekli atılıp yerlerine yenilerinin konması gerekir. Öyle yapmazsak uçamayız. Düşeriz. Daha dün Justine'e diyordum ki: Juss, eğer başıma gelen her şeyi hatırlayacak olsam kıvrılıp ölürdüm herhalde. O da bana yorgun bir bakış atıp, "Biliyorum Pofuduk. Bunu daha önce de söyledin," demişti.

Ama anlaşılan bu konuşmayı dün yapmamıştık.

Los Angeles Times. Pazartesi, 27 Ağustos 2012. Gerçekler, siyah beyaz karşımdaydı. Yirmi bir ay uyumuştum. İki senenin çoğu heba olmuştu.

Justine beni çalışma masasındaki iki dev koltuktan birine oturttu. Kendisine bir içki hazırlamaya giderken, Las Rosas'ın eski sahiplerinin bıraktığı bu inek derisi şık koltuğa yerleştim. (Burnum, kendisine on yedi yıllık bir Eagle Rare bourbon'u hazırladığını söylüyordu; Jack ve kolalı günlerden sonra uzun yol katetmişti.) Gelip karşıma, masanın köşesine oturdu. Bir elinde bardağı, diğer elinde de American Spirit[1] vardı. Koltuğun kenarına sıkışmış yumuşak sigara paketini bulup kendime de bir tane yaktım. Kanla doyduktan sonra içilen sigaranın tadı bir başkadır. İlk renkli duvar panolarını hatırladım: Doktorlar Camel sigarasını tercih ediyor! Bununla birlikte, Elvis'i, Budweiser'ın neon ışıklarını, kadın biçimli kola şişesi, büyük göğüslü sekreterin boynunu, saç spreyi ve Pond's el kremi kokusunu hatırladım. Büyük göğüsleri ellerimi dolduruyordu. Dairesinde bir çekyat ve Alba marka pikap vardı. Banyo dolabında, kozmetiklerin ve yara bantlarının ardında, midye kutusu gibi bir kutunun içinde diyaframı duruyordu. Onu baştan çıkaracağımı sanmıştı. Onunla sevişeceğimi sanmıştı.

"Ne hatırlıyorsun?" diye sordu Justine.

Odanın döndüğünü, tepelerini ve uçurumlarını hissettim; tüm bunların midemi bulandıracağını tahmin ettim. Gördüğüm tüm Kral Lear'lar *Ah, deli olmayayım, deli olmayayım Tanrım*, diyordu... Kurumuş ağzımla: "Alıştıra alıştıra söylediğin için teşekkürler."

"Bana aynen böyle yapmamı söylemiştin. Bana... Kahretsin, buna inanamıyorum."

Onu suçlamıyordum. Yirmi bir ay boyunca her sabah,

1 1982'de üretime başlayan Amerika kökenli bir sigara ve tütün markası. *–yhn*

akşam uyanacağım umuduyla kalkmıştı. Her akşam umudu boşa çıkmıştı. Çalışma odasındaki kitap kaplı hava, bunun onu ne kadar incittiğini fısıldıyordu.

"Gerçekten burada mısın ki?" dedi. "İnanamıyorum. Siktir."

Suratımın yandığını ve şiştiğini hissediyordum. Yirmi bir ayın geçmiş olduğu bilgisinin şoku yanı sıra, her şeyin altında anlam aramaya devam ediyordum. Kanın hediyesidir bu: Açlığı doyurur ve dünya sanki gizli bir planı varmış gibi gözükmeye başlar. Dünya şeylerin ardındaki bulmacayı çözmeye yarayacak ipuçları sunar. Dünyanın bir amacı, kalıbı, hikâyesi, olay örgüsü vardır. Dünyanın Anlamı vardır. Justine bile, elindeki bardak ve ağır ağır yanan sigarasıyla arkasındaki Tiffany lamba ve kırmızı perdelerin ışığı altında, kara gözleri ve morluğa benzeyen ağzı ve okul çocuğuna benzeyen saçıyla...

"Siktir," dedi. "Aloo?"

"Kusura bakma. Vermeer tablosu gibisin. İçki ve Sigaralı Kız." Kaderin eşek şakası devamlı değildi ama Kırbaç'ın etkisi altındayken sürekli gerçekleşiyordu.

Justine başını salladı. Karmaşık duygular içindeydi. Kısa bir süre içinde bir sürü şey olmuştu. O sırada sigaranın dumanını burnumdan vermekle meşguldüm. Orada öylece oturup her şeyin kendini açığa çıkarmasını beklemek sinirlerimi bozuyordu. Her şey mi? Neden bahsediyorum? Neydi bu her şey?

"Taşındın mı?" diye sordum.

"Tabii ki taşınmadım. Neler çektiğimden haberin var mı? Bana uzun bir uyku yaklaşırsa bunu fark edeceğini söylemiştin. Bunu söylediğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Söylemişimdir," dedim. "Eskiden hep önceden bilirdim."

"Bu sefer bilemedin demek. Aklım çıkacaktı. İki *sene*.

Geri dönmeyeceğini düşünmeye başlamıştım." Birden iyice öfkelendi. "Önceden haber vereceğine söz vermiştin."

"Üzgünüm," dedim. "Cidden. Eskiden hep önceden hissederdim. Öyle olmasa söz vermezdim. Bunu biliyorsun. Senin için çok zor geçmiş olmalı. Çok üzgünüm." Kendi halime odaklanmaktansa onun hislerine odaklanmak beni rahatlatıyordu. Ayağa kalktım ve yanına gittim. "İzin verir misin?" Cevap vermedi. Beni geri kabul edip etmemeye karar veriyordu. Beni. Tüm bunları. "Lütfen," dedim.

İçkisini koydu ve sigarayı masanın üstündeki akik kültablasına yerleştirdi. Saçı Flex marka şampuan kokuyordu. Koyu bir maskara sürmüştü. Kara gözlerinden, bedbaht geçmişinin üstesinden gelmek için yaptığı her şey okunuyordu. Onu kurtarmış ve lanetlemiştim. Bu yüzden bana karşı sevgisi nefretle karışmıştı, nefreti ise sevgiyle.

Ona nazikçe sarıldım. Tamamen yumuşamadı ama sarılmama ses çıkarmadı. Hâlâ kızgındı. Kafasını omzuma koymak istediğini hissediyordum ama bunu yapmadı. Onu bu yüzden seviyordum; öfkesine bağlılığı yüzünden. Sırtındaki kaslar kararlıydı. Ona başına kötü bir şey gelmesine engel olacağıma dair söz vermek istedim. Ama bunu söylemedim. Sözlere güvenmez. Onun için laf değil, eylemler önemlidir; şiddetli, zamansız, geri dönülmez bir biçimde. (Niccolo Linario'nun sözlerini hatırladım: Hayatında bir insan olması, evcil bir hayvan beslemek gibi mi o zaman? Bir köpek ya da papağan sahibi olmak gibi mi? Mercato Vecchio'nun kenar mahallelerindeydik. Hava sıcaktı ve lağım ile yanan gaz lambalarının kokusu birbirine karışmıştı. Kırbaç onun için yeniydi ve yoldan bulduğum kör bir ozanı evime alıp onunla yakın bir arkadaşlık kurmam onu çok şaşırtmıştı. Niccolo'ya dedim ki: Bir insana yumuşakça sarılmak ne biliyor musun? Zamanın hükmettiği bir bedenin akan kanını hissetmek?

Ama beni dinlemiyordu. Akşam menüsündeki kadının dantelle süslü göğüslerini ve kurdeleli baldırlarını incelemekle meşguldü.)

"İyi misin?" diye sordum.

Cevap vermedi.

"Çok zor günler geçirmişsin. Üzgünüm."

Kollarımın arasında kıpırdamadan duruyordu. Geri döndüğüm için rahatlamıştı ve bu yüzden kendine kızıyordu. Hayatını benimle birleştirerek kendi türüyle bağını koparmıştı. Beni kaybedince, kopan bağın ciddiyeti ortaya çıkmıştı. Yaşlanmıştı. Eskiden öfke ve yıkımla beslenirdi. Şimdiyse hüzün de vardı.

Küçük alnını öptüm. Biraz yumuşadı ama kendini geri çekti. Onun ölümlü bedenini, bileklerinde, boğazında ve kasıklarında titreyen melekleri kaybetmek hafif bir acı verdi. Sigarasını ve içkisini geri aldı ve benden uzaklaştı. İleri yürüdü ve kütüphanelerden birinin önünde, sırtı kitaplara dönük durdu.

"Sana soruları sormamı istiyor musun, istemiyor musun?" dedi. Suratı *A la recherche du temps perdu*'nun[1] on üç ciltlik ilk Grasset baskısına paralel duruyordu. Tabii ya.

"Ne oldu?" diye sordu, ben tesadüfü anlamaya çalışırken.

"Yok bir şey," dedim. Yine koltuğa oturdum. "Önemi yok."

Kara gözleri hesap yapıyordu. "Bağlantı meselesi mi?"

"Ne?"

"Birinin kanını içtiğinde şeyler arasında bağlantılar kurduğunu söylemiştin." Sonra tiksintiyle ekledi: "Şeylerin anlamı." Bunu, yani Kırbaç'ın hediyesini, ilk söylediğimde de uyuz olmuştu. Eğer bu doğruysa, başına gelen her şeyin bir sebebi var demekti. Kader. Kehanet kitabının bahsi açıldığın-

1 Fransız yazar Marcel Proust'un, Türkçeye *Kayıp Zamanın İzinde* adıyla, Yapı Kredi Yayınları tarafından, Roza Hakmen çevirisiyle kazandırılan başyapıtı. *–yhn*

da da bu yüzden öfkeleniyor. (Evet, gerçekten de bir kehanet kitabı var. Biliyorum. Tek yapabileceğim özür dilemek.)

"Yok bir şey," dedim.

Bana baktı. Sonra bakışlarını kaçırdı. Sonra yeniden bana baktı. Bu üç bakış, aramızdaki ilişkinin düzenini ortaya koyuyordu. Kızım değildi, kız kardeşim değildi, sevgilim değildi. Hepsinden fazlasıydı. Aramızdaki ilişki bu dünyadaki tüm özneleri reddediyordu. Hayat ve dil arasındaki garip sözleşme budur: Dil, hayata isim koyar; hayat ise sevgilisine naz yapan bir kadın gibi hep isimlerden bir adım önde durur.

"Sana soruları sormamı istiyor musun?" diye tekrarladı.

"Evet."

"Peki o zaman. Şimdi neredeyiz?"

"Las Rosas. 2208 Carmine Yolu, Hollywood, Los Angeles, California. Sen Justine Cavell'sin. Seninle sekiz –hayır, on– sene önce tanıştık. Manhattan'da. Dizin kanıyordu. Olağanüstü bir şeylere hazırlanıyor gibiydin."

"UKBAM ne?"

"Uluslararası Kan Bozuklukları Araştırma Merkezi. Bendeniz tarafından yıllar önce kuruldu. Otuz ülkede hastanelere, morglara, bağışçı programlarına, üniversitelere bağlı merkezleri var. Her limanda yemek. Gördün mü? Her şeyi hatırlıyorum."

"Bir kış gecesi rüyası?"

"Yaz gecesi. Süreçsel ve ifadesel hafıza yerinde. Hâlâ araba sürebiliyorum, çok şükür. Parmak uçlarımda çeşitli enstrümanları hissedebiliyorum. Dilimin ucunda pek çok lisan var."

Ve kalbimde de korku.

"Son hatırladığın şey ne?"

"Beraber *Kızlar Sahada* ve *Mezun* filmlerini izliyorduk. Yeni saç stilin konusunda kararsızım, bu arada. Tarzına pek uymamış."

İçkisinin yarısı bitmişti, geri kalanını döktü. Pembe altın halka küpeler. Dudağımı hiç koymadığım güzel boynu. Rasgele hayat bağışlamakta üstüme yoktur. Ama tabii bunlar aslında rasgele değildir. Kırbaç'la hiçbir şey tesadüf değildir.

"Hatırlıyor musun?..." Kararsızlık. Mayınlı bölge. Dikkatle ilerliyordu. "Avrupa'ya gittiğini hatırlıyor musun?"

"Geena ve Dustin'den önce mi?"

"Sonra."

Ah. Demek hatırladığım son şey aslında son olan şey değildi. Bunaklar hep mutlu ve güvenli bir âna tutunup onu son hatıraları yapar. Onlara evin yolunu gösterecek patikadaki ilk ekmek kırıntısı. "Anlat," dedim.

American Spirit sigarasını kültablasında söndürdü; son dumanı aşağı doğru, hep olduğu gibi biraz iğrenç biçimde üflerken dudakları bir flütçünün dudaklarına benziyordu. "Bir dakika," dedi gözlerini eğip. "Pek..." Başını salladı, yeniden başladı. "Marco Ferrara," dedi. Küçük suratı sıcaktı ve hesap yapıyordu.

"Ne?"

"Bu isim senin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"Vaughn Brock?"

"Takma isimlerimden biri. Nereden uydurdum Tanrı bilir."

"Emilio Rodriguez?"

"Takma isim. Seksenlerde Latin modası vardı. Bin *dokuz yüz* seksenlerde."

"Carter Mash?"

"Juss, buna gerek yok. Hatırlıyorum. Cidden. Kim olduğumu biliyorum. Şu Marco Ferrara'yı ve Avrupa'yı anlatsana. Bir şekilde kendimi rezil mi ettim yoksa?"

Parıltı derinleşti. Odanın renkleri titredi. Justine'in et-

rafındaki hava yoğunlaştı, güneşle uyanan melanin, Dior Chérie ve acı oje kokuları, ağzından yayılan viski, kuru ter ve amının tatlı tuzlu kokusuna karıştı. Ve tabii ki yaralı ve telaşlı hayatıyla dolu genç, insan kanı. Kırmızı fitilden doğru çiçeği koşturan o güç.[1]

"Aman Tanrım," diyerek kafasını geri attı. "Sana ne anlatacağımı bilmiyorum. Acaba..."

"Ne?"

Bir an düşündü. Sonra omuzları rahatladı. Karar vermişti.

"Uyumadan önce," diye başladı, sonra duraksadı. Oradaki varlığım onu yine şaşırtmıştı. "Pardon," dedi. "Tüm bunlar çok garip."

"Ne olduğunu anlat."

"Bir içki daha koyacağım," dedi ve bir şeyler sakladığını hissettim. Kırbaç, saklanan gerçeğe dair ipuçları verir ve evet, yalanları da açığa çıkarır. Kara gözleri uzaklara baktı. Bir şey söylemedim. Mutfağa gitti ve bardağını doldurup geri geldi. İkimize birer American Spirit daha yaktım.

"Uyumadan önce," diye başladı, "hastalandın. Avrupa'daydık. Hatırlamıyor musun?"

Hatırlıyor muydum?

Belli belirsiz bir şeyler vardı. Odaklanmaya çalışınca kayboluyordu. Oda, deja vu akıntılarıyla doluydu. Sarsıcı bir hatıra yakınlarda bir yerdeydi; düşene kadar göremediğim bir uçurum gibi.

"Beynimde bir yerlerde," dedim. "Devam et."

"Tamam. İngiltere'deydik. Beni Londra'da bıraktın ve Girit'e gittin."

Her yer adı bir test gibiydi. Ama hâlâ hatırlamıyordum.

1 Gallerli şair Dylan Thomas'ın, özgün adı "The Force That Through the Green Fuse Drives the Flower" olan ve Türkçeye Can Yücel tarafından çevrilen "Yeşil Fitilden Doğru" şiirine gönderme yapılıyor. İlgili dizeler: "Yeşil fitilden doğru çiçeği koşturan o güç / Koşturur benim yeşil çağımı..." *–yhn*

Aslında biraz hatırlıyor gibiydim. Beynimde minicik bir hareketlenme. Londra, Girit.

"Girit'te ne yapıyordum?"

"Oraya... Bilmiyorum ki. Bana söylemedin. Beni haftalarca Londra'da bıraktın. Sonra Girit'ten döndün, bir süre İngiltere'de beraberdik ama sen hastalandın. Hatırlamıyor musun? Seni eve geri getirmek zorunda kaldım."

"İngiltere'den mi?"

"Damien da bizleydi. Jet uçağı."

"Hadi ya."

"Cidden hatırlamıyor musun?"

İnanamıyordu, ama bunun altında bir şey vardı. Rahatlamıştı.

"Seni geri getirdim," diye devam etti. "İçemiyordun. Ateşin vardı. Aklın da... Unutuyordun. Olan biteni hatırlarsam diyordun... Her neyse, felaket durumdaydın. Bana zaten anlattığın şeyleri anlatıp duruyordun. Alzheimerlı gibiydin."

"Üzgünüm," dedim.

"Özür dilemeyi bırak."

"Çok zor. Çok acı çekmişsin."

Başını sabırsızca salladı. Ben uyurken burada kendine acımıştı, şimdi bunu hatırlamak onu iğrendiriyordu. Onun kusuru kendine karşı acımasız olmasıydı. Manhattan'da onu çöpün kenarında ilk kez gördüğüm o akşam, dünya ancak ona teselli sunmadığında teselli bulabilecek biriyle karşılaştığımı anlamıştım.

"Tamam," dedim. "Avrupa'yı hatırlamıyorum. Girit. Londra. Hasta olduğumu hatırlamıyorum. Keçileri kaçırdığımı da hatırlamıyorum. Los Angeles'a döndükten sonra ne oldu?"

"Bir hafta boyunca daha da kötüleştin. Zihnin daha da bulanıklaştı ve keçileri iyice kaçırdın. Ateşin bir inip bir çıkı-

yordu. Beslenemiyordun. Hiçbir şey yapamıyordun. Zayıftın, deli gibi konuşuyordun ve suratın sararıyordu."

"Sararıyor muydu?"

"Sonra ateşin düştü gibi oldu. Daha iyi gibiydin. Zihnin açıldı. Hasta olduğunun farkında olduğunu söyledin. Beraber film izledik. Sonra mahzene indin ve bir daha çıkmadın." Bunu söylemek yaşadığı yalnızlığı hatırlattı ona. Gözleri doldu ama tam olarak ağlamadı. Justine kendi gözyaşlarını affetmez. Bu yüzden onu çok çekici buluyorum. Kendine acımayan insanlar kadar çekici hiçbir şey yoktur benim için. Birkaç dakika sessiz durduk. Yarım kilometre öteden bir polis sireni duyuldu. Ona rüyamdan bahsetmek istedim ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. *Her kelimesi yalan* sözleri kulağımda çınladı ve kayboldu.

Ayağa kalktım. Kalkmak istemiyordum. İçki almaya giderken benden bir şeyler sakladığını hatırlamak istemiyordum. Ağzımı açana kadar, ne diyeceğimi kendim de bilmiyordum.

"Her şey yolunda," dedim. "Benim. Kim olduğumu biliyorum."

"Kimsin?"

Sahte Transilvanya aksanıyla dedim ki: "Adım Remshi ve dünyadaki en yaşlı vampirim. Boynumdaki şu kolye radyokarbon testine sokulduğunda M.Ö. 18.000'den olduğu anlaşılıyor. Babamın onu oyuşunu hatırlıyorum." Son cümleyi söylerken komik aksam bıraktım. Babamın ateşin başında oyuşunu, annemin sunak için kutu kazışını hatırladım. İki koyu tenli, uzun saçlı, parlak kara gözlü, uzun kaslı insan. Aralarında oturuyordum. Huzur. Huzurlu hissettiğim son an.

"Veya belki de hatırlamıyorum," dedim. "Belki de bende bir bozukluk vardır. Bunlar ya anı ya değil. Her halükarda ölmek istemiyorum. En azından sen yaşadığın sürece."

Bu konuşma onu kendine getirdi. Bir an bana yoldaşlık hissiyle baktı.

Benden sakladığı bir şey olduğundan emindim.

"Bazı şeyleri unuttuğum ortada," dedim, Kırbaç kafasının etrafında yalan sinyalleri verirken. "Ama beraber bir hayat kurduğumuzu biliyorum. Dünyada benim için en önemli şeyin sen olduğunu biliyorum. *Seni* biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet."

Karşımda ölümlülüğünün tüm detayları bir araya geliyordu: Küçük bedeni, kara gözleri, kalp atışı. Siz insanların, ölümlülüğün her dakikanızı nasıl da damgaladığından haberiniz yoktur.

"Geri gelmeyeceksin sandım," dedi usulca.

"Geldim," dedim, "Bir yere gitmiyorum."

"Bunu bilemezsin. Şimdi yine mahzene edip elli yıl kalabilirsin. Ben de o sırada ölebilirim."

Buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum –çünkü haklıydı– ve bunu hiçbir zaman da bilemeyeceğim çünkü tam o an arkamdan bir şey bana vurdu ve kaburgalarımın altında korkunç bir acı hissettim.

6

Karnımdan geçen on beş-yirmi santimlik tahta kazığa baktım. Lignum vitae. Avustralya meşesinden sonra en serti. Arkama dönene kadar, *bu sikik herif her kimse işini şansa bırakmıyor,* diye düşündüm. Sonra arkama döndüm (eğer o sırada yanımda biri olsaydı, kazık dönerken onu da delecekti, tıpkı slapstick filmlerinde merdiven taşırken önüne geleni yıkan bir karakter gibi) ve yanımda ne tek kişi, ne de bir herif olduğunu gördüm. Karşımda iki kadın ve bir adam vardı.

Adam kırklarının başında, sert, koca suratlı ve baykuş kaşlı bir tipti. Solunda uzun ve genç bir kadın duruyordu. Kızıl saçları geride toplanmıştı ve gözleri yeşildi. Yanında koyu tenli, yirmi yaşlarında, yüzünün sol alt kısmında parlak bir yanık izi olan bir kız duruyordu. Üçü de askeri kıyafetler giymişlerdi ve ağır silah taşıyorlardı. Bir tane çivi tabancası, küçük yaylı tüfekler, yedekler ve tahta kazık taşıyorlardı. Ama kızılın elinde kılıç da vardı.

"Iskaladın," dedi kızıl, esmer kıza.

Bir sürü şey aynı anda oluyordu. Önce acı. Kazık kalbime girmemişti belki ama kalbim salak değildi; bu kadar yakına isabet ettiği için çığlık çığlığaydı. Körelmiş sinir uçlarımdan panik sinyalleri yayılıyordu. Kazığın girdiği yer alev alevdi. Bilincimin bir tarafı da ahmak gibi hâlâ Justine'in ne sakladığını merak ediyordu. *Her kelimesi yalan* ve *Ne hatırlıyorsun* lafları beynimde dönüyordu. Bu esnada Justine bana doğru

ilerliyordu ve kızıl da odada iki adım daha atmıştı. Çalışma odası tropik iklime girmişti. Kitaplar şoktaydı.

"Kaç git," dedim Justine'e.

"Çıkarayım şunu," dedi. Ama ondan önce davrandım. Döndüm (absürt biçimde sutyenini açmaya çalışan bir kadına benzediğimi düşündüm) ve var gücümle kazığı çıkardım. İğrenç bir müdahale. Sinirlerim haykırıyordu. Kazık, komik bir şapırtıyla yerinden çıktı. Anında moleküllerin kendine yenileme fısıltısı başladı. Ardından da moleküler yenilenmenin tıslaması duyuldu; hücreler öfkeyle toparlanıyordu. (Acı? Evet. Ölüm? Hayır. Kalbe kazık. Kafa kesme. Yeteri kadar sıcaksa ateş. Başka hiçbir şey öldüremezdi. Başka silahınız varsa kaçsanız iyi ederdiniz.)

"Kaç git," diye tekrarladım, ama Justine kıpırdamadı.

Oysa diğer herkes hareket halindeydi.

Hollywood saçmalıklarının aksine, üçü de aynı anda saldırdı. Çivi tabancası dört kez omzuma nişan aldı, Avustralya meşesi mermilerin ikisi delip geçti, diğer ikisi ise kalbimde panik sinyalleri yaydı.

Yine de içimde sinsi bir keyif vardı. Çünkü bu bol alet edevatlı enayilerin hiçbir fikri yoktu. *Hiçbir* fikirleri yoktu.

Hayır.

Benim hiçbir fikrim yoktu.

Koyu tenli kız beni geçerek Justine'e doğru ilerledi. Onu durdurmaya çalışırken dengemi kaybettim. Çok vakit olması gerekiyordu. Komik bir zaman asimetrisi içinde hareket etmemiz gerekiyordu. (İnsanların beni öldürme çabalarını, 1984 Wimbledon finallerinde McEnroe'nun Connors'ın kendini yenmeye çalışmasını izlediği gibi küçümsemeyle izlerdim). Ama bu sefer durum farklıydı. Bu üçü her kimse, biri onları oldukça ileri seviyede savaşmak üzere eğitmişti. Koyu kızı kaldırdım, evet, ama bunu yapana kadar göğsüm yarıldı;

sol bacağıma dört kazık daha yedim. Tekmeleyerek elimden kurtuldu. Arkamdaki Justine'in kokusunu duyuyordum. Kızılın kılıcından kaçtım ve sol bacak kemiğini tek bir darbeyle kırdım (tam olarak *haito uchi* darbesini kullanmıştım. Saldırı opsiyonlarımın açık olması beni sevindirdi; bir an Kikaijima'daki üste, Atsutomo'nun derslerini hatırladım, sıcak ve nemli sabahlar, dev dağlar...) Kokusu çok tatlıydı: Adrenalin teri, kayısılı el kremi ve kıyafetlerinin temiz kumaş kokusu. Ayrıca enteresan bir biçimde tütsü kokusu. Nefesinden, beş saat önce ton balıklı Nisuaz salatası yediğini anladım. Lambanın ışığı kirpiklerine düşüyordu. Adamın kazığı kavramış eli, tam suratımın önünden geçti. Ağır ama hızlıydı, kasları deneyimliydi ve şiddete yatkınlığı vardı. Burnum (olan biteni iplemeden) AB negatif kanı, kızarmış soğanı, hindistan cevizli duş jelini ve sarma tütünü –ve yine tütsüyü– bildiriyordu. Kazığı tutan el, iri parmaklı ve koyu kıllıydı. Beyaz bir gömlek manşetinden Rolex saatle çıksa göz doldururdu.

Kızıl saçlı kız, hâlâ kılıcı tutarak hızla yuvarlandı. İlgi çekici, İrlandalı bir suratı vardı. Kalkık elmacık kemikli, geniş ağızlı ve peri gibi açık yeşil gözlüydü. Bu sırada, adama aşağıdan kafa attım, alt çenesini çatlattım (dişlerinin birbirine çarpışını duydum) ve boynunu omuzlarına geçirdim. Düşmedi ama vakit kazanmıştım. Kazığı elinden aldım ve hızla boğazına sapladım. Nefes borusunun ayrıldığını, kıkırdağının parçalandığını hissettim. Kan kokusu beni etkiledi ama Randolf beni doyurmuştu. Bir an iğrendim, zaten bu kadar kısa süre sonra içmek tehlikeli olurdu. (Kalbe kazık, kafa kesme, ateş – ve aşırı doz.) Tüm bunlar olurken aklımın bir köşesinde bu insanların kim olduğunu merak ediyordum, ama bunun üstünde çok da durmuyordum: Sen bir vampirsin. Her zaman işini bitirmek isteyen birileri olacak. Bir süre sonra kim olduğu ya da bunu neden istediğinin önemi kalmaz. Esmer kız

görüş alanımdan çıkmıştı. Adamı bıraktım. Önce dizlerinin üstüne sonra da yan tarafına düştü, iki eliyle boğazındaki kazığı tutuyordu. İç karartıcı bir gargara sesi çıkarıyordu. Bu sırada –savaş hesaplarının yanı sıra– Justine'le beraber gecenin ilerleyen saatlerinde Cesetlerden Kurtulmamız gerekeceğini ve odayı gerçek dünyanın çok da ihtişamlı olmayan Olay Yeri İnceleme Ekibi'ne karşı korunaklı hale getireceğimizi düşünüyordum. Tam dönüp Justine'e bakayım derken bir lignum vitae göğsüme saplandı.

Kalbime değil. Ama bu kez daha da yakına isabet etmişti. Esmer kız deri koltuklardan birinin arkasına geçmiş, bana ok atıp duruyordu.

Şoka uğrayan kalbim durdu.

İçimde bir kilit açıldı. İleri atılıp koltuğu ve kızı kavradım, karşı duvardaki kütüphanelerden birine fırlattım. Kitaplar yere yuvarlandı. Kızı saçından çektim. İnanılmaz bir güçle debeleniyordu, iki kere neredeyse elimden kaçıracak gibi oldum. Ama yaydığı ısıdan artık pes ettiğini anladım. Ruhu çıkış kapısına yönelmişti. Dua etmeye başlamıştı.

Hayır, aslında dua eden ruhu değil, kızın kendisiydi. Tanrı'nın Duası. Latince.

"*Pater noster, qui es in cælis*," dedi burnundan kan akarken. "*Sanctificetur nomen tuum; adveniat regnum tuum; fiat voluntas tua, sicut in caelo et in terra.*"

"Kimsin sen?" diye sordum.

"*Panem nostrum cotidianum–*"

"Kimsin dedim? Ya şimdi konuş ya da..."

Bir sonraki hamlesini nasıl yaptı anlamadım. Bir an onu saçından kavramıştım; beli bükülmüş, ayakları yerdeydi. Beni ittiğini hissettim, sonra ağırlığı değişti ve birden ayakları boynuma dolanmıştı.

Çok az zamanım olduğunu anladım. Elleri serbestti ve

bir kazığa ulaşmaya çalışıyordu. Bedeni ısı yayıyordu. Küçük koltukaltları sırılsıklamdı. Panik halinde olması beni yumuşatınca, o an dikey bir 69 pozisyonunda olduğumuzu fark ettim ve sonra onun bakire olduğunu sezdim.

Yine de boynunu kırdım, hızla ve acısız. Sonra yere attım. Bir eh bedeninin altında kalmışken, diğeri devrilen kitaplardan birinin üzerindeydi. Kitap yüzükoyun açıktı. Browning'in 1894 basımı *Toplu Eserleri*. Başka bir kitap daha düştü. Sylvia Plath'ın *The Collosus*'unun ilk baskısı. "Yağmurlu Havada Siyah Bir Kuzgun" şiirinin açık olduğuna dair iddiaya girebilirdim.

O an odadaki ışık değişti ve Justine çığlığı bastı.

7

Çalışma masasının önünde, yerde yatıyordu. Tiffany lambayı kordonundan tutup çekmişti. Kızıl tepesinde duruyordu; kırık bacağına destek olmak için kılıcına yaslanmıştı.

Ama kılıç Justine'in karnına saplıydı.

Tek bir sıçrayışla odayı geçsem de vakit boldu. Zaman, onu sadece dehşetle doldurabilecekken böyle sapkın bir yardımda bulunarak genişler. Justine'in ne kadar vakti kaldığına, ambulansın ne kadar zamanda gelebileceğine, onu başka bir odaya hatta dışarı taşımam gerekeceğine dair hesaplar yapacak kadar genişleyen zaman. *Eve geldim ve onu bahçede bu halde buldum.* Bıçaklama olduğuna göre polis ne kadar sürede kapıya dayanacaktı? Ayrıca kafamda bazı sorular vardı: Ölürse ne yapardım? Yalnız kalmaya dayanabilir miydim? Las Rosas da onunla birlikte öleceğinden, başka nereye gidecektim? Bana anlatmadığı şeyleri, mezara götürebileceği eksikliği, rüyayı ve bir şeyler bildiğim, dilimin ucunda olduğu hissini düşünmek için vakit vardı... Ve son çare olarak onu Dönüştürme seçeneği için de zaman vardı. O, bu kadar zaman dönüşmeyi erteledikten sonra şimdi bunu gerçekleştirmek ikimizi de öldürebilirdi. İroninin böylesi.

Kızılın baldırlarından birine bir kazık saplıydı. Aferin Justine. Atardamarlardan birine isabet etmişti ve ben daha onun üstüne düşmeden yere kapaklandı. Yarayı daha da deşmesin diye kılıcı tutmak zorunda kaldım. Ve o an, kılıcın sevgilimi ta yere kadar delip geçtiğini anladım.

"Kıpırdama," dedim. Kazığı kızılın bacağından çıkardım. Açık yeşil gözleri kapanmıştı, ses çıkarmıyordu. Kazığı kalbinden geçirdim. Ağzı açıldı ve karides pembesi dilini ve ona sevimlilik katan çarpık dişini gördüm. Sonra öldü. Oda ölüm kokuyordu. *The Colossus* kapısından Sylvia Plath'in tüm bunlara tanık olduğunu ve hiç de şaşırmadığını hayal ettim. Öte yanda, tüm şahinlerine, tilkilerine ve kargalarına rağmen Ted Hughes şaşırırdı.

"Yap hadi," dedi Justine, ona baktığımda. Hayat onu usul usul terk ediyordu. Bilekleri, boynu ve kasıklarında belli belirsiz bir nabız vardı.

"Seni hastaneye götürebilirim."

"Yapmanı istiyorum."

Kaybettiği kana baktım. Tam olarak bilmek zordu. Aramızda, gerçekleştirmeye vaktimizin kalmadığı bir diyalog dönüp duruyordu.

"İstiyorum," dedi Justine ve yüzü acıyla büzüştü. Normale döndüğünde bana yeniden baktı. "Ben ciddiyim Pofuduk," dedi.

"İşe yaramayabilir."

Beni de öldürebilir, diye eklemedim. Ama gaza gelmiştik. Ambulanslarla, doktorlarla, detaylı sahte ifadelerle, ayrılıkla ve kaçışla dolu alternatif bir gelecek bize iç çektiriyordu. Bunun olmasına izin vermiştik. Bu ânın geleceğini hep biliyorduk ve işte gelmişti. On sene kendiyle tartışmıştı ve sonunda karar tamamen şans eseri verilmişti. Şans buna yarar işte. Tüm bu kabullenişler gibi bu da bizi rahatlatmıştı.

Bu, korkmadığı anlamına gelmiyordu. Korkusunu hissediyordum. Sahip olduğu en büyük şeyi geride bırakacaktı. Karanlığa girecekti. Las Rosas'da yalnız kaldığında bunu düşünmüştü; neredeyse iki sene boyunca.

"Beni bırakmayacağına söz ver."

"Seni bırakmayacağım güzelim."

"Söz ver."

"Seni bırakmayacağıma söz veriyorum."

Oda şahidimizdi. Dünya verilen sözleri kaydeder.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Lütfen," dedi ve başını çevirdi. İğne yapılırken kafasını çeviren insanlar gibi.

Ona son kez baktım, bir daha asla o kişi olamayacaktı. Sonra tek hamleyle kılıcı çıkarıp kanını emmeye başladım.

8

Çok kötüydü. Tahmin ettiğim kadar kötü. Henüz kanının çeyreğini içmişken aşırı oksijenlenme başladı. Kan toplandı, pıhtılaştı, uyarı sinyalleri başladı: İçmeyi bırak. İçmeyi bırak. İçmeyi bırak. Ama içmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Acı arttıkça çekecektim. Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Ilık, katı pişmiş yumurtalara benziyorlardı. Böyle düşünceler beynimi dolduruyordu. Yırtılan damar. Yumuşak bir iç patlama. Kanla boğulan kan. Devam edemezsin. Devam edemezsin. İçmeyi bırak. Şu anda dur. Devam edemezsin, o yüzden devam ediyorsun. *Cool Hand Luke*'ta Paul Newman'ın yumurtaları ardı ardına yediği sahneyi hatırladım. George Kennedy yumurtaları sıkıp sıkıp *küçük bu yumurtalar, bıldırcın yumurtası mübarek,* diyordu... Yine yumurtalar. Ruhun sembolü... Ya da Hemingway usulünde, kendine bir saniye daha dayanacağını söylersin, sonra bir saniye daha, sonra bir saniye daha ve saniyeler saatlere, günlere döner. İşte öyle dedim, bir yudum, bir yudum daha. Cesaretini ve korkaklığını kandır. Yaşlı Adam ve Kan.

Görmek istemediğim şeyleri gördüm. Beş ya da altı yaşlarında, suratı sıcak bir kız. Alçak tavanlı bir oda, yere devrilmiş bir masa. Kadın ve adamlar ona dev gibi geliyordu. Anne, istemiyorum. Erkeklerin toplu konsantrasyonu ve amaçları. Çocuğun dünyası bunlarla doluydu, insanları canavara çeviren aynalar. Annesinin yüzü nemliydi; bazen hoşnutsuz bir

şekilde somurtuyor, bazen de inanmaz gözlerle bakıyordu. Kendine. Bunu yapabildiğine. Adamlardan biri 'Gel buraya' dedi. Sonra 'Gel buraya' diyen bir adam daha olurdu hep. Görmek istemediğim şeyleri gördüm. Genç kız, ergen kız, genç kadın, kendinden nefret etme, erkekler, her zaman ve kasıtlı olarak uygunsuz erkekler. Kendi yaralarıyla yaptığı sonsuz sözleşme. Nefret ettiklerinden emin olmak. Bunu sen de istiyorsun, değil mi? İstediğini söyle küçük orospu. İstiyorum. Yalan oldukça söylemesi daha kolaydı. Bir muska gibi bu yalana tutunuyordu.

Ama yıkım sona ermemişti. Parlak fragmanlar devam ediyordu. Onu, karla kaplı bir ormanda kafasını kaldırmış, kutsal kar tanelerine bakarken gördüm. Bir apartman dairesinde sıcacık çayla dolu bir fincan tutarken gördüm. Huzurlu gibiydi; belki kimliğinde bir anlık kırılma olmuş, kazara huzura ermişti. Kapıyı aniden açıp FedEx kuryesi olan kızı korkuttuğunu, sonra ikisinin de güldüğünü gördüm. Hayatından gülmeyi çıkarmıştı. Sadece stratejik olarak ya da belli bir derinliğe ulaşıp zafer kazandığında gülerdi. Gökyüzünü delen kuru bir ağaca bakıp bu ciğer gibi, ağaçlar oksijen verir, ciğerlerin oksijene ihtiyacı vardır, bir bağ var, diye düşündüğünü gördüm... Ama bu düşünceyi, kimliğinin artık kanıksadığı o sinik parçası beyninden uzaklaştırmıştı. Beni o buz gibi otoparkta gördüğünü ve birkaç saniyelik kararsızlıktan sonra ne olduğumu anladığı anı gördüm. İçinde taşıdığı yangınları bir bir geride bırakıp bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yanıyordu. Yaralıydı. Artık korkmak için çok geçti...

Devam edemezdim.

Devam ettim.

Muhammed Ali, Manila'daki Frazier'la üçüncü kez dövüştüğü anın ölüme en çok yaklaştığı an olduğunu söylemişti. Ölmeden, ölüme en çok bu kadar yaklaşabileceğine inanmıştı.

Bize ölümsüz derler. Bu doğru değil. Doğduk. Yaşıyoruz. Ölebiliriz ve ölüme yaklaşabiliriz. Ölüme yaklaşmıştım. Kan, beni sağırlaştıran bir evren gibiydi. Tanrı'nın çığlığı gibi. Daha fazla içemezdim. Ölebilirdim.

İçmeye devam ettim.

On kalp atışı. Yedi. Beş. Dört. Ona, "İç," demeye çalıştım ama konuşacak halim yoktu, içimde kelimeleri muhafaza edebileceğim bir yer kalmamıştı. Kan taştı. Ben taştım. Bir an tamamen karanlığa gömüldüm. Düşündüm: Bu mu? Ölüm bu mu?... Sonra karanlıktan çıktım. Sol bileğimi kılıçla yardım ve Justine'in ağzına dayadım.

Birleşmeden önceki bağ, metalin mıknatısla birleştiği ânın öncesi. Karanlık ikinci kez yaklaştı. Bir kez daha girersem çıkamayacağımı biliyordum.

Sonra onu hissettim. Küçük ağzı ve dişlerini, sıcak suratını değil, ağırlığındaki ilk değişimi, kanın girip çıkışını. İki yüz yıl önce, Kenya'da bir doktorun bir adamın ayağını kesişine tanık olmuştum. Enfeksiyon ilk belirdiğinde adam ağlamıştı. Acıdan rahatlığa geçişin hazzı. Doktorun ellerini tutup öpmüştü. İki kardeş gibi yakınlaşmışlardı.

Justine içti. Kana kana. İhtiyacı, dönüşümü hızlandırıyordu. Hemşirelerin serumu sıkarak sıvıyı hastanın vücuduna hızla akıtmaya çalışması gibi. Kanı alan damarlar sızlar diye düşünürsünüz. Bunlar ise kanı veren damarlardı. Benimkiler. Sızlamıyorlardı; sanki kırık camla pıhtılaşıyorlardı.

Hafif rahatlamadan, rahatlamaya, derin rahatlamaya ve kanda denge oluşunca mutluluğa doğru ilerleyen bir süreçti. Sonra içmeye devam etmesi gerektiğinden, durmak onu öldürmek demek olacağından, kan mizanından hafif rahatsızlığa, acıya ve derin acıya geçiş olacaktı. Sonunda korku gelecekti, tıpkı derin bir karanlık yaklaşıyormuş gibi beni öldürene kadar içecekti.

Ve eğer doğru planladıysam, beni öldürmeden Dönüşecek kadar içince onu durdurduğum zaman, kurtulmamız gereken üç ceset ve bunu yapabilmek için güneş doğmadan hepi topu bir buçuk saatimiz olacaktı.

Bu düşünceler mevcuttu, ama diğerinin yanında oldukça siliktiler. Tam ölümün kıyısında ondan bana geçen şey.

Bana söylemediği ama kanının saklayamadığı şey: Kurtkadın Talulla Demetriou sevgilim Vali'nin ruhunu taşıyordu, hayattaydı ve kehanetin gerçekleşmesi için beni bekliyordu.

9

Hatırladım.

Issız kumsal rüyasını çok önceden görmüştüm. Hatta üç sene önce Big Sur'deki O Gece'den beri sürekli görüyordum. (Orada da bir evim var. Frank Lloyd Wright adına kayıtlı bir düzine lüks sığınaktan biri; benden önceki sahibi esrarengiz biçimde ölen güzel Natalie Wood'du.) O Gece geç uyuduğumu ve ay doğduktan hemen sonra uyandığımı hatırlıyorum...

... Dolunay.

Tesadüf değil.

Rüya beni şaşırtmıştı. Elbette. Kumsal. Alacakaranlık. Az yıldızlı gökyüzü. Arkamdan yürüyen biri. *Her kelimesi yalan.*

O Gece, bodrumdan yukarı çıktığımda Justine televizyonun karşısındaki bir koltuğa oturmuş, ayak tırnaklarına dikkatle açık mavi oje sürüyordu. Plazma ekranda *Yarışlarda Bir Gün*[1] filmi vardı. Ellerim titriyordu, o yüzden ceplerime soktum. "Tanrım, Norm, korkunç görünüyorsun," dedi.

"İyiyim," dedim. "Çok uyuduğum için başım ağrıyor. Biraz hava alacağım. Birazdan dönerim." Ona anlatamazdım. Bir kere, rüya görmüş olmanın şoku henüz kelimelere dökemeyeceğim kadar tazeydi – bırakın bunu anlatmayı, zar zor ayağa kalkabilmiştim. Ama aslında onu korkutmak iste-

1 Sam Wood'un yönettiği, 1938 yapımı, başrollerinde zamanın meşhur komedyenleri Marx Biraderlerin yer aldığı bir komedi filmi. *–yhn*

memiştim. Bizim dünyamızda güvende hissetmesi için çok uğraşmıştım. Bu, hoşuna gitmezdi. Bir rüya. Pofuduk – *rüya mı*? Onu tedirgin ederdi. Tedirgin ediciydi.

"Çok kalma," dedi. "Seninle kulüp hakkında konuşmam gerek."

Yürüdüm. Daha doğrusu evden çıktığım ve kendimi bırakabildiğim an yalpaladım. Rüya imgelerinin peşinden koştum, tam yakalayamadım... Ellerim, ayaklarım ve yüzüm alev alevdi. Dünya ben uyurken vites değiştirmişti. Bir rüya! Bunca zaman. Bunca *yıl*.

Vali öldükten sonra gördüğüm ilk rüya.

Senin için geri geleceğim. Sen de bana geleceksin. Bekle beni.

Beklemiştim.

Değil mi?

Görüntüler tehditkârdı. Hayatım bir uçurumdan hızla düşüyormuşum gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Birden rasgele sahneler belirip de önümde bir evren açılıyor, başım dönüyordu. Michelangelo'nun inşaat iskelesinin köşesinden sarkan, boya sıçramış çıplak ayakları; kilisenin yağ ve badana kokusu; kıvırcık kızıl saçlı bir hizmetçinin beni gördüğü an öleceğini anlaması ve mavi gözlerinden okunan ifade; Volga'da yüzen Viking gemileri, geç saatlerde ay ışığıyla aydınlanan miğfer ve mızraklar, içlerinden birinin beni görmesi ve anlık bir bilinç değiş tokuşuyla bağlantı penceresinin kapanması; hendeklerde kanla sırılsıklam olmuş askerler, ıslak deri ve çürüyen et kokusu, yüzen bir sıçan, küçük başının etrafındaki dalgalanma; Ruanda'da bir tuvalette ikiye bölünüp atılmış bir Tutsi bebeği... Sonra yerçekiminin beni geri çekip zaman ve havanın başımı döndürmesi...

Durdum ve ormanda yere yattım. Bazen yatmak gerekir. (Milyonlarca insan, içgüdülerini dinleyip birkaç dakikalığına ofisteki halıya, banyo fayanslarına ya da serin kaldırıma uzan-

sa, kötü geçen günleri iyileşir. Sarhoşlar ve çocuklar bunu iyi bilir, ama onları kim dinler ki?) Ormanda yere yattım; ağaçların ve toprağın kokusu beni sakinleştirdi. Justine çok kalma demişti, ama kısa sürede kalkabilecek gibi değildim. Binlerce yıllık boş uykudan sonra bu: Öfkeli bir hastalık gibi gelen rüya, tek gecede içime ölüm yerine hayat sokan ters bir veba. Kafamı sola çevirdim ve nedense (olay örgüsünde bir gereklilik ısrarından başka sebebi yoktu) önümdeki çalıları elimle ayırarak hafif yükseltili zeminde ileri doğru baktım.

İşte tam o an, onu gördüm.

Yani onları.

İki kurtinsan, önde bir dişi, birkaç adım geride de erkek. Rüzgâr yönünde, otuz metre uzağımdalardı.

Kadının kokusu çarptı. Şimdi ve sonra arasındaki tüm zamanı yok etti. Tüm dünyam tepetaklak döndü ve o zamana... Aman Tanrım. *Tanrım.*

Vali'nin kokusuydu.

Bu imkânsızdı.

Senin için geri geleceğim. Sen de bana geleceksin. Bekle beni..

Bir an bilincimi kaybettiğimi düşündüm. Her halükarda birkaç saniye sonra karanlıktan çıkıp aniden doğmuş gibi hissettim. Ya da *yeniden* doğmuş gibi. *Senin için geri geleceğim.*

Dişi olan –Vali, Vali, *Vali*– durdu ve zarif çenesini aya doğru kaldırdı. Işık, uzun boynuna, ıslak gözleri ve burnuna gümüş bir renk veriyordu.

Kalbim neredeyse inkâr edecekti. Bu kadar heyecanın arasında bile kalbim durumun ciddiyetini anlamış ve inkâra kalkışmıştı. Eğer bu... Eğer bu bir hileyse, bir yanılsamaysa...

Ama sikimde bir kan çizgisi kıpırdadı. Sikim! O öldüğünden beri, işime yaramayan cebimin kenarında taşıdığım o şey.

Arzu. *Arzu.*

Bu mümkün müydü?

Rüzgârla taşınan kokusunu içime çektim ve sikim hareketlendi. Koku yalan söylemezdi. Onun kokusu. *Onun.* Gözlerim doldu. Döndüğü için mutluluk, kaybedilen yıllar için hüzün. İçimi parçalayan bir mutluluktu; beni boşluğa sürüklüyor, umut verip kırılgan kılıyordu. Kendi ellerime ve ayaklarıma ve dişlerime, ormana, geceye, gerçek dünyaya inanamıyordum.

Ay ışığı dik göğüslerine ve ince beline düşmüştü. Göbek deliği gölgedeydi.

Tam hatırladığım gibi. Böyleydi. Vali. Sevgilim.

Ağzım mutlulukla doldu ve onu çağırmak üzere kendiliğinden açıldı.

Ama tam o an, erkek olan arkasından yaklaştı ve kollarını beline doladı. Vali de kafasını eğdi, ağızları ve dilleri buluştu.

***

Onları takip ettim. Giderek daha kötü hissediyorum. Kötü hissettikçe devleşiyordum. Birbirlerine dokunmadan duramıyorlardı. Doğal olarak. Onun nasıl olduğunu bilirdim. Onun nasıl olduğunu bilirdim, çünkü onunlayken ben de öyle olurdum. Biz. Öldürürken. Beraber.

Kurbanları komşularımdan biriydi. Drew Hillyard diye bir müzik yapımcısı. Yüksek duvarlı bahçesinin önündeki bir ağaca tırmanıp izledim. Kendi hasta dev kafamı tutup hasta dev burnumu soktum. Televizyonda *Amerika'nın Yeni Top Modeli* yarışması vardı; oda kan gölüne dönmüştü. Hillyard'm beyaz deri koltuğu, kırmızı fırça darbeleriyle bezeli bir tuval gibiydi. Vali onun göğsünü yardı ve çenesini içeri daldırdı. Kurtadam onun içine girerken arka ayakları titredi; erkeğin elleri göbeğinde, belinde ve göğüslerinde dolanıyordu. Açık

göğüs benimkiydi. Göğüs kafesim kırılmış, kalbim koparılıp yere atılmıştı. Önemsiz bir şey gibi. Şaka gibi.

Çok uzun sürdü gibi hissettim. Eğer rüzgâr azıcık yön değiştirse kokumu alabileceklerini fark ettim. Bunu biraz da istiyordum; acele bir kapışma, kaosa boyun eğmek, erkeği öldürmek ya da belki ölmek. Kelimeye dökülemeyecek kadar canlı detaylar beni tüketti. Müstehcen, ışıltılı detaylar, Vali'nin dilinin vahşi ve erotik bir hazla kıvrılışı, adamın koyu ve nemli sikinin acıma ritim katması. Gir, çık, gir, çık. Vali'nin bedeni ılıktı ve kurnazca onu ağırlıyordu. Nasıl olduğunu biliyordum. Biliyordum, biliyordum, biliyordum.

Her kelimesi yalan.

Rüya tekrar tekrar yeşerip ölüyordu. Öldüğü o gece her kelimesi yalan olan Vali'nin bana yolladığı diğer rüyayla karışıyordu. *Senin için geri geleceğim. Sen de bana geleceksin. Bekle beni.*

İşte buradaydı, beklemiştim ve dev, gülünç bir hastalığa dönüşmüştüm. Çünkü belli ki benim için geri gelmemişti.

***

Görünmeden onları takip ettim. Eşyalarını, çantalarını, temizlik malzemelerini ve araba anahtarlarını astıkları ağaca kadar. Justine kızacaktı ama onu insan haliyle görene kadar bir yere gidemezdim. Ayın batışı ve güneşin doğuşu arasında kısa bir aralık vardı. Her şey bitince acele etmem gerekecekti. Ama bunu düşünmüyordum. Bir şey düşünmüyordum. Uyanıkken gördüğüm bir rüyaya hapsolmuş gibiydim.

Birbirlerinden azıcık uzakta yere uzandılar. Titreyen otlar, çiçekler ve toprağı delen ağaç kökleri vardı. Sahne bana tanıdık geliyordu. Bunu daha önce görmemiş miydim? Orada, sarı yosun arasındaki üç küçük açık renkli taş? Titreyen yaprakların gölgesi?

Vali, insan formunu adamdan daha çabuk aldı. Onunki kusursuz bir CGI'dı, erkeğin dönüşümü ise hantal bir stop-motion gibi. İskeletinin akışkan biçimde küçülüşünü izledim, kas ve derinin imkânsız değişimini. Kurdun içinden insan kafası çıktı. Elleri, hatırladığım o güzel elleriydi. Bana dokunan, göğsümle oynayan, çenemin çevresini tarayan, saçlarımı okşayan o eller. Bedeni tanıdığım o bedendi. Soluk renkli göğüsler ve karın, küçük omuzlar, yumuşak ve işlevsel dizler. Baldırları çiyle ıslanmıştı. Dönüşümün son evresinde, çalıların arasında yüzü yere çevrilmişti. Omurgası titredi, kanca şeklini aldı, kemikleri fırladı, yerleşti, dikleşti, yerini buldu ve durdu. İşte binlerce kez elimi gezdirdiğim o pürüzsüz sırt (gezinirken her seferinde yeni bir şeyler keşfederdim), belinin altındaki kıvrım ve güzel kalçası, muazzam eğimi, benimleyken olduğu gibi. Benimleyken.

Kafasını kaldırdı. Yüzünü gördüm. Koyu saçları ve gözleri. Dolgun dudakları.

Onu tanıyordum.

Vali'ydi bu.

Vali.

10
Justine

Mahzende uyandım; bir vampirle beraber yataktaydım.

Mahzende bir vampir olarak uyandım.

Bir vampir.

Bu nasıl bir his bilemezsiniz.

Bunun hakkında ne kadar konuşursanız konuşun veya ne kadar düşünürseniz düşünün. Bilemezsiniz.

Garip olan (sanki garip olan tek bir şey var; sanki olanlar toptan garip değil) hemen her şeyin sıradanlaşacağını bilmeniz. Tıpkı ilk kez araba kullandığımda, üçüncü veya dördüncü seferden sonra bunun çok olağan geleceğini bilmem gibi. Direksiyondaki ellerim sanki bir önceki hayatımda öğrendiklerimi uyguluyordu. İkinci doğam.

Bu, ikinci doğamdı.

İlkini beğenmemiş, o yüzden değişmiştim.

Vampir. Vampir. *Vampir.*

Hani bir kelimeyi anlamsızlaşana kadar tekrarlarsınız ya.

Geri dönüş yoktu.

Sonsuza dek.

Etrafta kan poşetleri vardı. Çarşaflarda kan lekeleri. Pofuduk bana eskiden, gelinin kanlı çarşafını bakire olduğunu kanıtlamak için dışarı astıklarını anlatmıştı. Bakire olmayanlar da keçi kanı döküp insanları kandırmaya çalışırmış.

Yavaşça doğruldum. Başıma gelenleri düşündüm. Noktaları birleştirmeye çalıştım.

Dün gece uyandığımda Pofuduk üstüme yığılıydı. Beyaz, soğuk ve canlıydı, ama ölmek üzereydi. Belliydi. Sadece nefes alıp verişinden değil. Başka bir his daha vardı; sanki hayatı benim içimdeydi. Bunu hissetmek için garip bir çaba gerekiyordu. Hani o Şaşı Bak Şaşır bulmacalarında sarf ettiğimiz çaba gibi. Aynı anda hem bakıp hem de bakmamak. Tam olarak ifade etmek zor. Sanki içime sıkışmış daha büyük bir beden vardı ve her saniye Hulk'un kıyafetlerini yırttığı gibi bedenimi yırtabilirdi. Tüm hislerim büyük, yumuşak ve ağırdı. Her şey –sandalye, hah, yerdeki lamba– çok belirgindi. Sanki tüm göstergeler en son seviyedeydi.

Ayağa kalktığımı anlamadan kalktım. Sonra hissettim.

Güneşin doğuşu.

Dakikalar vardı.

Nasıl bildiğimi bilmiyorum, perdeler kapalıydı ama yine de anlamıştım. Hissediyordum. İçimde hissediyordum. Saf bir ışığın kalbimde yarattığı gölge gibi.

Ona kan getirmeliydim. Cesetleri saklamalıydım. Yerin altına inmeliydim. Bunları yapmam gerektiğini biliyordum ama yeterli zamanım yoktu. Yoktu. İmkânsızdı.

Hareket ederken sanki sürekli bedenimi yakalamaya çalışıyordum. Kendimi holde koşarken, buzdolabını açarken, onu omzumda mahzene taşırken (çok hafifti) yakalıyordum. Tüm bu esnada güneş doğuyordu. Tam üç cesetle garaja girerken güneşe yakalandığımı hayal ettim. *Yanarsın.* Derin bilir. Düşüncesi bile yakar.

Dört poşet bulabildim. Onu tabutunda sırt üstü yatırdım. Yukarı fırladım ama hareket etmek zorlaşıyordu. Uzay kayıyordu, sanki o koşup da bir yere varamadığım rüyalardan

birini görüyordum. Güneş buna bayılıyordu. Güneş yavaş olmamı istiyordu. Güneşin hemen düşmana dönüşmesinin ne garip olduğunu düşünüyordum. Gerçek bir düşman, tıpkı yaşlı şeytani bir adam gibi, tıpkı sizden nefret eden bir Tanrı gibi.

Doğmasına iki dakika.

Bir dakika.

Otuz saniye.

Kafam, bacaklarım ve kollarım ısındı ve her şey bulanıklaşmaya başladı. Tek yapabildiğim cesetleri, mahzene inen gizli yola fırlatmak oldu. Onları mahzene getiremezdim, cesetlerle geceyi geçirme düşüncesi korkunçtu. Çalışma odasındaki kan gölüne dair yapabileceğim bir şey yoktu. Sadece kimsenin gizlice eve girmemesini umdum.

Kapıları kilitledim ve mühürledim. Tüm sistem ışıkları yeşildi. Mahzeni daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Tüm o beton ve çelik, güneşin girmesini engelliyordu. Şu ana dek bunun ne kadar iyi hissettirdiğini anlamamıştım.

Yatakta ise onu doğrultup hazır kanları içirdim. Nefesi leş gibi kokuyordu. Poşetler yetmeyecekti. Onu da biliyordum. Giderek bilincini kaybettiğini hissediyordum. Sesini duyar gibi oldum: Hayır, yapma meleğim. Duramayacağım. Ama bunu kafamdan sildim ve bileğimi ısırdım. Kalbimde bir lastik patlamış gibi kanımın hızla aktığını hissettim. Ardından açılan delikleri ağzına götürdüm.

Sonrası ise karanlık, ağır ve bulanık. Tek bir görüntü hariç: O benim bileğimi tutmaya çalışıyor, bense onun boğazını sıkıp bileğimi kurtarmaya çalışıyorum.

Sonra sanırım ben de bayıldım.

Şimdiyse mahzendeki yatakta oturup ona bakıyordum. Hâlâ uyuyordu. Bedeni normal olmayan bir şekilde soğuktu.

Filmlerde tüm ailesi gözleri önünde katledilen birinin, oracıkta öylece oturup, geçirdiği şoktan dolayı gülümsemesi gibi. Kendi içimde, onun yaşadıklarının silik bir kopyasını hissediyordum. Ölümün kıyısına gelmişti. Yıldızların bile parlamadığı uzay boşluğunu andıran karanlığa yaklaşmıştı. Bir an korktum: Ya yine uzun bir süre uyanmazsa? Aşağı inip onu uyandırmaya çalıştığım (bir kez sigarayla elinin arkasını yakmıştım; işe yaramamış, derisi gözlerimin önünde yenilenmişti) tüm o geceleri hatırladım ama sonra korkum geçti. Geri gelecekti. Kanıma, yukarı tırmanan birinin bir ipe tutunduğu gibi tutunduğunu hissediyordum. Benim kanıma. Bizim kanımıza. Benim olmadan önce onun olan kana. Benim olup da ona geçen kana.

Ona hep sorardım: Bir gün beni Dönüştürmeni istesem bunu yapar mısın?

Hep şöyle cevaplardı: Eğer bunu gerçekten istediğini *düşünürsem yaparım.*

Dönüştürmeni istesem.

İstesem değil. İstediğimde. New York'taki ilk gece ona bakıp ne olduğunu anladığımda, kafamdaki ses bunun benim için tek yol olduğunu söylemişti. Tek yol. Artık her şey zamana kalmıştı.

Şimdi yapmıştım işte. Şimdi geriye dönüş yoktu. Asla.

Geriye dönüş olmaması bana bir şeyi hatırlattı: Dün gece, tam o içeri girmeden çalışma odasında durmuş, telesekretere bıraktığı mesajı dinlerken rafların birindeki bir kitap gözüme çarpmıştı. Başlığı *Eve Dönüş Yok* idi.[1]

Bana sözünü ettiği şey bu muydu? Tesadüflerin birleşmesi. İşaretler. Bu konuda dikkatli olmak gerektiğini söylerdi.

---

1 Orj. *You Cannot Go Home Again*. Amerikalı yazar Thomas Wolfe'un ölümünden sonra, 1940 yılında yayınlanan, George Webber adında çiçeği burnunda bir yazarın hikâyesini anlatan romanı. Türkçeye çevrilmemiştir. *–yhn*

Bunun bir şey olduğunu söylerdi... neydi o kelime?

Kandırmaca.

Ellerimi kaldırıp baktım. Derim beyazlaşmıştı. Tırnaklarım gri camlara dönüşmüştü. Turkuaz ojem ben silmeden yok olmuştu. Tırnaklar. Bir kez onun tırnaklarıyla konserve açtığını görmüştüm. Yeni tırnaklarımın neler yapabileceğini hissediyordum. Yeni bedenimin neler yapabileceğini hissediyordum.

Dilimi dişlerimin üzerinden geçirdim. Neredeyse gülecektim. *Azı dişleri*. Filmler. *True Blood*. Ama filmler ve diziler azı dişlerinin nasıl hissettirdiğini anlatamaz. Sanki ağzımda yaşayan küçük şeylerdiler. Biri onları çekecek olsa–

Amantanrım.

Kan beynime sıçradı. Kusacak gibi oldum. Kafatasımda bir çığlık yankılandı.

Yatağın kenarını tuttum. Nefes alıp verdim.

Siktir. Birinci ders: Azı dişlerinin çekilmesini istemiyorsun. Yine bir kan sıçraması ve mide bulantısı... Tırnaklarının da.

Ayaklarımı yere koydum. Kalktım.

Aptal güç. Marazi güç. Bu sefer güldüm. Bacaklarımda, baldırlarımda, popomda ve omuzlarımda hissedebiliyordum. Deli güç. Şunu tek elinle kaldırabilirsin. Yumrukla kırabilirsin. Düğme gibi sökebilirsin. Nesneler bana onlara neler yapabileceğimi söylüyordu. Şimdi yapabileceğim pek çok şey vardı.

Katil olmayı kafama takmadığım sürece.

Uyandığım saniye aklıma bu gelmişti. Tıpkı içimde yaşayan yeni ve benden daha canlı, yakalamam gereken bir kişi gibi. Artık orada olduğuna göre ne zamandır onu beklediğimi anladım. En başından beri.

En başından beri fikri de uyandığımdan beri aklımdaydı.

Aklımdan çıkacağını düşünmüştüm ama yanılmışım.

Bir zamanlar sokakta Toby Dreds diye bir eroinman tanırdım. Aklını yitirmişti ama zararsızdı. Onun olayı felsefi sorulardı. Araban olduğunu farz et, tamam mı? Lexus olsun, tamam mı? Arada sırada arıza yapar ve bozulan parçayı değiştirmek zorunda kalırsın. Yıllar boyu, tamam mı? Ama bir noktada, yeteri kadar parçası değişince artık bu başka bir araba değil midir? Tüm parçaları değiştiyse aynı araba olamaz. Yine bir Lexus'tur ama başlangıçtaki Lexus değil. *Kavramsal* olarak aynı arabadır ama *maddesel* olarak değil. Böyle büyük lafları bilirdi. Kavramsal. Çok hoşuma gidiyordu. Daha önce bu kelimeyi hiç duymamıştım ama ne demek istediğini anlamıştım. Kavram gibi. Fikir gibi.

Tamamım değişmişti. Hâlâ orada olan şey hariç.

Yüzü terli, gözleri açıktı. Bana sanki beni göremediğini göstermek istercesine bakıyordu.

Bedenin tekrar çalışması bedavaydı. Gerisini kendim kazanmak zorundaydım.

Elimi usulca Kokarca'nın alnına dayadım. (Ona neden Kokarca, Pofuduk, Frankie veya Norman dediğimi bilmiyorum. Bunu sallamıyor. Hoşuna gittiğini söylüyor.) Hayatı, parmak uçlarımdan içeri girdi. Bana türün bireyleri arasında bir algı alışverişi olduğunu söylemişti. Telepatimsi. Ama bunu kontrol etmeyi öğrenmek ve seçici olmak gerekiyordu. Kimin aradığına bakıp telefonu açmak gibi. Beni her zaman geren şeylerden biri olmuştu bu. Artık çok geçti. Uyansa her şeyi göreceğini, hırsız gibi zihnime gireceğini, benim de ev sahibi gibi dehşete düşmüş biçimde bu hırsızı izlemek zorunda kalacağımı anladım. Yani hepsini görecekti.

Bunu düşündüğüm an, aslında her şeyi zaten görmüş olduğunu anladım. Kanımı içtiğinde. Belki beni emerken her şeyi içimden çekip çıkaracağını da düşünmüştüm.

Her neyse. Zaten her zaman biliyordu. Hep tahmin ediyordu. Herkes eder. Üstümden koku gibi yayılır. (Bir tanesi, Cimcik adını verdikleri, Tatlım seni öyle kirleteceğim ki bir daha asla keseyle temizleyemeyeceksin, demişti.)

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Şöyle düşünüyorsunuz: E ne olmuş? Kimse buna aldırış etmez, kendine güvensiz ve değersiz hissedenler hariç. Onlar da sosyal hizmet görevlisi veya terapist olur ki etraflarında delileri gördükçe kendilerini ehil ve normal hissetsinler. Ama çoğu insan, kokumu aldığında er ya da geç bununla uğraşmaları gerektiğini çünkü sonuçta deli çıkacağımı düşünürler. Çoğu insan başıma gelenleri olası kabul eder. Haklılar. Hepsi bu. Olası bir şey. Her şey olasıdır.

Hâlâ dün geceki kıyafetlerim üzerimdeydi ama kanla kaplıydılar. İkimiz de kana bulanmıştık. Cate Blanchett'e benzeyen şıllığın kılıcının girdiği yeri görmek için tişörtümü kaldırdım. Hiçbir şey yoktu. Tamamen iyileşmişti. İz bile yoktu.

Pofuduk'un gözkapakları hareketlendi. REM uykusu. Rüya gördüğümüz evre. Söylediğine göre o rüya görmüyor. Vampirlere özgü bir durum değil, ona özgü bir durum. Ona REM'siz Remshi adını takmıştım. Juss, eğer bir gün benim gibi olursan daha iyi bir espri bulman gerekecek, demişti bana.

Artık ben de rüya görmeyecek miydim? Rüyasız uyku beni ferahlatırdı. Anaokulunda, Sri Lankalı hemşire elini alnıma koyduğunda, avcunun soğukluğunu hissettiğimde ne kadar ateşli olduğumu anladığım zaman gibi.

Justine, ara sıra normalden daha uzun uyurum. Uyandığımda şaşırmış olacağım. Bana hafızam geri gelsin diye bazı sorular sormak zorundasın. Endişelenme. Onları bir yere yazacağım. Uzun uyku yaklaşırken hissederim, böylece hazırlanacak zamanın olacak. Ama olmamıştı. Bir dakika yanımday-

dı, sonraki dakika ise kaybolmuştu. İki sene. İki sene Las Rosas'ta yalnızdım. Saatler, günler, haftalar ve aylar. Banyo zeminine kıvrılıp uzanmıştım. Küvetle lavabonun arasındaki alanda güvenli hissetmiştim. Sonunda bir battaniye alıp orada uyumaya başlamıştım. Gündüzleri uyuyordum. Geceleri ise kulüpteydim. İki bin yabancı. Onların hayatını hayal edersiniz. Eğer uyanmasa daha ne kadar devam edebilecektim bilmiyorum.

Ve şimdi uyanmasına rağmen onu tekrar kaybedecektim.

Ya kurtkadın onun düşündüğü kişi olduğundan ve onu bulunca beni yanında istemeyeceğinden. Ya da onu ararken, tıpkı geçen sefer olduğu gibi, öleceğinden.

İKİNCİ KISIM

PERİ MASALI

11
Talulla

Telefonum çaldı. Fabrika ayarı zil sesi. "Bad Moon Rising" ve "Werewolves of London"[1] şarkılarını zil sesi yapmanın matrak olduğunu düşündüğümüz zamanlar sona ermişti.

Bir erkek sesi, "Talulla?" dedi.

Güneş daha yeni doğmuştu. Terracina'nın dışındaki tepelerinde, satın aldığım yıkık dökük villanın mutfağında çırılçıplak duruyordum. Pencereden bakımsız, şeftali ağaçlı ve karahindiba çiçekli bir arka bahçe gözüküyordu. Telefonum yemek masasında kalmıştı (Tanrım, kendini toparla be kadın) ve masada kültablaları ve Cloquet'nin *blanquette de veau*[2] kalıntılarıyla dolu tabaklar vardı. Masa kıyamet sonrası bir şehre benziyordu.

Korkunç hissediyordum. Dönüşüme yetmiş saatten az kalmıştı ve *kurt*, kaslarımla sinirlerimi hoplatıyordu. Bu şevkli şiddet, bana dolunay partisini kimin vereceğini hatırlatıyordu. Walker'la beraber sinirlerimiz biraz yatışsın diye tekila ve ot içmiştik. Susuzluk (ve suçluluk dolu rüyalar) beni uyandırdığı için aşağıya inmiştim.

Şimdi de bu. Yabancı bir ses. Anında adrenalinim yükseldi

1 Sırasıyla Creedence Clearwater Revival'ın "Kötü Ay Doğuyor" ve Zevon'un "Londra'nın Kurtadamları" isimli şarkıları. *–yhn*

2 (Fr.) Dana yahni. *–yhn*

ve akşamdan kalmalığımın bulanıklığı geçiverdi. Avcumun içinde yıldız gibi parlayan tere bakıp düşündüm: Bunu hak ettin. Tüm bunları ve dahasını.

"Kim arıyor?" dedim.

"Size bir paket var. Hole giderseniz paspasın üzerinde göreceksiniz."

Bu sesi tanımıyordum. Aksan Orta Doğu'da başlamış olabilirdi ama bir sürü seyahatle farklı tonlar edinmişti.

"Neyse ki," diye devam etti, "kapıdaki posta aralığından sığdı. Yoksa Allah korusun, lojistiği pazarlık etmemiz gerekecekti."

Kurt bileklerimde kalınlaştı, hayalet pençeler tırnaklarımı yardı. *Deniyordu.* Dolunaya bu kadar az kalmışken, benim hatun her tür ajitasyonu bir davet olarak görüyordu.

"Alo?" dedi ses.

Merdivenlere koştum.

"Hole geldin mi?"

"Kes sesini."

"Ah. Çocukların için endişe ediyorsun. Anladım. Ama en azından pakete bakamaz mısın?"

Aslında ön paspasın üzerinde küçük bir paket görmüştüm ama panik her tarafımı ele geçirmişti. Aslında tamamen değil. Ses, kafamda istemeden de olsa Ömer Şerif, İran halısı, nane çayı, briyantinli bir bıyık ve dost canlısı gibi gözüken ama aslında tatmin edilmeye alışmış bir egonun belirtisi olan o erkek rahatlığını canlandırdı. Yıllar önce, ergenlik yıllarımızda en yakın arkadaşım Lauren şöyle demişti: Annem şu Ömer Şerif denilen adama bayılır. Hani şu sürekli yanında ona sakso çeken görünmez bir kadın varmış gibi gözüken adamlardan.

"Sana bir dakika veriyorum," dedi ses. "Ama için rahat edecekse söyleyeyim, şu anda binlerce kilometre uzaktayım.

Sana söz veriyorum ki evinde kimsenin benden korkmasına gerek yok."

Dilim kurudu, dizlerimin bağı çözüldü. Bir kez çocuğunuzu kaybettiniz mi tekrar aynı şeyi yaşayacağınız korkusu beyninizi işgal eder. Bir kez kötü anne oldunuz mu her zaman kötü annesinizdir: Sadece henüz hata yapmamışsınızdır.

"Ne?" dedi Walker, ter içinde yukarı ulaştığımda. O da çıplak vaziyette yatak odamızın kapısında durmuş, düz karnını kaşıyordu. Kurda dönüşmek onun insani cazibesini, yeşil gözlü koyu sarışın oğlan çocuğu görüntüsünü ve her an kendiyle alay edebilecekmiş gibi duruşunu bozmamıştı. (Beraberliğimizin son kullanma tarihi olduğunu, tükenmeye mahkûm bir servet olduğunu ne zaman anladığımı merak ettim. Belki de en başından. Ama iki sene önce vampir evime geldiğinde bundan emin olmuştum. Evime gelmişti ve ardında mutsuzluk, gıcıklık ve arzu bırakmıştı.) Walker'ın gerisindeki perdeli pencereye güneş ışığı düşüyordu. Oda, dün gecenin sarhoş ve sessizce tartışmalı geçen sevişmesinin yorgun kokusunu taşıyordu. Yaklaşan *kurdun* müşterek müstehcen kokusu da vardı.

"Lula?"

Onu görmezden geldim ve doğruca yan odadaki ikizlere bakmaya gittim. Zoë ve Lorcan yataklarında uyuyorlardı. Lorcan (dönüşüm öncesi semptomları kötüleşiyordu: kâbuslar, sinir krizleri, kardeşi dışında herkese karşı hırçınlık) bir çocuktan beklenmeyecek kadar düzgün, iki eli yanda uyuyordu. Zoë'nin ise sanki biri tuttuğu dambılı elinden alıvermiş gibi iki eli de başının üzerinde uyuyordu. İkisi de burada. İkisi de güvende. Çok şükür. Tanrım. Eski Tanrılar. Hiçlik. "Başlarında dur," dedim Walker'a. Aslında söylememe gerek yoktu, çünkü türümüze has telepati onu durumdan haberdar ediyordu. Yatağın altından Beretta'yı çıkardı ve çocukların

yataklarının arasındaki pencerenin önüne gitti. Pencereyi aralayıp havayı kokladı, perdenin köşesinden arka bahçeye baktı. Zonklayan mavi gökyüzü ve kuş seslerinin anarşisi. Kimse yok. Kafasını salladı: Bana bırak. Dikkatli ol. Telefonu omzumla çenem arasına sıkıştırdım (gayri ihtiyari, *kemancıların boyunları mahvoluyor olsa gerek*, diye düşündüm), dün gece giydiğim kotla tişörtü giyip çantamdan Smith & Wesson tabancamı çıkardım.

"Kimsin sen?" dedim telefona. "Ya cevap ver ya da şimdi kapatıyorum." Eski hayatımda, telefon numaramın yabancı birinin eline nasıl geçtiğini düşünürdüm. Artık değil. Mahremiyet bir yanılgı. Benim dünyamda her şey an meselesiydi. Aslında dürüst olmak gerekirse sizinkinde de öyle.

"Benim adım Olek," dedi. "Ben bir vampirim – kusuruma bakma. Senin düşmanın değilim. Sadece müşterek olarak kazançlı çıkacağımız bir iş teklifim var."

Çıplak ve gergin ayaklarımla, basamaklardan hızlıca iniyordum. Ön kapıya varana dek duvara tutundum. Kapı meşeydi ve bir kurşunu –gümüş ya da değil– durduracak kadar kalındı. Paketin üzerine siyah keçe kalemle basitçe 'Talulla' yazılmıştı. Yazı fazlasıyla düzgün ve temizdi.

"Paketi aldın mı?" diye sordu.

"Cidden onu alıp açacağımı mı düşünüyorsun?"

Duraksadı. Bir sigara yaktı. Yine Ömer Şerif imgesi. Küpümsü kafa, tombul kara gözler ve ayrık dişli gülümseme. "Peki," dedi nefes vererek. "Tercih senin. Tahminimce içgüdülerin kuvvetlidir. Onlara danış. Bu bir bomba, gümüş ya da sana ve sevdiklerine zarar verecek türden bir şey değil. Sana ancak sözümü verebilirim ama bana inan; o kadar yaşlıyım ki söz vermenin ne anlama geldiğini iyi biliyorum. Eğer için rahatlayacaksa söyleyeyim, bu bir belge. Jake'in görmeni isteyeceği bir belge."

Lucy ve Trish de merdivenlerin tepesinde belirdi. Lucy açık yeşil, ipek bir gecelik giyiyordu, Trish ise erkek şortları ve Red Hot Chili Peppers tişörtü giymişti. İkisi de korkumu kamçıladı. Ahbabım ve evdeki tek insan olan Cloquet ise hâlâ uyuyordu.

Bir belge. Jake'in görmeni isteyeceği bir belge. Jake Marlowe. Eski sevgilim. Rahmetli eski sevgilim. Rahmetli eski kurtadam sevgilim. Diğer herkesi kıyasladığım aşkım. Walker'a sorun.

"Vakit senin," dedi Olek. "Bir yere gitmiyorum. Pakette yazdığım notu ve konuşmaya hazır olduğunda arayabileceğin numarayı bulacaksın. Ve tekrar ediyorum, yemin ederim ki korkacak bir şey yok."

Hat kesildi.

Theresa teyzemi tiksintiyle 'Şu kadına bakın' derken hayal ettim. Heyecanlı. İkiz Kuleler yıkıldığında olduğu gibi. O çirkin İngiliz kasabalarındaki ayaklanmalarda olduğu gibi. Gazetede başka bir seri katil haberi görüyor ve bu onu heyecanlandırıyor. Normal değil. (Evet, teyze. Normal değil. Artık.)

"Ne oluyor?" dedi Trish aşağı inerken. Yirmi dört yaşında, sürünün en genci; tabii ikizleri saymazsak. Kısa, kestane rengi saçları punk stilindeydi, esnek vücudu neşeli ve zaman zaman da kaotik bir hava yayıyordu. Ona durmasını işaret ettim. Kendimi, *bombaya* benzemiyor, diye düşünürken yakaladım. Sonra da çizgi filmler ve savaş belgeselleri haricinde bomba görmediğimi ve neye benzediği konusunda en ufak fikrim olmadığını kabullendim. Belki artık pul büyüklüğünde bombalar yapıyorlardı. Bir kurtkadın çok büyük hasarları kaldırabilir ama parçalara ayrılıp sağ kalabileceğimi zannetmiyordum. Kendimi parçalara ayrılmış şekilde hayal ettim; kopmuş bir el parmakların üzerinde gezinerek gözümü arıyordu, parçalarımı tekrar birleştirmeye çalışıyordum. *Iron*

Man filminin başlangıcı gibi. Ya da Şey'deki o sahne. Yoksa *Fakülte* miydi? Gördüğüm bir filmden sahneydi. Dört yüz yıl boyunca daha, gördüğüm şeyler daha önce gördüklerime benzeyecekti. Yeniyi bulmak hep çaba gerektirecekti. Jake'in neden öyle yorgun olduğunu anlıyordum. Ölmeye hazırdı. Ta ki aşkı bulana kadar. O noktada da ölüm onun için hazırdı.

"Arayan kimdi?" diye sordu Lucy. Dirseklerini tutuyordu, kalça kemikleri ipek geceliğine değiyordu. Kırk üç yaşında, koyu kumral kâküllü saçlı ve zarif, çilli yüzlü, makyajsızken tüm hatları yüzünde kaybolacak gibi duran uzun boylu bir kadındı. Okul arkadaşları (*Cheltenham Ladies' College*) arasında oylama yapılsa, kurtkadın çıkma ihtimali en az olan öğrenci seçilirdi. Oysa ben onun, bir adamın göğüs kafesini yumruklayarak kalbini çıkarıp sonra da iki ısırıkta yediğine şahit olmuştum. Bu söylediklerimin mecazi olmaması ne hoş.

Kapının kenarında kıpırdamadan durduğum için, "Lu?" dedi. "Kimdi arayan?"

"Bir vampir," dedim. "Bir dakika boyunca kimse bir şey yapmasın. Düşünmemiz gerek."

12

Böyle bir şey olunca, böyle bir şey olmasını beklediğinizi anlarsınız. Hayat olduğu gibi gitmeyecektir ve hayatın olduğu gibi gitmeyeceğini düşünmüşsünüzdür.

O noktada ya boyun eğecek ya da savaşacaksınızdır. Savaşlar böyle başlar. Toplumlar, çöküş ve ölümün onları yeniden doğuracağına inanarak kumar oynar ve ya-hep-ya-hiçlik bir bahse girer. Dün gece, yüz yüze bakmamak için pozisyon değiştirdiğimizde Walker'ın şöyle düşündüğünü hissettim: Her geçen gün niye bunu biraz daha bozuyorsun?

Telefondan yarım saat sonra, en alt basamakta oturmuş tek başıma Camel içiyordum. Paspasın üzerindeki paket hâlâ öylece duruyordu. Hol sessiz ve serindi, sanki kendine ait bir algısı vardı: Beyaz zemin, yuvarlak dışbükey ayna, şapka askısı. Evdekileri –Cloquet, Lucy, Trish ve ikizleri (Lorcan protesto etmiş, hiçbir yetişkinin elini tutmak istememişti)– arka bahçenin ucuna, yani yetmiş metre ileriye, güvenli bir mesafeye yollamıştım. Walker benimle kalmaya çalışmıştı. Sakin bir tartışmaydı, ama sonuç hep aynıydı: Hayır. Üzerinde benim ismim yazıyor. Bu her ne ise kimseyi karıştırmayacağım. Özellikle de seni. Hem ayrıca... Cümleyi tamamlamama gerek yoktu. *Hem ayrıca eğer parçalara ayrılırsam çocuklara kim bakacak?* Onların babası değildi (babaları rahmetli Jake Marlowe'du) ama onlar için babaya en yakın şeydi. Aralarındaki sevgi kolayca örülmüştü. Onu çocuklarla izlemek

bana derin bir keyif veriyordu. Üzerine çıkıyorlar, başından ayrılmıyorlar, elini tutup bir şeyler göstermeye çalışıyorlardı. Ona baba demiyorlardı. Herkes ve benim gibi Walker diye hitap ediyorlardı.

Ben bir vampirim – kusuruma bakma.

Türler arası düşmanlık. Moleküler seviyede Müşterek Garantili Nefret. Kurtinsanlar için vampirler, Jake'in hep dediği gibi, domuz boku ve çürümüş et kokar. Kim bilir biz onlar için nasıl kokuyoruz. Ama şartlar gereği uzun bir süreyi onlara yakın geçirmek zorunda kaldım. İki yıl önce, dindar bir vampir tarikatı, oğlumu saçma sapan bir ayinde kullanmak üzere kaçırdı. Onu bulmaya çalışırken, vampirler tarafından değil insanlar tarafından, tam olarak DOKET (Doğaüstü Olayları Kontrol Etme Teşkilatı) tarafından kaçırıldım, esir tutuldum ve işkenceye maruz kaldım. Benimle esir tutulan tutsaklardan biri de Caleb isimli genç bir vampirdi. On iki yaşındayken dönüşmüştü. Hapisteki ilk yirmi dört saat boyunca birbirimizin kokusundan rahatsız olup sürekli kusmuştuk. Ama zamanla kokunun etkisi azalmıştı.

Ve sonra bir de öteki vampir vardı. Evet. Alaska'da ikizleri doğurduğum gece beni izleyen vampir. İki yıl önce beni kısacık görmeye gelen, sonra kaybolan vampir. Sözümona (bunu ciddi ciddi düşünmekte bile zorlanıyordum) yirmi bin yıldır hayatta olan vampir. (Kendi) eski kehanetine göre, bunu söylerken şaka yapmıyorum, "kurtkadınla kanı birleştiğinde", ilahi mertebeye kavuşacak olan vampir.

Aklımdan çıkaramadığım vampir.

Remshi.

Dün gece rüyamdaydı. Yine. Hep aynı rüya: İnanılmaz derecede uzun bir sevişme sonrası, alacakaranlıkta kumsalda yürüyoruz. İçimde de uzun bir fıkranın sonunu bekler gibi bir his var.

Telefonu açtığımda bir an o arıyor sandım. Ama ses farklıydı. Onun sesini çok iyi hatırlıyordum. Her şeyini çok iyi hatırlıyordum. Sütlü kahve renginde derisi, kara gözleri, dağınık saçları, yaramaz maymun bakışı, eski püskü giysileri vardı. Motosikletiyle beş bin kilometre katetmiş bir hippiye benziyordu. Güzel elleri ve kirli tırnakları vardı. (Walker ise Ne düşüyorsun diye sorup beni sinir ediyordu. Son zamanlarda yalan söylemek kolaylaşmıştı. Birkaç kez kendime de şaşırarak Jake'i düşünüyorum demiştim. İşe yaramıştı. Yani konu kapanmıştı. Bir süreliğine. Walker beni seviyor ama o cicim ayları sona erdi. Er ya da geç hayaletlerden sıkılacak. Ya da gölgelerden. Ya da sırlardan. Ya da her şeyimle ona ait olmadığım ve olmayacağım gerçeğinden. Âşığın trajedisi ve zaferi, diye yazmıştı Jake, *her zaman aşktan büyük olmasıdır.* Geçekten öyle Jacob.)

Holdeki ışık ve sessizlik sabitti.

Paspasın üzerindeki paket kafamda farklı çağrışımlar da yapıyordu. Eskiden olsa internet siparişim geldi ya da babam Yunan şekerleri yolladı diye sevinirdim.

Şu sigaramı bitirip açacağım.

Sigarayı bitirdim.

Karar yoktu. Belli bir soyutlama dalgası içinde birden kendimi çıplak ayaklarımın üzerinde (dün gece ayak tırnaklarıma cart kırmızı oje sürmüştüm, insanın kendisiyle danışıklı dövüş yapması gibisi yoktur) adım atarken buldum. Hafif bir akıl kaybıyla paketi elime aldım.

Ağır değildi.

Kitap mı?

Birkaç saniyeliğine gözümü karartarak paketi yırtıp açtım.

Bir kitap.

Daha doğrusu günlük. Eski tür. Ve gerçekten de eski. Yumuşak ve soluk kuzu derisi kapak lekeli ve yırtıktı, sayfa-

larda lekeler vardı. Son sayfa ve arka cilt arasındaki boşluk bazı sayfaların kayıp olduğunu düşündürüyordu. Sayfaların kesildiği yer, ciltte belli oluyordu. Küf, ekşi deri kokusu almayı bekliyordum ama onun yerine ecza kokusu aldım. İlaç. Kimyasal.

Jake'in görmeni isteyeceği bir belge.

Birkaç dakika orada bir şey düşünmeden durdum.

Sonra soyutlamadan çıkıp ani, gergin ve keskin bir bilince girdim. Derim canlandı. Bedenimin boyutlarını hissediyordum. Holde, villada, kasabada, tepelerde, çizme şeklindeki İtalya'da, yerkürede, eskiden Tanrı'ya artık dev Hadron Çarpıştırıcısı'yla hiçliğe uzanan uzay ve zamandaki yerimi hissediyordum. *Kurdun* içime nasıl da mükemmel biçimde sığdığını hissediyordum.

Çünkü sezgilerim (olay örgüsüne bağımlı Hayat heyecanla zıplıyordu) bana bunun kimin günlüğü olduğunu söylüyordu.

13

Quinn'in.

İmkânsız.

Oturmak istedim. Oturmadım. Orada, günlüğü iki elimin arasında sanki görünmez bir lidere sunacak gibi tuttum.

Bu saçma bir hikâye, diye yazmıştı Jake, *ama tarih zaten saçma hikâyelerle doludur.*

Alexander Quinn'in hikâyesi. 1863'te Mezopotamya'ya gidip tüm dünyaya yayılmış bir mitin -kurtlara dönüşen adamların- en eski kaydını kazara keşfeden amatör arkeoloğun hikâyesi. Hikâyeyi ölüm döşeğinde bir adam anlatmış, Quinn'in rehberi çevirmiş, Quinn de günlüğüne yazmıştı. Ama Quinn çöldeki eşkıyalar tarafından öldürülünce günlüğü kaybolmuştu. Jake kırk yıl onu aramış, en sonunda da vazgeçmişti. Sonunda günlüğü bulsa da bir şey değişmeyeceğine karar vermişti: *Diyelim ki buldum ve içinde kurtadamların beş bin yıl önce uzaydan gümüş bir gemiyle indiği yazıyor*, diye yazmıştı kendi günlüğüne, *ya da Sümerli bir büyücü tarafından yanan bir delikten çıkarıldığı yazıyor ya da kadınları kurt tohumuyla dölleyerek yaratıldığı yazıyor – e ne olmuş? Türümün kökeni ne olursa olsun, bir başlangıç diğerinden daha anlamlı olmayacak. Anlam bulma günleri çoktan sona erdi. Canavar için, solucan için, insan için dünya ne sevinç, ne aşk, ne ışık, ne kesinlik, ne teselli veriyor, hepimiz burada karanlık bir düzlükteyiz...*

Onunla tanıştığımda bu fikri bir dogmaya dönüşmüştü: Anlam aramaya çalışma Lu, demişti. Anlam yok. Bana da miras kalmıştı. Walker Lanet'e ilk yakalandığında, yani ilk kez dönüştüğünde, ben de Walker'a kelimesi kelimesine tekrarlamıştım.

Ama günlüğü paketten çıkardığım anda biliyordum. Quinn'in günlüğü. Belki her şeyin nasıl başladığı gerçeği. Belki her şeyin ne anlama geldiği gerçeği. Baş döndüren bir heyecan ve heyecanın altında sıkıntı: İşte yine Hayat bir bağlantı kurmaya, bir kalıp, düzen aramaya, olay örgüsü yaratmaya zorluyordu. (Hayatın bastırılmış Tourette sendromu: Aylar, yıllar, onyıllar süren temiz, havadan sudan muhabbetler, sonra birden müstehcen tesadüfler, sembol ve kancalarla dolu çılgınca bir hikâye yaratma isteği.) Ama tekrar ediyorum: Sıkıntı, heyecanın *altındaydı*. Heyecan fazlasıyla gerçekti. Ellerim karıncalanıyordu, yüzümde yumuşak bir sıcaklık vardı. Katolik olarak yetiştirilmiştim. Lanet bizden varoluşçular yaratsa da (her ay cinayet işlemenin böyle bir etkisi var işte; kurbanlarımın hayatlarının sona erişini izlemek, karanlığa kavuşmalarına tanık olmak, tüm cennet umutlarının aritmetik sessizliğe kavuşması) içimdeki çocuğun inatçı heyecanı devam ediyordu. Ya Quinn'in kitabı aynı soruları yeniden gündeme getirirse? Ya sihirli bir mimari, ilahi boyut, doğaüstü bir plan varsa? Plan, amaç, anlam. Ahlak. Ya, tüm bu olanlardan sonra, *ceza* çekeceksek?

Kitabın üçte biri civarında, sayfaların arasından ayraç gibi katlanmış bir kâğıt parçası çıkıyordu. Açtım. Günlüğün sayfalarına bakmamak için kendimi zor tutarak (arada sepya mürekkeple güzel, eğik bir el yazısıyla yazılmış 'Enkil', 'çadırlar' ve 'tanrılara kurban' kelimelerini gördüm) paketi yollayan kişinin notunu okumaya başladım:

Sevgili Talulla,

İşte karşında, inansan da inanmasan da, Alexander Quinn'in son günlüğü var ve türünün en eski yaradılış hikâyesini anlatıyor. Hepsi burada değil. Gördüğün gibi bazı sayfaları çıkarıp ayırdım. Bir dahaki konuşmamızda bunun sebeplerini anlayacaksın. Bildiğin üzere ikimiz için de yararlı olacak bir teklifim var, ama bunu okuyana kadar senin için bir anlam ifade etmeyecek.

Belki günlüğün gerçekliğinden şüphe edeceksin – gerçi içimden bir ses etmeyeceğini söylüyor. Antikacılar tarafından yapılacak yüzeysel bir inceleme bile günlüğün en azından o döneme ait olduğunu kanıtlayacaktır. Daha ciddi bir inceleme bu iddiayı doğrular. Ama içimden bir ses bunlara ihtiyacın olmayacağını söylüyor. *Sana en azından, günlüğün eski sahibi Madam Jacqueline Delon'un (kim olduğunu iyi biliyorsun) onu kaybettiğinin farkında olmadığını söyleyebilirim. Onu sevmiyorum, ama bu konumuz dışı. Ayrıca eğer günlük konusunda bana inanmayacaksan diğer konularda niye inanasın ki? Yine de sana bu kitabın taş bir tabletle beraber geldiğini söyleyeyim. Quinn'in garip mirasının ikinci yarısı. O da benim elimde. İkimiz için de böyle olması en iyisi.*

Laflarıma bak hele! Bir avukat gibi konuşuyorum. Neden kim bilir. Sanırım içerik stili belirliyor. Her neyse, normalde hiç böyle konuşmam. Eğer tanışırsak sen de göreceksin.

Günlüğü okuduğunda aşağıdaki numarayı ara. Kimseyle paylaşma. En azından şimdilik.

Sevgiler,
Olek.

Kimseyle paylaşma.

İmkânsız. Paketi herkes çoktan görmüştü. Hem görmemiş olsalardı bile *kurt* telepatisi bunu es geçmezdi. Belki detayları saklayabilirdim ama olayı saklayamazdım. Bir de Walker vardı tabii. Sürü bilincini aşabilsem bile onu kandıramazdım. Bir kurtadamla sevişip durunca zihnin özel hayatı diye bir şey kalmaz.

Jake'in 'Sevgili Lula, neden boş yere kandırmaktan, aşmaktan ve kendine saklamaktan bahsediyorsun?' diye sorduğunu hayal ettim.

Evet. Teşekkürler Bay Marlowe. Çünkü olayın dizginlerini ele geçirmem gerekiyordu. Olay her neyse. Ve belli ki önemli bir şeydi. Hayatın olay örgüsüne bağımlılığı, bana bunun önemli bir şey olduğunu hissettiriyordu. Tehlikeli bir şey. Sarmal bir galaksiden mızrak gibi tesirler fırlatacak bir şey. Dikkatli ol. Bilgi güçtür, demişti biri. (Kim? Jake olsa bilirdi.) Bilgi güçtür. Evet. Ve eğer ortada kazanılacak bir güç varsa ona sahip olmak, olmamaktan daha iyiydi.

Ama bunun ötesinde de bir şeyler vardı. İrrasyonel, saçma ama yine de bunun ötesinde. Nedense tüm bunların Remshi'yle bağlantılı olduğuna inanıyordum. *Yeniden görüşeceğiz* deyip sonra beni bir daha görmemesinin yarattığı çaresizlik. İki yıl, tekrarlanan rüya, bu. Onunla ilgili olmalı. Bilgiç ve rasyonel tarafım sezgilerimle (astroloji, çubukla maden arama, şifacılık, kristaller) alay ediyordu ama bu tartışmayı kimin kazanacağı belliydi.

Telefonum tekrar çaldı.

"Ee?" dedi Walker.

"Bomba değil."

Arkadan Lorcan'ın tekme atış seslerini duyuyordum. "Harika. Geri geliyoruz."

"Bekle."

Sebebini sormadı. Sesimden çoktan anlamıştı. İşbirlikçiliğin cazibesi. Suça ortaklığın cazibesi. Kalbim yumuşadı. İlişkimiz mükemmel değildi ama çok çok iyiydi. Ancak sapıtmış bir ruh, aramızdakinin yetersiz olduğunu düşünebilirdi. Bu düşünceyle, Jake ve annemin öbür dünyadan beni izlediklerini hayal ettim. Vegas kumarhanesi gibi bir yerden, saçı sarıya boyalı garsonlar ve kabinler ve mutlu kumar mırıltıları eşliğinde gülümseyip kafalarını sallıyorlardı. Sapıtmış bir ruh mu? Ah Lula!

"Diğerlerine ne söylersem söyleyeyim," diye talimat vermeye başladım, "bana eşlik et. Sonra anlatırım."

"Nasıl isterseniz D Hanım."

D Hanım. Bana böyle hitap ederdi. Bunu duyunca içim cız etti. Ama vazgeçecek kadar cız etmedi.

14

Kolay değildi. Gerçeği yalanlarla karıştırdığım için iki kat zordu.

"Jake'in günlüklerinden biri," dedim. "Hepsi elimde sanıyordum ama anlaşılan değilmiş. En aşağı yarım düzine daha varmış."

İçinde eski bir piyano olduğu için Müzik Odası adını verdiğimiz odada toplanmıştık. İki krem rengi kadife koltuk ve hasır bir sallanan sandalye üzerine dağılmıştık. Kırık beyaz duvarlar, siyah demir döküm şömine, silhat ve temiz hava ve toz kokuları. Ön cam, arkadaki gibi orman misali büyümüş bir bahçeye bakıyordu. Bir de koyu yeşil suyla kaplı bir havuz vardı. Havuzun yanlarında, birinin burnu kayıp iki, sarı yosunla kaplı, ihtiyatla diz çökmüş Nereid heykeli vardı. Zoë, Lorcan'ı sakinleştirmişti ama Lorcan hâlâ piyanonun altında öfkeyle oturuyordu. İki gece önce, öfke içinde ayağını seranın camından geçirmişti. Walker ayağından cımbızla cam parçalarını çıkarırken ben de onu tutmak zorunda kalmıştım.

"Şu Olek denen herifin eline nasıl geçtiğini Tanrı bilir ama bir şey karşılığında benimle değiş tokuş yapmak istiyor. Ne istediğini henüz bilmiyorum. Büyük ihtimalle para peşinde. Biraz çaresiz gibi. Buluşmak istiyor."

Lucy ve Trish'in içindeki *kurt*, onlara anlatmadığım öteki şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ama ben istifimi

bozmadan devam ettim. Odanın havası yoğunlaşmıştı.

"Tabii ki onunla buluşmayacaksın," dedi Lucy. Sallanan sandalyedeydi; sallanmıyordu ama öne eğilmiş, dirseklerini dizleri üstüne koymuştu. Siyah kot ve zeytin yeşili bir bluz giyiyordu. Giydiği yeşil tonları, saçının kestaneliğini ve gözlerinin elalığını öne çıkarıyordu. Maskara, göz kalemi ve şeftali rengi ruj sürmüştü. Lanet'ten sonra dış görünümüne önem vermeye başlamıştı; ne de olsa artık yaşlanmayacaktı.

"Hayır. Henüz değil."

"Henüz mü?"

"Bunu düşünüyorum."

Dışarıdaki iki vahşi yavru köpeği (kurt ortamı tüm köpekgilleri yakınımıza çekiyordu) izleyen Trish döndü. Chili Peppers tişörtünü çıkarıp ince kumaştan bir kaftan ve kesilmiş 501 kot giymişti. Bacakları o güzel İskoç beyazlığına sahipti. Ama içindeki *kurt*, söylemediğim bir şeyler olduğunu hissederek gıcık olmuştu (komedi filmlerinde sürekli elden kayan sabun gibi bir şeyleri kaçırdığını hissediyordu) ve küçük suratı kızarmıştı.

"Bunu nasıl düşünebilirsin?" dedi. "Bir vampirle buluşmayı düşünmek de ne demek? Bu bir tuzak. *Ancak* tuzak olabilir."

"Bundan emin değilim," dedim. Quinn'in kitabı elimdeydi. Elim gözle görünür şekilde titriyor olmalıydı. Her an kitabı elimden alabilirler diye düşünüyordum.

"Bakın, bunu abartmak istemiyorum," dedim. "Önemli bir şey değil... Şu an karar vermeme gerek yok. Hem, önce bu cumartesiyi atlatalım."

Cumartesi. Dolunay. Avlanma. Ve beraberinde gelen her şey. Sürü olarak çıktığımız dördüncü sefer. Kimi zaman sürü olma gereksinimi duyuyorduk. Her ay değil, belli bir düzende değil ama ihtiyaç hissedince kimse karşı çıkmıyordu.

Madeline hariç. O kendi kafasına göre takılıyordu. Siköldürye partnerleri sırada bekliyordu ve ayın o gününde benim ve Walker'm yolundan çekilmek için onurlu sebepleri vardı. Yarın İspanya'ya geçerken uğrayacaktı. Erkenden Roma'ya inecek, günü bizle, geceyi de Cloquet'yle çılgınca sevişerek geçirecek (Dönüşüm öncesi ritüeli olmuştu, canavar çıkmadan önceki son insani sıcaklık) cuma günü de İspanya'ya gidecekti. Cloquet'yle buluşmalarını hep kısa tutuyordu. Cloquet'nin ona âşık olması yeterince kötüydü zaten. Bir de o da âşık olursa onu öldürüp yiyebilirdi. Çünkü bir insana yapabileceği en kötü şey buydu. Çünkü insanlara yapabileceğimiz en kötü şeyi yapmak bizim işimizdi. Bir tüyo: Bir kurtinsanla ilişki yaşayan bir insansanız ayrılın. Şimdi.

"Benim de hoşuma gitmiyor, cherié,"[1] dedi Cloquet. Üzerinde hâlâ yeşil ipek pijama pantolonu ve siyah bir bornoz vardı. Akşamdan kalmaydı ve bir *bloody mary* ve Gauloise sigarasıyla bunu atlatmaya çalışıyordu. Büyük ağızlı, kemikli suratı akşamdan kalmalığın acısını taşıyordu. Koyu saçları, sanki dün gece içinde fare koşturmuş gibiydi. "Sana telefon etti," dedi. "Paket yolladı. Nerede olduğumuzu biliyor. Yine harekete geçmemiz gerekecek. *Merde.*[2]" Planımız –ben, Walker ve Cloquet'nin– burada altı ay kalmaktı. Sürekli kaçmaktan yorulmuştuk. Aktarma salonları, oteller, gümrük kontrolleri, saat farkları, diller ve para birimleri... Sürekli adapte olma zorunluluğu bizi yormuştu. Ama denklem değişmiyor: Durmak ölüm demek. Aynı yerde öldürmeye devam edersek soruşturma ilmiği daralır. Jake'ten miras kalan belge ve kimlik uzmanı Rudy Kovatch bizi çeşitli AB ve ABD pasaportlarıyla donatmıştı. Atlantik'in iki yanında avlanacak epey yerimiz vardı. Avrupa daha mantıklıydı çünkü aynı gün içinde üç ülkeye girip çıkabilirdik. Bizi izlemeleri zor olurdu.

1 (Fr.) Tatlım. *–yhn*
2 (Fr.) Siktir. *–yhn*

"Lula, bu saçmalık," dedi Trish. "Kahrolası bir vampirle buluşmaya gitmekten bahsettiğine inanamıyorum. Tüm yaşadıklarından sonra, kıçımın kenarı vampirlerle tüm *yaşadıklarımızdan* sonra!"

Tüm yaşadıklarımızdan sonra. Haklıydı. Manyak vampir tarikatı Lorcan'ı kaçırdıktan sonra, Lucy ve Trish, oğlumu geri almam için bana yardım eden takımın bir parçası olmuştu. Kendi hayatları pahasına. Kısmen sürü bağlılığı, evet (kimse bana lidermişim gibi davranmıyordu ama hepsi benim etrafımda toplanıyordu, sanki gizli bir gücüm vardı) ama kısmen de iyi niyetlerinden. Tabii eğer kurbanlarından biri değilseniz. O durumda aklınıza iyi niyet geleceğini sanmıyorum.

"Madem konuşuyoruz," dedi Lucy, "telefon numaranı nasıl buldu merak etmiyor musun?"

Bu esnada Walker sessizce acı çekiyordu. İki sene önce vampir Remshi'nin benimle temasa geçtiği geceyi biliyordu. Biliyordu çünkü ona anlatmıştım. Ona anlatmıştım çünkü bir şey olmamıştı. Bir şey olmamıştı ve itiraf etmem gereken bir şey yoktu. Bir şey olmamıştı ve itiraf etmem gereken bir şey yoktu, sadece Remshi'yi tekrar görme beklentim giderek zihnimi kaplamaya başlamıştı. Şimdi başka bir vampir benimle temasa geçmişti. Başka mı yoksa aynı mı? *Kanı kurtkadınınkine karışınca.* Walker'a bunu da anlatmıştım. Espri haline getirmiş, bu lafın kalitesiz filmlerdeki önemli açıklamalara benzemesiyle, çakma arkaikliğiyle dalga geçmiştim. Bir ya da iki kez hiç gerçekleşmeyecek şeyleri ifade edecek bir deyime çevirmeye çalışmıştık, yani çıkmaz ayın son çarşambası yerine *kanı kurtkadınınkine karışınca* demiştik ama kelimeler çok eğreti kaldığından buna son vermiştik.

"Mike ve Natasha yardım eder," dedi Walker. Kendini pratik detayları düşünmeye zorluyordu. "Eğer daha ileri aşa-

malara yol alacaksak destek olarak onları da yanımıza almalıyız."

Bu, aklıma gelmemişti ama haklıydı. Mikhail Konstantinov, Walker'ın eski ortağı, Natasha Alexandrova ise karısıydı. Natasha kendi isteği dışında vampire dönüştürülmüştü. Mikhail de beraber olabilmek için kendini Natasha'ya dönüştürtmüştü. Dışarıda aramızda on metre varken kokularımıza dayanabiliyorduk. Dayanmak zorundaydık. Dosttuk. Yardım ederlerdi.

"Ben ileriki aşamalara geçmiyorum," dedi Trish. "Lu, çocukların başka mesele. Ama birkaç kitap uğruna vampirlerin tuzağına düşmem. Jake'e bile ait olsalar. Üzgünüm."

"Lütfen," dedim. "Şimdilik bunu unutabilir miyiz? Kimseden bir şey yapmasını istemiyorum. Büyük ihtimalle ben de ileriki aşamalara geçmeyeceğim. Paketi çoktan görmemiş olsanız anlatmazdım bile. *Cidden. Unutun. Sizin sorununuz* değil."

Tabii eğer birileri bizi gözetlemiyorsa. Lucy bunu söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Onun yerine, "Zorunda kalmadıkça bir şeylere girişmek için kötü bir zaman. Tüm olan bitenin arasında."

'Tüm olan biten' dediği dünyaydı; türümüzün nüfus patlaması sağ olsun, dünya artık eskisi gibi değildi. Bu aralar insanlar dolunay günlerinde üstüne bir kurtadam atlamadan bir dolap bile açamaz hale gelmişti. Tabii eğer internetteki dedikodulara inanıyorsanız. Türümüzü yok olmanın eşiğine getiren virüs, sonunda benimle ve tabii Jake'le yok olmuştu. O zamandan beri dönüşen her kurtinsanın enfeksiyonu bana ya da ona dayanıyordu. Eski iyi, ya da kötü, günler geri gelmişti. Isırıktan kurtuldun mu Lanet seni buluyordu. Tahminlere göre altı yüz ila on ya da yirmi bin canavar dünya-

da geziniyordu. Kimse tam olarak bilmiyordu. Dönüşümler YouTube'dan izlenebiliyordu. Kurtadam pornosuna talep, ki siköldürye olduğuna göre snuff'a da giriyordu, *Playboy* dergisine göre 'katlanarak artıyordu'. Hükümetler, bizi hasat çemberleri ya da Loch Ness Canavarı gibi açıklanamayan olaylarla bir arada ele alma yoluna girmişti. ABD, İngiltere, Almanya ve Rusya hükümetleri karşı-videolar yayınlayıp söz konusu dönüşümlerin aslında görsel efekt olduğunu yaymaya çalışıyordu. "Düzenbazlar itiraf etti." İki hafta öncesine kadar Hristiyan kiliseleri de politikacıları tekrarlıyordu. Sonra Vatikan tüm dünyayı şoke eden bir açıklama yaptı: Kurtadamlar ve vampirler gerçekti ve Roma'da gizli bir ordu onları yok etmek üzere eğitiliyordu. Bu habere bir reklam kampanyası, televizyon, gazete ve internet üzerinden bildiriler de eşlik ediyordu. Bu canavarların saldırısından İsa'nın kutsal askerleri, yani *Militi Christi*, tarafından kurtarılan inananların –daha da önemlisi eskiden inanmayıp da şimdi inancı değişenlerin– tanıklıkları yayınlanıyordu. Herkes (Katolik Kilisesi'nin resmi sözcüleri hariç) bu askerlerden 'Melekler' diye bahsediyordu.

"Biliyorum," dedim. "Anlıyorum. Endişelenme. Sizinle konuşmadan bir şey yapmayacağım. Ama bu konuyu cumartesi geçene kadar rafa kaldıramaz mıyız?"

Sonunda biraz sürtüşmeli de olsa konuyu rafa kaldırdık. Cumartesi günkü planlarımızı değiştirmeye meyilliydik ama Walker bize hatırlattı ki eğer halihazırda izleniyorsak, yer değiştirsek de bizi izleyeceklerdi. Avı değiştirmek işe yaramayacaktı. Her halükarda önümüzde sadece iki buçuk gün vardı. Bir alternatif planlayacak kadar vaktimiz yoktu. Tek alternatif sürü olarak avlanmak yerine ayrı ayrı avlanmak ve kurbanlarla tek başımıza başa çıkmaktı. Ama hiçbirimiz bunu istemiyorduk.

Lucy, günü Villa Borghese'de geçirmek üzere Roma'ya giden trene bindi. Trish plaja gitti. İkinci kere ya da bir üst aşama akşamdan kalmalık hale gelen Cloquet ise uyumaya çıktı.

Walker ve çocuklarla baş başa kaldığımız an ona gerçeği anlattım: Quinn'in günlüğü. Türümüzün olası kökeni. Olek'in notu.

Pek heyecanlanmadı.

"Senin yerinde olsam çok heyecanlanmazdım," dedi. Mutfaktaydık. Zoë ve Lorcan masanın altındaydı, Lorcan sinirle üç küçük domuzcuk resmi (Tanrı ölmüş olsa da ironi hâlâ capcanlı) boyuyor, Zoë ise bir yerden bulduğu boş iplik makaralarından her an yıkılmaya hazır bir kule yapıyordu. Makaralarla Xbox'ın verdiği heyecanın arasındaki farkı keşfetmelerine belki altı ay kalmıştı.

"Heyecanlanma mı?" dedim. "Ciddi misin sen?"

"Hikâye illa doğru olacak diye bir şey yok."

Kendimi 'Jake doğru olduğunu düşünüyordu' dememek için zor tuttum. Son zamanlarda çok Jake muhabbeti dönmüştü. Onun yerine, "Biliyorum. Ama hiçbir zaman hikâyeyi öğrenmeden hayatını merak içinde geçirmektense, en azından hikâyenin ne olduğunu bilip sonra inanmamayı tercih etmez misin?" dedim.

"Hayatımı merak içinde geçirmem ki," dedi. "Ben öyle meraklı tiplerden değilim."

Zoë durduk yere (gerçi üç yaşındaki biri için her şeyin mantıklı sebebi vardır), "Filler fasulye yemez," dedi. Fasulye sevmiyor. Özellikle de barbunyayı sevmez, ona 'böcek' adını taktı. Tüm olan bitene rağmen, bu, Walker'la beni güldürmeyi başardı. Sonra çocukların yetişkinlerin ne zaman yardıma ihtiyacı olduğunu sezdiklerini düşünüp hüzünlendik.

"Köken her ne olursa olsun," dedi, "buradayız işte. İki kol, iki bacak, her ay dolunay, yaşanacak hayat. Sen Katolik

olarak yetiştirildin. Her ne kadar sürekli Jake'in laflarını tekrarlasan da orada bir yerlerde bir şeyler, bir anlam olduğunu düşünmeye programlandın. Ben öyle büyümedim. Benim çocukluğum McDonald's ve komik köpek videolarıyla geçti."

Arada böyle şeyler söylediğinde onun geçmişini, karakterini oluşturan tümörü göz ardı ettiğimi hatırlıyordum. Yedi yaşındayken New York'ta polis olan babasını vurmuştu. *Onu kendi silahıyla vurdum. Standart Glock 9-milimetre. Annemin kafasını televizyona* çarpıyordu. Bana anlatırkenki halini hatırladım. Kendi dehşet hikâyesinin –her tür dehşet hikâyesinin– binlerce hikâyeden sadece biri olduğunu kabullenmiş bir ses tonu vardı. Özellikle de benim için, yani birçok kez cinayet işlemiş, insan yiyen kurtkadının bunlara alışık olacağını düşünüyordu. *Sana çok önemli gelmeyebilir*, demişti. Önemliydi. Ayrıca sahip olduğu tek dehşet hikâyesi de değildi. Anlatmadığı bir tane de vardı. İki yıl önce DOKET tarafından kaçırıldığımızda başına gelenlerin hikâyesi. Hapiste ikimizi ayrı yerlerde tutmuşlardı. Ona yaptıkları hakkında konuşmamıştık. İşkence yaptıkları kesindi ama şu âna kadar 'tecavüz' kelimesini kullanmamıştık. Tüm bunlar henüz Dönüşmemişken olmuştu. *Kurdu* benimsemesinin sebeplerinden biri de ölü deriyi atma çabasıydı. *Absürdü bekle*, diye yazmıştı Jake. *Kurtadamın kaderidir.* Ve haklı olduğu için de karşımda bir canavarlığı kafasından silebilmek için başka bir canavarlığı tercih eden biri duruyordu. Şiddetli gerileme prensibi. Ama tamamen değil. Yedi yaşındaki çocuk, tacize uğramış adam, tüm o gölgeli benlikleri hâlâ duruyordu ve Lanet'in en kana susadığı zamanlarda bile sesleri duyuluyordu. Onun için üzülüyordum, sevgim tazeleniyordu ama kalbimin kararsızlığını, sapkın bonkörlüğünü ve başka şeylere ne kadar açık olduğunu da hissediyordum.

Günlük sol elimdeydi. Geçen bunca zamanda elimden

bırakmamıştım. Bırakamamıştım. Bilmek zorundaydım. Gerçek olsun ya da olmasın.

Boyaması, kâğıtta delikler açmaya dönünce Lorcan ayağa kalktı ve hışımla odadan çıktı.

"Git hadi," dedi Walker. "Ben ikizlere göz kulak olurum. Sen bitirince ben de okurum."

15

Uzun süre önce, Hattuşaş ve Asur'dan önce, Sümer'den önce, Firavunlar henüz dev taşlarını dikmemişken, tanrıların bakışları altında İteru *nehri üzerinde palmiyelerin gölgeleri dans ediyordu. Bunlar, Ra, Horus, Zeus ve Hera'dan evvelki tanrılardı. Genç Yehova ve nazik Yeşua'dan evvel. An ile Enlil'den, Nin-khursag ile Enkil'den, hatta Taimat ve Abzu'dan evvel. Bunların hiçbiri ilk değildi. Tüm bunlardan önce bir grup göçebe, İteru'nun kenarında bir mevsimliğine mola verdi. Bu, İteru'nun Nil adını almasından binlerce yıl önceydi. Onlar taş dikmedi, deri ve kürkten çadırlarda yaşadı. Güçlü adam ve kadınlardı. Akşamları çölün gökyüzünü severlerdi; tanrılar dünyanın suratını okşayan yıldızlara yazı yazarlardı. Keçi, inek ve domuz eti yerlerdi. Hurma ve incir yerlerdi. Tanrılarına kurban sunarlardı.*

Bu halka Maru adı verilirdi.

Edu kralları, karısı ise kraliçe Liku'ydu. Üç yaşında İmut adında bir oğulları vardı

O çağlarda, Orta dünyadan Yukarı ve Aşağı âlemlere *geçişler olurdu. Marular arasından bazıları bu geçişlerin kapı*larını aralayabilirdi. Kapılar *şarkılarla, kanla ve ateş ile dumanla açılırdı. Onlara kendi dillerinde Anum, yani Muhafızlar, adı verilirdi. Aralarında en güçlüsü Lehek-Shi idi.*

Lehek-Shi, kraliçe Liku'ya âşık olmuştu. Aşkı karşılıklıydı. Lehek-Shi, aho ağacının kabuğundan ve nawar meyvelerinden bir içecek yaptı; hurmayla ve hindistan cevizi sütüyle tatlandırdı. Akşam olunca, Liku bu içeceği kocası Edu'ya sundu ve onunla sevişti. Sonra o uyurken, Liku çadırdan kaçtı ve karanlıkta Lehek-Shi'yle buluşmaya gitti.

Bu durum beş ay döngüsü devam etti ve kral hiç şüphelenmedi. Karısı, ona zevk vermek için büyük çaba harcıyordu ve uykusu derindi. En yakın dostlarına tüm Maru içinde en şanslı olanın kendisi olduğunu, böylesi bir bağlılık ve derin uyku sahibi olduğunu anlattı.

Ama Liku ve Lehek-Shi memnun değildi. Uyuşturucuyla ve karanlıkla çalınan saatler onlara yetmiyordu. Tutkuları nadir, sahici ve adak ateşinden bile vahşiydi. Gizliliğe tahammülleri azalıyordu. Sonunda koklaşmaları arasında Edu'yu öldürmeye karar verdiler. Yas tutma zamanı da geçince Liku yeni koca seçebilecekti ve tabii ki Lehek-Shi'yi seçecekti.

Ama Lehek-Shi'nin içi rahat değildi. Yukarı ve Aşağı âlemlerin işleyişini biliyordu. Temiz kalpli bir Maru öldüğünde, Yukarı âlemin *tanrıları yaverlerinden –Kamu– birini yollardı. Kamu da dudağını cesedin dudağına koyar, ruhu Yukarı* âleme *yolculuğa çıkması için içine çekerdi. Yukarı* âlemde *serbest kalan ruh da hikâyesini anlatırdı. Tanrılar, katillerden öç alırdı.*

Liku'ya sarılırken, "Başka bir yol daha var," dedi Lehek-Shi. "Ama riskli."

"Nedir o?" diye sordu Liku. Saçları portakal kokuyordu.

"Ruhunu Aşağı âleme *yollayabiliriz. Amaz alır onu. Ama Amaz'la pazarlık zordur."*

"Eğer Amaz riskliyse," dedi Liku sevgilisinin kucağına çıkarken, "Yukarı âlemin *tanrılarının öfkesi kesin."*

Lehek-Shi onun içine girdi ve karar böylece verilmiş oldu.

Lehek-Shi adak adadı ve ateş yaktı ve zihin açan daldan tüttürdü ve Aşağı âleme açılan kapının şarkısını söyledi. Ruhu, Amaz'm karşısına çıkmaya hazırdı.

Amaz'ın krallığının eşiğinde üç ulağı muhafızlık ediyordu. Kutsal Kamu'nun karanlık zıtlarına İzul denirdi. Orta dünyada görünmezlerdi ama Aşağı âlemde *korku yayarlardı.*

Lehek-Shi, bir Anum'du, kâhindi ve doğduğundan beri başka âlemlerdeki *varlıklarla sohbet edebiliyordu. Yine de bu Amaz'ın krallığıydı ve korkuyordu.*

İzullar'dan biri mesajını *iblis tanrıya taşıdı ve sonunda bizzat Amaz eşikte belirdi.*

"İstediğini yapacağım," dedi Amaz, Lehek-shi ondan ne istediğini anlattıktan sonra. "Karşılığında kral öldükten sonra kraliçeyle ilk çiftleşmenin ürününü istiyorum. Beni iyi dinle. Eğer bir çocuk olursa, ruhu benim yanıma gelmeli. Böylece anlaşmamız yerine gelmiş olacak."

Lehek-Shi, içinden çocuk yapmayacaklarına yemin etti. O zamanlarda bile yeni bir hayatın dünyaya gelmesini zorlaştıran yollar biliniyordu. Hem gebeliği bir kere engelleseler yeterdi. Böylece Amaz'ın taleplerini kabul etti. (Hem çocuk olsa bile, diye düşündü, Liku mutluluğumuz için ondan vazgeçecektir.) Anlaşma sona erdiğindi Lehek-Shi'nin ruhu Amaz'ı terk etti ve Orta dünyadaki bedenine geri döndü.

Âşıkların beklemesi gerekiyordu. Karanlık tanrının anlaşması hazır olsa bile Edu'nun cinayetini ölümlülerden gizlemeleri gerekiyordu. Böylece Liku, kocasını kandırmaya başladı.

"Seninle hiç yalnız kalamıyorum," diye tatlı tatlı şikâyet etti. "Akşamları bile muhafızlar çadırın dışında bizi dinliyor."

Edu şaşırdı. "Onlar güvenliğimiz için burada," dedi. "Mızrakları ve kalkanları var. Bizi dinlemiyorlar! Hem dinleseler ne olur? Hizmetkâr onlar!"

Ama Liku ısrar etti. "Ama anlamıyor musun, bazen sadece seninle, kocamla, yıldızların altında baş başa kalmak istiyorum?"

Bir süre Edu bunu önemsemedi. Ama sonunda Liku'nun ısrarı kazandı ve bir gece karısıyla, kampın uzağında, karı koca olarak yıldızların altında baş başa vakit geçirmeyi kabul etti.

"Ruh her şeyi anlar," diye uyardı Lehek-shi. "Eğer ölümün yakın olduğunu anlarsa, Kamu'nun öpücüğüne hazırlanır. Bu yüzden ruhunu şaşırtmalıyız. Ruhunu oyalaman gerek."

Liku, kocasının ruhunu oyaladı. Lehek-Shi'nin gölgesinin yaklaşma ihtimalini bile düşündü ve Edu'yu sırtüstü, alçak dolunayın önüne yatırdı. Bu sayede, kralın arkasından uzun sivri çakmaktaşıyla beliren Lehek-shi ışıkta değişiklik yaratmayacaktı.

Edu'nun ruhu, mutluluk ânında, başına gelenin farkına varamadı.

Lehek-shi hızla ve güçle vurdu ve üç darbede Edu'nun kafasını omuzlarından ayırdı.

Aşağı âlemin kralı Amaz, İzullar'dan birini kralın ruhunu almaya yolladı. Ruh, mutluluk ânında başına gelenlerin farkına varamadığı için ağza kaçamamıştı. İzul, ruhu kalçaların arasındaki, pis konuşan ağızdan aldı. Ruhun başka şansı yoktu. Ölümden sonra bedende kalamazdı. İzul'un onu çekmesine kar-

şı koyamadı. İzul onu yuttu ve aşağı Amaz'a taşıdı.

Bir ay döngüsü sonra, âşıklar evlendi. İmut tahta geçemeyecek kadar küçüktü. Bu yüzden Liku, o uygun yaşa gelene dek kraliçe olarak halkını yönetti. Lehek-Shi de onun danışmanı oldu.

Ama Aşağı âlemde, Edu'nun ruhunun feryatları bitmedi.

Lehek-shi, Liku'ya pazarlığının bedelini söylediğinde Liku korkmamıştı. Aylık kanamasını ve gebe kalma riskinin en düşük olduğu zamanı iyi biliyordu. Lehek-shi ile beklediler. Edu'nun ölümünden sonra ilk kez beraber olduklarında Lehek-shi ateşte tedbir tanrısı Nendai'ye adak adadı ve tohumu Liku'nun rahmine düşmesin diye erkekliğinin üzerine kuru domuz bağırsağı derisi geçirdi.

Ama ateş için kestiği odunlardan birinden bir kıymık Lehekshi'nin başparmağına batmıştı ve kuru deride delik açtı. Âşıklar istemese de Liku hamile kaldı.

Aşağı âlemde ise iblis tanrı Amaz yeni hayatın canlanışını hissetti.

Liku, hamile kaldığını anlayınca korkmaya başladı. Kanı akmadan geçen üçüncü ay döngüsünde karnındaki çocuğu artık seviyordu. Lehek-shi, onun bebeğinden asla kendi rızasıyla vazgeçmeyeceğini anladı. Üstelik karnı büyüdükçe, elini karnına tekmeleri hissetmek için koydukça kendi de kızını ya da oğlunu Aşağı, Amaz'ın krallığına gönderemeyeceğini anladı. Âşıklar beraber cinayet işlemiş ve iblis tanrıyla pazarlık etmişti. Aralarındaki tutku ve anlayış daha da artmıştı.

Maru'nun sayısı iki binden biraz fazlaydı; bu kadar insan içinde Liku'yla aynı anda hamile olan bir düzine kadın daha vardı. Ama tüm o kadınlar, uyuşturucu ve bilge kadınların şarkılarına rağmen kraliçeden önce doğurdu. Tahek adını verdikle-

ri Liku'nun erkek bebeğiyle kabilenin en sonuncusunun doğması arasında neredeyse bir ay döngüsü olmuştu.

Yine de takas yapıldı. Anneye rüşvet verdiler (ilerde sorun çıkarırsa Lehek-shi icabına bakacaktı) ve Liku'nun kanı ve doğum sıvılarına bulanan bu bebek Tahek yerine öldürüldü.

İzul, kalçalarının arasındaki minik ağızdan ruhunu alıp aşağı Amaz'a götürdü.

Üç yıl geçti. Liku ve Lehek-shi kandırmacanın işe yaradığını düşünüyorlardı. Tahek güçlü ve *sağlıklı bir oğlan oldu. Maru kuzeye göç etti ama soğuk hava onları takip ediyordu.*

Bir gün bir kar fırtınası onları yakaladı. Rüzgâr esti ve gün ortasında bir karanlık çöktü. Liku ve Lehek-shi kabileden ayrı düştü. Karanlıkta, kurtların ulumasını duydular.

Sanki hiçliğin içindelerdi. Ne ağaç ne taş vardı. Yerle gök arasındaki çizgi yok olmuştu. Kar lapa lapa yağıyor ve birikiyordu. Rüzgâr acımasızdı. Liku'nun kürkü üzerinden uçup gitti. Yakalamaya çalıştılar ama gitmişti. Lehek-shi kendininkini ona verdi.

***

Sayısız saat, belki de günler boyunca fırtınayla boğuştular, nereye gittiklerini *bilmeksizin bir sığınak arıyorlardı. Lehek-shi soğukla zayıf düştü. En sonunda yere kapaklandı.*

Liku, onu ısıtmak için eğildiğinde, çığlık attı. Yirmi adım ötede bir orman başlıyordu.

Kalan son gücüyle, Lehek-shi'yi ağaçların altına çekti. Rüzgâr birden kesildi. Birkaç dakika boyunca âşıklar beraber uzandı; *hareket edemiyorlardı. Karanlık üzerlerine çöktü.*

Bir ses, "Benimle gelin," dedi. "Sıcaklık ve yemek bulamazsanız ikiniz de öleceksiniz."

Liku gözlerini açtı.

Tepesinde uzun boylu, kara gözlü bir adam duruyordu. Kurt derisine sarılmıştı. Kanlı bir mızrağı ve boynunda hayvan dişlerinden bir kolyesi vardı. Bir doğum lekesi, yüzünün yarısını kaplıyordu.

"Gel," diye tekrarladı. "Onu ben taşırım. Çabuk ol. Fazla vakti kalmadı."

Uyanık mı yoksa rüya mı görüyor anlamayan Liku adamı takip etti. Adam Lehek-shi'yi sanki bir çocuk kadar hafifmişçesine omzuna atmıştı. Liku da neredeyse açlıktan ve soğuktan ölmek üzereydi.

"İşte," dedi adam. "İkiniz için de sıcak bir yer ve yemek."

İki dev ağacın altında, *koskocaman bir kurdun cesedi duruyordu. Hayvan üç insandan bile büyüktü. Boğazı kesilmiş, bağırsakları ve iç organları çıkarılmıştı.*

Adam, "Ateş yakacak malzemem yok ama bana küçük bir ödeme yaparsanız hayvanın etini yiyebilir, derisinin altına sığınabilirsiniz. Sabaha fırtına durduğunda kabileniz sizi bulur. Bu tarafa doğru geliyorlar ama güneş doğmadan varamayacaklar," dedi.

Donmuş ve aç ve zayıf düşmüş Liku, hayvanın derisine doğru uzandı ama yabancı onu durdurdu.

"Ödemeyi yapmayı kabul etmedin daha," dedi.

"Ücretin nedir?" diye sordu Liku. "Ben halkımın lideriyim. Ne istersen veririm!"

Yabancı kafasını salladı. "Çok az bir şey istiyorum," dedi. "İkinizden de birer damla kan ve hayvanın sıcaklığıyla etinden istifade edebilirsiniz. Kendi rızanızla adağınızı verin, böylelikle güneşin doğuşuna kadar hayatta kalın."

O an, bulutlar biraz açıldı ve karanlığın ardından dolunay gözüktü.

Liku'nun kalbi rahat değildi ama yemek ve sığınak olmaksızın yabancının dediği gibi sabahı göremeyeceklerdi. "Tamam,"

diye inledi. "İkimizden de bir damla. Ama acele et! Ölümün yaklaştığını hissediyorum."

Yabancı boynundaki dişlerden birini aldı ve Liku'ya uzattı. "Kendi rızanla yap," diye tekrarladı, "çünkü kendi hayatın ve sevgilinin hayatı senin için değerli."

Liku dişi aldı ve keskin olduğunu gördü. Soğuktan acıyı hissedemeden aceleyle başparmağını kesti ve aynısını Lehek-shi'ye de yaptı.

"Peki o halde," dedi yabancı ve kurdun karnını açarak birkaç parça et kesti. Liku, açlıkla kendini ve kocasını doyurdu. Lehek-shi hâlâ gözlerini açamıyordu; sanki ölüm vadisinden çıkamamıştı. Et tatlı ve yumuşaktı. Liku buna şaşırdı.

"Şimdi acele et," dedi yabancı. "Girin hayvanın içine. İkinci bir fırtına yolda ve ağaçlar sizi korumaya yetmeyecek."

Liku, kendini ve Lehek-shi'yi kurdun vücudunun içine sürükledi. Yine hayvanda ölüm kokusunun olmamasına şaşırdı. Sadece sıcaklık ve rahatlama hissetti. Yabancı onları izledi ve âşıklar yerleşince gülümseyerek şöyle dedi: "Size Aşağı Âlem'in tanrısı Amaz'dan selamım var. Yediğiniz et insan etiydi ve kanınız şimdi hayvanınkiyle karıştı. Artık her dolunayda kurt sizin içinize girecek ve insan eti arzusuna dayanamayacaksınız. Isırığınızdan sağ kurtulanlar da sizinle aynı Laneti taşıyacak. Efendimi kandırıp da cezasız kalacağınızı mı sandınız? Güle güle!"

Ve böylece, yabancı karanlığın içinde kayboldu.

İşte kurt ırkıyla insan ırkı böyle birleşti. Sonraki yıllarda, pek çokları Lanetten kurtulmaya çalıştı ama ancak İteru'nun kıyılarına döndüklerinde

Okumayı bıraktım. Başka şansım yoktu. Sayfanın geri kalanı yırtılmış, geriye başka sayfa kalmamıştı.

... ama ancak İteru'nun kıyılarına döndüklerinde...

Olek'in ne ima ettiği açıktı: biri sonunda bir panzehir bulmuştu.

16

Walker okumayı bitirdi ve kitabı komodinin üstüne koydu. Yataktaydık. Yatak yapılı değildi (*seks yapılı değildi* dedi içimdeki muzır ses) iki camdan da akşamüstü güneşi giriyordu. Holün karşısında ikizler Cloquet'yi uyandırmaya çalışıyordu. Cloquet durumdan pek hoşnut değildi.

"Ee?" dedim.

Yerde, kapının önünde oturmuş Camel içiyordum. Dün geceden kalmalığımın yerini kendime bir içki doldurma isteği almıştı. Byron'ın *Don Juan* kitabı, Walker'ın ayağının dibinde yerdeydi. Dün gece tam olarak nerede okumayı kestiğimi hatırlıyordum.

Sanki tartışıyormuş gibi sevişmemizin hemen öncesinde şu satırları okumuştum: *Ev işlerinde kuşkusuz bir şeyler var, / Aslında gerçek aşkın antitezini oluşturan.*

Başını salladı. "Ne dememi istiyorsun?"

Bekle. Beşe kadar say. Tersleme.

"Bir kere sence hakiki mi?" dedim.

"Yani bu sence gerçekten Quinn'in günlüğü mü yoksa hikâye gerçek mi diye mi soruyorsun?"

Yine beşe kadar say. Gerek yoktu aslında. Sinirimi içimde tuttuğumu yüzümden okuyabiliyordu.

"Tamam," dedi nefes vererek. "Günlük büyük ihtimalle gerçek. Hikâyeye gelince..." Güldü. Başını salladı. Hayır.

"Bu kadarcık mı?" dedim. "İnanılmazsın."

"Tanrım," dedi, "Lu, sen ciddi misin? Aşağı âlemin tanrıları ne? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım."

"Sanmıyorum. Bunu ciddiye alıyorsan farkında değilsin. Kim derdi ki iblisler insanların kıçından ruhlarını çekip alıyor!"

Suratım kızardı. Çünkü haklıydı. Tabii. *Tabii ya.*

"Lütfen," dedi. "Lütfen bana..." Cümlesini tamamlayamadı. Şüpheciliği onu esir almıştı.

"Akla yatan bir tarafı yok mu?" diye sordum. "Yani detayları kastetmiyorum. Yani... bilemiyorum."

Holün karşısında Cloquet, "Zoë, *mon ange*[1], başımı şişiriyorsun. İyi hissetmiyorum," diyordu. İkizler keyifle kıkırdıyordu. Zoë'nin gülüşü yaşlı teyzeleri andırıyordu.

"Hayır," dedi Walker kendini sakin olmaya zorlayarak. "Akla yatan bir tarafı yok. *Peri masalı* bu be."

"Biz neyiz öyleyse?" diye sordum ona. "Bizden daha peri masalı var mı?"

Sıkıntılı bir sessizlik. Cümlem iki şekilde de yorumlanabilirdi. Kurtinsanların peri masalı olduğunu söylemek istemiştim. O ise ilişkimizin peri masalı olduğu şeklinde yorumlamıştı. Ciddiye almamamız gereken bir ilişki.

"*Mes enfants*,"[2] diye inledi Cloquet. "Eğer bunu yapmaya devam ederseniz kan çıkacak."

İkizler yaramaz gülüşlere devam etti. Lorcan'ın bir sonraki öfke nöbetine veya kâbusuna ya da bir yetişkini kızdırana kadar ona dik dik bakmasına ne kadar kaldığını düşündüm.

"Sen neye kızıyorsun, biliyor musun?" dedi Walker. "Akla yatan tarafı olmadığı için kızıyorsun. Önemli bir vahiy falan bekliyordun. Onun yerine bu boktan zırvalığı buldun. Başka bir hikâye işte. Yani tek ihtiyacımız olan hikâyeyse, o zaman

1 (Fr.) Meleğim. *–yhn*

2 (Fr.) Çocuklar. *–yhn*

bebek İsa, Diş Perisi, Noel Baba hikâyelerini tercih ederim."

Bir şey söylemedim. Çünkü yine haklıydı. Yataktan kalktı, cama gitti ve elleri arka cebinde bahçeye baktı. Onun şeklini ne kadar sevdiğimi düşündüm. İnce, mütevazı derecede kaslı. Hoş profilli. Sevmiştim. Geçmiş zaman. Ne oldu? Ne olur ki?

Bir vampir çıkagelir.

"Sana bir şey sorayım," dedim. "Bir panzehir olsa onu kullanır mıydm?"

Onu rahatsız edenin de bu olduğunu anlamıştım. Geri dönüş ihtimali. Geriye dönülecek bir şey kalmamış olması.

Hemen cevap vermedi. Suratı sakindi ve güneşle parlıyordu.

"Geri dönüş yok," dedi. "Benim için."

O an telefonum çaldı. Tekrar.

17

"Sabırsızlığımı mazur gör," dedi Olek. "Ama burada ip üstündeyim. Quinn'in günlüğünü okudun mu?"

Ayağa kalktım ve odadan çıktım. Walker döndü ve beni izledi ama peşimden gelmedi. Kapının karşısında Cloquet'nin odasını görüyordum. İkizler aşağıdaki dolapta eldivenler, ayakkabılar ve şapkalar bulmuştu. Bunları, yarı uyanık Cloquet'ye giydirmeye çalışıyorlardı. Şimdi bir bisiklet kaskı, fırın eldiveni ve kocaman ayakkabı giyiyordu.

"Evet," dedim. "N'olmuş?"

"Olan şu Talulla Hanım, İteru, ya da şimdiki adıyla Nil'e dönen insanların ne bildiğini biliyorum. Lanetten kurtuluşun çaresini biliyorum."

"Tekrar edeyim," dedim. "N'olmuş?"

Bir gülümsemeyi işitmek mümkünse ben de onunkini işittim.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"Sen kimsin ki?"

"Kim miyim? Dedim ya, ismim Olek. Vampirim. Bilimle ilgileniyorum. Ve tekrar edeyim: ikimizin de yararına olacak bir teklifim var."

"Tabii eğer sunduğun şeyi istiyorsam."

"Kendin için istemiyor olabilirsin," dedi. "Ama çocukların için isteyeceksin. Bilgisayarın var mı?"

Çocukların için. Tehdit gibi. Sonra Lorcan'ın dolunay za-

manı yaşadığı sıkıntıları düşündüm. Vampirin bunlardan haberi olabilir miydi?

"Evet," dedim. Walker'la aramızdaki ilişkinin daha da yırtıldığını hissettim. Camdan ayrılmamıştı. Bensiz geleceği hayal ediyordu.

"Hatta kal. Bilgisayarın başına git. İnternet tarayıcını aç."

Dizüstü bilgisayar odada, çamaşırların içine gömülü vaziyetteydi. Kurtluk beni daha düzenli yapmamıştı. Walker'ın yanından geçtim, bana 'şimdi ne oldu' dercesine bir bakış attı. Ben de elimi kaldırıp bir dakika dedim. Banyoda yere çöküp dizüstü bilgisayarı açtım.

"Tamam," dedim. "Bağlandım."

"İyi. Görmen gereken bir şey var. Google'a gir. Söyleyeceğim kullanıcı adıyla posta kutusunu aç. Endişelenme. Sadece bu iş için aldığım bir hesap bu." Gmail.com'da, bana İngilizcede hiçbir anlam ifade etmeyen bir dizi harf söyledi. Şifre de bana anlamsız gelen sayı ve harflerden oluşuyordu. Elbette bunun takip edildiğini ya da hack'lendiğini, hatta girişin villanın altındaki bir bombayı harekete geçireceğini bile düşündüm. Ama yine de girdim. Akıllıca değildi belki. Ama sabırsızdım. Her ne boksa bunu yapacaktım.

Posta kutusu açıldı, içinde sadece bir posta vardı.

"E-postayı aç ve bağlantıya tıkla," dedi Olek. "Merak etme, güvenli. Bağlantı açıldığında başka bir şifre isteyecek. Orada mısın?"

"Evet. Sayfa açıldı."

Başka sayı ve harfler.

Enter tuşuna bastım.

"Şimdi izleyeceğin gerçek bir olay," dedi Olek. "Hatta kalacağım. Sadece izle. Bitince açıklayacağım."

Video görüntüsü. Yüksek çözünürlüklü. Ses yok. Sol alt köşede zaman kodu var. Sağda ise başka sayılar.

Mavi gökyüzü. Güneş ışığı. Bakımlı bir meydanda, alçak beyaz ve penceresiz bir binaya giren Çinliler. Her tarafta silahlı askerler.

İçeriye geçiş.

Çalışanlar. Masalarda askeri personel. İnsanlar sırayla ehliyet, pasaport, belge sunuyor. Bunun karşılığında festivallerde verilen türden kâğıt bileklik alıyorlar.

Yeni sahne: Futbol sahası büyüklüğünde bir odaya yukarıdan bakış. Bölmelere ayrılmış; yüzlerce bölme, hepsinin bir tarafında ve tepesinde çelik parmaklıklar var. Hücrelerde insanlar. Ödleri kopmuş. Bazıları ağlıyor. Aileler bir arada, bekârlar tek başına. Üç-dört hücreye bir silahlı asker. Tabletli ve telsizli sivil kadın ve erkekler dolanıyor.

Yeni sahne: Büyük bir dijital stadyum saati. Geri sayımda.

Yeni sahne: Geniş açı. Yirmi ila otuz hücre gözüküyor. Sessiz bir faaliyet. Askerler ve tabletli personel hareket halinde. Tutuklular çığlık atıyor – sessiz filmin o dehşet verici görselliğiyle. Kamera sallantıyla yakınlaşıyor.

Hücrelerden birinde yirmi yaşlarında bir kadın kurtkadına dönüşüyor.

Çünkü, şimdi anlıyorum ki, geri sayım tamamlanmış ve göremesek de dolunay çıkmış.

İki asker onu kurşun yağmuruna tutuyor. Hemen yığılmasından gümüş olduğu anlaşılıyor.

18

"Bu üç ay önce, Çin'in Gansu eyaletindeki Zanghye'de çekildi," dedi Olek. "Çin hükümetinin bu tip faaliyetlerinden sadece bir tanesi. Küçük ölçekle başladılar."

Kalakalmıştım. Hâlâ banyoda, yerde oturuyordum. Aklımdan üç şey geçiyordu. İlki, görüntüler gerçekti. İkincisi, böylesi bir kıyımı açıkça ve ulusal seviyede endüstrileştirmek imkânsızdı. Üçüncü olarak da, bir önceki fikrim naifti. Daha önce yapılmıştı. Hem de defalarca. Bu da dördüncü bir naif fikre yol açtı: Belki Çin'de olabilirdi ama memlekette, Amerika'da asla.

Yanlış. Orada olmasına tam da *orada asla* düşüncesi yol açıyordu. 'Orada olacak olan' ve 'orası' her ne olursa olsun.

"Belki şöyle düşünüyorsun," dedi Olek, "bu gördüklerin sahici olsa bile sadece Çin gibi ülkelere mahsus. Batı'nın özgürlük adını verdiği şeye sahip olmayan yerlere."

"Sağ ol ama senden bir adım öndeyim," dedim.

Güldü. Sahiden keyiflenmişti. "Bay Marlowe'un öğrencisisin," dedi. "Tabii ya. Hatta belki Conrad'ın romanındaki adaşısın: 'Ve burası dünyanın en karanlık yerlerinden olmuştu.' Pekâlâ. Bu bize zaman kazandırıyor. Ortak bir hassasiyetimiz var. Seninle tanışmaya can atıyorum."

"Şimdi sen bir adım öndesin," dedim.

"Çocuklarını böylesi bir kıyımdan korumak istemiyor musun?"

"Onların tehlikede olmasına daha çok zaman var."

"Sizin çok zamanınız var. Hepinizin. Nereden bakarsan bak dört yüz yıl. Dağlara taşlara yazılmış Talulla. Ve basit bir düşmanı olan insanlar da bunu kolayca okuyabilir. Şu gördüğünden mantıksal çıkarım yap. Yirmi yıl ileriye git. Elli yıl. Yüz yıl. Türünüz –ve bizimki– kuytudaki son günlerini yaşıyor. Çin, Yeni Engizisyon'un ilk gizli fısıltısı. Ama yakında fısıltı küresel bir çığlığa dönüşecek. Soykırım her zaman insanların düşmanlarını insan olarak görmemesine dayanır. Düşman insan değilse fazlalıktır."

Walker banyoya girdi. Videoyu başlatıp bilgisayarı ona uzattım.

"Sana, çocuklarına ve türünüzden çıkış yolu isteyen her kim varsa onlara bir çare sunuyorum," dedi Olek. "Bunu göz ardı etmeyecek kadar akıllısın."

"Bunu öylece kabulleneceğimizi nereden çıkardın?" dedim. "Mücadele etmeden teslim olacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedi Olek. "Herhalde bir ordu kurarsınız. Dönüştürebildiğiniz kadar dönüştürürsünüz. Belki kazanırsınız. Belki yeni efendi ırk siz olursunuz."

Sürüyle beraber şehir şehir dolaşıp bulabildiğimiz herkesi ısırıp tırmaladığımızı hayal ettim. Artan panik haberlerini. Kurtinsan nüfusu patlamasını gösteren dünya haritalarını. Ama sonra Çin modelinin televizyon şovuna döneceği, bahisler yapılacağı, kolay sıkılan dünya seyircisine eğlence olacağı bir başka hayale tanık oldum.

"Belki topyekûn savaşa girme riskini alırsınız," dedi Olek. "Türe liderlik edecek biri varsa o da... Neyse, sadece yağ çektiğimi düşüneceksin. Ama bence sen de sonunda onların kazanacağını biliyorsun. Şeytan tüyleri var. Kolektif dayanıklılıkları var. Aslında aptallık gibi bir şey; incelikten yoksunlar ama bu sayede hayatta kalıyorlar."

Birden kendimi yorgun hissettim. Klostrofobik bir uyuzluk. İstesem de istemesem de kendime sormak istemediğim sorular karşımdaydı. Bir kere kafama girdiler mi çıkmayacaklardı. Güneş ve bahçenin rehavetine rağmen yaklaşan tehdidin ucundaymışız gibi hissediyordum. Geliyorlar. Bizim için. An meselesi.

"Benden ne istediğini neden söylemiyorsun?" dedim. "Çünkü sana vermeyeceğim bir şey olduğundan eminim."

"Talulla, yemin ederim sana zarar verecek bir şey değil. Ama kanıtı görmeden karar vermeni istemiyorum."

"Ne kanıtı?"

"Panzehrin işe yaradığının kanıtı."

"Panzehir sende."

"Bende. Gelip onu görmeni istiyorum."

Walker videoyu izlemişti. Bilgisayarı yatağa koydu ve amaçsızca camda nöbet tutmaya devam etti. Onun için fark etmeyeceğini biliyordum. Ne olursa olsun geri dönmeyecekti.

"Peki," dedim Olek'e. "Bir düşüneyim. Numaran var. Beni bir daha tekrar arama."

"Ama kesinlikle..."

Telefonu kapattım.

"Bir şey söyleme," dedim Walker'a.

Söylemedi ama camdan bakmaya devam etti. Kendime yerden kalkmam gerektiğini söylüyordum ama bir türlü kalkamıyordum. Banyo yıkanmamış çamaşır ve eski boru kokuyordu. Manalı diye düşündüm ama sonra böyle düşündüğüm için kendime kızdım. Uyuz bir alışkanlıktı; sürekli işaret, tesadüf, mecaz, şeylerin ardında bir şeyler arama, bağlantılar kurma çabası. *Anlam aramaya çalışma Lu. Anlamı yok.* Ama vampir beni bulduğundan beri... Tekrarlanan o rüyadan beri...

Kendimden nefret etmek beni ayağa kaldırmaya yetti. Walker'ın yanına gidecek, ona sarılacak ve kalan sevgimi toparlayıp minnettar olacaktım ki konuştu: "Bana söylediğin şey oluyor."

Düşüncelerimde kaybolmuştum.

"Ne?" dedim.

"Bir şey söyleme," dedi.

19

Ertesi sabah Madeline'i Fiumicino'da kiralık bir ciple karşıladım. Yorgundum. Lorcan kötü bir gece geçirmişti. Kâbuslarından çığlık çığlığa uyanıyordu. Uyanınca beni tanımıyordu. Önce beni ittiriyor, ancak Zoë'yi onun yatağına getirdiğimde sakinleşiyordu. O zaman beni, onu hayal kırıklığına uğratan annesini tanıyordu. Ondan sonra pek uyumamıştım. *Kendin için istemiyor olabilirsin. Ama çocukların için isteyeceksin.*

"Artık kesin," dedi Madeline, daha kemerini bile bağlamadan. "DOKET dağıldı."

Endişeliydim. Birbirimize çok yakındık. Düşüncelerimi sansürleyebileceğimi sanmıyordum. Her zamanki gibi gülünç derecede çekici gözüküyordu: Sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı, yeşil gözlerinin çevresinde kusursuz bir makyaj vardı, tırnaklarında ise Fransız manikürü. Pembe dar bir tişört giymişti, daracık Prada kotu ve ten rengi süet Giuseppe Zanotti bot giyiyordu. Üzerinden hafif bir Guerlain'in Shalimar kokusu yayılıyordu. İçine Dönüşüme iki gün kalan *kurdun* kokusu da karışmıştı. Son iki sene içinde Fergus'la beraber benim yüzde 30 hisseli on milyon dolarlık yatırımımı kullanarak Avrupa'daki ipoteklerden yüklü para kazanmışlardı. Doğuştan kapitalisttiler. Ayda bir, birini öldürüp yemeye başlarsan zaten bundan daha iyi bir kariyer seçemezsin.

"Son üç senedir, tüm teşkilat akıntıya kürek çekiyordu,"

dedi. "Üstelik üst kadro, ceplerini doldurmak için her türlü pisliği de yaptı." Çantasından (küçük bir Chloé piton derisi omuz çantasıydı, iki bin dolar ediyordu) Winston sigarasını çıkararak ikimiz için de birer tane yaktı. *Akıntıya kürek. Cep doldurmak. Pislik.* Jake'in bu klişe laflarla irkildiğini düşündüm. Sonra irkilmesinin arzuya dönüştüğünü. Cinsel kurnazlığın sonu yoktur. Bunu benden iyi kim bilebilirdi ki? Madeline'le yatmamıştık ama bu ihtimal hep aramızdaydı. Şaşkın bir yılan gibi aramızda kıvrılıyordu. İnsan hayatında Jake'in Londra'da tercih ettiği eskort olmuştu. Sonunda kazara onun tarafından keskin bir aşk ısırığıyla Dönüştürülmüştü. Benimle tanışmadan önce. Şimdi ikimiz de müstehcen bir şekilde Jake'i paylaşıyorduk. Walker'ı dönüştüren de Madeline'di. Çünkü Walker bana âşıktı, ben de ona âşık gibiydim. Eğer bunu ben yapsaydım sonunda benden nefret etmesinden korkuyordum. Aman boş ver, demişti Madeline, ona teşekkür etmek istediğimde ve ikimiz de gözyaşlarına boğulmuştuk. Sonsuza dek acı çekecektin. O istiyordu. Sen istiyordun. Benim de elimden geliyordum ve yaptım. İş halloldu, herkes mutlu. Şimdi Tanrı aşkına bir araya gelir misiniz?

Nasıl bonkör ve alçakgönüllü davrandığını her düşündüğümde ona karşı sevgi doluyordum. Sonra da kendi bencilliğime üzülüyordum, çünkü istediğim şeyi elde etmek benim için yeterli olmamıştı.

"Yani gerçekten çok da bir şey fark edeceğinden değil," dedi dumanını üfleyerek, "şu dindar manyaklar ipleri eline almışken. Sky televizyonundaki o kardinali gördün mü? Boka bulanan domuzlara benziyorlar." Katolik kilisesinin şeytani doğaüstü olaylardan heyecanlanıyor olmasından bahsediyordu. Bu durum onların yatırım portfolyolarını değerlendiriyordu. "Neredeyse elli milyona yakın topladılar,"

dedi Madeline. "Üstelik bu havada! İnsanların aptallığına inanamıyorum. Aslında inanıyorum." Camı hafifçe araladı, içeri havaalanının pişmiş asfalt, jet yakıtı ve hazır yemek kokuları girdi. Gökyüzü turkuazdı. İki aydır İtalya'daydım ve ülkenin tarihi içimdeki Amerikalı'yı hâlâ şaşırtıyordu. Kolezyum, yarısı yenmiş bir pastayı andırıyordu. Dev kedilerin, sidiğin, ölümün ve kuma karışan kanın hayalet kokuları yükseliyordu. Roma'da, Burger King'in önünden gladyatör kostümlü bir tur rehberi geçtiğinde birden geri gitmiştim. Vampir Remshi'yi düşündüm. *Yirmi bin yılda*, demişti, *her şeyi gördüğünü zannedersin.*

"Şimdilik sadece Katolikler," dedi Madeline. "Ama Fergus, Rus ve Rum Ortodoks kiliselerinin de takip edeceğini söylüyor. Bir de Amerikalı köktendinciler ve Afrikalılar da katıldı mı milyarlar olacak. Dikkat!"

Ondan kaçış olmadığını bilmeliydim. Arabaya bindiğinden beri bir şey sakladığımı biliyor olmalıydı. Önce DOKET/Vatikan haberleriyle beni oyaladı, sonra hızla beynime aktı. Omuzlarımda ve kafatasımda karıncalanma gibi hissettim onu. Sanki bir yabancının düşüncelerime soğuk hava üflemesi gibi garip bir histi. Neredeyse kaza yapıyordum. Öfkelenen bir Fiat sürücüsü kornaya bastı ve içinden *vaffancula* ve *pucchiacca* kelimelerini seçtiğim bir dolu küfür saydırdı.

"Pardon," dedi sırıtarak. "Neden bana her şeyi en başından anlatmıyorsun?"

"Tanrım."

Gülerek, "Pardon," diye tekrarladı ve yere eğilip düşürdüğüm sigaramı aldı. "Direkt sormalıydım. Ama Tanrı aşkına Lu, zihnini daha iyi kontrol edebilsen çok iyi olacak."

"Daha iyi kontrol ediyorum zaten," dedim. "Diğerlerine karşı. Siktir."

"Quinn kim ki?"

Yapacağım başka bir şey yoktu. Her şeyi en başından anlattım.

"E peki panzehir neymiş?" diye sordu hikâyeyi bitirince. Sahil yolundan güneye gidiyorduk, solda Lido di Capo Portiere'i geçiyorduk. Sağımızda ise şemsiyeli bir plaj ve güneşle parlayan Akdeniz vardı. Mavi ve altın. Rönesans renkleri. Madeline'in pek de ilgili bir hali yoktu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ne istediğini de bilmiyorum. Sorun da bu işte. Gidip öğrenmem gerek. Sen inanmamış gibisin."

Chloé Elsie çantasında bir şeyler arıyordu. Elleri zarif, beyaz ve hızlıydı. Profesyonel olarak dokunduğu tüm erkekleri düşündüm. En başta da Jake tabii. Günlüklerinden birinde şöyle yazıyordu: *Madeline'in Fransız usulü manikür yapılmış eli sıcak ve losyonluydu; nemli parmak izleri bile muameleli seks vaat ediyordu.*

"Hayır," dedi (aramızdan akan Jake hava dalgasını umursamadan), "doğru da olabilir. Ama kimin umurunda?"

Onun zihnini ara ara okuyabiliyordum –kendini kapamıyordu– fakat araba sürmeye konsantre olmuşken zihin okumak zordu. Şunu okudum: KİM PANZEHİR İSTİYOR Kİ? Sonra kayboldu.

"Ben istemiyorum," dedi, düşüncesini okuduğumu bilerek. Suçluluk ve utanç olması gereken yerde bir hafiflik hissediyordu. Panzehri istememek, her ay insan öldürmeye ve yemeye devam etmek anlamına geliyordu. Benim bunu düşündüğümü hissetti ve bir an durdu. İnsanlığın son kalıntılarını da yakması gerekiyordu. Ama sadece resmiyette. Yeni benliği çoktan adapte olmuştu. İçindeki *kurdun* kendini beğenmiş atletik rahatlığını hissedebiliyordum; kanının içinde kaynayan kurbanların arasında güvendeydi. Benim içimdeki ölüler ise ayaklandı, tenime buz gibi dokundu, ağrım

arttı. "Yani artık benim için geri dönüş yok," dedi. "Olamaz. Eski hayatım. Geri dönemem." Gerçeklik bastırıyordu: Ilık ve ıslak etin ağırlığı, cinayet dolayısıyla tanışacağımız korku dolu kalpler ve acı çeken suratlar. Tiksinmek istiyorsunuz ama *Lanet* bunu sunmuyor. *Lanet*, sana kurnazca *Lanet*e adapte olacak bir alan açıyor. Onu karşılamak için. Onu sevmek için. Kıvranıyor ve manevralar yapıyorsunuz ama sonunda tüm kirli gerçekliği sizi esir alıyor: Onlar için ne kadar kötüyse bizim için o kadar iyidir.

"Olay sadece bundan mı ibaret?" diye sordu Madeline. Çantasında aradığı silah grisi Bulgari güneş gözlüklerini bulmuştu.

"Ne?"

"Değiştirmek istediğin gerçekten bu mu?"

Walker'ı kastediyordu. Beni o kadar derinden okuyordu ki, belki de yüz bininci kez aslında onunla sevgili olmanın en mantıklı hareket olduğunu düşündüm. İlişkileri bozan, kişinin iç yaşamıdır; Madeline'le beraber olsam bir iç yaşamım olmayacaktı. Cherokee'nin direksiyonundaki ellerim ağır, elektrikli ve yorgun hissediyordu.

"Bende bir sorun olmalı," dedim.

"Sorunun falan yok."

"İstediğim her şeye sahibim."

"İstemiş olduğun. Hep aynı kalacak diye bir şey yok, değil mi? Öyle olsaydı kuruyup ölürdük."

Botlu ayaklarını torpidoya dayadı ve kollarını kafasına doğru uzattı. Tişörtünün arasından beyaz koltukaltını görüyordum; çiçekli bir deodorant kokusu ve daha da derinden tatlı *kurt* kokusu yayılıyordu. Klitorisime yaramaz bir sancı girdi. Jake'in hayaleti, kendine bir sandalye çekip kumandaya uzandı. Madeline'in de hissettiğini biliyordum. Zihnimden *beni boş ver, kafam dağınık* mesajı yolladım. Güneş göz-

lüklerinin arkasında gözlerini yumdu. Gözlükleri, Walker'la ilgili muhabbeti benim için kolaylaştırmak amacıyla taktığını anladım. Jake'in bu kadınla ilgili çarpık yorumları, onun ne kadar nazik olduğunu atlamıştı.

"Aslında o bile değil, "dedim. "Yani sadece o değil. Onu seviyorum. Gerçekten, *seviyorum*."

"Hâlâ onu düşündüğünü biliyorum," dedi.

O.

Walker değil.

Remshi.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesi verdim.

"Bana gülmekte serbestsin," dedim. "Saçma olduğunu biliyorum."

"Diğer şeyle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun? Kitap, panzehir falan." Sonra da mantıksal çıkarımı yaptı: "Bir dakika. Aynı kişi mi sence? Olek, Remshi mi?"

"Hayır," dedim. "Ses farklıydı ve zaten kim olduğunu bildiğim için başka biri kılığına gireceğini sanmıyorum. Ama arada bir bağ olduğunu düşünmeden edemiyorum. Gerçeği bilmek istiyorsan olay bununla ilgili. Tanrım, kahrolası bir vampirden hoşlanmaktan daha da utanç verici. Hazır mısın? Onunla karşılaştığımdan beri bir şeyler olduğunu düşündüm. Bir tür..."

"Ne?"

Söylemekte zorlanıyordum. Kelimelere dökmemek için zihnimi okumasını diledim.

"Bir tür anlam," dedim, hafif utanarak.

Kısa bir süre sonra Maddy, "Hayır, haklısın. Değil," dedi.

Hiç Madeline'e göre değil, diye düşünüyordum.

"Yanlış anlama," dedim. "Bana göre de değil. Hatta geri zekâlılık gibi. Tüm bu saçmalıkları geride bıraktığımı düşünüyordum. Jake mezarında ters dönüyor olmalı. Gerçi meza-

rı da yok ya. Bedenine ne olduğunu bilmiyorum bile. Sorunum ne acaba?" Çünkü birden gözlerim dolmuştu.

"Al," dedi Madeline, çantasından çıkardığı çeyreği dolu bir Bacardi şişesinin kapağını açıp uzatarak. "Tanrı aşkına bir yudum al."

İçtim. Şok ve titreme (dün gecenin tekilası midemde yalnız başına kalacağını sanmıştı) sahiden işe yaradı, gözyaşlarıma kısa devre yaptırdı ya da en azından içlerindeki duyguları dindirdi.

"Onunla karşılaştığımdan beri," diye tekrarladım, duygusallaşmadan anlatmaya kararlıydım, "tüm bunların rasgele olmadığını hissediyordum. Sanki birileri izliyor ya da bunları uyduruyor."

"Bir televizyon dizisindeymişiz gibi."

"Aynen. *Aynen.*"

O da bir yudum aldı, düşündü, sonra kafasını iki yana salladı. "İşte seninle aramızdaki fark bu," dedi. "Ben iyi bir dizi olduğu sürece televizyon dizisinde olup olmamamızı umursamıyorum. Ne bileyim, iyi bir rolüm olduğu sürece..."

"Cidden mi? Umursamaz mısın? Bilmek istemez misin?"

Düşündü. "Sanki..."

Madeline teşbih ve mecaz kullanmaya alışık değil. Ama benzersiz bir hitabet yeteneğiyle ojelerini bile kurutabilir, diye yazmıştı Jake.

"DVD'de ekstralar kısmını izlemek gibi, hani kamera arkası falan. Artık onları izlemiyorum. Keyfini kaçırıyor."

Bu aynı şey değil, diye düşünmeye başladım, ama bir şey söylemedim. Analojinin doğruluğu önemli değildi. Ne dediğini anlıyordum. Ve gerçekten de aramızdaki temel fark buydu. Üniversitedeyken Zavallı Socrates ve Mutlu Domuzlar isimli bir grup dinlerdim.

"Her halükarda," dedim, "onu aklımdan çıkaramıyorum. İnanabiliyor musun, *rüyalarıma* giriyor."

"Seks rüyaları mı?"

"Evet. Sonra gün batarken kumsalda yürüyüp bir şey arıyoruz."

"Ne arıyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Öğrenemeden uyanıyorum."

Bana Bacardi'yi uzattı, bir yudum daha aldım. "Neyse siktir et," dedim. "Bu yaştan sonra hayatımı rüyalara göre yaşamaya başlayamam. Son Durak nasıl gidiyor, anlatsana. Şimdiye neredeyse bitmiştir."

Çok ikna edici bir geçiş değildi ama beni şimdilik zorlamadı. "Üç haftaya tamamlanır," dedi. "Tüm elektronikler kuruldu. Çelikler. Yerler yapıldı. Görsen tanıyamazsın."

Son Durak –Fergus espri olsun diye söylemişti ama ismi böyle kalmıştı– Hırvatistan'da Walker ve Konstantinov tarafından tasarlanan ve Madeline'in yürüttüğü, gizliliği bozarlarsa başlarına ne geleceğini çok iyi bilen özel bir takım tarafından inşa edilen bir sığınak projesiydi. Küçük bir orduyla savaşmaya yetecek kadar donanımlı ve son teknoloji ürünü güvenlik sistemleriyle korunan bir yapıydı. Jake'ten bana kalan inanılmaz mirasla finanse ediyordum. Hayatımızı öyle ya da böyle kaçarak geçiriyorduk ama iki sene önce olanlardan beri içinde rahatça ölebileceğim bir yer edinmeye karar vermiştim. Fergus'un dediği gibi, sırtımı duvara yaslayabileceğim bir yer.

"Üst katlar yaşanılır durumda," dedi Madeline. "Ama seni uyarayım, her şeyi beyaza boyama fikrini hiç dikkate almadım. Tüm çelikle beraber boktan bir hastaneye benzeyecekti. Endişelenme. Çiçekli duvar kâğıdı falan koymadım. Hoş oldu."

Villaya öğleden sonra vardık. Tam ona Trish'in Güney Amerika'ya Harley motosiklet yolculuğundan bahsediyordum ki, araba yoluna girerken kalakaldım. O da hissetmişti.

Ters bir şey vardı.

"Bekle! Lu! Beklesene!"

Ama çoktan arabadan çıkmış, kanım çekilmiş ve uzuvlarım buz kesmiş bir şekilde açık ön kapıya doğru koşuyordum.

20

Ölüm, tüm karmaşaya rağmen her detayı canlandırır. Holün beyaz zemini ve akçaağaçtan portmanto, Van Eyck'in *Arnolfini'nin Evlenmesi*'sini anımsatan içbükey ayna, buraya yerleştiğimizde ikizlere aldığım kırmızı ve yeşil üçteker bisikletler.

İkizler. İkizler. İkizler. Endişelenen kalbim benden öndeydi, kayıp/ölüm/yaralanma havasını kokluyordu, diğer yanımsa duvara toslamış gibi *Hayır... Hayır... Hayır...* diyordu.

Leş gibi kan kokuyordu. Koku, şarapta pişen etin kokusuna karışmıştı. Soğanlar. Doğranmış taze şeftaliler. Sigara dumanı. Tanımadığım bir insan kokusu.

Havaalanına giderken onları da yanma almalıydın. Ama havaalanlarından nefret ediyorlar. Şimdi öldüler. Tüm bu çaba bir hiç uğruna. Hiç.

Ama kan insana aitti. Sadece insan kokuyordu. Mutfaktaki müzik setinde Jacques Brel'in 'Amsterdam' şarkısı çalıyordu.

Görmeden anladım.

Hepimizi dışarı çıkarıp huzur içinde şarkı söyleyip yemek yapmayı severdi. Bunu fark etmemle Madeline'in fark etmesi arasında çok az bir süre vardı. Buraya kısmen kolektif içgüdülerimiz yüzünden gelmişti. Kısmen de yerde kanlar içinde yatan kişi yüzünden.

Cloquet.

Konuşamazsın. "Aman Tanrım," diyemezsin. Hemen olmaz. Durumu algıladığın ilk anda, gördüklerinin gerçekliği içinde kaybolursun. Bir çeşit kendinden geçme hali.

Sonra aynı gerçeklik seni dışarı atar, ayırır, pazarlık etmeye ve kabullenmeye zorlar.

Ona koştum. Madeline'in ardımdaki kapıdan girdiğini hissediyordum.

Kafasından vurulmuş, sonra da küçük bir balta ya da palayla kesilmişti. Ya da önce kesilmiş, sonra kurşunla işi bitirilmişti. Her halükarda her şey bitmişti. Her halükarda ölmüştü. Somut gerçek, yani ölmüş olduğu, genişledi ve odayı doldurdu. Yine de, Hollywood sağ olsun, bir öksürük ya da iç çekiş duyacağım, hayata geri döneceği umudum vardı. Paylaştığımız her şey kafama doluştu. Kafama doluşanlar her şeyin artık bitmiş olduğunu anlamıyordu. Onlara söylediğimde ikizlerin suratının ne hal alacağını merak ettim. *Cloquet'nin gitmesi... Cloquet gitti...* Eski alışkanlıklar. Çocuklarıma yumuşatarak anlatmama gerek yoktu. En azından ölümü. Ölümün ne olduğunu biliyorlardı. Annelerinin bununla mücadele etmesini izliyorlardı. *Cloquet öldü.* Zoë ağlayacaktı. Onu çok seviyordu. Çok sevmişti. Lorcan ağlamayacaktı. Lorcan ağlamazdı. Ağlamayacak kadar meraklıydı. Bebekliğinde önüne geçemediğim olaylar yüzünden kayıp, yalnızlık ve ihanetle erken tanışmıştı. Kimseye güvenemeyeceğini erken yaşta öğrenmişti. Annesine bile güvenemeyeceğini.

Madeline, çantasını içinde bir bomba varmış gibi yavaşça sandalyelerden birinin üstüne koydu. Tepemde durdu, cesede bakıyordu. Ona dokunmadı. Neredeyse iki senedir sevgili gibi takılmışlardı. Aksi yönde tüm beklentilere rağmen aralarında yoğun ve sessiz bir şeyler gelişmişti. Bence ona insan tarafını emanet etmişti. O tarafını sadece bir insan koruyabi-

lirdi. Sadece bir insan isteyebilirdi.

Telefonumu çıkarıp Walker'ı aradım.

"Hey."

"Çocuklar seninle mi?"

"Evet, kumsaldayız. Neler...?"

"Buraya geri gelmeniz gerek. Bir şey oldu. Biri eve girmiş." Duraklama, gerçeğin fikrini değiştirmesi için bir şans verme. Gerçek reddetti. "Cloquet öldü."

Artık dönüş yoktu. Ağzımdan çıkmıştı işte. Madeline'in de bunu duyduğunu hissettim. İstemeden aşağı, Cloquet'nin yüzüne baktım. Sola dönüktü ve neyse ki gözleri kapalıydı. Ağzı ise açıktı. Benim için yaptığı küçük şeyleri düşündüm. Sigaramı yakışını, bana kahve koyuşunu, çocukların ayakkabılarını bağlayışını ve dişlerini fırçalamalarını söyleyişini. Ayın normal yemek yediğimiz iki haftasında pişmiş bir kahvaltıda ısrar ederdi. Taze otlu omletler, uskumru ezmeleri, rafadan yumurtalar yapardı. Sabahları aşağı inip onu çıplak ayaklı, dağınık saçlı bir halde kahve yapar ve sigara içerken bulmak çok güzeldi. Bazen Zoë de tezgâhta oturup onunla konuşur, hayatındaki önemli gelişmeleri paylaşırdı.

"Lucy ve Trish yanınızda mı?"

"Lucy burada," dedi. "Trish alışverişe çıktı. Tanrım. Madeline geldi mi?"

Yaratıcısı. Bir-iki saniyeliğine ondan nefret ettim. Bağları yüzünden. Çocuklar onu bu kadar seviyor diye. Aşkımıza rağmen bana yeterli gelmediği için.

Sonra onu yanımda istedim. Kollarındaki gücü, yakınlığı hissetmek istedim.

"Burada," dedim. "Havaalanından geldik ve burada..." Tam o anda Le Creuset güvecinin yere düştüğünü, tüm yemeğin yere saçılışını ve sosun Cloquet'nin kanına karıştığını gördüm. Madeline uzandı ve ocağı kapadı.

"Buraya geldiğinizde çocukları direkt yukarı çıkar," dedim. "Onu böyle görmelerini istemiyorum."

"Evi kontrol ettin mi?"

Aptal ben. İkimiz de aptalmışız. Halbuki bu kadar şeyden sonra daha akıllı davranmamız gerekirdi.

"Lorcan ve Zoë'yi arabaya götür," dedim. "Lucy ve sen onlarla kalın. Ve Trish'i arayın Sizi geri arayana kadar sakın kıpırdamayın." Telefonu kapadım. Başka bir şey diyeceğini tahmin ediyordum, bir nasihat ya da ikazda bulunacaktı, erkek alışkanlığı. Madeline hâlâ ayakta, cesede bakıyordu. Kan dizlerimin ve onun botlarının etrafında birikmişti. Birden kafama ateş bastı. *Kurt*, kıyımın kokusuyla canlanmıştı. Açlık sinyal veriyor ve *bourguignon*[1] kokusuyla geri kaçıyordu.

Ayağa kalktım.

EVİ KONTROL ETMEMİZ–

BİLİYORUM.

Yapacak bir şey olması onu rahatlatıyordu. Geciktirme için kendine tanıdığı zamanın sonuna gelmişti. Gerçekle yavaş yavaş yüzleştiğini hissediyordum: *Bir daha asla sarılamayacağım hissedemeyeceğim sesini duyamayacağım kahkaha hayat. Asla. Öldü. Gitti.* Etrafındaki güç dalgası çok ağırdı. Durdukça daha da kötüleşecekti.

Çanak çömlek dolabının üçüncü rafında bir Luger, salonda da *Vanya Amca* kitabının arkasında bir Colt duruyordu. Sessizce oda oda dolaştık.

Hiçbir şey şey bulamadık. Cilalı zemine güneş ışığı vuruyordu. Durgun toz tanecikleri. Eski hah, boya, küf, çocuk giysisi, Lucy'nin yeni deri ceketi, Chanel No.19, sabah ikizler uyanmadan Walker'la sevişmemin kokuları. Artık Cloquet'nin bir parçası olmadığı hayatın tüm koku ve renkleri. Artık onun için bir anlam ifade etmeyen hayat. Ev, gün

1 Burgonya usulü biftek. *–yhn*

ışığı, dünyanın gürültüsüne uzanan tepeler – hepsi onsuz devam edecekti. Biz onsuz devam edecektik. Ölenleri böyle onurlandırır ve itibarsızlaştırırdık. Peki ya hayattan sonrası varsa? Ceza veya ödül verilen bir yer? Bize olan sevgisi de, bizim ona olan sevgimiz de bir anlam ifade etmeyecekti. (Yakın zamana kadar) besin zincirinin en tepesinde olmanın verdiği kibirle kendi türümüze ihaneti, insani dünyanın ahlak değerleri arasında saymıyorduk. Ama cennette bunun üzerine düşünmeyeceklerdi. Cinayete yardım ve yataklık. Eğer cehennem varsa oraya gidecekti. Bunu fark edince, çocukluğumdan kalan inancın hayaleti geri çekildi. Cloquet gibilerinin cehenneme layık olduğu fikri, cehennem diye bir yer olmadığı anlamına geliyordu.

Walker'ı aradım ve evin temiz olduğunu söyledim.

"Şuna bak," dedi Madeline. Mutfağa geri dönmüştük. Cloquet'nin başının altına bir yastık koymuş ve ağzını kapamıştı. Hareketlerinden bir kararlılık okunuyordu. Yakınımızdaki ölüm ve çirkinlik onu daha da güzelleştirmiş ve hatlarını keskinleştirmişti. Şokun farklı bir evresine girmişti. İnkâr ve inanç arasında dengedeydi. Bir nevi hafiflikti bu. Ne hissettiğini iyi biliyordum. "Bu ne demek?"

Mutfak dolaplarından birinin üzerindeki işarete bakıyordu. Görünen o ki Cloquet'nin kanıyla çizilmişti. Üzerinde küçük bir daire olan dikey bir çizgi. Yanında da Pi sembolüne benzeyen bir işaret. Bir de hilale benzeyen bir şekil. Ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Bilmiyorum," dedim. "Ama bunu kim yaptıysa polise gitmeyeceğimizi biliyor. Her taraf parmak izi dolu."

Sesim hakaret gibiydi, devam eden hayatın kaba bir işareti. Planlar, parmak izleri, sebep, sonuç, strateji, eylem. Hayat. Bilinç. Her seferinde ölümünün gerçekliğini tazeliyordu. Cesedi yok etme güdüsünün sebeplerinden biri de buydu.

Yakmak, gömmek, denize atmak. Ölü beden yaşayanı müstehcenleştirir. Bu yüzden gözleri de kaparız. Ölüler, yaşayanların arsız hayatına bakmak zorunda kalmasınlar diye.

"Dini bir şey," dedi Madeline.

"Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

"Kahrolası Melekler. Reklamlarında gördüm bu işareti."

"Katolikleri mi diyorsun?"

"Tanıdıkları öldürüyorlar. Sadece bizi değil. Yardım eden herkes..." Yardım kelimesini söylerken sesi çatlamıştı. İnkâr ve inanç arasındaki denge bozuluyordu. İnanç. Öldü. Onun için Cloquet'nin ölümünün ne anlama geldiğini düşünürken kendi hislerimi düşünmeyi erteliyordum. *Meleğim. Chérie.* Gündelik sevgi sözlerinin değerini bilememek. Hayatın değerini bilememek.

"Anlayamıyorum," dedim. "Eğer burada olduğunu biliyorlarsa bizim de burada olduğumuz biliyorlar. Niye kendileri ifşa ettiler?"

Başını salladı ve teoriyi boş verdi. Düşünmeyi boş verdi. Neyi fark ettiğini anlıyordum.

AŞK.

Gözlerini kapadı. Yutkundu. Ağlamadı.

21

Walker'ın kısa sürede bir bot bulabilmesi için bir sürü yeri araması gerekti. Yaz sezonu her şey rezerve edilmişti. Sonunda acenteden, kiralanan botlardan birini belli bir ücret karşılığında erken getirmeye razı olacak birini bulmasını istedi. Acente kendine de yüzde yirmi komisyon alarak birini buldu. O halimizde bile bu kurnazlık bize dünyanın umursamaz, sırıtan varlığını kasvetle hatırlattı. Hatta o açıdan bakacak olursanız kara mizah gibiydi.

Bu ve bunun gibi diğer pratik zorunluluklar (cesedi örtüp bağlamak, aşağı batıracak ağırlıklar bulmak, tekne rotaları bulup cesedi atacak doğru yeri bulmak) ölüm karşısında işlevlerini yerine getirdi; yani önümüze kayıpla kendimizi yitirmemizi engelleyecek küçük faaliyetler koydu. Yine de gerçeklik benim için sürekli kendini yeniliyordu. Cloquet'siz yeni bir gerçeklik. En basit şeyler bile bu yokluğu hatırlatıyordu: Çay kaşığı, televizyondaki reklamlar, uçan bir kuş. Kısa bir süre cinai geçmişimle acım çarpıştı. Eskiden kalan ahlaki hafızam insanları öldürüp yediğim için acı çekmeye hakkım olmadığını söylüyordu. Ama *kurt* kendi bildiğini okudu: Sadece ısrar etti. Sadece yakmaya devam etti. Sadece başkaldırdı. Aynı umursamaz, sırıtan devamlılık. Hayatın doğası. Canavarın doğası.

Gece yarısını geçene kadar bekledik ve *Sirius* adlı tekneyi (polisiye dizilerde içinde bikinili eskort kızların uyuşturucu

baronlarına sakso çektiği türden on metrelik bir yat) Tiren Denizi'ne çıkardık. Ailesinin Henley-on-Thames'te[1] botları olan Lucy tekneyi kullanıyordu. Gerçi acentedeki eşkıya, Walker'a temel bilgileri de vermişti. Trish benimleydi, Madeline ve çocuklar lüks ceviz ve krem rengi deriden, krom detaylı kıçta oturmuşu. Madeline İspanya planlarını resmi olarak iptal etmemişti ama artık dolunayda bizimle olacağını biliyordum. (Dolunay mı? Evet. Kendimizi kandırmaya gerek yok. Açlık, kendi tatmininden başka her şeye aynı kayıtsızlığı gösterir. Depresyon mu? Kalp kırıklığı mı? Acı mı? *Kurda* göre hepsi birdir. Dolunay doğar. Dönüşürsünüz. İhtiyaç başlar ve yapmanız gerekeni yaparsınız. Cinayet de gösteri gibi devam etmelidir.)

"Sence denize gömülmekten nefret eder miydi?" diye sordu Madeline. Hava denizde daha serindi. Limandan yarım saat uzaklaşmıştık. Karanlıkta küçük adacıkları, Zannone, Ponza, Palmarola, Ventotene ve minik Santo Stefano'yu geçmiştik. Gökyüzü kapkara ve yıldız doluydu. Tam kafamızın üzerinde gibiydi. Bir gezegenevi gibi yapaydı. Gökyüzüne bu ani yakınlık ve suyun kokusu bize bedenlerimizin, tuzlu hava değen ellerimizin, boğazlarımızın ve yüzlerimizin onurlu ölümlülüğünü hatırlatıyordu. "En güvenlisi bu, biliyorum," dedi Madeline, "ama sanki yapayalnız kalacakmış gibi."

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Cloquet kendi cenaze tercihleriyle ilgili bir şey söylememişti hiç, ama nedense denize gömülmek istemezmiş gibi geliyordu. Kendinize aptal olmamayı telkin edersiniz; ölüler umursamaz çünkü ölüler umursamaz (tabii eğer sonradan içinizde sıkışıp kalan, yediğiniz ölülerden değillerse) ama yine de bazı insanların toprağa indirilip böcekler tarafından ele geçirilmekten, diğerle-

1 İngiltere'de, Thames nehri üzerindeki bir şehir. –*yhn*

rinin ateşte bir anda yok olmaktan, ateist ya da kara mizah sahibi bazılarının üniversite öğrencilerine espri olmak üzere kadavra olarak kullanılmaktan mutsuz olmayacağını bilirsiniz. Cloquet'nin ise milyarlarca tonluk karanlık suda, büyük ve küçük balıklara yem olmaktan memnun olmayacağını biliyordum.

Bu düşünce aklıma yeniden Quinn'in kitabını getirdi. Ölüm. Ruhlar. Tanrılar. Yerin altı. Öbür dünya. Birinin bir yerde her şeyin anlamını bilme ihtimali. Cehennemde de olsa tekrar Jake'i görme ihtimali.

"Benim içim de rahat değil," dedim Madeline'e. "Ama seçme şansımız yok." Karada gömmek çok riskliydi. Cesetler hep bulunurdu. Soruşturmalar açılırdı. Sorular sorulurdu. Ve bizim kaybedecek zamanımız yoktu.

"Onun için fark etmeyecek, biliyorum," dedi Madeline, eli boş kalmasın diye bir Winston yakarken. "Biliyorum ama yine de... Onun orada, karanlıkta yapayalnız kalacak olması hoşuma gitmiyor."

Lucy, Walker'ın seçtiği koordinatlara ulaşmamızın birkaç saat süreceğini söylemişti. İtalyan anakarasından, kuzeybatıda Sardinya Adası'ndan ve güneydoğuda Sicilya'dan eşit uzaklıkta bir noktaya gidiyorduk. Sabahtan beri geçen zaman, bir rüya ya da hayal gibiydi. İkizler yine sessizdi; kısa bir süre Tekneye Binme heyecanıyla oyalanmışlardı. Bu sayede geçici bir süre boyunca öbür gerçeği unutmuşlardı. Ama sürünün ruh hali yine onları içine çekmişti. Onlara Cloquet'nin gittiğini –kendimi öldü kelimesini kullanmaya zorlamıştım– söylediğimde ikisi de onu görmek istemişti. Maddy'yle onu elimizden geldiğince temizleyip sarmalamıştık ama yine de vahşi bir şekilde öldürüldüğünü gizlememiz mümkün değildi. Zoë onun elini tutup soğukluğunu hissedene kadar ağlamadı. Tabii ki ölümün ne olduğunu biliyor. Beni öldürürken

izledi. Eti yedi, kanı yaladı, kemikleri kemirdi. Ama ölenler hep başkasıydı. İnsanlar. Cloquet de insan olsa bile, Zoë'nin onu hiç bu kategoriye koyduğunu sanmıyordum. Favori Hint yazarını ayrı tutan ırkçıların dediği gibi: *Sen* hariç Raj. *Sen* bizdensin. Lorcan ise 'Nereye gidecek?' diye sorarak beni şaşırtmıştı, fakat sonra bunun metafizik bir soru olmadığını anladım. Onu nereye koyacağımızı soruyordu. Çok gerçekçi bir çocuktu ama soğuk da değildi. Suratında inkâr bulutlarının gezdiğini görüyordum.

Şimdi Lucy motoru kapatırken ve bot dalgaların üstünde sallantılı biçimde dururken ikisi de iki yanımda bacaklarıma bitişti. Walker ve Lucy üst kamaradan indi. Madeline sigarasını suya fırlattı. Mizah elbette bu ciddi dakikalarda hayat bulur. Ağırlıklar bağladığımız cesedi küpeşteye dayarken, her an güldürü anlarının patlak vermesini bekliyorduk; dengemizi kaybedip cesedi düşürüvermek ya da ağırlıklardan birinin birimizin ayağına düşmesi.

Walker, "Bir şey söylemek isteyen var mı?" diye sordu. O, Trish ve Lucy bir adım geri çekilmişti. Sadece Maddy ve ben cesedi tutuyorduk. Ne diyebilirdik ki? *Dalgalara Paul Cloquet'nin bedenini sunuyoruz. Tacize uğramış bir çocuk, eski erkek manken, uyuşturucu bağımlısı, kurtadamların insan ahbabı ve suç ortağı...*

"Pek bir şey değiştirmiyor, biliyorum ama," dedi Lucy, "en azından güzel bir gece."

Bu sade söz, Cloquet için uygun bir methiye oldu. Bir süre Madeline'le ellerimizi bedenin üstünde tuttuk, sonra vaktin geldiğini anladık. Şimdi, bırak, Aman Tanrım, güle güle, elveda, özür dilerim, özür dilerim, seni seviyorum (o an düşüncelerimizi ya da göğsümüzdeki kırığı ayrıştırmamızın imkânı yoktu). Ve onu bıraktık. Ağırlıklar dönene ve taşıma noktasını geçen kadar hafifçe ama sebatla ittik (aklımızdan

bir an gözlerini açıp 'Neredeyim ben?' der gibi baktığına dair dehşet dolu bir görüntü geçti), sonra ceset denizin içinde kayboldu.

22

Gelecek iki günün arsızlığı, üzüntüsü ve engellenemezliği, Madeline'in avlanmak için bizimle kalmasının ne anlama geldiğini veya geleceğini konuşmamamızdı. Konuşmaya çalıştı. Yüksek sesle ya da yüz yüze değil. 'Cenazeden' sonraki sabah banyodaydım (içimde tırmalanan debelenen *kurt* beni oraya sürüklemişti), ağrı kesici, ot ve viskiyle kafayı bulmuştum. Onu kapının dışında hissettim. Sırtını ve ellerini duvara dayamıştı. İnce belinin Walker'ın ellerine nasıl geleceğini düşündüm.

HEY.

HEY.

DERT EDECEK HİÇBİR–

BİLİYORUM. SORUN DEĞİL. KONUŞMAYALIM.

Verip de tutabileceği hiçbir söz olmadığını biliyordu. Verilen sözler, siköldürye ateşinde yanan kâğıt parçaları gibidir. Bir süre orada durdu, düşündü: *Gideceğim. Gitmem gerek. Gidemem.* Bu döngüyü tüketti. Artık sürü çekimi bizi içine almıştı. Üstüne konuşmaya gerek yoktu. Acı onu zayıf düşürmüş olmasaydı belki çekimden kurtulabilirdi ama Cloquet'nin ölümü onu derinden etkilemişti. İkimizi de.

Fergus'a, "Nereden öğrendin?" diye sordum.

"Hadi ama Lu," dedi, "ben risk almam. Güven bana. Kesin bilgi. Gerçi insanlar hayatlarını siktiğimin Facebook'unda

yaşamaya başlamadan önce bunun ne kadar zor olduğunu anladım."

Fergus, elli üç yaşında, Dönüşmeden önce Ayı Yogi fiziğine sahip, şimdiyse kilo vermiş ve kendine yeni bir gardırop edinmiş, alkolik bir Toyota satıcısıydı. Kadınsı kalçaları, sarkık göbeği, makinede yıkanan takım elbiseleri gitmişti. Para ve dört yüz yıl yaşam beklentisi estetik fikirlerini de etkilemişti. Bir süre spor salonuna gitmiş, kirli sakalını kesmiş, fiyakalı bir saç kesimi yaptırmış ve üzerine oturan koyu renk kıyafetler edinmişti. Madeline keyifli bir tiksintiyle geçen gün onun Fulham'daki dairesine gittiğini anlatmıştı. Banyo dolabını görsen. Sanki içinde Avon temsilcisi yaşıyor. Bana Mads, şu gözenek küçültücüler cidden işe yarıyor mu diye sordu.

Onu planladığımız gibi Grenoble'dan aldık. Planlamadığımız kısım ise –Cloquet artık aramızda olmadığı için– kaçış sürücümüzün olmamasıydı. Bu da daha geç öldürüp hızla seyahat etmemiz gerekeceği anlamına geliyordu. Lojistik planlardan tuhaf bir keyif alan Fergus'un yeniden plan yapmak için çok az zamanı vardı.

Google'dan yazdırdığı bir uydu haritasını açarken, "Plan şu," dedi. "Ev şurada, Charmes sur-l'Herbasse'dan beş kilometre ötede. Araçları şurada bırakacağız." Bir kurşun kalemle haritayı işaretledi; manikür yaptırdığını fark ettim. "Tam şu yolun ormana girdiği noktada. Bir kilometre sonra da dönüşüm alanımız. Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Ay 21.08'de doğuyor. Bu da kıçımızın üstünde... dur bakalım... tam güvende olmak için dört saat oturacağımız anlamına geliyor. Bu da oraya varmak, öldürmek ve dönüşüm alanına dönmek için iki saatimiz var demek. Zamanlamamız mükemmel olmalı. Evi terk ettiğimizde gerektiğinden uzun süre etrafta dolanmamalıyız."

Le Chalon'un dışında, yol kenarındaki bir dinlenme alanında, üç yıllık bir Fleetwood karavanının arkasında oturmuştuk. (Hayalimde karavanın eski sahipleri, golf kıyafetleri giymiş, gri saçlı, emekli bir çiftti. Ya da ekonomik krizin mahvettiği Orta Amerikalı bir aile. Tüm mangalları, Xbox'ları, çocuklarının bisikletleri, ikramiyeleri ve sağlık sigortaları gitmişti. Her küçük sıkıntı parasızlıkla devleşmişti. Artık param olduğunda –hem de çok param– kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı: Eğer paran varken mutsuzsan, yoksulken hepten mutsuz olacaktın. Kaliteli havlular ve otuz dolarlık kokteyller olmaksızın mutsuz olacaktın.) İkinci ve üçüncü araçlar Grenoble ve Cenevre arasında bir yere doğru dizilmişti. Nereye doğru olduğu hennüz belli değildi. Terracina'daki villaya gitmek aptallık olurdu çünkü biri –tahminen *Militi Christi*– yerimizi saptamıştı. Gerçi Maddy'yle aramızda Cloquet'nin katillerini bulmak yapılacaklar listesinin üst sıralarına yerleşmişti. Eğer çocuklar olmasa oraya geri gider ve onları beklerdik. Fergus, Londra'ya dönüp bir düzine emlak anlaşmasıyla ilgilenecek, sonra Hırvatistan'a geçip Son Durak bitene kadar inşaatı denetleyecekti. Lucy benimle bir haftalığına İtalya'ya dönmeye karar vermişti (görmediği iki-üç Roma kalıntısı kalmıştı, kadın saplantılıydı) ve Trish de Amerika'ya gidecekti. Bir Harley motorla Güney eyaletleri dolaşacaktı. Walker'ın (aşk ve klostrofobi düğümü içinde) nereye gidersem benimle geleceğini tahmin ediyordum. Tahmin ediyordum. Tahmin etmiştim. Cloquet öldüğünden beri doğru dürüst konuşmamıştık. Aramızdaki arızanın arttığını düşündüğünü hissediyordum. Benim arızam. İçimde diğer şeyler için ayrılmış alan. *Seni yeniden göreceğim...*

Soldaki üst ranzadan Lucy inledi. Dönüşümden önceki birkaç saat onu zorluyordu. Trish de diğer ranzada dizlerini göğsüne çekmiş, soğuk terler döküyor, titriyordu. Walker

ayaktaydı ama açıkça acı çekiyordu. Yüzünün derisi incelmiş ve grileşmişti. Ayın diğer günleri gözükmeyen damarlar çıkmıştı. Çenesini sıkarak kramplarla ve sancılara baş etmeye çalışıyordu. Benim durumum da daha iyi değildi. *Kurt*, kanımda balon gibi şişip patlıyordu. Aptal canavar kendi gücüyle ayın kurallarını yıkmakta ısrar ediyordu. O anlarda, kafamın etrafındaki dev bir miğferi andıran bir kafatasının ortaya çıktığını hissediyordum. Elimi götürüp hayvanın ağzını, yelesini, geniş elmacık kemiklerini ve koca nefesini yerinde bulamamak garip geliyordu. Kodein ve ibuprofenin pek de güçlü olmayan etkisine girip çıkıyordum. Alkol işe yarayabilirdi ama beni de sarhoş ederdi. Ayık olmayarak risk alamazdık. Sadece Madeline, Fergus ve Zoë –nedense bu konuda şanslılardı– Dönüşüm öncesi semptomlarını yaşamıyorlardı. Zavallı Lorcan ana karnındaki gibi yatmış, kıpırdamadan, gözleri açık duruyor, burnundan nefes alıp veriyor, Zoë'nin elini tutuyordu.

"Herkes anladı mı?" diye sordu Fergus. Sürdüğü Chanel *pour homme* parfümü Walker'la bana dokunuyordu.

"Siktir be Ferg, anladık işte," dedi Trish. "Hadi gidelim. Beklemeye dayanamıyorum."

Charmes sur-l'Herbasse'e bir saatlik sürüş mesafesindeydik. Sonra yarım saat de yetersiz sayıda geçiş yollarına sahip tek şeritlik yollarda ilerleyerek orman yoluna vardık. Oraya vardığımızda artık iyice kurtlanmıştım. Hep böyle oluyordu: Sindirim, kemik ve kas acıları deli bir enerjiye dönüşüyor ve dikkat süremi bir sivrisineğinki kadar kısa hale getiriyordu. Lanet zıtlıkları sever: Bir an havailik, sonra cinayet. Önde arabayı süren Fergus'la oturdum. Açlığımız gümbürdüyordu. Açlığın dili giderek sadeleşir: Önce imalarla başlar, eski avları hatırlatır, çoklu aksanlar ve notalar kullanır, yutulan hayatları farklı açılardan artistik fotoğraflar olarak sunar, tıpkı

karmaşık bir düzyazı şiir ya da postmodern bir beste gibi. Ama ay sadelikte ısrar eder. Serbest nazım epik şiir bir soneye, sone bir taşlamaya, taşlama bir bebek agusuna, agu da davul ritmine dönüşür. Sonunda geriye bir tek kör ve sağır bir açlığın ritmi kalır. Bir tür huzur gibidir, ilkel bir sessizliğe dönüş gibi.

Karavanı yolun başına park ettik, sırt çantalarımızı ve temizlik takımlarımızı, sıvı sabun ve ıslak mendillerimizi aldık.

Ormana girdik, köşelerimizi seçtik. Walker ikizlerle ve benimle geldi ama aramızdaki enerji hâlâ gergindi. Akşam ılıktı ve ağaçlardan yayılan koku arkadaş canlısı bir gardıroba girdiğimiz izlenimini uyandırıyordu. Dev bir kestane ağacının altına yerleştik. Bir yerde okuduğum (*1984*?) satırlar aklıma geldi: *Kestane ağacının altında sen beni sattın ben seni...* Ayın doğmasına on beş dakika kalmıştı. Fergus'un planları hiç sekmezdi. Az ötemizde Maddy'yle almayı düşündükleri bir endüstriyel boya şirketi hakkında konuştuklarını duydum.

Walker ağzını açmadan bir salise önce ne diyeceğini biliyordum.

"Onu tekrar gördün mü?"

Haftalardır bu konunun kıyısından köşesinden geçmedikten sonra yine aynı konu: "O." Vampir. Remshi. Kimden bahsettiğini anlamazlıktan gelmeme gerek yoktu.

Suratım ısınırken, "Hayır," dedim.

"Ama bekliyorsun." Soru değil, beyan. Birbirimize bakmıyorduk. Her şeyden öte, sır perdesi kalktığı için rahatlamıştım. Dar gelen bir ayakkabıdan kurtulmak gibiydi.

"Kaçınılmaz gibi geliyor," dedim. "Bunun aptalca olduğunu biliyorum."

Bir süre boyunca Lorcan'la kozalak atıp tuttular. Oğlum her seferinde daha sert atıyordu, oyun bir münakaşaymış gibi. Zoë kestane ağacının alçak dallarına tırmanmıştı.

Ayı derimde hissediyordum, kafamın tepesine soğuk hava yayıyordu sanki. Bir de bacaklarımın arasına. Her şeye rağmen ayın yatıştırıcı ve cezbedici ışığının çıplak meme uçlarıma nasıl değeceğini düşünüyordum ki göğsümde bir haz çemberi açıldı.

Walker, "O türden bir his mi?" dedi.

O tür. Cinsel çekim mi?

Yalan söylesem? (Hayalimdeki görüntüler gözümün önüne geldi.) Walker bunu hissetti ve konuşmamıza eski usul, saygın biçimde devam etmeye çalışmasına rağmen durumu algıladı.

"Evet," dedim. "Ama sebep... Bu önemli değil."

BENİM İÇİN ÖNEMLİ.

"Şu anda bunun sırası mı?" dedim. İşime gelmesinin de ötesinde, ayın çok kısa bir süre sonra doğacak olması içten bir sohbete başlamayı anlamsız kılıyordu.

Walker cevap vermedi, ama içinde duygusal seçeneklerini farklı ülkelerin madeni paraları gibi saydığını hissediyordum: öfke, kıskançlık, arzu, merak, hüzün, özgürleşme.

"Daha fazla bir şey anlam ifade etmesine gerek yok," dedim ama ayın sabrı taşıyordu ve bize sinir olmaya başlıyordu. "Zoë tatlım, gel buraya. Lorcan? Hadi."

Walker ayağa kalktı, derin derin nefes alarak ağaca dayandı. İkizler yan yana çömelmişlerdi, neredeyse birbirlerine değiyorlardı. Değişim onları yakınlaştırıyordu; belki de rahmimdeki beraberliklerini hatırlıyorlardı.

Kendin için istemiyor olabilirsin, ama çocukların için isteyeceksin. Çünkü şimdi harekete *geçmezsen* ölecekler...

Walker önce dizleri, sonra da dört ayak üzerine çöktü.

23

Kurbanımızın evi yedi hektara yayılmış yıkık bir şato, bahçe, ormanlık, bağ ve bostandan oluşuyordu. Etrafında belirsiz bir çember oluşturmuştuk. Zoë tembih edildiği gibi hemen arkamdaydı (sağ ayak topuğumun yarım metre kadar arkasında hissediyordum) ama Lorcan sözümü dinlemeyip Walker'la gitmişti. Bu, oğlumun küçük öfke hareketlerinden biriydi, bana verdiği ufak cezalardan biri: Vampirler onu kaçırdığında sadece birkaç dakikalıktı ve onu üç aylık olmadan hemen önce kurtarabilmiştim. Detayları hatırlamayacak kadar küçük olduğunu sanırsınız. Ama olayın özünü anlamıştı, yani onu yarı yolda bıraktığımı, kaçırmalarına izin verdiğimi, annenin ilk icraatının güvenilmez olduğunu kanıtlamak olduğunu. Biliyordum ki önümüzdeki yıllarda bu cezalarını daha da geliştirecekti. Katlanmam gereken şiddet parça parça gelecekti. Katlanacaktım da, ama kalbim sonsuza kadar çekmeyeceğimi söylüyordu. Sevsem de sevmesem de sonunda yeter diyecek bir kişiliğim vardı. Beni ya affedecek ya da kendi yoluna gidecekti. Annemin hayaleti gülümsedi. Demir Colleen Gilaley derlerdi ona.

Evde (Fergus'un istihbaratı hep doğru çıkardı) iki çift vardı. Altmış üç ve altmış bir yaşlarındaki Alan ve Sue Yates ile onların kızları Carmel ve damatları Rory. Carmel ve Rory otuz dört yaşındaydı.

Sue kocası Alan'a âşıktı. Daha doğrusu Alan'ın onu terk

etmesinden korkuyordu. Alan ise kızı Carmel'e âşıktı. Rory ilk tanıştıklarında Carmel'e âşık olduğunu sanmıştı ama artık değildi. Ondan sadece korkuyordu. Carmel kendine âşıktı. Ne yazık ki kimse Sue'ya âşık değildi ama Rory ara sıra anne-kız fantezisi kurarak kendini şaşırtmayı becermişti. *Kadın altmış bir yaşında be,* diye düşünse de fantezisinde Carmel, Sue'yu kendisine oral seks yapması için zorluyordu, o da bunu bariz ve tahrik edici biçimde isteksizce yapıyordu.

Restorasyon (dördünün de aklına kazınmıştı) Alan'ın fikriydi. Biraz para kazanmıştı. 90'larda Londra emlak piyasasının yükselişi zamanlarında, Denmark Hill ve Balham'daki iki evden 400,000 sterlin kâr etmişti. İzlediği yüzlerce *Grand Designs*[1] ve *A Place in the Sun*[2] bölümü yüzünden kendini Fransa'da kaliteli bir pansiyon sahibi olarak hayal etmeye başlamıştı - *gîte*[3] sözcüğü dillerden düşmüyordu. Bu hayali a) Rory işini ve b) parasını kaybetmeseydi sadece bir fantezi olarak kalabilirdi. Elbette bu küresel ekonomik kaosta herkes parasını kaybetmişti (Jake'in dev serveti bile yüzde otuz azalmıştı) ama Rory için kötü olan, en baştan çok parası olmamasıydı. Hepsini kötü yatırımlarla kaybetmiş, üstüne bir de 100 binlik borç yapmıştı. Bir anlamda bu onu rahatlatmıştı. Carmel'e hep durumları iyiymiş havası yaymıştı, çünkü Carmel belli bir zenginlik istiyordu. Salonda Bose, dolapta Prada, garajda Audi vardı. Her kredi kartı ekstresiyle Rory'ye ateş basıyordu. Carmel her şey ortaya çıkınca onu terk etmeliydi (ve bu Rory'yi rahatlatırdı) ama bunu yapmamıştı. Kim bilir neden. Aslında, Sue utangaç ve ihmal edilmiş kalbinin derinliklerinde sebebi biliyordu. Alan ve Carmel, baba

1 Ev inşası üzerine, 1999 yılından beri Channel 4'te yayınlanan bir İngiliz televizyon programı. *–yhn*

2 Emlak alışverişi üzerine, 2004 yılından beri Channel 4'te yayınlanan bir İngiliz televizyon programı.. *–yhn*

3 Fransa'da ortaya çıkmış, genelde kırsal bölgelerde yer alan, pek pahalı olmayan bir tür tatil konutu. *–yhn*

ve kız, Rory'yi bir süre daha yanlarında tutarak acı çektirmenin zevkli olacağını düşünüyordu. Carmel'in yüzeysel rasyonalizasyonuna göre bu yalanlarına karşılık bir cezaydı. Alan ise (ki kendini hep Düzgün Adam olarak hayal eder, çoğu cümlesine "Hak geçmesin" diye başlardı) Çocuğa İkinci Bir Şans mazeretini kullandı. Sonunda, Rory ile *konuşuldu*. Alan'ın dilinde Carmel hep 'Carmelim' idi ve onu her düşündüğünde içini yoğun duygular kaplıyordu. Rory'yle konuşması sonunda utanmadan gözyaşlarına boğuldu; kızına olan sevgisinin gücü ve maddi-manevi bonkörlüğü onu duygu seline sürüklemişti. Önceden acımasızca eleştirileceğini sandığı konuşmanın sonunda Rory kendini, titreyerek ve korkarak babacan kalbi parıldayan o büyük, kalıplı adama sarılırken buldu..

Ve işte Restorasyon böylece başladı. Rory'ye, beceriksiz olduğu için yerine getiremediği sorumluluklar verildi. Alan ofladı, Carmel azarladı, Sue arka planda irkildi. Bunların hepsi baba-kız değirmenine su taşıyordu. Elbette baba-kız arasında uygunsuz hiçbir şey olmamıştı (Alan bunu aklınızdan geçirdiğiniz için bile size şiddet uygulayabilirdi) ama altta yatan o dinamik mide bulandırıcıydı.

Binaya girdiğimizde Carmel yatağı üzerinde oturmuş, Rihanna dinleyerek ayak parmaklarına oje sürüyordu. Alan ve Sue mutfaktaydı. Sue akşam yemeğini hazırlarken Alan da Rory'nin son beceriksizliklerinin faturasını çıkarıyor, kafasını hüzünlü bir keyifle sallayıp sesini tükenmeye yakın bir sabır taşıdığını anlatacak tona ayarlamaya çalışıyordu: Rory... Rory. Bunlar çok temel hatalar, oğlum. *Temel*... Bu sırada Rory, Restorasyon bittiğinde çamaşır odası olacak alanda durmuş, belki de bininci kez hayatının nasıl bu kadar hızla boka battığını düşünüyordu. Alan onu tekrar ne zaman azarlayacaktı, hepsine siktiri çekip gidecek cesareti var mıydı? Ya

da hiçbir şey demeden gece yarısı çıkıp gitse–

Sue, tezgâhla masanın arasında bir yerdeyken bizi gördü.

Biz. Ben ve Walker. (Telepati yoluyla Zoë ve Lorcan'a, beslenmek için çağrılana kadar dışarıda kalmalarını söylemiştim; Lorcan henüz bu konuda sözümden çıkmaya cesaret edemezdi.) Yani Sue bizi gördü. Beni ve Walker'ı, iki kurtinsanı, *ona bakarken* gördü.

"Yani Tanrı aşkına Rory," dedi Alan, kafasının içinden konuştuğunu bir an unutmuştu, "bu bin beş yüz papel, oğlum. O kadar paramız... Siktir!"

Sue, epey uzunmuş gibi gelen bir süre sonra güveç kabını düşürmüş, düşen kap taş zeminde paramparça olmuştu. Çığlık atmadı. İnsanların genelde çığlık atmıyor oluşu çok şaşırtıcıdır. Onun yerine ağzının şekli değişti ve sessizce, titrek bir "ahhhh" dedi. Biliyordum ki eğer araya giren olmasa bunu tekrar edecekti.

"Ne..." diye başladı Alan, ama sonra Sue'nun onun arkasında bir yere baktığını gördü ve döndü.

Yukarıda Carmel çığlık attı. Fergus ve Trish (bazen kurt formunda sevişirlerdi ama insan olarak işi pişirmemişlerdi) kendilerini tanıtmıştı. Çamaşır odasında bir gürültü koptu (Rory'nin temizlik malzemelerine çarptığını gözümde canlandırdım) ve bu da Madeline'le Lucy'nin de geldiğinin işaretiydi.

24

Kurbanınızı o en uç durumda görmek çok güzeldir, son damlasına kadar kendisidir, hayatının unutulan tüm detayları su yüzüne çıkar, sanki doğumdan beri ilk kez her bir hücre sonuna dek canlanmıştır. Kişinin bu anlarda yaydığı koku –ölüm karşısındaki koku– acımasız derecede tatlıdır. Bizi saldırmaya yönelten o son darbeden önceki haz dolu gerilimi yaratır.

Masanın üstünden, Alan'ın kafasının üstünden coşkuyla atlayarak pençemin tek darbesiyle Sue'nun karnını yardım. Dizleri üstüne çöktü –fırın eldivenli elleri hâlâ yemek tutar pozisyondaydı– sonra sanki yalvarmak istercesine bacaklarıma kapandı. Onu saçlarından tuttum, kafasını geri ittim, dişlerimi boğazına geçirdim. Bu sırada Lorcan'ın mutfak kapısından bizi izlediğini fark ettim –HENÜZ DEĞİL GÜVENLİ DEĞİL OLDUĞUN YERDE KAL– onun hemen arkasında duran Zoë'nin de heyecan ve suçlulukla çarpan kalbini hissettim. Walker ise Alan'ın göğsünü yardı ve sıcak kalbini parmakları arasına aldı. Yukarıda Trish, Carmel'i boğazından yatağa yapıştırırken (kol ve bacakları hareketsizleşmiş, suratı kanla şişmişti) Fergus da arkadan Trish'e giriyordu. Lucy, Rory'yi saçlarından tutup kaldırmıştı. Ev baş döndüren bir et ve kan kokusuna bulanmıştı. Ölümün sessiz ve kesif müziği çalıyordu.

Onlar için ne kadar kötüyse bizim için o kadar iyi.

Rahmetli Jacob Marlowe'un kısa ve öz olarak dile getirdiği gibi, Lanet'in temel gerçeği buydu. Kimse bunun gerçek olmasını istemez. Gerçek için insanların istekleri önemli değildir. Gerçek masumdur. Gerçeği suçlayamazsınız.

Walker fena halde erekte olmuştu. (Evet, maalesef 'bizim için iyi' kısmının manası bu. Uzun bir süre önce evrenin loş ve pis kokulu bodrumunda bizim tahrik olmamız ve sizin acı çekmeniz arasında sefil bir evlilik gerçekleşti. Tanrı sizi sattı. Evlilik sözleşmesi falan da yok: Boşanma ihtimal dahilinde değil.) Ben de azmış durumdaydım ama hislerim karmaşıktı. *Kurdun* arzusu yerli yerindeydi, derin, aptal ve sabit, ama aşkın sunağına sıçma, ihaneti zorlama güdüm de sabitti. Bir zamanlar küçük bir kızken annem beni bahçede ağlarken bulmuştu, çünkü bir salyangozu yanlışlıkla ezmiştim. Bana şöyle demişti: Olay çok basit Lu. Eğer bir şey acı çekerek ölüyorsa, öldür onu. Sonra da ayağıyla salyangozu tamamen ezmiş ve elinde telefon, uzaklaşmıştı.

Sue'daki son yaşam kırıntıları da tükeniyordu. Diyaframında ciğerini, böbreklerini ve etlerini çıkarmıştım. Etiyle beraber, hep parmak ucunda yaşadığı hayatının kırılgan parçaları da tükeniyordu. St. Catherine'de hokey oynadığı sırada ilk kez regl olunca ağlayarak sahayı terk etmesi, Jane Radcliffe'in salıncağı kopunca ayağını kırması, o sürreal akşamüstü bir delilik yapıp festivalde tanıştığı oğlanla nehre inmesi ve sevişmek istemeyince oğlanın kızması, tecavüze uğramaktan korkması, ilk kez, Alan'la sevişmesi ve içinden bir sesin başka biriyle çok daha iyi olabileceğini söylemesi ama bu fikri elinden kaçan bir kuş gibi salması, Carmel'i doğurması, Alan'ın kızını tutarken parlayışı, yaşlı babasının huzurevinde onu tanımaması ve ceketini çalmakla suçlaması. Dünya; ITN Haberleri, *Daily Telegraph*, Carmel'in elektronik cihazları ve savaşlardı. Hep yabancılar ve birinin cesedinin

tepesinde bağıran dişsiz çarşaflı kadınlar. Oğlunun ölmesinin ne kadar korkunç olacağını bilse de kadınların böyle bağırmamasını, dişsiz ağızlarını açmamalarını isterdi. Erkeklerin çığlıkları ve kollarını tabuta dolamaları da hoş değildi. Alan göç yasalarımızın şaka gibi olduğunu ve beyazların yeteri kadar doğurmadığını çünkü kadınların artık kariyer sahibi olduğunu ve Müslümanların fare gibi çoğaldığını ve sonunda on katımız olacaklarını ve sanki her yerden çıktıklarını, hatta hava durumunu bile başörtülü bir kızın sunduğunu...

HAYIR. YAPAMAM.

Dirseklerine kadar kana bulanmış Walker, ellerini kalçama koymuştu.

SENİ İSTİYORUM.

YAPAMAM. DİĞERLERİ.

Diğerlerine git demek istemiştim. Trish'e, Lucy'ye.

Madeline'e.

SEN.

SORUN DEĞİL. YAPMANI İSTİYORUM.

Lorcan ve Zoë odadaydı. Onları tam olarak çağırmamıştım ama zihinsel yasak gevşemişti. Beslenmek için izin vermemi bekliyorlardı. İzni verdiğimde ikisi de bocalamadı. Zoë, Sue'nun diyaframındaki yaralara atladı ama Lorcan masaya sıçrayıp Alan'ın cesedini parçalamaya başladı. Çocukların-önünde-olmaz türünden bir kuralımız yoktu (yetişkinlerin av sırasında ne yaptığını biliyorlardı ama anlamıyorlardı; şimdiden ergenliğe eriştiklerinde ne yapacağımı kara kara düşünüyordum) ama bu sefer onların varlığı benim için mazeretti.

YAPAMAM. LÜTFEN. YAPMA.

Duraklama.

Duraklama sanki çok uzun sürdü. O sürede onu terk etmekte olduğumu idrak ettiğini hissettim. Aylardır. Belki yıl-

lar. Belki iki yıl. Belki vampirin geldiği geceden beri. Bu beni şaşırttı. Walker inanmadığı sürece ben de inkâr edebilirdim. Ama şimdi inandığı için birden arkamdan bir soğuk hava dalgası geçiyor gibi oldu. Hemen ona yanlış anladığını, ayrılmayacağımızı, bunun sonumuz olmadığını, onu sevdiğimi, elbette seviyordum, söylemek istedim. Tanrım, *bizdik*...

Derken mermiler mutfak dolabını kırdı ve bize karşı bir saldırının başladığını anladım.

25

Walker, Lorcan'ı kaptı. Tamamen güvende değildi ama mutfaktan çıkmış, merdiven boşluğunda iki yanında duvar olacak şekilde yerleşmişti. Binanın bir metre kalınlığındaki gerçek duvarları. Zoë'yi kapıp, Walker'ın arkasından merdivenlere sıçrarken aklım başımda değildi. Ama hepimiz sığınabilmiştik. Walker'la Lorcan çoktan birinci kata varmıştı. Pencerelerin kırıldığını, ışıklarla evin arandığını görüyordum. Beynimin bir kısmında hesaplar yapılıyordu – *saldırı şu ana dek iki noktadan geldi; karavana kaç kilometre var; niye acil durum buluşma noktası ayarlamadık*... Bu esnada paniğin dev çarkları da kan ve adrenalin pompalıyordu. Hareket etmenin yavaş, lezzetli bir canlılığı vardı – işte kurşun kadar ağır ayağım dizden bükülerek bir basamak çıkıyor... İşte dev kafam boşlukta ilerliyor... Şatonun nemli alçı ve toz kokusu etrafa yayılıyordu; sessiz ve üzgün biçimde iki yüz yıldır burada olduğunu hatırlatıyordu. Sanki sokakta modern hayatın arsızlığına tanık olan yaşlı kibar biri gibiydi. Sue'dan akan kan ve etli soğanlı güveç karışımı Cloquet'nin ölümünü hatırlattı ve bunların aynı suikastçılar olduğundan emin oldum. Bu, beni gıcık etti. Tüm bu fiziksel yakınlığın içinde, bir de dünya bize müdahale ediyor, yakamızı bırakmıyordu.

Ama tabii dünyaya göre biz iyi değildik, yakamızı bırakmaları da söz konusu değildi.

Walker, Lorcan'ı bana savururken, büyük bir patlama bi-

rinci katın bir tarafını yıktı. Walker'ın omzu üzerinden bir insan ayağı uçtu ve merdivenlerden yuvarlandı. Ojeli tırnaklar (içimdeki kaygısız mizahçı "Kırmızı Vamp" rengi diyordu). Carmel.

Ağzı ve burnu kanla ete bulanmış Madeline mutfaktan hole açılan kapıda belirdi. Sırtına dev bir cam parçası saplanmıştı. Farkında değil gibiydi.

LUCY?

ONU KAYBETTİM ÇOKLAR GÜMÜŞ GÜMÜŞ GÜMÜŞ–

Ben de hissediyordum, dilimde, damağımda. Lorcan ve Zoë elleriyle kulaklarını kapamıştı, bunun için çok geç olduğunu, metalin tehdidinin artık havada, kafalarında, ciğerlerinde ve kanlarında olduğunu bilmiyorlardı.

Madeline görünmez bir darbeyi savuşturur gibi yaptı ve yere, dizleri üzerine çöktü.

O anda arkasındaki iki adamı gördüm.

İkisi de genç, bakımlı, açık renk saçlı, sağlık ve egzersiz ışıltısı yayan tiplerdi. Açık gri askeri kıyafetler giymişlerdi, gümüş teçhizatlarını kıyafetlerinde taşıyorlardı. Birinin elinde palaya benzer bir şey vardı. Gümüş değildi (ancak bir salak gümüşten kılış yapar) ama bunun önemi yoktu çünkü kurtadam kafasını kurtadam bedeninden ayırmaya yeterdi. Bu da kurtadam hayatını evrenden ayırmak demekti.

HAREKET ETME HAREKET ETME WALKER ÇOCUKLAR–

Kıpırdamazsam Madeline öleceğinden, Walker'a ve Zoë'yle Lorcan'a talimat bırakıp arkasında iz bırakan bir uçak gibi fırladığımdan – ağır çekimdi, hep ağır çekim olur, etrafımdan üç, dört, beş gümüş merminin geçtiğini ama etimi delmediğini hissetmeye, Sue'nun kanlı bağırsaklarını ve son nefesini verdiğini görmeye ve Alan'ın neredeyse kopmuş kafasını, açık gözlerini ve dişleri arasındaki dilini ve kırık cam-

ları ve dışarıdaki insanları ve Baba! Oğul! Kutsal Ruh! diye bağıran kadın sesini duymaya – tüm bunları görmeye (ve hayatımı tüm açılardan irdelemeye: vampire âşık; sevgilisini üzen; çocuklarıyla yeteri kadar ilgilenmeyen; yine hayatta anlam aramaya başlayan ve kendinden, açgözlülüğünden, işveli merakından sıkılan; var olanla yetinmeyen ve belki de bu yüzden hayatını tehlikeye atabilen ben) zamanım vardı. Kanın fışkırmasıyla zaman ve mekân normale döndü. Önce ellerim önümde, palalı adama daldım. Pala işlevini yerine getirerek karnımın sol alt kısmını dümdüz delip arkamdan çıktığında, içimde buz varmış gibi hissettim; saniyeler sonra ateş gibi yanacağını biliyordum.

Aldırış etmedim. İlk temasta sağ pençemi boğazına, tam âdemelmasının üstüne geçirmiştim. Sıktım ve çektim. Elimde nefes borusu ve damarlar vardı. Yeteri kadar hasar vermiştim ama kendimi kutlamaya vaktim yoktu. Palayı karnımdan çekmeye de vakit yoktu. Yukarı baktığımda ikinci adamın tepemde dikildiğini gördüm. Önemli bir ders almıştı: Yanında gümüş mermi dolu 44'lük bir Magnum varken boş yere kafa kesmeye uğraşma. Tabancayı kafama doğrultmuştu.

26

Beyin dürüst bir organdır. Ânında kaçış hesaplarına başladı –zaman, kütle, hız, enerji, açı, eğim– ama bunların anlamsız olduğunu da biliyordu. Adam tetiği yarısına kadar çekmişti bile. Ölecektim. Geleceğin bir sürü keskin nesneyle dolu bir alan olduğunu düşündüm. Çocuklarım burada debelenecek, kaybolacaklardı.

Onlara ÜZGÜNÜM dedim. ÜZGÜ–

O an bir şey adamın kafasına çarptı ve onu yere düşürdü.

Bowling topu büyüklüğünde bir moloz parçası. Walker atmıştı. Patlamalardan biri yukarıda, merdiven karşısındaki odayı yıkmıştı. Tek hareketle palayı çıkardım –dokumun çığlık attığını duyabiliyordum– ve suikastçının bedeninden geçirip yere sapladım.

ÇIKIN! ŞİMDİ!

Madeline güçlükle ayağa kalkmıştı ve Walker merdivenlerden inip vücudundaki camı çıkarmıştı. İkizlerin ikisinin arasındaydı. İçimdeki en sapık taraf dedi ki: İşte olması gereken bu. Hep bu olmalıydı. Walker, Maddy ve ikizler. Sen kimseyi yeteri kadar sevmiyorsun. Sende sevgi yok. Sadece merak var. Annen gibi.

ŞİMDİ!

Ama zemin kattaki tüm çıkışlar tutulmuştu. Ev, en aşağı otuz Melek tarafından çevrelenmişti ve *tüm* cephaneleri gümüştü. Ne kadar hızlı olursak olalım vurulacaktık. Ötedeki

ormanın güzel bir karanlığı ve dev, umarsız bir varlığı vardı.

SİKTİR! SİKTİR!

ÇATI. YAKINDALAR. TEPELERİNDEN.

Çatıya çıkabilirsek, kurdukları çemberden uzağa atlama şansımız vardı. Vurulmayacağımızın garantisi yoktu ama yukarı bakmak yerine binanın gözle görülen çıkışlarına bakacak olmaları daha yüksek bir ihtimaldi.

Merdivenlere döndük, Zoë kucağımdaydı, Lorcan ise Walker'ın sırtında. Madeline onu felç şeyden kurtulmuştu. Alçı ve kiremit tozu uçuşuyordu.

AMAN TANRIM.

Carmel ve Rory'nin odasının ön duvarının yarısı yıkılmıştı ve taze gece kokusunun yanında silah ateşinin kokusu geliyordu. Carmel'in vücudu ikiye ayrılmıştı ama sebebinin patlama mı yoksa Fergus'la Trish mi olduğu belli değildi.

Görmeden bir saniye önce hepimiz fark etmiştik. Trish'in bedeni, parçalanmış, ölü. Bir kolu ters biçimde bedeninin altında kalmış, kafası sola dönük, ağzı açık, dili dışarıdaydı. Otuz ya da kırk mermi deliği, gümüşün bedenine girdiği yerlerden hâlâ duman yükseliyordu. Ağzımıza ve burun deliklerimize çarptı; tükürüğümüzü acılaştırdı, midemizi bulandırdı.

Vakit yoktu. Ölüm gerçeği etrafımızdaydı –Trish olan, *olmuş* olan her şey– başımıza üşüştü, kaybettiğimiz her şeyi panikle fark etmemizi sağladı. Ama vakit yoktu, vakit yoktu. Kafamın ardında mermiler duvara çarpıyor, arama ışıkları yanıp sönüyordu.

BU TARAFA!

İkinci kattaki merdivenlerden başka bir kata çıkılıyordu. Dört oda daha, yarı bitmiş bir banyo, küçük bir tuvalet, merdiven ve muşambalar, alçı, kondisyon bisikleti, pirinç korniş... Zoë bana sıkıca sarılmıştı, Trish'in başına gelenleri

anlamaya çalışıyordu. Dili dışarıda yatması insanlar gibi öldüğünü ama nereye gidecek nereye–

BURAYA. YUKARI.

Walker tavanda çatıya açılan bir kapak bulmuştu. Lorcan'ı yere bıraktı, dizlerini kırdı ve dümdüz yukarı zıpladı. Kapak kırılarak açıldı. Kendini yukarı çekti.

ÇOCUKLAR.

Madeline ilk Lorcan'ı fırlattı, sonra Zoë'yi. Adrenalin pompalıyorduk. HER ŞEY YOLUNA GİRECEK MELEĞİM. BURADAN ÇIKIYORUZ.

Gökyüzünde üç ışık. Çok az vaktimiz olacaktı. Daha doğrusu hiç vaktimiz yoktu. Belki ilk nişancı bizi görene kadar üç ya da dört saniye.

İlk Madeline çıktı. Zoë'yi ona verdim (TATLIM KARNININ ÜSTÜNE YAT diyordu), sonra Lorcan'ı.

ŞİMDİ!

Walker. Tartışmadım. Bir saniye sonra Madeline ve çocukların yanındaydım, soğuk terler dökerek dizlerimin üzerine çökmüştüm. Yine de durum beklediğimden daha iyiydi: Evin yarı donuk bacalarından ikisi iki yanımızda bizi koruyordu. Aynı anda çıkmalıydı. Hızla, yükseğe, sertçe. Aynı anda üçümüz (ve ikizler) kafa karıştırıcı olurdu. Hedeflerini şaşırırlardı. İsabet edemezlerdi. Kendimize söylediğimiz yalanlar. Gerekli yalanlar.

SIKICA TUTUNUN. İKİNİZ DE. ANLADINIZ MI?

Walker tekrar Lorcan'ı aldı. Zoë sırtıma çıktı ve kollarını doladı. On beş-on altı metrelik bir atlama olacaktı. Yere değdiğimizde koşuyor olacaktık. Sonra ağaçlara yedi metre. Ve sonra? *Sonra*? Şu halimizde karavan işimize yaramazdı ve ayın batmasına daha iki saat vardı. İki seçenek: Değişim alanına dön, kıyafetleri al ve olabildiğince uzağa git ya da değişim alanını siktir et (ki büyük ihtimalle orayı bulmuşlar-

dı) en yakın eve gir, evdekileri öldürme ihtimalini göze al ve onların kıyafetlerini çal. Kıyafetler. Bu el ve ayaklarla araba kullanamayacak olmak. Pratik zorluklar. Peşinize takılan bir grup salak gibi. Gülmeniz gerek. Ama yanınızda iki tane üç yaşında çocuk varken gülmek her zaman cazip bir seçenek değil.

HAZIR MISINIZ?

EVET.

ŞİMDİ!

Zıpladık.

Diğer tüm seçenekler yok olduğunda kalan tek seçeneğin icra edildiği her an gibi bu da beraberinde bir rahatlama getirdi. Ayın tam altından hızla geçen bir bulut görmeye vaktim oldu (aynı anda ayı görünce yeteri kadar yemediğimi hatırladım) ve aşağı bakarken henüz yirmilerinde, kafasındaki bir tür koruma kaskı (boksör ve bisikletli kasklarının karışımı bir şey) tatlı, keskin hatlı, androjen yüzünü çevreleyen genç bir Melek'in yukarı baktığını gördüm. Küçükken havaifişekleri izlerken yukarı baktığı gibi hayretle, gözleri açık yukarı bakıyordu.

Walker benden bir salise önce yere indi. Madeline yakınımda indi. Ormana, barikatları yıkan bir güruh gibi, coşkuyla koştuk. Ateş, delice dolanan arama ışıkları ve iyi olmayan Italyancamla anlayamadığım bir emri defalarca tekrarlayan ses.

Sonra sol baldırıma keskin bir şeyin girişinin minik detayı. Sonra karanlık.

ÜÇÜNCÜ KISIM

KEHANET

27
Remshi

İşte bu yüzden tatlı Justine'im ser verip sır vermemişti. Aşkı bulursam, hayatımda ona yer kalmayacağını düşünmüştü. Ve Talulla'yı –yani yeniden doğan Vali'yi– bulmak aşk bulmak değilse neydi?

"Avrupa'da ne aradığımızı bana neden söylemediğini biliyorum," dedim ölümden dönüp mahzenden çıkarken. "Avrupa'da ne *aradığımı*. Bana neden Talulla'dan bahsetmediğini biliyorum." Çalışma odasında, çıplak, elleri ve dizleri üzerinde durmuş, çamaşır suyu ve evde olduğunu bilmediğim kaba bir fırçayla yerdeki kan izlerini temizliyordu. Saat sabahın 1'ini azıcık geçiyordu. Dün geceki cesetlerden eser kalmamıştı. Yukarı bakmadan bana bir çöp torbası rulosu attı, yakaladım. Nesneleri, özellikle de kendi türümüzden biri atıyorsa düşürmeden yakalarız.

"Soyun ve giysileri içine koy," dedi. "Onları yakmamız gerekecek."

"Justine, ben..."

"Fazla vaktimiz yok. Git duş al ve sevmediğin bir şeyler giy çünkü onu da yakmamız gerekecek. Temizlendikten sonra da buraya gelme. Salondan çık. Beni garajda bekle."

"Garaj mı?"

"Oradalar. Bir yere gömmemiz gerek, değil mi?"

Dün geceki üçlü. Bir an öylece durup onu sevgiyle izledim. Biri tüm ciddiyetiyle bulmaca çözerken, ayakkabısını bağlarken ya da yeri silerken ona karşı içinize dolan hassasiyetin ağırlığı korkunçtur. Kanımı içtiğinde ölümü yakınımda hissettim; dev, yumuşak bir karanlık. Sonra onun kanı beni bir ip gibi yukarı çekti. Kendime rağmen onu yakaladım. Hem de ne yakalama. Duramayacağımı, beni durdurması gerektiğini anladığım o sefil an. Ve durdurdu. Bunu yapacak gücü ve içgüdüsünün olduğunu görmek güzeldi.

"Justine, meleğim, dinle..."

"Bak, bunu halletmemiz gerek," dedi. "Şimdi. Tamam mı?"

Onu telkin edememek çok ama çok zordu. Kalbim ona yanıldığını, boş yere endişelendiğini söylemek için yanıp tutuşuyordu. Ama onun gücü basitçe bunu yapmamamı söylüyordu.

Pekâlâ. Bırakalım da pratik zorunluluklar işlevlerini yerine getirsin; yani o hazır olana dek kafasını dağıtsın. Zaten bu yüzden temizliği bensiz başlatmıştı.

"Teşekkürler," dedim.

"Neden?"

"Hayatımı kurtardın."

Bakmadı. Yeri silerken memeleri zarifçe sallanıyordu. Sonra, "E sen de benim için aynısını yaptın. Şimdi Tanrı aşkına acele eder misin?" dedi.

Ona sarılmak için yanıp tutuşarak, "Artık böyle mi olacak?" dedim.

"Ne?"

"Bana sürekli emir mi yağdıracaksın?"

"Evet. Hadi git. Duş al."

Duşun altında (masaj programına ayarlıydı, su kafama ve omuzlarıma yumuşak mermiler gibi çarpıyordu) rüyayı

tekrar gördüğümü anladım. (Ölümden dönmek ışık hızında bir boşluk, boşluk, boşluk gibidir, ama sonunda boşluk uyku okyanusuna, okyanus da uyanıklık kıyısına dönüşür.) Rüyayı, aniden burnuma çarpan bir deniz kokusu gibi hatırladım. Alacakaranlıkta boş bir kumsal, arkamdan yürüyen biri, terk edilmiş bir kayık. Derin ve basit bir gerçeğin kıyısında olduğumuza dair korkunç bir his. Ve uyanırken *Her kelimesi yalan* cümlesinin kafamda çizgi filmlerdeki kuşlar gibi uçuşması. Yine istesem korkuyla yüzleşebilirdim.

Ama konu korkaklık olduğunda korkum yoktu. Onun yerine cinsel organımı sabunlamaya ve Talulla'nın izini ne kadar sürede bulabileceğimi düşünmeye koyuldum. Vali'nin izini.

28

"Dövmelere bak," dedi Justine. "Bunlar Melekler'den." Garajda cesetleri hazırlıyorduk. İki kadının da göbek deliklerinin sağında siyah mühürler vardı. Adamın da sağ üst kolundaydı. "Melekler mi?" dedim.

Justine bu işaretleri daha önce görmüştü. Melek yazısı. Vatikan'ın pazarlama dâhileri tarafından yeniden canlandırılmış, her reklamda dönüyordu. Meğer ben uyurken Katolik Kilisesi doğaüstü konusundaki *işime geldiği kadar* tutumunu (evet, Şeytan var ama lütfen daha fazla açıklama yapmamızı beklemeyin) bir kenara atıp dünyaya onunla savaşmak için gizlice eğittiği ordusunu sunmuştu. *Militi Christi*, yani İsa'nın Ordusu. Daha iyimser gündelik dilde 'Melekler'.

"Zaten an meselesiydi," dedim. "Asıl endişe verici olan, yerimizi nasıl buldukları."

İki arabayı da almamız gerekti. Erkek olanı Mitsubishi'nin bagajına, iki kadını da (holdeki İran halısına sarılmış vaziyette) cipe attık. Los Angeles'ın ışıldayan karanlığı bu âna daha önce pek çok kez tanık olmuştu. Cesetler. Bagajlar. Cinayetin masum pratik zorunlulukları.

Justine'den şaşaalı bir enerji yayılıyordu. Yeni doğası parlıyor ve alevleniyordu. Yıllarca süren merak. Hazzı hissedebiliyordum. Bir gülümseme geliyordu ama bastırıyordu. Fakat

aynı zamanda onu aniden afallatan inkâr kalıntıları da geliyordu. Sistemi, yeni yazılımda şaşkınlığı sıfırlamaya çalışıyordu.

10 numaralı otoyoldan kıtanın içine doğru ilerliyorduk. Çöl. Yıldızlarla dolu gökyüzü. İngiltere'de ya da Lüksemburg'da birini öldür, er ya da geç bir koşucu ya da köpeğini gezdiren biri cesedi bulur. Küçük ülkeler ahlakın nefesini ensenizde hissettirir. Amerikan çöllerinde durum bambaşkadır. Bir cesedi gömdüğünüzde boş kıta omuz silker ve 'Benim için sorun yok Jack' der.

Joshua Tree'den on kilometre doğuda, iki kilometre güneye doğru giden ve sonunda kum ve çalılıklarla dolu bir hiçliğe uzanan bir yol vardır. Medeniyetten yeteri kadar uzak değildi ama daha gidersek güvenli bir biçimde geri dönecek kadar vaktimiz kalmayacaktı. Yeni kan sayesinde Kırbaç iki gece üst üste tatmin olmuştu. Bir kaktüs kafası ve üç kolunun ucunda da üç parlak yıldız, bizi bekliyordu. Bir jest. Sonsuz sayıdaki jestlerden biri. Kırbaç'ın yaramaz lütuflarından biri bu şeklin absürt bir dengesi olduğunu söylüyordu. Şeylerin ısrarcı anlamlılığını ve anlamsızlığını kabul etmek için gereken denge.

Kadim takımyıldızlar altında sessizce çalıştık. Gücüm, yavaş yavaş, kazarak geri gelmişti. Cesetler kasvetli ve acınasıydı. Onlarla bir bağım yoktu. Onlardan içmemiştik. Onlardan bize bir şey geçmemişti. Yabancıydılar. Hayatlarında onları seven insanları düşündüm (Justine'in de bunu düşündüğünü hissettim). O insanlar için bu insanların detayları önemliydi. Onları kanımızda bir anı kalmaksızın öldürmüş olmamız çirkindi.

Eve gün doğmadan bir saat önce vardık. Elbette Las Rosas'a geri dönmemek gibi bir opsiyon da vardı ama bunu seçmedik. Eğer orayı biliyorlarsa, birkaç yüz kilometredeki

diğer yerlerimizi de bilmemeleri için bir sebep yoktu. Üstelik diğerlerinin mahzenleri Las Rosas'ınkiyle kıyaslanamazdı. Bir kere mahzeni bulmaları gerekiyordu (gizliydi) ve bulurlarsa da ancak bina yıkan patlayıcılarla içeri girebilirlerdi. Ki bunu on dört saat içinde California'nın aydınlığında yapmaları gerekirdi. Tanrı'nın ulaklarının bile bu kadar deli olabileceğinden şüpheliydim.

İkimizin de beslenmesine gerek yoktu. Tok olduğumdan değil, Dönüştürmek sistemimi hassaslaştırmıştı. Justine ise bundan üç gece sonra kan isteyecekti. İlk insanı.

Mahzen kapısını kilitleyince duş aldık (aşağıda bir duşakabin de vardı) ve yatmak için hazırlandık. Makyajını silen Justine'in yüzü genç, şaşkın ve yorgun duruyordu. Kafamızı dağıtan pratik zorunlulukların yokluğunda, benden sakladığı şey aramızda duran utangaç üçüncü bir insan gibiydi. Kıpraşıyor, boğazını temizliyordu. Onu ne kadar görmezden gelirsek durum o kadar kötüleşecekti.

"Neden korktuğunu biliyorum meleğim," dedim. Mahzendeki yatakta yatıyordum, üstümde siyah Calvin Klein külottan başka bir şey yoktu. O tertemiz beyaz tişört ve külot giymiş, yatağın ucunda arkası bana dönük oturuyordu. Birbirimizi pek çok kez çıplak görmüştük (cinsel arzum olmadığını daha Manhattan'daki o ilk dakikadan beri biliyordu; onu bana çeken bu özelliğim olmuştu) ve sevgimizi hep fiziksel olarak da göstermiştik ama benden sakladığı sır, bedenini geriyordu. O âna kadar zihninden uzak durmuştum ama bunun benim elimde olduğunu ve kendi kontrolü olmadığını biliyordu. Şimdi küçük omuzlarından bir yenilgi okunuyordu. "Tamam," dedim. "Anlıyorum. Ama boş yere endişe ediyorsun."

"Öyle mi?"

"Seni bırakacağımı sanıyorsun."

"Bırakacaksın."

"İyi dinle. Seni asla bırakmayacağım. Öyle değil."

"Öyle değil." Alaycı vurgu. Sesi yorgun geliyordu.

Daha yirmi dört saatlik ömrü olmuştu ama şimdiden pişmandı. "Beni dinle," dedim. "Hep hayatında olacağım, seninle, sen istediğin müddetçe beraber yaşayacağız."

"Hayır, yaşamayacağız. Üçüncü hep yedek tekerlek olur."

"Hayır, öyle değil. Öyle..."

"Onu sikemezsen zaten bir işe yaramayacak. Pek bir şey bilmiyorum ama en azından *bunu* biliyorum."

"Justine, dinle beni. Olay o değil." (Olay *sadece* o değil demeliydim. Hem açıkçası... Hayır, hiç o konuya girmeyelim.)

"Ha, unutmuşum. Olay 'kehanetle' ilgili. Şu büyük muradına erme. Hem kanını kurtkadınınkiyle tam olarak nasıl birleştireceksin? Onu takip etmek bile aklını yitirmene ve neredeyse ölmene yol açtı. Amma da muradına erme."

Yatağın ucundan kalkıp mahzen kapısına gitti. Bir an çıkıp gidecek sandım. Gün ışığı korkum derimde canlandı. "Yapma," diyecektim ki kapıda asılı ceketinin cebinden bir American Spirit alıp yaktı. Bir tane de benim için yaktı. Sigara içmek bir şeref meselesi gibidir: Tartışma ortasında, ortak kötü huyların adab-ı muaşereti.

"Şu olanlara bak," dedi sigarayı bana uzatırken.

"Hayatımıza girdiğinden beri her şey kötü gitmeye başladı. Günlerce kayboluyorsun. Allahın Alaska'sından telefon geliyor. O kadar hastaydın ki öleceksin sandım. Sanki..." Kafasını çevirdi. "Boş ver."

"Ne kadar delice gözüktüğünün farkındayım," dedim.

"Değilsin." Çok rasyonel. Çok dingin. "Değilsin."

Vor klez fanim va gargim din gammou-jhi. Çeviri: "Kanı kurtkadınınkine karıştığında." Kehanetlerden biri. Benim

kehanetlerimden biri. *Remshi'nin Kitabı*'ndan. Şu an umurumda olan tek kehanet.

"Cidden inanıyor musun buna?" diye sordu. Küçük yüzü yorgun gözüküyordu. "Bana dürüstçe inandığını söyle, *gerçekten inandığını*, yani bir kadının –binlerce yıl önce âşık olduğun bir kurtkadının– ölüp geri geldiğini... Yani ne dediğimi duyuyor musun? Kulağa nasıl geliyor anlıyor musun?"

"Evet meleğim. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum."

"Buna inanıyor musun?"

Ona basit bir evet ya da hayır demeyi ne kadar istediğimi bilemezsiniz. Ama ikisi de yalan olurdu.

"Bu yapmam gereken bir şey," dedim. "Bu... Bunun için uzun süredir bekliyorum Juss. 'Kader' kelimesi pek sevilmez ama..."

Hani bir laf vardır ya, tüylerim ürperdi diye. Geleceğin soğuk havası şimdiki zamanın ılıklığına ulaşıp derinize dokununca hissedersiniz. Yıllar önce zaman geçirmek için tuttuğum günlüklerden birine yazmıştım: *Ya hep ya hiç. Ya dünyada büyü, rüya, işaretler, önseziler, uyarılar, ipuçları, eşzamanlılıklar, gizli bir anlama işaret eden ve insanı delirten yamuk jestler var ya da yok. Gri alan yok. Ya biri ya öteki...*

"Kader," diye tekrar etti Justine, sonra zorla güldü. "Pofuduk, sadece yüzleri benziyor, hepsi bu. Herkesin bir ikizi vardır, kendi yaşam sürelerinde bile görülebilir. Burada, Los Angeles'ta bile ikizlerimiz olabilir. Beş bin yılda aynı yüz tekrar ortaya çıkabilir... Bilemiyorum. Bin yılda? On bin yılda?"

"Biliyorum," dedim. Sesimdeki yumuşaklığın onu daha da çaresizleştireceğini biliyordum. "Ben de bir sürü yüz ikizi gördüm."

"Peki neden şimdi? Neden o?"

Ona zavallı hakikatten başka bir şey söyleyemezdim. Ellerim bunun düşüncesiyle güçsüzleşti. "Hissettim," dedim. "Big Sur'deki o gece. Hissettim. Ve rüyayı görmeye başladım."

"Ne rüyası?"

Ah. Söylememem gerekirdi. İşe yaramayacaktı. Açıklama türünden hiçbir şey işe yaramayacaktı. Açıklama istemiyordu. Tüm olanları unutmamı istiyordu.

"Ne rüyası?" Sesi daha da bitkindi. Biraz da alaycı. *Rüyalar!* diye düşünüyordu. Kader, kehanet, rüyalar. Tabii ya, neden olmasın!

"Rüya görmediğini söylemiştin."

"Dediğimi unut. Bu..."

"Anlat bana."

Artık anlatmamak daha kötü olacaktı. Şu yirmi bin yıldır bir şey öğrenemeyen koca çenemi açmıştım artık. "Aynı rüyayı görüyorum," dedi. "Dün gece uyandığımda ilk kez gördüğümü sandım, ama şimdi daha önce de gördüğümü hatırladım. Talulla'yı gördüğümden beri aynı rüya. Ondan önce, Vali öldükten beri rüya görmüyordum." Rüyayı anlatmamı isteyecek sandım ama istemedi. Rüyanın da işin bir parçası olması onu tiksindiriyordu. Rüya da Anlam ve Her Şeyin bir Sebebi Var ve Tanrı ile aynı kulvardaydı. Ama koca çenemi açtığım için rahatlamıştım. "Bir şey ifade ettiğini biliyorum," dedim. "Rüyamda bir kumsal var. Gerçek bir yer ama neresi olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok. Orayı bulmak için bana yardım edeceğini umuyorum. Beraber seyahat edeceğimizi düşünmüştüm. Artık senin için de her şey çok farklı olacak; doğamız aynı. Sana göstermek istediğim bir sürü yer var."

İşe yaramıyordu. Görüyordum.

"Hiç anlayamadığım bir şey var," dedi sinir bozucu bir dinginlikle.

İçimdeki enerjinin hızla tükendiğini hissettim. "Ne?"

Durakladı. Doğru şekilde ifade etmek istiyordu. Benim için olabildiğince güçleştirmek istiyordu.

"Neden sürekli insan kanı içmiyorsun?"

Ah.

"Yani eğer kan şeylerde anlam bulmam, bağlantılar kurmanı sağlıyorsa... Eğer hayatın ne tür boktan bir hikâye olduğunu görebiliyorsun niye duruyorsun ki? Neden sürekli öyle yaşamıyorsun?"

Ah, yeniden.

Bir an durdum. Yirmi bin yılı üzerimde hissettiğim o anlardan biri.

"Dayanılmaz," dedim.

Çenesini sıkmış, yere bakıyordu.

"Çok fazla geliyor," dedim. "Dayanamıyoruz. Neden Shakespeare okuyan insanlar televizyon başında saatlerce boktan programlar izler ya da boş boş camdan bakar ya da hangi partiye gitsem diye tartışmaya girer? Bizim gördüğümüz şeyleri görmek... Hayatın gerçekliğini yakınlaştırıyor. Ölümü yakınlaştırıyor. Ölüm gerçeği sürekli merkezdeyken yaşayamazsın."

Yukarı çıkan taş çemberleri hatırladım. Bir gece, İngiltere'de bir bahardı, bir kampa rastlamıştım. İnsanlar tüm gün neredeyse yetmiş tonluk bir taşı kazıp çıkarmıştı. Şimdi de bitkin bir halde ateşin başında uzanmışlar, nefesleri havaya karışıyor, elleri ve ayakları çiziklerle dolu, gözleri parlak, önlerine çıkan amacı düşünüyorlardı. Şimdi orasının adı Avebury. Orada bir pub, otopark ve tişörtler var. Hediyelik eşya dükkânında düzinelerce kitap var. Hepsinin de sonuç kısmı aynı: Bu anıt taşların ne amaca hizmet ettiğini bilmiyoruz. Ne anlama geldiklerini artık bilmiyoruz. Unutmak çok da uzun sürmedi. Dört yüz sene sonra gittiğimde insanlar çoktan unutmuştu. Gülümsüyorlardı ama bilmiyorlardı.

"Hikâyeyi kimin yazdığını merak ediyorsun," dedim. Daha ağzımdan çıkarken bunu söylediğime pişman olmuş-

tum. Kuru çimen çiğniyormuşum gibi hissettim. "Ölümü merak ediyorsun."

Bu tip laflar bir odayı moleküler seviyede sessizliğe ve hareketsizliğe boğar.

"Bir şeyler oluyor Justine," dedim. "Bir tür kavşaktayız, görmüyor musun?"

Justine başını iki yana salladı. Münakaşa değil. Pes etme. Reddetme. Sinir olma.

"Tam sana göre," dedi. "Tam senin kelimen, *kandırılma.* Bu senin kelimen ve sen bunu göremiyorsun. Buna kandığını göremiyorsun." Buzdolabına yürüdü, açtı ve içine baktı. Kafasını dağıtmaya çalışıyordu. "Fark etmez," dedi. "Sen ne yapman gerekiyorsa yap." Bir duraksamadan sonra: "Benim de yapmam gereken şeyler var."

Bunu dediği anda benim için öncelik onun ani bir karar vermesini önlemek oldu. Eğer içgüdümü dinleyip de ona sarılsam ve her şeyin yoluna gireceğini, onu incitecek hiçbir şey yapmayacağımı ve Vali'nin yanına bir daha gitmeyeceğimi söylesem uyandığımda çekip gitmiş olabilirdi.

"Bir konuda anlaşabilir miyiz?" dedim sessizce.

Cevap vermedi, ama ÖNEMİ YOK diye düşündü. Düşüncesini kısmen bana yönelttiği için anladım.

"Önemi var," dedim ve kalbinin çarptığını hissettim. İstilacı telepatinin ilk dalgası. SİKTİR SİKTİR ÇOK GARİP AMA NASIL AMA YAPMAMALI YAPMA –

Geri çekildim. İstediğimde kapatabiliyordum. Yaşımın avantajlarından biri.

"Dinle," dedim. "Şimdilik bunu tartışmama konusunda anlaşalım. Aptal kafam, bu konuyu açmamalıydım. Yorgunum. Dün gece yüzünden bok gibi hissediyorum. Ne dersen de senin de yorgun olduğunu biliyorum. Şimdi konuşursak bir yere varamayacağız."

"Bunu bir iddia üzerine yazdın," dedi. Hâlâ sakindi ve buzdolabına bakıyordu. "Bir yerde bir kulübede kafan iyiyken espri olsun diye yazmıştın bu kehanetleri."

Kafamda belirdi: Amlek ve ben, kafamız *fazurya*'yla iyi, soğuk toprak zemin, pişmiş tezekle sıvanmış duvarlar, ateşin ışığı ve kanını içtiğimiz cadı-doktorun bedeni. Adamcağızın son düşüncesine gülüyorduk (gülmemek elde değildi): "Bunu görmedim." Kahkahalarının arasında Amlek, Eminim geleceği senden daha iyi görüyorumdur, dedi. Ve beğenseniz de beğenmeseniz de her şey böyle başladı. O gece başladık.

Kuzeyde ip gibi sarı saçlı, güçlü bir insan kabilesi görüyorum.

Bundan on beş bin sene sonra hastalık ve ölüm ve fare görüyorum.

Kahvaltıda bebek yiyen bir lider görüyorum ve adı Jehengast Ka.

Eşi benzeri görülmemiş bir mağaranın tavanına resimler çizen bir adam görüyorum. Beyaz bulutlar, mavi gökyüzü ve çıplak insanlar

En uzun ağaçtan da uzun gümüş bir mızrağın ateşten kuyrukla dumanlar içinde havaya yükseldiğini görüyorum. İçinde insanlar var.

Koca dikenlerle ağaca saplanmış zayıf bir adam görüyorum.

Tüm bunları ben yazdım. Amlek bir süre sonra sıkılmıştı. Neden sıkılmadığımı bilmiyorum. Tüm bunları yazmaya başladım. Bir gün şöyle yazdım: *Ve bir süre sonra Vali ona geri dönecek ve kanı kurtkadınınkine karışınca tamamına erecek.* Buradaki 'o' bendim tabii ki. 'O' kehanetlerimde zaman zaman ortaya çıkardı. İsa'nın tutuklandığı gece Amlek'le Kudüs'te buluştum. Benimkilerden biri, dedim. Zayıf adam. Gör bak. Diken değil, çivi. Yine de yakın ama, değil mi? Ben sana demiştim demek istemiyorum ama... Gerçekleşenleri saydım.

Üçte birinden az. Bir hikâye içinde yaşadığıma kendimi inandırmama yetecek kadar. Yazılmış en iyi polisiye roman. Elimde ipuçları, sonunda her şeyin anlamı açığa çıkacak. Ama her şeyin tamamen rasgele ve anlamsız bir saçmalık olmadığına inanmama yetmiyordu. Köyün delisi bile böyle belirsiz kehanetler yazsa bir kısmı gerçek olacaktı. Ya da 'doğru' olacaktı.

Vali'nin geri döneceğine dair umudumu korumama yetiyordu.

Fakat buna inandığım için aptal olduğumu düşünmemi engellemiyordu.

"Lütfen," dedim Justine'e. "Önce uyusak?"

Buzdolabı kapısını yavaşça kapattı. Sakin bir kabulleniş.

"Hadi tatlım, kapa ışığı."

Bana baktı. Telepatiye gerek yoktu. Ona dün gece söylediğim: Söz veriyorum seni terk etmeyeceğim.

29
Justine

Yine gece. Suda dağılan mürekkep gibi yayılan karanlık. *Gibi.* Şeylerin nasıl diğer şeyler gibi olduğunu görüp duruyordum. Dönüştüğümden beri.

Pofuduk'un benden önce uyanmış olacağını düşünüyordum ama uyuyordu. Kalktım ve ona baktım. Hafifçe somurtmuştu. Bazen uyurken beş yaşındaymış gibi gözüküyordu.

Beş yaş.

Yirmi bin.

Bir gece, tanıştıktan birkaç ay sonraydı, beni Pasadena'daki bir özel depoya götürmüştü. Bir depo zincirinin şubesi. Sahibi de kendisiydi. Ülke çapında yüz tesis. Eminim görmüşsünüzdür: Logosunda sarı bir arka plan üzerinde büyük kırmızı bir kutu duruyor. Girdik ve beni ünitelerden birine götürüp kapısını açtı. İçi Mısır hazinesi doluydu. Altın. Yüklü miktarda altın. Sadece bir kısmı burada demişti. Birinci Amenhotep. Mezarı bulunamamıştı. Mezar yapıcılar özel köylerde izole edilirdi ki kimse kralın ve hazinesinin nereye gömüldüğünü bulamasın. Bazen mezar bittiğinde Firavun garantiye almak için onları öldürürdü. Bilgiyi işçilerden birinin hayatı karşılığında verdiğini söylemişti.

Onu mahzende uyur halde bıraktım, giyindim ve yukarı çıktım. Ev değiştiğimi biliyordu. Yerler, duvarlar ve mobilya-

lar. Onlar da suç ortağıydı.

Başka bir şey daha vardı. Dün gece hissetmediğim hafif bir zonklama. Kıpırdamadan durdum. Şu an için ılık, tatlı bir histi ama sonra kötüleşeceğini biliyordum. Birkaç gün için eğer... eğer...

İçmezsem.

Susuzluk. Yıllarca susuzluk benim için onu ifade ediyordu. Şimdi ben de öyleydim. Derim karıncalanıyordu. Buzdolabındaki kan torbalarını düşündüm – ama bu henüz işe yaramazdı. Torbalara geçmenin yıllar sürdüğünü söylemişti. Hatta şimdi torbanın düşüncesi bile açlığı kızdırıyor, sanki elektrikli bir yanma kokusuyla söndürüyordu. *Onun* kanını içişimi hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Oysa bedenim bunu yaşadığını biliyordu. Onun hatırası yerine geride sadece dev bir kırmızı karanlık kalmıştı. Sadece hiçlik.

Bir süre mutfak kapısında durup şimdi ne olduğumu düşündüm. Bunun gerçekliğini. İnsan kanıyla beslenen bir vampir. İçiyor. Yutuyor. İçinde büyüdüğüm dünyada kan hep korkulacak bir şeydi. Hepatit. AIDS. (Pofuduk'a sorduğumda başını sallamıştı. Hayır tatlım. Biz hasta olmayız. İçimizde hastalık yaşayamaz.) İçinde büyüdüğüm dünyada kan en pis şeydi.

Bu fikre alışmış olduğumu sanıyordum. *Kan içmek*. Ama kendimi kan içerken hayal etmek başımı döndürdü. Ateş bastı. Biraz da tiksindim. Kendime şaşırmamayı telkin ettim. Şaşırmak aptallık olurdu. Bunun ne olduğunu ve ne olacağını biliyordum. Hep bilmiştim.

Çalışma odası hâlâ çamaşır suyu kokuyordu ama geride geçen akşam olanlara, ne yaptığımıza dair başka iz kalmamıştı. Masa lambasını yakıp bilgisayarımı açtım.

Arama.

Belgeler.

Dosyalar.

Şifrelenmiş.

Şifre gir.

Ellerim hareket etmedi. Dün fark ettiğim kitabın adı aklıma geldi: *Eve Dönüş Yok*. Artık başka bir anlama geliyordu. Kendimden şüpheye düşmüştüm. Pofuduk'un ne demek istediğini anlıyordum, buna güvenemezdiniz, şeylerin bir anlamı olduğu hissine. Ya da tam olarak dediği gibi, hem güvenmek hem de güvenmemek, ikisi arasında zıplamak gerekirdi. İki efendinin *nüktedan* uşağı ol, demişti tam olarak.

Evet, o halde kendi kahrolası söküğünü dik.

Şifreyi girdim.

Ekranda yüzler ve bilgiler belirdi.

30
Remshi

Her kim ki âşık oldu, ilk bakıştan sonra?[1]

Vali'ye âşıktım. Ama bunu çoktan anladınız.

Âşıkken tüm bunları daha önce de yaşamış olduğum hissine kapılmıştım. Doğal olarak. Aşk sonsuz bir deja-vu değil midir?

İnsanlar, işe yaramaz kürkler içinde, diş ve kemik sıngırtıları eşliğinde eriyen buzu kuzeye doğru takip ediyorlardı. Ben de onları. Yalnız değildim. Yanımda vampir dostlarım Amlek, Mim, Una ve Gabil de vardı ama o gece yalnızdım. Bizi çeken bir tür ahbaplık çekimi vardı. Bazen toplanıyor, beraber avlanıp beraber yaşıyor, bazen de ayrılıp kendi yolumuza gidiyorduk. Zorunluluk yoktu. Cuma görüşürüz, 7'de sizdeyim yoktu. Amlek'i ben yaratmıştım. Amlek ise Mim'i. Una ve Gabil, sırasıyla iki yüz ve üç yüz yaşlarında, başkaları tarafından yaratılmıştı ama onların da ucu bana uzanıyordu. (Her tanıştığım vampire aynı şeyi soruyordum: Kaç yaşındasın? O âna dek benim kadar uzun yaşamış olanına rastlamamıştım.) Ama o gece yalnız kalmak istiyordum ve iç sesimi dinlemem gerektiğini bilecek kadar yaşlıydım.

1 (Orj.) "Who Ever Loved That Loved Not At First Sight?" İngiliz yazar ve şair Christopher Marlowe'un bir şiiri. *–yhn*

Açık alana vardığımda *homo sapiens* güruhu kurtkadının kafasını kesmek üzereydi. Alçak bir ağaca kazıklanmıştı ve bedenine bir tanesi boğazında olan bir düzine mızrak saplanmıştı. (Sonradan, gittiğim yere dikkat etmemiştim diye açıkladı. Kendi aptallığım. O ağaca yapışmasaydım o mızrakları asla saplayamazlardı.) Dev ve zarif pençeli elleri kesilip toprağın üzerindeki donmuş yapraklara atılmıştı.

Çakmaktaşından yapılmış balta tutan iki insan ağaçta onun tepesine tırmanmışlardı (suratlarından tırmanmaları için emir aldıkları anlaşılıyordu) ve şimdi son vuruşu yapmak için bekliyorlardı. Aslında oradan çok uzakta olmak istedikleri belliydi. Aşağıdaki on beş kişiyse etrafını çevirmiş, onu hedef tahtası gibi kullanıyor, sırıtıyor, bağrışıyor, popolarını gösteriyorlardı. Bıçak ve oklarla yaralıyorlardı. Bedeni çoktan oklarla kaplanmıştı. Dolunay –o yüce şey– ormanın sivriliklerini ve inatçı karı aydınlatıyordu. Vali'nin ıslak ağzı ve kanlı dişleri, parlayan kürkü, sert göğüsleri ve düz, derin karnı da aydınlanmıştı...

Size sonradan ne yaptığımı anlatabilirim. Tam tamına ne yaptığımdan bahsedebilirim. Ama neden öyle yaptığımı anlatamam. İçime doğan bir his? Kaderi çizilmiş bir evren? Estetik bir isyan? Acınası bir sıkıntı? Rasgele bir seçim? Seç beğen al. Şu sıralar Saf Varlığın Gizemli Anları diye düşünüyorum. Bu anlarda yukarıdaki tüm seçenekler paradoksal bir eşzamanlılık içinde bir araya gelir ve kendinizi engellenemez ve açıklanamaz bir şekilde aksiyona geçmiş bulursunuz.

Önce ağaçtaki iki titrek. Yaraları onu öldürmezdi ama kafası kesilse –ya da bu iki ahmak kesse– kesin ölecekti. (Bunlar gümüş öncesi zamanlardı, ya da işlenmemiş gümüş öncesi zamanlar. Bir avuç biraz daha akıllı ilkel insan belli taşların –artık gümüş ve klorarjirit olduğunu biliyoruz– yaratıkları rahatsız ettiğini keşfetmişti. Gerçi o zamanlar 'kurt

taşı' ya da 'canavar taşı' olarak anılıyorlardı. Ama mermi ve bıçağın icadına daha binlerce yıl vardı.) Orman soğuk, keskin ve kara bir bilinçle doluydu. Bu tip bir hengâmeye şahit olmayalı uzun zaman olmuştu ama enerjim sadık bir at gibi şahlanmaya hazır bekliyordu. Bir an eyerleri tuttum (beslenme dışında uzun süredir bu tip bir fiziksel haz da hissetmemiştim) sonra saldım. Ağaca doğru on metre zıpladım ve Edi'yle Büdü arasından bir yarasa gibi sarktım. Tanışmamızın şaşkınlığı uzun sürdü. Boyalı yüzleri tatlı bir şaşkınlık ifadesi aldı ama ânında dehşet ve ölümün kaçınılmaz olduğu ifadesine büründü. Şahdamarlarına birer darbeyle canlarını aldım. Bir dakika sonra sevgilimin müstakbel infazcıları aşağıdaki dostlarına doğru uçtu ve karanlıkta kayboldu.

Gaza gelmiş insanlar biraz bocaladı. Aralarından dördünün de boğazları ya da karınları parçalanarak öldüğünü görünce iyice bocaladılar. Bunun nasıl olduğunu anlayamamışlardı çünkü kabul etmeleri gerekiyordu ki bunun nasıl olduğunu *görmemişlerdi*.

Kıçlarını açmaya ve bağırışlara son verdiler. Kutlama havası dağıldı. Kafasında bir tüy, boynunda da küçük kuş kafataslarından kolye olan sizden biri mızrağını bana doğru savurdu. Yakaladım, ponpon kız gibi çevirdim ve geri öyle bir hızla attım ki kafatasını delip geçerken, alnını parçalayıp şoke olan beynini ikiye ayırdı. Grup şoku. Belki kafasındaki tüyler onun şef olduğunu belirttiğinden bu kellenin ikiye ayrılması morali iyice sıfırladı. Kalan insanlar kaçıştı, bazıları geveliyor, bazıları çığlık atıyordu; bir kısmı da şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu.

Yukarı baktığımda kurtkadının, kaburgalarına kadar saplandığı ve omurgasının sağından hafifçe çıkan daldan yukarı çıkmaya çalıştığını gördüm. İnleyerek sırt üstü düştü ve sonra yan yattı. Sanki önceden çizilmiş bir koreografiyi takip

edercesine akıcı adımlarla yanına gittim. Yüzümde delice bir gülümseme olduğunu tahmin ediyorum. Kendimi deneyime tamamen kaptırmadan önceki o nadir saniyelerde hissettiğim türden basit, ılık bir masumiyetle doldum.

Ona kendi dilimde, "Her şey yolunda," dedim ama beni anlamayacağını biliyordum. Vampir dostlarımın içimdeki sesi de yankılanıyordu: *Ne yapıyorsun sen?* "İnsanlar gitti. Sana yardım edeyim."

(Daha o zamanlar birbirimize kötü kokmuyorduk. Bu daha sonra, türler arasındaki savaş başladıktan bin yıl sonra oldu. Vampir kral Hin Kahur, kurttan tiksinme terapisini yürürlüğe soktu: Yeni dönüşen vampirler, haftalarca ve aylarca işkence gördü. Acı verecek bir şey yapılırken, üzerine yaratığın sidiği, kakası ve cinsel organlarıyla koku bezlerinden akan sıvılar sinmiş *gammou-jhi* derisiyle ağızları ve kafaları kapatılıyordu. Yüz yıl sonra terapiye gerek kalmadı. Yepyeni vampirler bile kurtadam kokusuna dayanamıyordu. Koşullu tepki, duyu donanımlarına işledi. Şu işe bakın. Daha sonra pek çok vampir bilim insanı bunu açıklamaya çalıştı – en eski vampir bilim adamlarından olan dostum Olek'e göre bu, yeni doğan bebeklerde sinir yollarının deneyime bağlı oluşumu gibi bir şey. Açıklaması her ne ise sonuç şu: Vampirlere göre kurtinsanlar iğrenç kokar. Kan içiciler *gammou-jhi*'leri moron olarak yaftalasa da, onlar da bu metodu taklit etti ve sonunda kokusal hislerimiz karşılıklı oldu. Fakat Vali'yle tanıştığımda tüm bunlar daha yaşanmamıştı. Irklarımız haşır neşir olmuyordu. Av için doğal olarak rekabet ediyordu ama olabildiğince birbirimizin yoluna çıkmamaya çalışıyorduk.

"Konuşamadığını biliyorum," dedim. "Yaralarının geçeceğini de biliyorum. Ama daha büyük bir grup toplayıp geri gelebilirler. Gitmemiz gerek. Yürüyebilir misin?"

Yürüyemiyordu. Büyük yaradan çok kan kaybetmişti. Ben

mızraklarla okları çıkarmayı tamamladığında hem daha da çok kan hem de bilincini kaybetmişti. İnsan halindeyken ne dil konuştuğunu, hangi kabileden olduğunu, ne kadardır Lanetli olduğunu merak ettim. Kendimi şaşırtarak –çünkü bunun gülünç derecede önemsiz olduğunu biliyordum– ay battığında neye benzeyeceğini de merak ettim. Ne tür bir kadın olduğunu.

İnsanlardan birinin bacağını kopardım, birkaç kalp ve dil çıkararak kürklerinden birine sardım. Kesilmiş ellerini alıp almamayı düşündüm ama yakından bakınca çoktan çürümeye başladıklarını gördüm. Hem herkes *gammoujhi*'nin vampirler gibi her organı (kafa dışında) bir gecede yeniden büyüttüğünü bilirdi. O harap uzuvları orada bıraktım. (Sonradan bana, Tüm o uzuvların gittiği bir yer olmalı. Tüm o eller, ayaklar, kalpler ve gözler. Bir araya gelip yeni yaratıklar yaratıyorlardır. Eski sahiplerinin şaşkın hafızalarını taşıyan o uzuvlar...)

Gökyüzü güneşin doğmasına yedi saat kaldığını söylüyordu. Ayın batmasına da iki saatten az kalmıştı. İkinci kez ve büyük ihtimalle daha hantalca yeniden tanışacaktık.

Onu kaldırdım, omzumdan sarkıttım ve yola koyuldum.

31

En yakın toprağım oradan altı kilometre uzakta, tepedeki bir mağaradaydı. Yüküm olmasa ve son hız gitsem (uçma konusuna sonra girelim, gerçi doğru düzgün anlatamayacağımı biliyorum ya, ki zaten daha uçma kabiliyeti edinmemiştim) birkaç dakika sürecek bir yoldu. Fakat sırtımda üç metrelik bir *gammou-jhi* ile dikkatlice yol almak sanki bir ömür sürdü. Oraya vardığımızda yorgun değildim ama varlığını unuttuğum küçük kaslarım uyanmış, esniyor ve bu kadar zamandır uyuduklarına şaşıyorlardı. Onu yan yatırdığımda gözleri açıldı. Koyu renk gözlerdi ve hâlâ şaşkın bakıyorlardı. Yanında eğildim.

"Güneşin battığı nehrin yanındaki tepelerde bir mağaradasın," diye anlattım ona. Bu sefer onu kovalayan kabilenin dilini kullanıyordum. "Yaralandın, ama senin de bildiğin gibi yaşayacaksın. Et getirdim. İstersen burada."

Mağara kuruydu, donmuş taş ve girişte büyüyen adaçayı kokuyordu. Şimdi onun kokusu da sinmişti, karmaşık bir koku: Acı kurt kanı, evet ama tam ekşi meyve kokusuna benzetecekken tuzlu su gibi kokup genzini delirten bir tatlılıkla, hani çok bal yemiş gibi yakan ve nefessiz bırakan bir koku da vardı. Daha önce hiç öyle bir şey koklamamıştım. Yüzüme nüfuz ediyordu. Aptal yüzüme. Transa geçmiş, kandırılmış, dağılmış yüzüme.

Her şeye rağmen saf varlık ânı geçiyordu ve yaptığım şe-

yin garipliği kendini göstermeye başlıyordu. Onun türüne daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım. Totem gibi kafası öylece çenesi açık dururken çok acayip gözüküyordu. Ellerinin bileklerinden kesildiği yerlere baktım. İki kök çoktan uzuyordu. Ses alma gücüme rağmen hücrelerin öfkeli yenilenme fısıltısını hayal etmiş olmalıyım. Yüzyıllar boyunca birden fazla el kaybetmiştim (gerçi hiç ikisini aynı anda kaybetmemiştim) ve yeniden büyümenin onun için de aynı milyonlarca küçük böceğin karmaşık bir küme inşa etmesi gibi bir his verdiğini tahmin ediyordum.

"Bunu açıklayamam," dedim ona. Gerçeküstü ve tekinsiz hissediyordum, neredeyse kahkahaya boğulacaktım. Kendimi Amek ve diğerlerine açıklama yapmaya çalışırken hayal ettim. *Ona neden yardım ettim bilmiyorum. Kendimi ona yardım eder buldum.*

Gözleri yeniden kapandı. Kanaması yavaşlamıştı. Nefes verirken göğsünden hırıltılar geliyordu. Onun göğüslerine baktığımı fark ettim ve kalbimde absürtlüğün çiçeği açtı. Küçük ve diktiler, meme uçları böğürtlen gibi karaydı.

Bedenim dolu dolu, kafamsa şaşkındı. Gereksiz yere, "Benden korkmana gerek yok," dedim. Bir an gözleri odaklandı ve korkutucu gücünü gördüm. Canlı et için duyduğu ihtiyacın aylık ritmi, canavarı kabullenmek için geçtiği yollar. Ölüleri, kanında dolanıyordu. O ölse salınıp salınmayacaklarını bilmiyorlardı. Benim ölülerim de ayaklandı, yakındaki bu diğerlerinin hallerini merak ettiler. "Bir şeyler oluyor," dedim. Ona, kendime, evrene – ya da belki bunu benim ağzımdan evren söylemişti? Bir şeyler *oluyor*.

Kazara ya da belki isteyerek dev dizi rahatladı ve eğildiğim yerdeki dizime dokundu. Sonra gözleri yeniden kapandı.

32

Benim için uzun ve çetrefilli bir akşam oldu. Mağarada volta atıp kendime bunun mümkün olmadığını söylüyordum. Gülüp duruyordum. Bu ses de beni korkutup her şeyi daha kötü hale getiriyordu. Detaylar ani ve keskindi: Beyaz dallı yapraksız bir ağaç, küçük taşların gölgeleri, karın kokusu. Ay sanki keyifli bir varlıkmışçasına dalgalanıyordu. Yüzü yoktu ama sanki sırıtıyordu. Misafirim sanki hastaymış gibi nefes alıp veriyordu. Ona yanaşıp duruyordum (O'na – apostrof on binlerce yıl sonra icat olacaktı ama zihnimde ona denk bir önem kazanmıştı bile) uyanık mı diye elleri ve parmakları ne durumda diye bakıyordum. Aslında tüm mantığıma rağmen hissettiğimi hissetmeye devam etmek için.

Hissettiğimi.

Evet.

Yeniden güldüm ve bu beni yeniden kötü hissettirdi. Dengemi kaybettim, tepenin düz yanına bu kadar yakın olmasam neredeyse düşecektim, ben! Embesil gibi, şaşkınlıkla, aptal bir kararlılıkla yaslandım. Kafamdaki kan dev gibi ve dağınıktı, sanki çok içmiş bir dev gibiydim.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Gülünç derecede uygunsuz arzu *nesnemin* beni şoke ettiğini düşünüyorsunuz. (Vampir arkadaşlarımın şaşkınlık, şok ve sonunda tiksintiyle yüzlerini buruşturarak bana baktığını görür gibiydim. Cidden mi? *Gammou-jhi* mi? Köpek mi? Tanrım Rem, hastasın sen!)

Ama doğru değil. Arzu nesnem yüzünden değil. Arzunun kendisi yüzünden.

Arzu.

Bin yıldan sonra.

(Ya da iki bin yıl. İnsan sayamıyor.)

Vampir olmadan önce otuz dokuz yaz yaşamıştım.

Birkaç çocuğum olmuştu. İnsan zamanlarımda aletim çalışıyordu. Hatta eğer kadın arkadaşlarımın çığlıkları, diş izleri ve ne yapacağını bilmez debelenmeleri numara değilse, genelde mükemmel çalışıyordu. Ama Dönüştüğümden beri tık yoktu. İktidarsızlık değil. Sadece arzu yoksunluğu. Modern zamanlarda artık herkes biliyor (Jacob Marlowe'un da gıcık yazıları sağ olsun) ama o devirde bu sefaleti kendimizin keşfetmesi gerekiyordu: Kırbaç, libidoyu yok eder.

Ama işte şimdi... Orada...

Sadece arzu da değildi. Arzu tek başına ancak paradigmanın yumurtasını kırıp omlet yapardı. Ama tekrar edeyim: Sadece arzu değildi. Onun koku alanına her girdiğimde gerçekliğin fay hatları oynuyordu, tamamen çatlayacak gibi oluyordu. Çünkü burada arzunun yanında ayaklarımı yerden kesen bir tanışıklık hissi de vardı. Onu tanıyordum. *Tanıyordum.* Aramızdaki hava karanlık, hatırlanan bir coşkuyla titriyordu. *Hatırlanan* bir coşku. Bu bir sapkınlık değildi. Bu bir –doğru kelimeleri bulmak için zorlandım– tahrik edici tabu değildi. Bu... Bu...

Aydan gelen bir kahkaha hayallerimi yarıda kesti. Yukarı baktığımda ayın neredeyse ufuk çizgisinin altında olduğunu gördüm.

33

İzlemenizi istemezler.

Folklöre göre öyleydi. Ben de mağaraya yaklaşırken utanıyordum. Ama zorundaydım. İzlemem gerekiyordu.

Ayakları üzerinde, mağaranın sol duvarına yaslanmıştı; kafası eğik, çenesi açık, nefes nefeseydi. Her nefesle dili ileri geri oynuyordu. Yaraları iyileşmişti. Sadece kopan pençeleri yerinde değildi. Kokusu başımı döndürdü. Kaynağı içinde bir yerdeydi, o sonsuz kaynak. Onu bulmak istedim. İçine girmek. Kendimi kaybetmek.

Mağaranın içine adım attım. Orada olduğumu elbette biliyordu, hırlayıp beni kovalayabilirdi, yalnız kalmak istediğini belli edebilirdi. Ama yapmadı. O muhteşem kafasını çevirip bana baktı.

Seni tanıyorum. Beni tanıyorsun.

Nasıl?

Tüm geçmişim başıma üşüştü; sanki şimdi olacakların Yeni Çağ'ın başlangıcı olduğunu biliyordu.

Boğazlanır gibi bir ses çıkararak karnını tuttu, dizleri üzerine kapandı.

İzlemesi hem merak uyandırıcı hem de çirkindi. İlk boğazlanma hırıltısından başka ses çıkarmadı. Bu da onun bedeninden çıkan kemik gıcırtılarını ve kas çatırtılarını daha da duyulur kıldı. Kasılmalar ve patlamalarla, canavar hücresel haklarından yavaş yavaş vazgeçti. Kalça kemikleri sıkışmış

gibi titredi; kafası, kafatası dışarı çıkmaya çalışıyormuşçasına bir o yana bir bu yana savruldu. Kokusu arttı, bir an çürüme kokusu gibi yoğunlaştı, sonra etrafında asılı kaldı ve insan haline dönmeyi bekledi. Tüm bunlar olurken şaşkın inancım arttı ve artık kıpırdamayan kafası son üç, dört, beş kez kasılıp (biliyordum ki orgazm olurken de böyle kasılacaktı) insan haline dönerken ılık bir bütünlüğe erişti. Dönüşümün son ve en özel kısmı için kafasını çevirdi. Kafa derisindeki kısa kürkün kalın insan saçına dönüşmesini izledim. Bir dalga halinde bana yakın göğsü üzerine aktı.

Anlar. Yüzü dönüktü, nefesi yavaşlamıştı. Ortak farkındalığımız ortadaydı. Düşündüm: Haklı mıydım? Haklı mıyım?

Sonra bana döndü ve haklı olduğumu anladım.

34

Nehrin yukarısındaki halkın dilinde, "Donuyorum," dedi. Sesi kısık, yumuşak, kendinden emin ve nehrin gece rengindeydi. Kendi dilinde cevap verdim: "Al bunları. Ateş yakacağım."

'Bunlar' dediğim, insan kalıntılarından arınmış kürk ve kendi ayı derisi pelerinimdi. Onların içine girerken içimde dev bir arzu büyüdü. Kahkaha patlamaya hazırlanıyordu, zar zor tuttum. Onu –herhangi birini– istemenin yoğunluğu ve basitliği o kadar yoğun ve basitti ki kahkaha kaçınılmaz gibiydi. Sanki biri gökyüzünü konserve bir kapak gibi açmış, ardındaki farklı, muazzam âlemi göstermişti. Bildiğimizi düşündüğümüz her şeyi gereksiz –ve komik– hale getiren o âlem. Kanımın her damlası yeni yansımasına baktı ve kendini tanıyamamaktan korktu. Bu lütfu kabul etmenin onu kaybetmek anlamına gelmesinden korktu. "Çabuk," dedi. "Güneş bana yarar ama senin için iyi olmaz."

En başından beri ne olduğumu bildiğini biliyordum ama buna böyle rahatlıkla değinmesi başka tatlı bir şok oldu.

Başka vampirlerle de oldu mu acaba, diye düşündüm.

"Kazman gerekiyorsa sana yardım edebilirim. Zaman kazanırız."

Seri bir kontrolle konuşuyordu, sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuş, sanki benim ara sıra bir moron gibi dalıp gittiğimi biliyormuş gibi. Benim boyumdaydı, dolgundu ve koyu

renk gözlüydü. İnsan hayatında otuz kış görmüştü ve artık bundan daha yaşlı gözükmeyecekti. Yüzü –cesur gözleri ve büyük ağzı haz bulmaya hazırdı– kendini olduğu gibi kabullendiğinin sinyalini veriyordu. Durumunun koşullarını uzun süre önce kabul etmişti. Canavar olduğu için hayattan vazgeçmek aklına bile gelmemişti. Doğduğundan beri hayatın sırtına dişleri ve tırnaklarına asılmıştı ve bu onun bırakmasına yol açmayacaktı. "Canını yakmaz, değil mi?" Ateşi kast ediyordu. "Hayır, elimi çabuk tutacağım."

Modern zamanlarda vampirlerin ateşten korktuğu rivayet olunur. Evet, bu doğru ama ancak sizin korktuğunuz kadar korkarız. Biz de sizin gibi yanmak istemeyiz. *Alev almaktan* biz de pek haz etmeyiz. Biz de ateşin yaydığı sıcaklığın hoşluğuna karşı boş değiliz. Soğuğu ve sıcağı sizden daha az hissederiz ama bu onları hissetmediğimiz anlamına gelmez. Ayı derisi pelerinim olmaksızın daha soğuktum, ama istesem karda anadan doğma çıplak birkaç saat gezinirdim, en fazla biraz rahatsız olurdum. (Anadan doğma demişken, ayı derisiz kalmanın o an verdiği tek tatlı rahatsızlık, üstümde sadece ayakkabı ve hislerimi ifşa edecek kadar bol geyik derisi bir külotla kalakalmış olmamdı.) Ateş için gerekenler –belki şansımdan belki de bu anı yaratan güçlerden– hazırdı. Amlek ve Mim kısa bir süre önce burada benimle kalmıştı. Erkenden beslenir, gün doğmadan mağaraya gelirdik. Amlek çakmaktaşı bulmuş ve sıcaklıktan çok estetik zevk için ateş yakmıştı. Mağaranın ağzında o ateşten kalan iz hâlâ belirgindi. Çok az kuru dal vardı ama çakmaktaşı bulup elimden geleni yaptım ve birkaç dakika içinde küçük alevler parlamaya başladı. Mağaradan on beş metre aşağıdaki köknarlar sayesinde kozalak stokumuz vardı; bulabildiğim dallarla beraber bize sabaha kadar yeterdi. Alevlerle meşgul oldum; dürtüklüyor, üflüyor, oynuyordum. Bu sırada beni izlediğini

hissediyordum. Aramızdaki hava birbirimize doğru hareket etme potansiyeliyle doluydu. Hayaletim çoktan harekete geçmişti; kopan bir uzvun erotik hayaleti gibi ona gidiyordu. Geçen her saniye inanılmaz bir kesinlikle alevleniyordu.

Derken birden kalktım, döndüm ve işte oradaydık. Yüz yüze. Ateş onun elmacık kemiklerinde, dizlerinde, çıplak omzunda gölgeler yaratıyordu. Konuşmadık. Suratından beni tanıdığı anlaşıyordu. Gözlerindeki ışık sabitti. Konuşmadık. Baş döndüren bir hazdı, konuşmamak. O an anladım ki *Artık yalnız değilsin* diye düşünüyordum. O ise *Değiliz* diyordu.

Karar vermeye gerek yoktu. Bir an birbirimize bakıyorduk, sonraki an aramızdaki mesafenin yok olup ılık sıvı bir hiçliğe erimesini hissettim. Sonunda kollarımızı birbirimize dolamış ve onun şeklinin bana mükemmel biçimde uyduğunu anlamıştım.

35

Kadın ve erkeğin en başta hermafrodit bir bütün olduğu miti hâlâ bilinir. Öteki yarım, deriz. Kelimesi kelimesine inanacak olursak eşcinsellere haksızlık etmiş oluruz ki zaten bu her şeyi kelimesi kelimesine anlayanlara ders olmalıdır. Konu aslında cinsel organlar değil. Konu eve geri dönüş. Tanışıklık. Tekrar karşılaşma. Birbirinizi önceden tanıdığınızı, zorla ayrılıp unuttuğunuzu, başka insanlar (bilerek ya da masumane hatalarla) sandığınızı ama şimdi şans ya da kusursuz bir tasarım sonucu *gerçeğini* bulduğunuzu hissetme. Tanrıya şükürler olsun. Şansa şükürler olsun. Önceden kaderi çizilmiş evrene şükürler olsun. Her ne ise (düşününce aslında çok tatlı bir şey) ilk tepkimiz hep bir şeylere teşekkür etmektir.

Benim teşekkürlerimse tabii ki dolup taşmıştı. Yepyeni bir seks hayatı ve onu paylaşacağım, hayat değiştiren bir sevgili. Kendimizi kutlamadık. Müşterek sezgimiz bunun meydan okumak olacağını söylüyordu. Aşkımızı sessizce ve dikkatle yaşıyorduk. Evrenin dikkatini çekmek istemiyorduk. Evrenin korkunç bir hata yaptığını fark edip bunu acımasız ve acele bir darbeyle düzeltmeye çalışmasından korkuyorduk.

"Bu nasıl olabilir?" diye fısıldadım (evren dinliyor olabilirdi) ateşi yanı başında. Mağarayı geçici olarak mesken tutmuştuk. Mağara bizimdi. Dünya bizimdi. O sessiz sahiplenişin büyülü evresindeydik. Hep şeylerin anlamını merak

ederdim. İşte anlam buydu.

"Nasıl olduğu umurumda değil," diye geri fısıldadı, bana yanaşarak. "Sadece olması önemli."

"Seni seviyorum."

"Biliyorum."

Biliyordu. Aşka susamışlığı onu hem keyiflendiriyor hem de sarsıyordu. Bana âşık olmasa, benim aşkım onu acımasızlığa sürükleyecekti. Bana âşık olmasa, benim aşkım onu bir tiran yapacaktı. Neyse ki bana âşıktı.

"Tam öyle, işte orası. Ah Tanrım. Harika. Harikanın tanımı bu işte."

Onun içine girmeden huzur, zevk ve derin gereklilik ne demek bilmiyormuşum meğer. Üstüme çıkmayı severdi (zamane pornosunun nadir kadın-dostu laflarından biri olan "kovboy kız") o pozisyonda tam doğru yerlere dokunduğumu söylerdi. (G-noktasınm icadına daha binlerce yıl vardı. Ama insanların Aristo'dan önce mantığı bilip kullanması gibi...) Ellerim kalçasında üstüme çıkardı, arada eğilip beni öperek ikimizi de uzaya fırlatırdı. Karanlığa bu dalışlar bizi bütünleştirirdi. Ama asıl tatlılık –*insani* tatlılık diyeceksiniz– bu aşkınlığın diğer yanında birbirimize doyma çabamızdı. Keyifli bir şüpheyle sanki hak etmediğimiz bir lütuftan faydalanıyormuş gibiydik. Ah nasıl da hayvanlaşıyorduk! Boşaldıktan sonra ne pozisyondaysak öylece uyuyakalıyorduk. Ve şefkatin çekimi yine bizi yarı uyur halde birbirimizin kollarına getiriyordu. Bazen de uyandığımızın ve düşündüğümüzün farkına varıyorduk.

"Düşünme," derdi o zamanlarda.

"Sen de düşünüyorsun," diye cevaplardım.

"Duracağım. Sen de dur."

"Tamam."

Bir kere, sadece bir kere, "Benim ömrüm seninkinin ya-

nında göz açıp kapayana dek son erecek," dedi.

Neredeyse, "Sensiz yaşayamam," diyecektim ama demedim. Çünkü buna inansam da bunun onu sinir edeceğini biliyordum. Hem zaten ne düşündüğümü biliyordu. Mağarada ayı derisi altında çıplak yatıyorduk. Ateş sönmek üzereydi ama sevişmenin sıcaklığı üzerimizdeydi. Bir ayağı büküktü, yana doğru uzanmıştı. Kafam onun baldırında, cinsel organının kokusunu içime çekiyordum. Bu koku benim için aşkın kokusu olmuştu (ya da öyle olduğunu yeniden hatırlamıştım). Onu kaybetme korkusu içimi delice bir enerjiyle doldurdu. Bu enerjiyle ne yapacağımı bilmiyordum ama yapmam gereken bir şey varmış gibi hissediyordum.

"Bana söz ver," dedi.

"Söz mü?"

"Yaşayabildiğin kadar uzun yaşayacağına söz ver."

Cevap vermedim. Ne desem yanlış olacaktı. Bunun da farkındaydı.

"Sadece söz ver."

Onu bir süre kokladım ve bu koku olmaksızın yaşamanın nasıl olacağını hayal ettim. Sonra, "Tamam. Yaşayabildiğim kadar yaşayacağıma söz veriyorum," dedim.

Verilmesi bu kadar zor bir söz olmamalıydı.

Amlek'e ondan bahsettim. Diğerlerine anlatmadım.

"Yani onunla... Nasıl yani...?"

Doğal olarak büyük olay buydu. Doğal olarak bunu anlayamıyordu.

"Evet," dedim. "Aynen. İnsan halimizdeki gibi." Veda gecesi gün batımından hemen sonraydı. Vali beş kilometre ötede beni mağarada bekliyordu. Amlek'le nehrin tepesindeki bir ağaçta oturmuştuk. Nehir, huzurla akan bir bilinç gibiydi. Amlek, Vali'yle gideceğimi biliyordu. Ona söylememe gerek kalmamıştı.

"Ne kadar yaşayacak?"

Ağzından çıktığı an pişman oldu.

"Sonsuza dek değil," dedim.

"Üzgünüm."

"Bir süre."

"Cidden, üzgünüm."

"Ama şu an hayatta işte."

"Tabii ya."

Birkaç dakika sessizce oturduk. Sessizce vedalaştık. Önünde bensiz uzanan zaman ve mekânı düşündüğünü hissettim. Üzüntü, evet, ama kendini kıyaslayacak bir şeyden kurtulmanın verdiği rahatlık da vardı. Sadece kendi sorularını cevaplayacaktı.

Bir şey ayarlamadık. Zaman, yer. Kanımız ortaktı. Yine görüşecektik.

Karanlıkta yoluma koyulmuşken, "Rem?" diye seslendi arkamdan.

"Ne?"

Sırıttığını hissedebiliyordum. "Kız kardeşi var mı?"

***

Mağaraya vardığımda Vali yoktu. Mağaranın kokusu da değişmişti. Kendi kokusu duruyordu ama öfke ya da korkuyla salınmış ağır bir insan kokusu da vardı. İki kokuyu da nehir boyunca takip ederken titriyordum. İşte acımasız şaka: Size mutluluğu sunduk, şimdi geri aldık. Başından beri bundan korkmuştum.

Ama onu bir kilometre uzakta canlı ve sapasağlam buldum. Çimen ve soluk renk taşlarla bezeli sığ bir vadi, kenarlarında dikenli ağaçlar olan dar bir dereye kavuşuyordu. Bir adamın bedeni üzerinde eğilmiş, sağ elinde bir taş tutuyordu. Adam yüz üstü duruyordu. Kafası kan içindeydi. Yarın ak-

şama kadar beslenmeme gerek olmamasına rağmen, kanın kokusu beni annesinin elinden zorla çeken bir çocuk gibi çekiştiriyordu.

"Ölmedi," dedi Vali.

Bunu kanından anlamıştım. Ölüden içemeyiz. "Kim bu?" diye sordum. Çok güzel gözüküyordu. Biraz evvel başına gelenlerin harareti hâlâ üzerindeydi.

"Adı Mabon. Benim kabilemden. Beni buraya kadar takip ettiğine inanamıyorum."

Anladım. Onu istemişti.

"Buraya kadar geldiyse," dedim, "şimdi durmaz. Biliyor mu?"

Ne olduğunu.

"Evet."

Zavallı Mabon'a hem azcık saygı duydum hem de kafasını koparmak istedim.

"Onu öldüremem," dedi. "Öldürmeyeceğim."

Şu anlama geliyordu: Senin de onu öldürmeni istemiyorum.

"Yarın dolunay," dedi. "Senin kadar hızlı seyahat edebileceğim. Yakında buradan çok uzaklarda olacağız. Bizi takip edemeyeceği kadar uzakta. Kötü biri değil."

"Kötü olmaması tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyor."

"Umurumda değil. Onu öldürmeyeceğiz."

"Tamam. Patron sensin."

Duraksama.

"Öyle mi?"

Beni harekete geçirecek işveyle söylemişti.

"Kötü olan *sensin*," dedim ona doğru yaklaşırken. Öpüştük. Orada yere yığılmış Mabon'ın yanında hatta üstünde sevişme seçeneği aklımdan geçti, neden olmasın? Ama bunu istemedi. Gereksiz bir oyun. Küçük insanların hoşuna gide-

cek türden sembolik bir hareket. Ona göre değil. Küçük acımasızlıklar, büyük acımasızlığa alışması gerektiği anlamına gelecekti ama o çoktan alışmıştı. Her halükârda, Mabon'ın bilinci yerine gelmek üzereydi. O yüzden uzaklaştık. Nehrin doğusuna doğru, dağların kenarından seyahat etmeyi planlıyordum. Su insan demekti, dağlar ise kolay gizlenme sağlayacaktı. İçimizden yarın beraber avlanmak üzere anlaşmıştık.

36

Bunun hakkında konuşmamıştık. Konuşmamayı akıl etmiştik. Kararsız olduğumuz tek nokta buydu. Benim onun neye dönüştüğünü unutmuş olabileceğimden korkuyordu. Unutmamıştım ama bilmiyordum: Mağaradaki o ilk gece eğer insan haline geri dönmese onunla yatar mıydım?

"Kamp yeri ne kadar uzakta?" diye sordu. Neredeyse ay doğacaktı. Dün içinden dağ aslanını kovaladığım bir mağaradaydık. Bir süre benimle mücadele etmişti ama ben çok hızlıydım. Vazgeç, demiştim ona. Çok kan kaybettin. Daha da kötüleşecek. O da oh çekip kafasını eğmiş ve sıkılmış gibi gerinip uzaklaşmıştı.

"Bir kilometreden az," dedim. "Hep bu kadar kötü mü oluyor?"

Gülümsedi. Salakça bir soru. Beti benzi atmış, titriyor ve soğuk terler döküyordu. Ona dokunamıyordum. İlk başladığında elimi omuzlarının arasına yavaşça değdirdiğimde, "Seni seviyorum ama bir daha dokunursan ya da derime başka bir şey yaparsan seni öldürebilirim," demişti.

"Su ister misin?" diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı. Yutkunurken boğazı kabardı, sonra normale döndü.

"Keşke elimden bir şey gelse."

"Şişşşt. Bu... Siktir, geliyor. Uzaklaş."

Yine izledim. Aynı sürecin tersi. Bu sefer daha korkutucu:

Canavarın bir güzele dönüşmesi iç rahatlatır. Güzelin canavara dönüşmesi ise sinir bozar. Kafatası titredi. Çenesi sırılsıklam öne fırladı. Bacakları, kolları ve gövdesinden önce uzadı. Bu yüzden kafatası bir an sırık üzerinde bir akrobatınkine benzedi. Kara gözleri koyulaştı. Saçları sanki yanıyormuşçasına hışırdayarak uzadı. Dört ayak üstüne düştü, yan yattı, karnını tuttu, kasıldı. Kokusu yüzüme ve uzuvlarıma yayıldı. Kokunun yumuşak kaynağı bacaklarının arasındaydı. Bunu ilk kez onu insan halinde oradan öperken keşfetmiştim. Şimdi koku burnuma değdiği an erekte oldum. Bir yandan da Amlek'in, "Bir köpek Rem. Arka ayakları üzerinde yürüyebilen bir köpek," dediğini hayal ediyordum. Tabii ki romantik çare, içindekinin sevgilim olduğuna inanmaktı ama bu doğru değildi. Canavarın içindeki kadını istemiyordum. Ya da kadının etrafındaki hayvanı istemiyordum. Vali'yi, her ne ise, doğasının tümünü istiyordum. Bu oydu ve gülmeye, öpmeye, içini görmeye, seni sikmeye hazır kara gözlü kadın da oydu. Ayrılamaz bir bütündüler. Arzum da ayrılamazdı. Bunu anladığım an bedenimi bir ılıklık sardı. Yüzümdeki mutluluğu hissedebiliyordum. *Sana ait olup da istemediğim hiçbir şey yok.*

Bir uyumsuzluk... Pratik olarak... Uyumsuzluk belli pratik zorluklar... Sessizce güldüm ve gözlerinden bunu sezdiğini anladım. *Ben dört ayak üstünde olacağım tabii ki,* diyordu içinden. İkimizi o pozisyonda görüyordu; ağzı da kurbanının kaburgalarını kemiriyor olacaktı.

Bu düşünce açlığını son kez kamçıladı ve kalan son insan bedeni kırıntıları da yok oldu.

Benim susuzluğumun itkiye ihtiyacı yoktu. Üç gün olmuştu. Bir gün daha beklesem acı çekecektim. Yutkunup duruyordum. Azı dişlerim canlanmış, içimdeki sayısız ölü kanımda yüksek sesle fısıldamaya başlamıştı. Bir süre sonra

susacak sanırsınız. Ama susmaz. Her kurban eşsizdir, kendince tatmin eder ve sizin varlığınıza kendisininkini katar.

Gözcü koymuşlardı. Kamptan bir çığlık mesafesinde iki kişi.

Her birimiz birini aldı.

Çığlık atamadılar.

Nasıl olacağını önceden tahmin edememiştim. Sadece başka hiçbir şeye benzemeyeceğini biliyordum.

Benzemiyordu.

Önce kendi başıma kana kana içtim. Kısmen, açlığım üç günlük olduğundan kanın ilk fışkırışı ve kokusu (benim payıma düşen gözcü genç, atletik, güçlü, içinde boşaltamadığı ve artık asla boşaltamayacağı bir aşk potansiyeli bekleyen bir erkekti) aklımı başından aldığı için. Kısmen de (aşk, sanat ya da hayallerle dünyayı yaratan o kontrol edilemeyen lojistik) onun kurbanından içmeyi göze alamadım: Eğer ben kanını emerken ölecek olsa ben de ölürdüm, ve onun hayatı tamamen Vali'nin ellerindeydi. Ama kısmen de –tam anlamıyla dürüst olayım–bıçak kemiğe dayandığında onun ne isteyeceğini tam olarak bilemiyordum. Dediğim gibi, bunun hakkında konuşmamıştık. Kaçınılmaz bir çekimle bu yolda ilerliyorduk sadece.

Kalktım, doymuş ve genç gözcümün kanı içimde dalgalanıyordu: Denizi ilk gördüğünde başının dönmesi, çocuk aklıyla denizin dünyanın kıyısından aşağı koyu yeşil bir şelale gibi aktığını hayal etmesi, ama su nereye gidiyordu? Neredeyse kıyıdan aşağı çekiliyordu, çekime karşı mücadele ediyordu, dönüp annesinin bacaklarına sarılmış, yüzünü baldırlarına bastırmıştı, denizin tuzlu havası da sakinleştiriciydi, o da annesinin sevgisi gibi bir sevgi sunuyordu ama çok büyük–

Vali dört ayağı üzerinde arkasını dönmüş bana bakıyordu. Bacaklarını açmıştı, kıçı yukarıdaydı. Yelesinden kan ve et damlıyordu. Kan kokulu nefesi ritmik biçimde inip çıkıyordu, dizginlerini fırlatıp atmış gibiydi. Dehşet biçimde, insan şeklindeyken bana baktığı zamanları hatırlatıyordu. Aynı şımarık, ısrarcı müsaitlik. Kara bir anlaşma bakışı. Seni tanıyorum. Sen beni tanıyorsun. Bu. Bu. *Bu.*

Yarağım kanla şişmiş ve sızlar vaziyette ona girdiğimde, bedeninin canlılığı dayanılmaz derecede tatlı bir saldırı gibiydi. Sinsi bir güçle doluydu. İçinde boğulunabilirdi. Kurbanının hayatı içinde sönüyordu. Açlığı, bacaklarının arasındaki titreşimdeydi. Benim titreşimim de onunkine katılmaya can atıyordu. Daha önce hiç hissetmediğim bir eşzamanlılıkla sallanıyorduk. Sanki kalbiyle eşzamanlı... Neyin kalbiyle? Evrenin. Hayatın. Her şeyin. Yozlaşmanın parlayan hazinesi ya da inatçı titremesi de hayatiydi. Zevkinin, kurbanının acısıyla artıyor olması –şimdiye kadar arzusuz olan ben için– ölümlü hayatımda, dumanlar içinde gördüğüm bir hayalet gibi uzaktı bana. Ama şimdi burada yanımızdaydı (şeyler arasındaki ayrımlar dağıldığında, dolunay önümüzdeki nehre vurduğunda ve dağ yıldızlara bir merdiven gibi dayandığında), acımasızlığın yüce ruhu, hırsızlıkla büyümek, sevsek de sevmesek de bu bizim temel parçamızdı. Bunu kabullenmek için içinde yer açması gerekmişti. Canavar, her şeyden öte dürüst bir ültimatom vermişti: Bunu kabullen ya da öl. O da kabullenmişti. Bunu yapabilmek için olgunlaşmıştı; her ay, ayın suçluluk ve hüznünü ufaltmasına izin vermişti, ta ki bu iki duygu dev bir şatoda iki unutulmuş odaya dönüşünceye kadar. Giderek daha az uğrayacağı iki oda, giderek daha da az özlemle ziyaret edeceği iki oda. Şimdi anlıyordum ki bu yüzden bu konuda konuşmamıştık. Benim için de böyle olup olmayacağını bilmiyordu (sadece tahminleri vardı), benim bunu kabulleneceğimden emin değildi.

Ama onunla, (onun sayesinde) erkekliğim tamir edilmişken başka bir seçeneğim yoktu. Hazza kendini kaptırmamış bir tarafım, bunun ardından beni kötü yola düşürmediğine dair onu ikna etmek için biraz çaba harcayacağımı biliyordu. O korkudan, o suçluluktan kurtulması tüm kurnaz cesaretini kullanmasını gerektirecekti. Ve bunu yapacağını biliyordum. Aramızdaki mahremiyetin son ayrılığına da köprü kurmuştuk. Beni, sonradan zoruma gidecek bir şeye dönüşme pahasına seviyor ve istiyordu. Ben de onu bu yüzden seviyordum.

37

Üç yıl sonra geri döndük.

Üç yıl. Aşağı yukarı. Binlerce yılın içinde nedir ki?

Hiçbir şey eskimemişti. *Hiçbir* şey eskimemişti. Dünya bizimdi. Dev gökyüzü, muhteşem yıldızlar. Kıyıda deniz sesi. Yağmayan ama sizi hafifçe çevreleyen o sis yağmuru. Avlarımız bizi bağlıyordu. Her ay yenilenen günahkâr evlilik ayini, canavar ortaklığımızı perçinliyordu. Bir tek türlerimize has zorunluluklar düzeni bozuyordu. En belirgin olarak ben gecelerin esiriydim. Tabii o da uyku düzenini ayarladı ve çoğunlukla gece yaşamaya başladı ama kolay olmadı. Bir kere dolunaydan önceki ve sonraki haftalar uyku düzeni bozuluyordu. Ama en önemlisi ışığı özlüyordu. Tabii ya. Ben bile özlüyordum ki alışmak için yüzyıllarım olmuştu. Haftalarca ayrı olduğumuz oluyordu. Tam güneş battıktan sonra kısa bir süremiz oluyordu. Geceleri uyusa bile birkaç saate sahiptik ve bu kısıt onları daha da değerli kılıyordu.

"Bugün ışık nasıldı?"

"Büyük. Sıcak. Geniş. Sarı-beyaz. Göğün mavisi davul sesi gibiydi. Kara ağaçların gölgelerinin dönüşünü izledim. Güneş sanki biri onu yavaşça aşağı çekiyormuş gibi battı. Kenarları yumuşak ve turuncuydu. Toprak mora çaldı, sonra koyu maviye, griye ve sonra siyaha. Sonra da sen gözlerini açtın."

Bazen onu öperken, saçı ve derisinde güneşi ve havayı koklardım. Beni delice tahrik ederdi.

Diğer bir uyuşmazlığımız da her dört ya da beş günde bir beslenmek zorunda olmamdı. Onunla avlandıktan sonra *onsuz* avlanmak beni öfkelendiren bir angaryaya dönüşmüştü. Arayı hep açıyordum. Altı gün, yedi, sekiz. Bana sadece bunun için kızıyordu. Ama zamanı iyi ayarladığımda –yani açlığım dolunayda doruğa çıktığında– mükâfat bir günah gibi tatlıydı. O hallerdeki birleşmemiz gibisi yoktu. Kanla kutsanıyor, sadece kendi hukukumuza tabi oluyorduk.

"Gece gidelim," dedim. "Seninle geliyorum."

"Benimle gelmeni istemiyorum."

Geri dönmüştük çünkü rüyasında annesinin öldüğünü görmüştü. İnsan annesi. Kabilesi onu kovduğundan beri görmediği annesi. Annesi kalması için mücadele etmişti. Ta ki babası onu öldüresiye döverek susturana kadar. Şimdi sevgilim rüyası yüzünden yaşlı kadını son bir kez görmek istiyordu.

Bir kez ona, "Vali, bu sadece bir rüya," demiştim.

Bir kez, çünkü cevap verdiğinde, "Bunu yapmam gerek," demiş ve bana öyle bir bakmıştı ki tartışmanın yersiz olduğunu anlamıştım. Rüyalara inanıyordu. Tamamen değil tabii. Onu tanıdığımdan beri beş-altı kez göz ardı edemeyeceği rüyalar görmüştü.

Yarın güneye gitmeliyiz.

Neden?

Rüyamda gördüm. Bu yönde bizi kötü bir şey bekliyor

Rüyanda mı?

Evet.

Tartışmıyordum. Başka hiçbir batıl inancı olmadığı için bu istisnaların değeri artıyordu. Hem ben kimdim ki rüyalarla tartışayım? Rüya görmüyordum. Dönüştüğümden beri hiç görmemiştim. Uyku kesintisiz bir karanlıktı. Bazen sanki bir şeyler kaçırdığım hissiyle –sanki ölülerim tüm gün gürültü

patırtı yapmış gibi– uyanıyordum ama hiçbir şey hatırlamıyordum. Uyanmak, çocuklarının parti yaptığını bildiğin eve geri dönüp onu tamamen tertipli bulmak gibiydi.

"Seninle köyün ucuna kadar geleceğim," dedim. "İçeri girmem. Kimse orada olduğumu bilmeyecek."

Kabilesine hâlâ bir günlük yolumuz vardı, tabii eğer hatırladığı yıllık göç yolları değişmediyse. *Tehlikeli bir varsayım,* diye düşündüm. Belki de gittiğinde kimseyi bulamayacaktı. Ya da bambaşka bir kabile olacaktı. Düşman bir kabile. *Daha* düşman bir kabile.

"Vali?"

"Yarın konuşalım. Hadi, geç oluyor."

Erken oluyor demek istemişti. Dev, yosunlu ağaçlarla, cançiçekleriyle kaplı ve ortasından yeşil-siyah bir dere akan ormandaydık. Mağara yoktu. Çürüyen bir meşe ağacının dibinde çukur kazmıştım. Köklerin yarısı topraktan yaşlı eller gibi çıkıyordu. (O zamanlar gün ışığından korunmak bir dertti. Taşlar, çalı çırpı, toprakta açılan kahrolası çukurlar.) Üç gün önce isteksizce beslenmiştim, gelecek açlığın –Vali sekiz gün sonra beslenecekti ve ben de onu beklemek istemiştim– beklentisi içindeydim ve susuzluğum göğsümle bacaklarımda sessiz bir isyana başlamıştı.

"Çok uzaklaşma," dedim.

"Meraklanma," dedi. "Bu orman gün ışığında çok güzel olacak. Hem yorgunum. Öp beni."

O öpücüğü hatırlıyorum. Yumuşak, uzun ve şefkatli. Ellerini saçımda gezdirip sıkıca tutmuştu. Derisinin kokusu, gözlerindeki koyu parıltı.

O gün uyurken rüya gördüm.

Güneş battıktan hemen sonra bir ovadaydım. Papatyalar ve düğün çiçekleri, alacakaranlığın utangaç küçük ruhları

gibiydi. Solumda bir dizi koyu ağaç, sağımda tepeler. Nerede olduğumu bilmiyordum. Vali'yi arıyordum. Çimendeki çizgiler kısa bir süre önce buradan geçtiğine işaret ediyordu; toprağa kokusu sinmişti. Ama bir şey beni engelliyordu. Bacaklarım zorlanıyor, her adımda daha da güçsüzleşiyordu. Hava önce nemliydi, sonra yapış yapış oldu. Sonunda yere uzandım. Tamamen bitkin düşmüştüm. Orada uzun süre yıldızları izledim, gece bitip güneş doğunca ne olacağını düşündüm. Ya da ne olacağını biliyordum da nasıl hissedeceğimi merak ediyordum. Vali'yi ölmeden önceden tekrar göremeyecek olmanın hüznü içimi kaplıyordu. Hislerimin sonuna ulaşıyordu ama o sonu aşıp daha da büyüyordu.

Sonra onu yanımda hissettim. Gelişini duymamış (ya da koklamamış) olmam imkânsız gibiydi ama döndüğümde yanı başımda yatıyordu. Çıplaktı ama derisi ılıktı.

"Senin için geri geleceğim," dedi. "Sen de bana geleceksin. Bekle beni."

Uyandığımda kabilesine bensiz gittiğini biliyordum.

38

Yirmi saatlik yolu altı saatte aldım.

Yerleşime vardığımda gün doğmasına iki saat kalmıştı. Deriden çadırlar, yemek sopaları, uyanık birkaç kadın ateş yakıyordu. Uykulu bir gözcü mızrağına dayanmış, sol ayağını sağın üzerine atmış duruyordu.

Geldiğimi görmedi. Duymadı. Koku almadı. Kendini boğazından kaldırılmış, ağaçlara doğru gizemli bir şekilde fırlatılırken buldu. Mızrağını düşürmüştü (boğazını sıkan elimi savuşturmak için iki elini boş yere kullanmıştı) ama kalçasında işe yarar sivri bir çakmaktaşı duruyordu. Onu yere yapıştırdım ve çakmaktaşını boğazına dayadım. Durumu hemen anladı.

"Bağırırsan ölürsün," *dedim kendi dilinde*, Vali'nin dilinde. "Anladın mı?"

Başını salladı, gözleri pörtlemişti. Uzun gövdeli, siyah kürk gibi saçlı bir adamdı. Parmağımı dudaklarına koydum –sessizce nefes al– sonra boğazını bıraktım. Neredeyse boğulacaktı, kendine gelirken ses çıkarmaması oldukça zor oldu. Çakmaktaşı boynunu azıcık kesmişti. Yutkundu ve iç çekti, iç çekti ve yutkundu. Ona zaman tanıdım. Nehir suyu, füme deri ve saçına sürdüğü hayvan yağından kokuyordu.

"Buraya gelen kadın," dedim çakmaktaşını bastırarak. "Nerede o?"

"O... Burada."

"Nerede?"

"Büyük çadırda. Fa'nın çadırı. Fa ve Mabon'ın."

Mabon. Onu takip eden kalbi kırık âşık. Kafasını taşla yardığı adam. Kanım kaynadı, izdiham yaratmaya hazırlanan bir sürü gibiydim.

Gözcüyü bayılttım ve sessizce köye girdim. (Aslında boğazını kesmem gerekirdi ama Vali'nin akrabası olabileceği düşüncesi beni durdurdu.) Otuz kadar çadır, en büyüğü belliydi. İki mızraklı gözcü çadırın başındaydı ve ateş yanıyordu. Ne yapacağımı planladığımı düşünürsünüz. Ama benim gücüme sahip olunca buna gerek kalmıyordu. İnsanların bana karşı koyması, samanın aleve karşı koyması gibi bir şeydi.

Ateşin önünde belirdiğimde gözcüler epey şaşırdı.

"Merhabalar," dedim avcumu açıp. "Dostum ben. Şefinizle konuşmaya geldim."

Verdikleri tepkiden sanki Çığlık çığlığa ölün *pezevenkler, hepinizi yok etmeye geldim*! dedim sanırsınız. İkisi de savaş pozisyonu aldı, mızrakları çekti ve tiz sesle *mooloooomoolo-omooloo* gibi bir şey çığırmaya başladı. Yorgun argın bunun bir tür alarm olduğunu anladım. Kadınlar çığlığı bastı ve ateş yakmayı bıraktı. Çadırlar hareketlendi. Ayaklar tepinmeye başladı. Birkaç dakika içinde yarı giyinik ve yarı uyanık bir insan grubu etrafımı sarmıştı. Yaşlılar, kadınlar, çocuklar. Yirmi beş yaşın altında biz düzine mızraklı, çakmaktaşlı, oklu ve aralarında yetenekli olanlarının elli adım öteden ceylanlara isabet ettirebileceği türden taşlı erkek. (Esas adamlar belli ki avlanmaya çıkmıştı.) Hararetlenen insan kanının kokusu benim kanımı kaynatıyor, açlığımı tetikliyordu. Ama buraya bunun için gelmemiştim.

Ana çadırın perdesi aralandı ve koyu, işveli bir güzelliğe sahip genç bir kadın belirdi. Boncuklar ve dişlerle süslenmişti. Dik küçük göğüsler ve sıkı bir karın. Siyah saçları kalın

dalgalar halinde ince beline uzanıyordu. Kabilenin ruhu fısıldadı; benden çok ondan korkuyorlardı. Mabon ile Fa. Demek bu Fa'ydı. Şef'in karısı. Mabon çareyi başkasının kollarında bulmuştu. Yine de mutluluğu bulduğundan şüpheliydim.

"Merhabalar," diye tekrarladım. "Vali adlı kadın için geldim. Onunla konuşmama izin verin de buradan gidelim."

İşveli hanım beni süzdü. Ateşli ve sürekli hesap yapan bir beyni vardı. *Ona uygun adam az bulunur,* diye düşündüm.

"Tutun onu, aptallar!" diye bağırdı.

Kaslı kollar beni yakaladı; bileklerimi, üst kollarımı ve boynumu kaçamayacağımı düşündükleri bir güçle kavradılar. İstesem bir an içinde kaçabilirdim.

"Onunla ne yapacaksın?"

"Onu alıp sessizce gideceğim."

"Senin kadının mı?"

"Yoldaşım."

"Ha!"

Bembeyaz dişleri, kalın dudakları ama küçük bir ağzı vardı. Yüzü kolayca heyecanlanıyor ve canlanıyordu. İktidar peşindeydi. İktidara bağımlıydı.

"Senin kadının değil," dedi sırıtarak. "Kadın değil o. O bir hain, katil ve kokuşmuş bir *malek-hin*!"

"Lütfen, onunla konuşmak istiyorum," dedim. "Belki Mabon'la konuşabilirim."

Kalabalık fısıldaştı. Fa'da minik bir kararsızlık belirdi.

"Mabon burada değil," dedi. "Onun yerine ben varım. Yine de 'yoldaşını' vereceğiz ki 'sessizce gidin.' Getirin onu!"

Biliyordum tabii.

Tüm bu büyük olaylarda, her zaman bir saniye önce hissedersiniz.

Senin için geri geleceğim. Sen de bana geleceksin. Bekle beni.

Gözcüler çadırın arkasına geçti. Bana gösterecekleri şeyi

alıp geldiler. Biri Vali'nin çıplak, kafasız bedenini taşıyordu. Diğerinin elinde de sivri tarafına Vali'nin kafası saplanmış tahta kazık vardı.

***

Kaçını öldürdüm bilmiyorum. Hepsini değil, çünkü bir kısmı neyle karşı karşıya olduğunu anlayınca kaçtı. Çocuk öldürdüğümü sanmıyorum (gerçi emin değilim) ama birkaç kadın öldürdüğümden eminim. Karnını tek bir darbeyle deştiğim Fa'yla başladım. Hatta onun aşağı bakıp yarılmış karnından taşan organları ve yarı sindirilmiş yemekleri gördüğü sahne net olarak hatırladığım son görüntüydü. Ondan sonra kırmızı bir dalga. Öfke (hazzın karanlık ikizi) her şeyi aşar; sadece kendinize geldiğinizde öfke dalgasına kapıldığınızı anlarsınız. Bomboş Başka Bir Yer'dir ve ancak Şimdi ve Burada'ya döndüğünüzde anlarsınız. Şimdi ve Burada ise tüm fiziksel kısıtlarıyla, parmak uçlarınızı, kaşlarınızı, yüzünüzü, ellerinizi, bacaklarınızı ele geçirir, yetersizliğinizi hatırlatır. Bu insanı delirtir çünkü her hücre gerçeği anlatır, yeni gerçeği – yani kaybımı. Sonsuza dek kaybettiğimi.

Tiksinti dayanılmazdı. Ona yaptıklarından tiksiniyordum, evet, bedeninin fizik kanunlarına uymuş olmasından tiksiniyordum. Ama aynı zamanda dünyaya göre onun başına gelenleri hak etmiş olduğu düşüncesi de beni tiksindiriyordu. Adalet diye bir şey varsa bu da onun içine giriyor olmalıydı. Ve kim –Sokrat'ın intihar sorusundan binlerce yıl önce– adaleti içinde hissetmezdi ki? Temel canavarlık buradaydı: Canavarsanız insan dünyasının sizden tek istediği cinayete kurban gitmenizdi. Son kertede, sizin avınız olduklarına göre haksız olmaları mümkün müydü? Onlara karşı sunulacak bir sav yoktu. Sadece canavarca düşmanlığınızı

sunabilirdiniz. Gelecekte boşanma avukatlarının söyleyeceği gibi, şiddetli geçimsizlik.

Onu bir buçuk kilometre ötede ormana gömdüm. Her iki halinde de ormanlar onun favorisi olmuştu. *Onu bir buçuk kilometre ötede gömdüm.* Acımasız, masum pratik zorlukları da saklamayayım. Kesik kafasını karnının üzerine koyup kucağımda taşıdım. Yapamayacağınızı düşündüğünüz şeyler vardır ve yapılmaları gerekir. Ancak yapmaya başladığınızda düşünürsünüz. Hatta belki o zaman bile düşünmezsiniz. Kendimden kaçınan bir trans halinde, tam algılayamadan, kabullenemeden hareket ediyordum. Hatta o sırada tüm bu dehşeti ve absürtlüğü sonradan ona anlatacağımı düşünüyordum.

Yaşayabildiğin kadar uzun yaşayacağına söz ver.

Tam orada o anda, kazılmış mezarı başında sözümü tutamayacak gibi oldum. Onsuz dünya önümde bir okyanus gibi uzanıyordu. Kendi işine bakan anlamsız bir okyanus. Güneşi bekleme arzusu beni baştan çıkarıyor, ılıkça sarıp sarmalıyordu. Çok kolay olurdu. Sadece dur. Sadece. Dur.

Ama onun yüzünü hayal ettim; beni affederek bakıyor ve korkaklık yapmaya davet ediyordu. Onun sakin gücünü hissettim. Yapamazsın. Yaşaman gerek. Söz verdin. Senin için geri geleceğim. Sen de bana geleceksin. Bekle beni.

Yaşamaya karar vermedim.

Sadece kendimi öldürmeyi erteledim.

Yağmur başladı. Eğildim, mezarının soğuk toprağını öptüm (hâlâ aptal yanım, aşkın aptal inadıyla, uyandığımda onu göreceğime inanıyordu) sonra kalktım ve ormanın içine doğru ilerledim.

39
Justine

Siktiğimin geri zekâlısı.

Yıllarca bana anlattığı her şeyden sonra hâlâ gidip en aptalca şeyi yapıyorum. Bir daha bu kadar aptal olamam. Bana, İyi düşün Justine, demişti kim bilir kaç kere. İyi düşünmezsen ölürsün. Bu kadar basit.

Belki de ölürüm. Belki ikimizin de içine ettim.

Sevgili Pofuduk,

Beni merak etme. Bunu yapmam lazım. Ve seninle gelemem. Sen de benim arkamdan gelme.

Git ve onu bul. Söylediklerim için üzgünüm. Her şey için üzgünüm.

Sevgiler,
J

Notu, mahzene inen merdivenin tepesinde bıraktım. Yukarıda, odamda giyindim. Bir çantaya birkaç kıyafet, ehliyet, pasaport, nakit, kart attım ve garaja indim. Sahte plakaların olduğu kutuyu açıp bir Teksas plakası buldum. Cipin plakasını çıkarıp bunu taktım, iki plakayı da (Wyoming ve New Jersey) yedek lastiğin altına koydum. Bunu yapmayı akıl ettiğim için kendimi tebrik ederken bir anda, yola çıkalı bir

saat olmuştu, aslında ciple yola çıkmanın aptallık olduğunu hatırladım: Arabanın hangi eyalete kayıtlı olduğu önemli değildi, olay yeri inceleme ekibi kolaylıkla geçen gece bagaja koyduğumuz cesedin izlerini bulabilirdi.

Kenara çektim. Ellerim titriyordu. Dizlerimin bağı çözüldü.

Ve açlık bir anda sanki eşek arısı yuvasına çomak sokmuşum gibi üzerime üşüştü.

Kafamı arabanın kenarına koydum. Nefes alıp veriyor, *otoyoldasın*, diye düşünüyordum. Duramazsın. Kameralar. Polisler. Bir yerde gördüğüm bir grafitide şöyle yazılıydı: CCTV'NİN ALTINDA TEK BİR ULUS.[1]

Tekrar arabaya bindim. Polislerin beni durdurması için bir sebep olmadığını söyledim kendime. Hem cesetleri sarmış ve sonra bagajı çamaşır suyuyla temizlemiştik. Aptallığı kes. Panik yapma ve iyi düşün. İyi düşünmezsen ölürsün. Bu kadar basit.

Derin nefes. Arabayı çalıştırdım. Sinyal verdim. Gaza bastım. Yavaşça. Kenara çektiğimi görmüşlerse kendimi iyi hissetmediğimi söyleyecektim. Zaten görünen de oydu. Zaten gerçekten de kendimi iyi hissetmemiştim.

Vegas'a dört yüz kilometre. Gün doğumuna sekiz saat. Epey vaktim vardı. Normal sürecektim. Hız limitini aşmayacaktım. Her şey yolunda olacaktı.

Ama ellerim boş hissediyordu ve kalbimde vızıldayan sinekler susmuyordu.

Solda, bir McDonald's'ın M'si gözüktü. Subway. KFC. Sanki eski hayatımdan bayraklar. O kitabın adı. *Eve Dönüş Yok*.

---

1 (Orj.) *One Nation Under CCTV.* On yıldır başta İngiltere olmak üzere çeşitli ülkelerde yaptığı çarpıcı duvar resimleriyle tanınan Banksy'nin, insanların gündelik hayatlarında sürekli çeşitli güvenlik kameraları tarafından izlenmelerine atıfta bulunan meşhur grafitisi. *–yhn*

40

Sabah 3'ü azıcık geçiyordu ki Kuzey Vegas'a ulaştım. Hava sıcak ve nemliydi, alçak bulutlar vardı. Yumuşak gri boşluk. Orada, ellerim direksiyonda, motoru kapamış vaziyette oturdum. İçimdeki heyecan midemi bulandırıyordu.

Balzar Bulvarı, no. 1388. Tek katlı batakhane. Kirli ön bahçe, kırılmış çamaşır makinesi ve çöp kutusu. Boş bira kutuları ve kırılmış tahta bir kutu. Sinekliğinin yarısı kopmuş bir ön kapı. Işıklar kapalı. Eve bakarken Pofuduk'un laflarından biri aklıma geldi: *Nesnel bağıntı*. Ne? diye sormuştum. Fiziksel dünyada, fiziksel olmayan veya manevi bir şeye sembolik olarak karşılık gelen bir nesne, demişti. (Şöyle demişti: Kırbaç'ın etkisi altındayken her yerde karşına çıkar. Kırbaç her şeyi – Sonra karşısında benim olduğumu ve benim bu konudaki düşüncelerimi hatırlamıştı.) Şimdi şu yıkık pis eve bakıp düşünüyordum: Bu o. Bu ev Karl Leath'in nesnel bağıntısı.

Sonra da: Hayır, değil.

Benim.

İçeride olduğunu biliyordum. Yeni halimde olmasam da bilirdim. Buraya ilk gelişim değildi. Altmış kilometre ötede, Boulder City'de bir dairem vardı. Bir sene önce sahte bir isimle tutmuştum. Gösterişsiz bir şey, mobilyasız. Göstermelik birkaç şey dışında mobilyaya ihtiyacım yoktu. Neredeyse her şey göstermelikti. Göstermelik olmayan tek şey penceresiz

ve kalın kapılı bir banyoydu. Ve kilitler. Bir sürü kilit. Çünkü daha o zamandan bunu yapmak için geldiğimde buna ihtiyacım olacağını biliyordum. Şimdi oraya gitmem gerekiyordu. Dinlen. Aklını başına topla. Yarın güneş batınca geri gel. Plan buydu. Şimdi sadece kolaçan edecektim. Bir şey yapmamam gerekiyordu.

Arabanın penceresini açtım. İçeri ılık asfalt ve çöp kokusu doldu. Bir yerlerden benzin sızıyordu. Bayat Çin yemeği ve ot kokuları. Çişli kaldırım kokusu. Birkaç ev ötede biri bası yüksek rap dinliyordu. Her şeyi delen sinir bozucu bir gümbürtü. Kalp atışı gibi. Kalp atışları gibi. Sıcaklığını, ağırlığını, geğirince yükselen viski kokusunu ve kalp atışını hatırladım. Aklıma kalbi olmayan Teneke Adam geldi. Ve koca Oz'un beyaz saçlı yaşlı adam olduğunu öğrendiğimde hissettiğim hayal kırıklığı. Bana değen kalp atışları en kirli şeylerdi.

Pofuduk, cumartesiye kadar beslenmene gerek yok, demişti. Cumartesi, yani yarın. O doğrusunu biliyordu ama şu anda benim içimdeydi; dünden beri milyonlarca minik diş gibi kalbimi kemiriyordu.

Kolaçan et. Bir şey yapma.

Ama sanki arabanın içinde yalnız değildim. Beni itekleyen yumuşak eller, kollar vardı. Dirseklerimde ve bileklerimde, belimde, dizlerimin arkasında baskılar. Beynimin bir yanı ya arabayı biri görürse, ya yalnız değilse, ya vaktim yetmezse, ya araba yolun ortasında bozulur da otoyolda güneşin ortasında kalırsam diye düşünüyordu. Ama bedenim görünmez yumuşak eller ve kollar tarafından itekleniyordu. Sakin bir gülüş. Etrafımdaki her şey, arabanın göstergeleri, deri kokusu, alçak binalar, çöp kokusu, yırtık torbadan fırlayan çöpler sanki onları mutlu edecek şey sonunda gerçekleşecekmiş gibi beni bekliyordu.

Cipten çıktım ve kapısını kapattım.

41

Biri isminden L harfini silip D'ye çevirmişti. Leath, Death olmuştu, yani ölüm. Rastlantı. Çocuklar yapmış olmalı. Fakat Pofuduk'un *Kırbaç'ın etkisi altında hiçbir şey rastlantı değildir*, dediğini, omuz silkip güldüğünü duyabiliyordum. Yüzümü gıdıkladı. Heyecan değil. Sinir. Sanki çok sıcak bir günde birden kalorifer yanmaya başlamıştı. Bu kandırılma, eğer izin verirsem klostrofobiye dönüşecekti.

Tırnaklarım ve dişlerim zangırdıyordu. Karanlık dünyanın lütfu gibiydi. Yanımda sadece karanlık vardı. Evin etrafından dolandım, sessizce camlardan içeri baktım. Kazara düşürebileceğim, çarpacağım şeyler vardı ama yapmadım. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağımın farkına vardım.

Dört oda. Küçük bir banyo. Bulaşık dolu bir mutfak. Kapağında yanık izi olan bir mikrodalga fırın ve dışarıdan söylenmiş yemek kutularıyla dolu bir masa. Salonda gereksiz büyüklükte sahte deri bir koltuk, üstünde kitap yerine araba parçaları olan bir kitaplık. Sessize alınmış açık televizyon.

Öndeki bir odada, yerde çarşafsız bir yatak.

Arkadaki odada ikiz yatak.

Üzerinde o.

Sadece don giymiş, sırtüstü, örtüsüz yatıyor. Göbeğine sokak lambasının ışığı vuruyor. Nefes alıyor. Göbek dalgalanıyor. Burnundan ıslığa benzer ses çıkıyor.

Birkaç saniye her şey karardı. Hiçlik. Öldüm sandım.

Sonra kendime geldim. Sanki içimdeki her hücre aynı anda konuşmaya başladı. *Bu bir rüya, şimdi uyanacağım,* diye düşünmeye başladım. Ama dakikalar geçti ve rüya görmediğimi anladım. Parmak ucumdan kirpiklerime kadar uyanıktım.

Herhangi bir şeye karar verdiğimi hatırlamıyorum. Kendimi harekete geçmiş buldum.

Eve girmek zor olmadı. Mutfak kapısının kolunu tuttum, çevirdim ve kilit açılana dek zorladım. Karton yırtmak gibiydi. Büyük ağır şeyler bir şey ifade etmiyordu. Elimi üzerlerine koyduğumda onları kırmanın ne kolay olacağını düşünüyordum. Mutfağa girdim. Evin ona acıdığını hissettim. İçeride nefes alış verişi daha da gürültülüydü. Sesi daha yaşlı çıkıyordu. Daha yaşlıydı. Geçen yıllar boyu hayatta olduğunu, dolandığını, konuştuğunu, kahve içtiğini, sigara içtiğini ve televizyon izlediğini düşünmek birkaç saniyeliğine midemi bulandırdı. Kafamda onu tuvalete oturmuş yere bakarken öyle başarılı canlandırdım ki bir an kusacak gibi oldum. Masaya dayanmam gerekti. Odanın dönmesini durdurmak için masadaki Domino's pizza kutusuna konsantre oldum.

Ama birkaç dakika sonra etrafımdaki her şey sükûta kavuştu, toparlandı ve beni tutan görünmez kollar beni tekrar itmeye başladı. Bulantım geçti.

Ceketimin ceplerini kontrol ettim, aslında buna gerek yoktu. Bant ve halat sol cebimde, tabanca ise sağdaydı. Holden yatak odasına doğru yürüdüm. Kapı açıktı.

Çorap, pis çarşaf, sigara ve bira kokusu. Suratını görecek kadar ışık vardı. Küçük gözüküyordu. Kafamda hep büyük canlandırmıştım. Saçı epey dökülmüştü. Kalan saçlarını da hâlâ kalın yağlı alnında geriye yapıştırıyordu. Gözlerini aç, derlerdi. Gözlerini aç. Ve açtığımda da yüzleri dev gibi olurdu; saç yağı kokusu ve viski nefesi ve sigara dumanı ve kirli

gözenekler ve gezegene benzeyen gözbebekleri. Kahkaha ve bana değen kalp atışı en kirli şeydi. Yakınımdaki kalbin büyüklüğü ve ısısı.

Yatağın ucunda durdum, aşağı ona bakıyordum, bu kadar küçük görünmesi beni şaşırtıyordu. Bacakları sıskaydı. Varisleri vardı.

Artık o kadar küçük ve önemsiz olduğu için yürüyüp gidebilir ve bir daha asla yanma yaklaşmayabilirdim. Filmlerde görmüştüm. İki yanlış bir doğru etmez ya da şiddet kullanırsan onların seviyesine inersin ya da *Schindler'in Listesi*'nde Liam Neeson'ın Ralph Fiennes'e dediği gibi, biri üzerindeki gücünü asıl onları affederek sağlarsın gibi bir mantık. Yakınımda bir yerlerde böyle hafif parıltılı mantık duruyordu.

Sonra gözlerini açtı.

Ânında beni gördü. Küçük bir hayret çığlığı attı. Ayağa kalkmaya çalıştı.

"Kıpırdama," dedim.

Tabancayı çıkardığımı ya da beni görsün diye ışığa yöneldiğimi hatırlamıyorum. Ama görünen o ki bunları yapmıştım. Birden capcanlı, dirsekleri üzerinde kalkmıştı. Göbeği titriyordu. Ağzı açıktı. Beni net görebilmek için gözünü kısmıştı. Öyle kalkınca vücudu bira, pizza, kahve ve ter kokusundan sıyrılmıştı.

"Kıpırdama," diye tekrarladım. Yer kayıyormuş gibi hissediyordum. Bir elimle destek aldım. Ama bu sadece bir yanılsamaydı.

"Sen de kim..."

"Kapa çeneni."

"Ne isti..."

"*Kapa şu çeneni!*"

Sesinin öyle çıkacağını bilmiyordum. Aynı ses. Buna tahammül edemedim. Tahammül edemedim çünkü beni şa-

şırttı. Sanki bir anda biri kafamı siyah bir örtüyle örttü.

Elimdeki tabanca büyümüş ve ağırlaşmıştı. Bunu hayal ettiğim zamanlarda aklımdan geçen cümleleri düşündüm. *Beni tanımadın mı? Bana gözlerimi açmamı söylediğini hatırlıyor musun? Gözlerini açık tutacaksın. Hemen ölmek isteyeceksin ama ölümün çok yavaş olacak. Bak bana bak bana aç şu kahrolası gözlerini.* Ama şimdi bunları söylediğimi düşünemiyordum. Şimdi karşımdayken bunları söylesem... Sanki bu sözler kıyafetsizdi. Ne söylesem kıyafetsiz kalacaktı.

Üzerime bir yorgunluk ve tiksinti çöktü. Onu evin dışına çıkardığımı hayal ettim. Etrafımızı insanlar saracaktı çünkü dışarı çıkartınca bir adamdan çok kurumuş et parçası gibi küçük bir şeye dönüşecekti, hani şu şarküterilerde satılan türden etler. Ama bu da yetmezdi.

Sonra, "Tanrım," dedi ve kim olduğumu hatırladığını anladım.

Ağzımı ve burnumu kapatan ekşi, sıcak ve nemli elini hatırladım. Öyle kıvranmaya devam ederse boşalacağım deyişini hatırladım ve Pinch denen kadının güldüğünü ve bana baktığını ama görmediğini ve görmediğini gösterdiğini hatırladım.

Tabancayı tam yüzüne doğrultmuştum.

Kolunu savurup elimden düşürdüğünde her şey ağır çekim olmuş gibiydi. Sanki bunu yapmasını istemiştim. Sanki bunu beklemiştim.

42

Bir an boyunca şu âna kadar her şeyin rüya olduğunu ve gerçekte küçük ve güçsüz olanın ben olduğumu ve ona her şeyi tekrar yaşamak için geri geldiğimi düşündüm. Her şeyi yeniden yapsın diye. Bir an bir hiç olduğumu bilmek beni rahatlattı. İğrenç bile değildim. Bok bile değildim. Sadece hiçtim.

Sonra beni itekleyen o görünmez yumuşak kol sertleşti ve yerinden fırladı. Ve bir anda hiçliğin yerini koyu kırmızı, enerji ve kahkaha ve hafiflik dolu bir şey aldı. Ona tekrar baktığımda yumruğumun ağzına indiğini gördüm. Dişlerinin çoğu dökülmüştü, alt çenesi tırnaklarımla etini kopardığım yerlerden sarkıyordu. Genzinden *ga ga* gibi garip bir ses çıkarıyordu. Bacaklarını yataktan çıkarmaya çalışıyordu.

Sarkan çenesini yakaladım. *Bunu tek elle alabilirsin. Yumruğunla yok edebilirsin. Düğme gibi koparabilirsin.* Çektiğimde, elimde kaldı. Bir an elimde tuttum, olanlara inanamadığını hissettim, sonra göğsüne fırlattım. Geride kalan dili, kasapta asılı et parçaları gibi sarkıyordu.

Yere, ayaklarımın dibine küt diye yuvarlandı. Tabancayı bulmaya çalışıyordu. Dört ayak üstündeydi. Biraz yürümesine izin verdim çünkü bu görüntü beni hipnotize etmişti.

Sonra birden sabırsızlaştım ve eğilip boğazını yakaladım, havaya kaldırdım. Bileklerimi tutan elleri sanki bana değen kelebek ya da kâğıttan bileziklerdi. Yatağa fırlattım.

Düşünmüyordum. Bu bambaşka bir şeydi. Zaman geçmiyordu. Sadece Şimdi... Şimdi... Şimdi, açılan bir çiçek gibi.

Tekrar konuşmaya çalıştı ama sadece yumuşak sesler ve koyu renk kan çıktı. Konuşamaması bana huzur verdi. Sonra beni yakalamaya çalıştı. Bu hareketi sabırsızlığımı ve tiksintimi perçinledi ve göğsünün ortasına sertçe vurdum. Oradaki büyük kemik çatladı. Hissettim. *Duydum*. Kemiğin kalbini koruyan beyaz bir duvar olduğunu ve şimdi ortasında büyük bir çatlak olduğunu gözümde canlandırdım. İki kırık parçayı, komşumuz Bayan Clemence'in holünde asılı Kutsal Kalp resmindeki İsa'nınki gibi elimde tuttuğumu gözümde canlandırdım. *Evimizi Kutsasın* diye asmışlardı. Hep *kendi* evimi düşündürürdü. Salonda olan her şeyi gören İsa. Yamuk mavi perdeler çekili olurdu, avizesiz bir ampul tepede yanardı. Her şeyi, bacak kıllarını, kalın ayak tırnaklarını, annemin terden ıslak suratını fazlaca aydınlatırdı.

Zorla nefes almaya çalışarak sol dirseği üzerine kalktı ve komodine uzanmaya çalıştı. Yapamadı. Tekrar denedi. Bu beni daha da yordu, hâlâ çabalıyor olması. Bu, beni kızdırdı çünkü hayatta kalmaya çalışacaktı. Bu, beni kızdırdı çünkü içimden bir ses bu yetmez yetmeyecek çok küçük çok alelade alelade kemikler ve yere düşmesi ve dilinin sarkması ve nasıl yetsin ki diyordu.

Düşünmeden tırnaklarımı boğazına geçirdim.

Kan suratıma fışkırdı.

Gözlerime, dudaklarıma değdi.

Dilime.

Bu da her şeyi değiştirdi.

43

Cumartesiye kadar beslenmene gerek yok.

Yanlış. O âna kadar açmakta olan çiçek beni içine çeken kırmızı kara deliğe döndü. Tepetaklak girdabına girdim, ta ki dişimin boğazını delişini ve kanın ağzıma doğru aktığını hissedene kadar.

Önce...

Daha önce bu kelimeyi hiç kullanmadığımı düşündüm...

Coşku.

Coşku. Coşku işte buydu. Hani rüyanda uçabildiğini fark ettiğin o andaki gibi... Önce çok kolaydı. Üç, dört, beş saniye kan sadece iyilikti. İyilik dev gibiydi ve onunla alakası yoktu. O sadece kanı taşıyan bir aracıydı, evrenin bir yerlerinden çıkıp gelmişti. Kan içime girdi, omuzlarıma ve yüzüme ve göğüslerime ve karnıma ve bacaklarıma ve ayaklarıma tatlı bir ılıklık yaydı. Sanki kan bedenimin her köşesini taramaya çıkmıştı, beni içine alacaktı. Daha ilk yudumda ben de bütün kanı içime almaya çalışma telaşına kapılmıştım. Ben ve kan iki hayvan gibiydik, birbirine âşık ama yıllardır ayrı olan iki hayvan.

Sonra üçüncü ya da dördüncü ya da beşinci yudumda, *onun* kanı olduğunu idrak ettim – ve onu gördüm. Sekiz yaşındaydı, bir basket topu var gücüyle suratına çarpıp burnunu kırmıştı (kendi burnumun kemiğinde bir yankı hissettim) ve topu atan çocuk gülüyordu. Top çarpınca kı-

çüstü oturmuştu ve daha da çok gülmüşlerdi çünkü yamuk korttaki sığ çamurda oturuyordu. Yüzü ısınmış ve kalbi utançla dolmuştu. *Duramayacaksın,* diye düşündüm. İçmeye başladın mı duramayacaksın. Kanı emmiyorsun, kan seni emiyor. Video oyunu görüntüleri başladı, troller ve askerler ve çamurdan yapılmışa benzer şeyler ve bu ona huzur vermiyordu ama saatler, günler, aylar, yıllar boyu hafızasını ele geçiriyordu. Patlama grafikleri ve ölüm çığlıkları onu dolduruyordu ama sanki çok yemek yemiş gibi sıkıyordu da. Kayak evi gibi bir yerde o ve bir kız bardaydı. Ama hava sıcaktı ve klima bozulduğu için hava sıcak çorba gibiydi ve işlerin kızla yolunda gittiğini düşünüyordu (nemli, büyük suratlı, sarı saçları kask gibi küt kesilmişti; ellerinde egzama izleri ve şişko kırmızı tırnakları vardı) ve kız birkaç kez gülmüştü ama sonra zaman hızlandı ve onu dirseğinden tutuyordu ve bardan çekmeye çalışıyordu ve insanlar onlara bakıyordu ve kız kolunu hızla çekti ve bardan kırmızı bir kokteyl yere düştü. Buna alışık oluşu içini yakıyordu, sanki barın sıcaklığının üstüne biri de yüzüne ateş doğrultmuştu. Buna çok alışıktı, her şey iyi giderken birden elini ittirmelerine, bir an gülerken ertesi an çek pis ellerini demelerine ve hepsi de aynı orospu karılar ve bunu düşünmek onu rahatlattı, *orospu karılar.* Rahatlattı çünkü işin aslı onları istemiyordu ve ben durmak istiyordum ama kanın durmasını istemiyordum çok çok iyiydi ve sonra ne geleceğini tahmin ettim. Kanal değiştirir gibi görüntüler uçuştu, yarı çıplak çocukların bedenleri ve şaşkın, korkulu suratları ve her görüntü aynı klostrofobiyi yaşatıyordu. Kapalı oldukları yer ve tanımadıkları bedenlerin sıcaklığı ve birilerinin onlara emir veren sesleri ya da onları belli pozisyonlara yerleştirirkenki ilgisiz bakışları. Ve bu bağrışlardan veya tokatlardan daha korkunçtu. Lütfen, durayım ama duramıyordum. Her damla kanla, onun kalbinin

ritmiyle yutkunuyordum ve kalp atışı diğer kalp atışına karıştı ve kendimi onun gözünden gördüm ve kafamın arkasını gördüm ve sarı tişörtümü ve ağladığımı gördüm. Gözlerimi kapamak, görüntüleri durdurmak istedim ama yapamadım çünkü kan akmaya devam etti ve gözümü kapasam da içimdeydi ve göğsümü onunkini yardığım gibi yarıyordu. O andan sonra tüm yaşadıklarımı düşündüm ve küçük kıza üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm dedim sanki onu terk edip giden biriymişim gibi ve bu onun hatası değildi, onun hatası değildi, benim hatamdı.

Tatlım, kalbin durmasına izin verme! Kalp durursa sen de ölürsün!

Bir yerlerden gelen ses. Belki bana söylediklerini hatırladım, belki de o an zihnime girdi ama durmam gerektiğini anladım. Kalp durmaya yakındı ve ağzımı çekmeden son anda gördüm. Dört-beş yaşındaki bir oğlan çocuğu, pantolonu yere inik, siki dışarıda ve Leath'in hep bundan kaçmaya çalıştığını hissettim; bu, onu hep geri çekmişti ve onun da başına geldiğini anladım. Onun da başına gelmişti.

Ayağa kalktığımı sanıyordum ama yere düştüğümü anladım. Bir an her şey karardı. Oda dönüyordu. Kan kalbimi ve uzuvlarımı ağırlaştırıyordu ama hareket etmeye başladığım an değişip hiç kaybetmeyeceğim bir enerjiye dönüştüğünü hissettim. Kapıya yöneldim ama bir baktım oradaydım, sanki görünmez yumuşak eller beni oraya uçurmuştu. Tek düşündüğüm vücudundan olabildiğince uzağa gitmekti.

Ev arkamda küçüldü. Yakınlarda bir yerde bir köpek üç kez havladı. İki kilometre ötede bir kamyon döndü. Ellerim kanla ısınmış ve ıslanmıştı. Her tarafımdan kan akıyordu.

Cipe bindim ve kapıyı kapadım. Anahtarları kontakta bırakmıştım. Aptalca. Çok aptalca Ama o dakikalarda aptallığım ve aldığım riskler küçük şeyler gibiydi. Çok uzaktaki küçük şeyler.

Boulder City'ye yirmi kilometre kala tabancayı orada bıraktığımı fark ettim. Üstelik parmak izlerimi de bırakmıştım.

44
Remshi

Daha gözlerimi açmadan gittiğini anladım. Yeni tensel dokuda bir yırtık, müşterek kanımızda bir kesik. Onun için korkum bedenime bir hastalık gibi yayıldı. Seni asla bırakmayacağıma söz veriyorum. Onun için ben çoktan terk etmiştim bile. Notundaki cümleler kanıma dokundu:

Git ve onu bul. Söylediklerim için üzgünüm. Her şey için üzgünüm.

Git ve onu bul. Talulla. Yeniden doğan Vali. Tamamlanmayı bekleyen kehanet. Çalışma odasında, elimde Justine'in bıraktığı notla dururken tüm bunlar gülünç Amerikan sloganını andırıyordu: *Hayallerinin peşinden git.* Doğal olarak rüyayı da tekrar görmüştüm. Alacakaranlıktaki kumsal, bot, arkamda yürüyen biri. Doğal olarak *Her kelimesi yalan* sözleri de kulağımda bir fısıltıyla beni uyandırmıştı. Doğal olarak mahzendeki yatakta midem bulanmış ve ne olduğunu bilmediğim bir şeyi bildiğim hissiyle uyanmıştım.

Git ve onu bul. On yedi bin yıl önceki sevgilinin reenkarnasyonu olduğuna inandığın kurtkadını bul? Git ve onu bul. Çünkü sonuçta birkaç rüya gördün ve vakti zamanında cadıdoktorun kulübesinde kafan iyiyken birkaç kehanet salladın. Çünkü bin yıldan sonra ilk defa, ancak bir bostan korkuluğu kadar işe yarayan sikinde kalkma belirtileri gözüktü.

Tüm bunların saçmalığı üstüme dev bir... Dev bir yarasa gibi (neden olmasın?) çöktü. Kendime dışarıdan baktım: Şaşkın bir soytarı. *Zavallı* bir soytarı. Yaşlı bir soytarı gibisi yoktur derler. Bu da benim gelmiş geçmiş en büyük soytarı olduğumu kanıtlıyordu. Bir tek Tanrı benden daha büyük bir soytarı olabilirdi.

Elbette saçmalığın dev yarasa misali ağırlığı hikâyenin tamamını oluşturmuyordu. (Hiçbir şey hikâyenin tamamını oluşturmaz. Benliğin ve yazarın laneti budur.) Evet, zavallı yaşlı soytarıya ve rüyalarına ödünler veriyordum ama sevsem de sevmesem de boşlukta anlam arama, dünyada bir tasarı bulma, hikâyenin göz kırpması söz konusuydu. Bana inatla sırıtan kandırılma vardı.

Talulla'nın peşinden git.

Justine'in peşinden git.

Felsefede Buridan'ın Eşeği diye eski bir paradoks vardır. Karşısında aynı derecede çekici –ve bu yüzden aralarında seçim yapamadığı– iki saman yığını gördüğünde eşek açlıktan ölür.

Ama eşekler kaprisli ve öngörülü değildir. Daha da önemlisi sigara içmezler. Neredeyse boşalmış sigara paketine uzandım (içinde kıvrılmış bir tane vardı) ve yanında Justine'in dizüstü bilgisayarını gördüm.

Açtım. Justine'in masaüstü resmi Apple logosu. Kendi teknolojisini kişiselleştirmeye hakkı olduğuna inanmıyor. Telefonundaki Bette Davis açılış mesajını bile ben kaydettim.

Arama.

Belgeler.

Dosya.

Şifreleme.

Şifre.

Kanım kaynadı. İçim dağıldı ve koyu kırmızı bir karanlık-

ta yüzdüm. Diğer kişi yakınımdayken daha kolay erişebiliyorum. Suyun altında nefes tutmak gibi. Er ya da geç yüzeye çıkıyorsunuz.

Yüzeye çıktım. Dış dünya gücünü tekrar kazandı.

Parmaklarım duraksamadı.

Dosya açıldı.

Boş.

Her şeyi silmişti.

Aldığı önlemler yüzünden onu seviyordum; inatçılığı, her şeyi tek başına yapacak kadar güçlü olma kararı. Justine buydu işte: Ne kadar güç sahibi olması gerektiğine karar verir ve sonra o gücü elde etmiş gibi davranırdı. Ve öyle davranırken de güce sahip olurdu.

Sigaradan derin bir fırt aldım, dumanı verdim. Tekrar dene. Browning'in *Toplu Eserleri*'nin geçen gece düştüğü yerde olduğunu gördüm. Umursamadım – ama umursamamak etrafımdaki havayı bir anlığına titretti. *Bunu* da umursamadım.

Bu sefer daha da zorladım. Hislerin gölgelediği gerçekler. Daha yoğun, yosunlu bir su. Canım yanmaya başladı.

İkinci kez yüzeye çıktım.

Pek bir şey bulamamıştım. Karl Leath hâlâ Kuzey Vegas'taydı. Pinch takma adlı diğer adam (gerçek ismi dilimin ucundaydı... garip bir şeydi... Dale... Wayne... Schrutt) Teksas lotosundan 814.000 dolar kazanmıştı. Erken emekli olmuş ve Tayland'a yerleşmişti.

Hepsi bu. Ev adreslerine erişemiyordum ama Justine'in içinde Leath ve Pinch'in yüzleri şişkin ikiz güneşler, sisteminin muazzam ikicil yıldızı gibi parlıyordu.

Önce eve daha yakın olan Leath'in peşinden gidecekti.

Saate baktım; gece yarısını biraz geçiyordu. Yine geç uyanmıştım. İçimde bir yazı masasına oturmuş oğlan çocuğu bu

gecikmelerden endişeleniyor ve karanlığı boşa harcadığım için üzülüyordu. Umursamadım. Karavanla Kuzey Vegas'a üç buçuk saatte varabilirdim. Eğer hâlâ oradaysa, onu bulacaktım.

45
Justine

Boulder City'deki dairenin banyosunda, karanlıkta yere uzandım. Tüm kapıları kilitlemiş ve kapının altındaki boşluğu da havluyla kapamıştım. Leath'in hayatı, ani patlamalarla benimkine kaynıyordu. Artık sonsuza dek içimde olacağını, beni hasta eden bir kesinlikle anladım. İçimde buna yer açmam gerekecekti ve bunu bir şekilde açacaktım ve acı çekecektim ama bir gün acım sona erecekti ve bir gün kanıksayacaktım, sanki bisiklete binmek gibi. Bunu istemiyordum. Büyük yeşil koltuğun kenarına dayanan çocuğun görüntüsü ve sonra onun gözünden o büyük soluk penis ve enfiye rengi kasık kılları ve adamın baldırındaki sarı sivilce. Ve bir refleks gibi tüm o video oyunu görüntüleri ve araba motorlarının verdiği huzur ve tamirhane kokusunun verdiği huzur ve elindeki alet edevatın dostluğu. Ama huzur kalıcı değildi çünkü hep on beş yaşından o ilk görüntülere dönüyordun ve içinde gömülü olduğunu düşünüyordu ve yeniden görünce sanki içine ılıklık yayılıyordu, sanki eve dönmenin ılıklığı ve utanç içinde eve dönerken suratı alevleniyordu ve o zaman bile öfkesinden ve sıkıntısından ve hüznünden kurtulamayacağını ve sadece yalnız kalacağını biliyordu.

İkiye katladığım yorganın üstünde yatıyordum, dizlerimi karnıma çekmiştim. Ara ara uzanıp lavabonun

altına dokunuyordum çünkü avuçlarım yanıyordu ve porselenin soğukluğu iyi geliyordu. Pofuduk'un bir zamanlar söylediklerini hatırlıyordum. Benimle hep kitap okumadığım için alay ederdi ama bir gün şöyle demişti: *Kitap okumak tehlikeli bir şeydir Justine. İçinde hiç anlamayacağını* düşündüğün şeyler için bir yer olduğunu anlayabilirsin. Ya da daha kötüsü hiç anlamak istemediğin şeyler için. Şimdi anlıyordum, sadece kitaplardan bahsetmiyordu. Bundan bahsediyordu. *Kim jüri görevine çağrılmaktan korkar biliyor musun? İyi okurlar. Ne kadar çok okursan yargılaman o kadar zorlaşır,* demişti. Sonra somurtarak eklemişti: *Tabii murdar zırvalar okumuyorsan.*

Murdar zırvalar. Böyle konuşurdu ve vakti gelince tam olarak ne demek istediğini anlardım. Birden onu özledim, hem de çok. Son iki gecedir onunla uyuyup uyanmak çok keyifli olmuştu. Ona o kadar kısa bir not bıraktığım için üzüldüm. Ona onu ne kadar sevdiğimi söylemediğim için üzüldüm. Onu seviyordum. Neden onu tekrar göremeyecekmişim gibi hissettiğimi bilmiyordum ama öyle hissediyordum. O kadar ki dışarıda güneş olmasa cipe atlar, Las Rosas'a giderdim.

Cipi düşününce aklıma yaptığım tüm aptallıklar geldi. Nasıl her şeyin içine sıçtığımı hatırladım. En başta cipin kendisi. Kiralık araba kullanmalıydım. Tabanca. Parmak izleri, ayakkabı izleri. Yoldaki yağın üzerinde lastik izleri de bırakmış olmalıydım. Şehirden her tür hız sınırını aşarak çıkmıştım. Kanla kaplı kıyafetler içinde. Üstümü değiştirmemiştim bile. Sadece binaya kadar sürmüş, cipi yeraltındaki garaja park edip dördüncü kata çıkmıştım. Kimseye rastlamayacak kadar şanslı olmayı ummuyordum. Hiçbir şey ummuyordum. Yumuşak, kör bir ateş gibi ilerliyordum ve yeni kanın içimde şiddetle yer açışını hissediyordum. Polis elini çabuk tutsa büyük ihtimalle onları güneş batana dek kapıma getire-

cek kadar delil bulabilirdi. Kanda bırakılan ayak izleri misali. Garip olan, bu beni yatıştırıyordu; yani doğru olsa bile yapacağım bir şey, gideceğim bir yer olmadığı hissi.

Çoraplarımı çıkarmamış olduğumu fark ettim, çekip çıkardım. Öfkeli zenginleşmenin altında çok yorgundum. Güneşi göremiyordum ama dört saattir dünyayı aydınlattığını hissediyordum. Pofuduk, *uyanık kalabiliriz ama bu pek keyifli olmaz*, demişti. Değildi. Gözlerimin gerisinde kuru ve sert bir ağrı vardı. Sanki uyumadığım için kan oturmuş ya da doğru yerleşememişti. Seyretmekten vazgeçemediğim için.

Yargılaman o kadar zorlaşır.

Elbette beni uyanık tutan buydu. Kendi düğümünü çözmeye çalışan bir yılan gibi. Kıvranan kan yılanı. Onun da başına gelmişti. Bu bir şeyleri değiştiriyor muydu? Değiştirmiyor muydu?

Öyle kıvranmaya devam edersen boşalacağım.

Döndüm ve yüzümü soğuk seramiğe dayadım. İyi geldi. Dünya hakkında emin olabileceğiniz bir şey vardı: Bazı şeyler asla değişmiyordu. Sıcakken, soğuk bir yere dayanmak da bunlardan biriydi.

46
Remshi

Yolda yapmam gereken telefon konuşmaları vardı. İnsanlarla öyle ilişkilerim var ki ben aradığımda telefonu mutlaka açarlar. En erken saatlerde bile. Açarlar çünkü her biri sadece benim aramak için kullandığım bir telefon taşır. Bazı insanlar için para ve sadık bir telefon, her nevi ilişkiyi mümkün kılar.

İlk önce Amner-DeVere Özel Uluslararası Bankacılık'tan Olly Maher'i aradım. Uyumuyordu. Arkadan kasıntı olduğu belli olan bir partinin sesleri geliyordu. Bardaklar şıkırdıyordu. Fonda Bowie'nin *Ziggy Stardust* albümünün canlı kaydı çalıyordu. "My Death"[1] şarkısı. Pek de parti müziği değil. Kendime artık 21. yüzyılda olduğumuzu hatırlattım.

"Norman," dedi.

Karavanda, ellerim direksiyonu bırakmış 10 numaralı Ontario Mills otoyolunda gidiyordum. Oteller, kamp yerleri. Neon ışıklar bana sadece toz, ot ve dev çavdar yığınlarının kasvetle akan bir nehir tarafından delindiği zamanları hatırlatıyordu. O günler göz kırpana kadar geçmişti. Çok eskiden, bir mağarada, "Neden?" diye sormuştum. Bir ses, "Birileri tanıklık etmeli," demişti.

"Justine Cavell," dedim. "Kartlardan birini kullandığı an

1 Bowie'nin söz konusu şarkısının adı olan "My Death" İngilizcede "Ölümüm" anlamına gelir. –*çn*

haberim olmalı." Belki yarım düzine kartı vardı ve sadece biri Amner-DeVere bankasına aitti ama bu Olly'ye fazla zorluk çıkarmayacaktı.

"Sorun değil," dedi Olly.

"Gece gündüz her zaman arayabilirsin."

"*Gündüz* de mi?"

Telefonum kulağım dibinde uyuyacaktım. "Gece gündüz fark etmez Olly."

"Anlaşıldı."

Sonra FBI'daki kadınımı aradım, Hannah Willard.

Uyuyordu.

"Tanrım," dedi ama bunu derken bile dikkat kesildiğini ve gözlerini fal taşı gibi açtığını duyabiliyordum.

"İki kişi," dedim. "İlki Dale Schrutt. Ya da Wayne Schrutt. Schrutt olduğu kesin. Amerikalı, şimdi Tayland'da yaşıyor. Bangkok'tan başla."

"Bak," dedi Hannah.

"İki katı," dedim. "Şimdi başla."

Biraz durakladı. "Bu son sefer," dedi. Her seferinde böyle söyler. Kendini kandırmak için söyler. Bunun gibi üç-dört işten sonra FBI'ı bırakabileceğini biliyor. İstemediği şeyleri yapmayı bırakabilecek. Ki bu da aşağı yukarı her insanın isteğidir. Ya da bunu istediklerini zannederler.

"Soyadı kodla," dedi. Kodladım. "Adam hakkında başka bilgi var mı?"

"Kuzey Vegas'ta yaşadı. Takma adı 'Pinch.' Son on sene içinde bir piyango kazandı. Bu senin için kolay iş Han," dedim.

"Hiçbir iş kolay değil," dedi. "Film mi sandın? Diğer isim ne?"

"Talulla Demetriou."

"Şaka mı bu?"

"Hayır."

"*Yine mi*?"

"Ne demek 'yine' mi?"

Yatağında doğrulduğunu duydum. Yalnız yaşıyor. Sarışın ve aptallara tahammülü yok. İstediğini seçebilecek kadar zengin olmayı bekliyor.

"Yani onu zaten senin için buldum. Onu yine mi kaybettin?"

Ayağımı bir an gazdan çektim. Görüntüler parladı: Roma'da, Forum'da bir akşam. Meşaleler yanıyor, kalabalık toplaşmış çünkü akşamüstü Kleopatra şehre gelmiş. Barın dışındaki masada üç asker sandaletlerini fırlatmış, tahta kupalardan ucuz şarap içiyor. On iki yaşında güzel bir kız, aç gözlerle Saffron Hill'de bir batakhaneye giriyor, bacakları frengi yaralarıyla dolu. Kıyafeti paramparça genç bir kadının saçı ateşin üzerinde bir kazığa bağlanmış; kalabalığın fenerlerle aydınlanan, bazısı meraklı, bazısı konuşan, bazısı sıkılan yüzleri, dişlerin ve parmakların ve gözbebeklerinin seçikliği.

Neredeyse arkadan çarptığım bir araba, kornaya uzun uzun bastı.

"Anlat," dedim Hannah'ya.

Durakladı. Kafasını toparladı. Bunun ona ödeme yapmamı engelleyip engellemeyeceğini düşünüyordu.

"Üç yıl önce," dedi. "Alaska. Hatırlamıyor musun?"

Alaska'yı hatırlıyordum. Dağ evi. Talulla. Vali. Ama orada olduğunu nasıl öğrendiğimi hatırlamıyordum. Neredeyse çarptığım arabanın şoförü yeteri kadar hıncını alamadığını düşünüp kornaya yeniden bastı.

"Onu sen mi buldun?"

"Evet ve tekrar yapmak istemiyorum. Kadının takma isimleri, Imelda Marcos'un ayakkabılarından çok. Kimlikleri-

ni kim hazırlıyor bilmiyorum ama her kimse bu işin erbabı."

Bir an çenemi sıktım, duyduklarımı özümsemeye çalıştım. Unutmuştum.

"Ne olursa olsun," dedim. "Aynı iş. Elinden geleni yap."

"Tanrı aşkı..."

"İstediğim şeyi bulursan sana söz veriyorum ki emekli olabileceksin."

Sessizlik. Bunu yapmaya gücüm olduğunu biliyordu.

"Bir şey bulduğun an beni ara," dedim ve telefonu kapadım. Justine'in yüzünü hatırladım. *Onu takip etmek bile aklını yitirmene ve neredeyse ölmene yol açtı. Amma da muradına erme.*

Baş pilotum ve ulaşım lojistiği danışmanım olan Damien'ı aradım. O da uyuyordu. Boğazını temizledi. "Efendim?"

"Justine jeti hazırlamanı istedi mi?"

"Hayır, efendim."

"Tayland'a uçma planları yok yani?"

"Yok, efendim."

"Peki ya Detroit?"

"Hayır efendim. Siz... Biz Avrupa'dan geldiğimizden beri Bayan Cavell'le konuşmadım."

Siz kafayı yediğinizden beri. Kurtkadını takip etmek sizi neredeyse öldürdüğünden beri.

"İyi dinle. Eğer seni ararsa hemen bana haber vereceksin. Ona söylemeden. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı efendim."

"Hemen uçmak isteyebilir," dedim, "Ama beni aramadan sakın bir yere gitme. Uçakla ilgili bir problem uydur. Ben varana kadar havalanma. Tamam mı?"

"Muhakkak efendim."

"Seth'le Veejay'i de arayıp aynı talimatları vereceğim, ne olur ne olmaz. Eğer ikisinden birinden haber alırsan –sıradışı

herhangi bir şey– bana haber ver. Ondan hoşlandığını biliyorum Damien ama bana güven. Bu, onun kendi güvenliği için."

"Efendim, eğer bana gelirse onu yanımda tutmamı istiyor musunuz?"

"Zor kullanarak değil. Hem zaten istesen de yapamazsın. Artık olmaz. Hemen beni ara. Sadece oyalama taktikleri. Anladın mı?"

"Muhakkak efendim."

"Her halükarda kısa bir süre sonra beraber yola çıkacağız. Hazır mısın?"

"Muhakkak efendim. Bana güvenebilirsiniz."

"Aferin. Senin oralarda durum nasıl?"

"Şahane efendim. Daha iyi olamazdı."

"Bir şey duyduğun anda beni ara."

"Beklemedeyim efendim."

Güzel. Önce Tayland'a gitmiyordu. Bu da Vegas demekti. Annesine gitmiyordu.

Henüz.

47

Kuzey Vegas'ta olduğunu ama onu kaçırdığımı hissettim. Karavanla bir saatten fazla dolaşmıştım ki (camlarım açıktı, şehrin kokusu içinde sevdiğim tek bir yüzü aradığım bir stadyum dolusu insan gibiydi) ilk kokuyu, ateşlenen bir tabancadan artakalan yanık kokusu gibi yakaladım.

Belli belirsizdi gerçi. Bir an yakaladım, sonra kaybettim. Karavanı durdurup çıktım. Ölü kentsel bölge. Batmış bir tamirhane ve ince uzun tek katlı evler arasında çöplükle dolu üç boş alan. Bir kenarında grafiti kaplı küçük, devrik bir karavan. İskeletine kadar çürümüş bir koltuk. Patlamış bir pilates topu. Pis plastik poşetler. İnsan Amerikan kentlerinin içinde karşısına çıkan bu bataklık vahalarına alışır. Garip yerlilerine ve kalıntılara da (bir kere eski bir kurutma makinesi üzerinde bir papağan görmüştüm) alışırsınız. Ama buna rağmen atı gördüğümde şaşırdım.

Bir kere onu fark etmem uzun sürdü diye şaşırdım. Devrik karavanın gölgesinden çıkıvermişti; birkaç dengesiz adım atmış ve titreyerek durmuştu. Dizginleri yoktu.

Ona yaklaştığımda kıpırdamadı. (Neden ona yaklaştığımı bilmiyordum. Kırbaç'ın da etkisiyle motor ve insan dışkısı kokuları arasında ona yaklaşmamda ısrar ediliyordu.) Çok sessizdi. Sokak lambalarından biri cızırdadı. Geçen vaktin, harcanan değerli saniye ve dakikaların farkındaydım. Bu esnada Justine'in izi soğuyabilirdi ama kendime engel

olamadım. Pratik yanım sorular soruyordu: *Bir at nasıl...? Kimin?... İzinleri...? Bağlı da değil?... Nasıl?...* Diğer tarafım da bu ânın belirsiz ciddiyetini kabullenmişti.

En son ne zaman daha kötü halde bir hayvan gördüğümü hatırlamıyordum. Korkunç derecede zayıflığı ve sarkan karnının yanı sıra bedeni kesik doluydu. Sol gözü enfeksiyonla şişip kapanmıştı. Sağ ön ayağındaki yaradan kurtlar çıkıyordu. Sırtındaki yaradan iltihap akıyordu. Titreyen boynuna dokunduğuma sıcak sıcak işedi. Las Rosas'taki yolda gördüğüm yaşlı dilenciyi hatırladım. Onu tamamen unutmuştum. Değneği, sırıtan suratı ve çözemediğim lafı: Yanlış yoldasın.

"Şişşşt," dedim, gerçi at zar zor nefes alıp vermekten başka ses çıkarmamıştı. Alnımı başına dayadım. Titremesi iğrenme gibiydi.

Öyle ne kadar durduk bilmiyorum, zamanın dışına çıkmıştık. *Suç ve Ceza*'da kalbimi her seferinde parçalayan o sahneyi hatırladım. Süt taşıyan atın sahibi tarafından öldüresiye kırbaçlanışı ve etraftakilerin gülerek sahibi gaza getirişleri – ama başka bir şey daha hatırladım, bir şey...

Önemi yoktu. Glock 32 tabancamı, karavanın torpido gözünden çıkardım (Justine her arabaya bir silah koyma konusunda ısrar etmişti), kafasını eğdim ve namluyu kulağına dayadım. Bir an sesin dikkat çekeceğini düşündüm. Ama buralarda silah sesi pek tepki çekmiyor olmalıydı. Her halükârda kararımı çoktan vermiştim.

Dev kafatası yorgundu. Ona usulca sarıldım.

Sonra geri çekilip tetiği çektim.

***

Yarım saat sonra Justine'in kokusunu yine aldım. West Carey Bulvarı'ndan batıya gidiyordum, Martin Luther King Caddesi'nden güneye, Balzar Bulvarı'ndan batıya. Ilık. Sıcak.

Yanıyor. 1388 numara. Artık onun atmosferde bıraktığı ize ihtiyacım kalmamıştı. Artık akan kanı hissediyordum.

Seksen iki dakika sonra güneş doğacaktı. Endişelenmiyordum. Karavanın karartma teçhizatı vardı. (Justine cip yerine bunu almalıydı.) Yeraltındaki kumarhanelerden birine gidecektim. Vakit vardı.

Karl Leath'i bıraktığı gibi buldum (dolaylı delillerin yanı sıra kızımın fiziksel kokusu ve ruhunun kalıntıları da apaçık duruyordu), yatakta sırtüstü yatıyor, varisli soluk bir bacak sarkmış, alt çenesi kayıp, boğazı yarılmış. Gözleri açıktı, sadece beyazı gözüküyordu. Dili dönmüş, Aztek tanrılarınınki gibi müstehcen ve dürüstçe dışarı fırlamıştı.

"Ortalığı iyi dağıtmış," dedi bir kadın sesi.

Gereksiz olsa da söyleyeyim, kolay kolay şaşırmam. Binlerce yıldır kimse beni korkutmamıştı ama tüm bilincimi Justine'inkine kaptırmışken etrafımda neler döndüğünü fark etmemiştim. Bu yüzden yüreğim ağzıma geldi ve döndüm.

"Yeni sanırım," dedi vampir.

Yatak odasının kapısında, elleri belinde durmuştu. Toplu sarı saçları, buz mavisi gözleri, beyaz teni ve dolgun kırmızı dudakları vardı. Kırmızı, beyaz ve mavi o kadar canlıydı ki gözümde üç renkli bayraklar canlandı. Koyu renk kot, binici çizmeleri ve siyah deriden motorcu ceket giyiyordu. Hepsi de eskiydi. Yakın zamanda beslenmişti. Bedeninden yayılan doygun kan enerjisi toz, benzin ve yanık et kokuları arasından çıkıyordu. Yalnız değildi. Mutfakta da biri vardı.

Birkaç saniye sürdü –hafızam tekledi ve sonra yerine oturdu– ve onu tanıdım: Mia Tourisheva.

Bir mazimiz vardı. Üç yıl önce vampir oğlu Caleb, DOKET tarafından kaçırılmış ve esir alınmıştı. Aynı hücrede esir tutulan Talulla kaçmış ve yanına çocuğu da alarak hayatını kurtarmıştı. Eğer bir sonraki adımı atmamış olsaydı To-

urisheva sonsuza dek ona borçlu kalacaktı. Talulla, Mia'yı, *kendi* oğlunu esir tutan tarikata sızsın ve onu kurtarsın diye Caleb'e işkence etmek ve öldürmekle tehdit etti. Mia'nın seçeneği yoktu. Sonra gerçekleşen kurtarma operasyonunda (Justine benim de Marco Ferrera adıyla orada olduğumu hatırlatmıştı) aralarındaki ilişki daha da karmaşıklaşmıştı çünkü Talulla, Mia'nın hayatını kurtararak onu kazasız belasız Caleb'le kavuşturmuştu.

"İyi mi?" diye sordum. "Seninle mi?"

"Benimle mi? Neden benimle olsun ki? Biz sadece buradan geçiyorduk. Merak ettim, girip baktık."

"Nereye gitti biliyor musun?"

"Güneydoğuya."

"Kaç saat oldu?"

"Belki iki saat."

"Beni hatırladın mı?"

"Tabii. Gerçi adının Marco Ferrara olduğunu zannetmiyorum."

"Adlarımdan biri," dedim. "Yön dışında nereye gittiği hakkında bir fikrin yok mu?"

Mia başını iki yana salladı. Yorgun gözüküyordu. Ona zarar vermeyeceğimi anladığı için odaya girdi. Sokak lambasının ışığı, elindeki kurumuş kanı aydınlattı. Kotunda delikler vardı. Deri ceketinin bir tarafı iyice yırtılmıştı.

"Başınız belada mı?" diye sordum. Zihnini kontrol etmeye çalışıyordu ama artık buna ihtiyacı olmadığını anlamıştı. Zihnine girmeye çalışmıyordum. Birileri bunu yaparken hissederiz.

Gülümsemesi, *evet bela,* diyordu. Bir dizi belanın en sonuncusu. "Aptal şoför," dedi. "Çölde harap olmuş bir Harley var."

Bir çocuk sesi, "Buldum," dedi ve ardından belki de on

İki yaşlarında bir oğlan çocuğu belirdi. Beyaza çalan sarı saçlar, bir deri bir kemik androjen surat, büyük yeşil gözler. O da yırtık kot ve yanmış deri ceket içindeydi. Ceketi saçlarını ve gözlerini öne çıkaran kan kırmızısı renkteydi. Elinde bir paket Lucky Strikes sigarası duruyordu. Buldum dediği sigaralardı.

"O kadar da fakir değiliz," dedi Mia. Sonra bana, "Her şey motosiklet yanarken kül oldu da," dedi.

Oğlan bana bakakaldı.

"Merhaba Caleb," dedim. Onun için üzüldüm. Daha önce de tanık olmuştum: Yetişkin olamadan Dönüşenler. Hiçbir zaman iyi sonuç vermez. Beden asla adapte olamaz, hep eksik kalır, ölümsüz ruhun yanında şaka gibi gezer. Aralarındaki elektrikte hissediliyordu; hep Mia'yı bunun için suçlayacak gücü vardı. Aralarındaki sevgi de hissediliyordu. Mia'nın onun için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Ve yapacağı hiçbir şey yeterli olmayacaktı. Onlara bakan, ucube kalmayı kabullenmiş birine bakıyor gibi hissediyordu.

"Kim olduğumu nereden biliyorsun?" dedi. Aceleyle sigaraları cebine attı. İki eli de serbest kalsın diye. İçinde Justine'deki o kavgaya hazır refleksi gördüm. Kavga ya da kaçış.

"Annenle önceden tanışıyoruz," dedim.

"Sen...?" diye sordu Mia.

Dedikleri kişi misin?

"Galiba," dedim.

"Galiba mı?"

"Verebileceğim tek cevap bu." Birden ben de yorgun hissettim.

"Biliyor...?"

"Hayır."

Usulca ama kararlılıkla lafını kestim. Göz göze geldik. *Hayır, cevaplarım yok. Hayır, sebebini bilmiyorum. Anlamı-*

nı bilmiyorum. Sadece bir anlam olduğuna inanmanın gerekli bir hastalık olduğunu biliyorum. Gerekli kelimesinin ne tür bir anlam taşıdığından emin değilim. Odanın tüyleri diken diken oldu. Bunu beklemişti. Çekirdeğinde ceset yoktu. Bu vardı.

Mia bana baktı. Hayat süremi onu etkilemek için canlandırmaya çalışmıyordum. Bu, kendiliğinden oluyordu. Gözlerimden okunur. Çevremdeki havadan. İnsanlar bunu hisseder ve yirmi bin yıldır açılmamış bir mezara girer gibi olurlar. Mezarda hazine bulacakları da kesin değildir.

"Kehanet?" dedi.

Başımı iki yana salladım. Kehanetin hangi versiyonundan bahsettiğini biliyordum. Hatalı olandan. Yanlış çeviriden. 'Kanı kurtkadınınkine karışınca' olan değil 'kurtkadının kanını *döktüğünde*' olan. Jacqueline Delon (işine yarar şekilde) hatalı metni kullanmıştı. Bu metne göre Remshi (yani ben, sakın gülmeyin) geri gelecek ve kış ortasında gerçekleşecek, bir kurtla nişanlanmayı değil ama onu kurban etmeyi içerecek bir ayinle vampir ırkını küresel iktidara kavuşturacaktı.

"O sıralar Talulla'yı arıyordum," dedim. "Ama sandığın sebepten ötürü değil. Müritler'in saçmalığıyla alakası yok."

"Hâlâ onu mu...?"

"Sus!"

Hâlâ onu mu arıyorsun, diyecekti Caleb. Zihnini iyi koruyamıyordu. Şaşkındı. Çocuk kalmasının dezavantajlarından biri daha. Cümlesine başladığı an odadaki gizli anlam kabarmıştı. Her hücre ağzını açmış ve şöyle demişti: Bu. Şimdi. Bu patikayı takip et. Bir yere gidiyor. Bir yere götürüyor. Mia ona Rusça müdahale etmişti. Ama Rusça, konuşabildiğim sayısız dilden biri olduğu için anlamıştım. İşte bir hikâyenin içindeydik.

Bir an sessiz kaldım. Sonra Caleb'e, "Bir tane alabilir miyim?" dedim.

Annesine baktı. İkisinde de motosiklet kazası ve yırtık kıyafetlerden öte bir sefillik vardı. Mia'da özellikle eski ayrıcalıklarının bitkin hayaleti duruyordu. Neredeyse –neredeyse– kaybettikleri için öfke duymaya son vermişti. Neredeyse kabullenmişti. Bana baktı. İçgüdü ve önyargıları atağa geçmiş, bana kafa tutuyordu. Pasif kaldım. İstesem oğlunun zihnine girebileceğimi biliyordu. Kendime hakim olduğumu biliyordu. Ona açıkladım: YAPMAM. ZORLA YAPMAM. BİRBİRİMİZİ ANLAYALIM.

Omuzları azıcık rahatladı. Ödün vermeye, otoritesini koyvermeye alıştığı anlaşılıyordu. Ondan izin alan Caleb, Lucky Strikes paketini bana doğru getirdi. Üçümüz için de birer tane yaktı. Tüm vampirler sigara içer. Vakit Geçirmek İçin Edinilen Uğraşlar listesinde sigara içmek üst sıralardadır.

"Size ne oldu?" diye sordum usulca. Fırlayıp güneydoğu yönüne gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Sonuçta Justine benden hepi topu iki saat öndeydi. Ama gideceğim şehri bilmeksizin güneş doğmadan onu bulma ihtimali gülünecek kadar düşüktü. 'Güneydoğu' pusulanın dörtte birini kaplıyordu. Yani herhangi bir yerde olabilirdi.

Mia derin bir fırt çekti, güzel, soğuk ve mücevher gözlü başını geri yatırdı ve burun deliklerinden dumanı verdi. "Başımızın çaresine bakıyoruz," dedi. "Hepsi bu. Başka şansımız yok."

ÖNÜNDE OLMAZ.

Anladım. Hikâyelerini, kısmen de olsa çocuğun hatası olduğunu ima etmeyecek şekilde anlatmanın bir yolu yoktu. Algılayabileceğim kadar açıldı: Bir çocuğu Dönüştürerek Elli Aile'nin eski kanunu yıkmıştı. Çocuk kaçırılmıştı. Aile bunu öğrenmişti. Tüm varlıklarına el konmuştu. Dışlanmıştı. Kısaca aforoz edilmişti. Tabii dünyada başka dışlanan vampirler de vardı ama onlar Mia'nın haline acımazdı. Petrov Ai-

lesi (zaten elitist olan Elli Aile içindeki en eski ve güçlü elit) üyesi olarak yıllarca dışlanan o diğer vampirleri aşağılamıştı. Birden iflas edip kendini halkla aynı hapishanede bulan aristokrattı. O kadar fakir değiliz, demişti. Ama bir vampirin avlandığı yere bakarak banka hesabını tahmin edebilirsiniz. Balzar Bulvarı'ndan anladığım kadarıyla meteliğe kurşun atmaktan uzak değillerdi. Son değerli varlıkları da büyük ihtimalle Harley'di. Artık o da yoktu. Servetin zorlukları aştığı bir hayatı kaybetmeye alışma çabası onu yoran şeylerin başındaydı. Engel tanımayan irade tatbikini yitirmişti. Dünya ona 'hayır' demeyeli yüzlerce yıl geçmiş olmalıydı. Şimdiyse dünya her gün 'hayır' diyordu. *Hayır Siktir git. Ya ne yapacaksın? Bana paranı göster.* Aşınmıştı. Bir süre kibri yedek para yerine geçmişti. Ama artık o bile gitmişti.

"Bence birbirimize yardımcı olabiliriz," dedim.

Anlamıştı. Caleb'ın "Hâlâ onu mu...?" sorusuyla başlayan yolu takip ettiğimi hissetmişti. Hâlâ onu mu arıyorsun? Onun nerede olduğunu biliyoruz...

"Biz karışmıyoruz," dedi.

Ama kıpırdamadı. Dünyada yalnız olsaydı, denklemin tek değişkeni olsaydı o an ayağa kalkardı. İçindeki tam da bunu yapma refleksi havaya küçük elektrik akımı gibi boşalmıştı. Sanki hayaleti kalkıp kapıya yürümüştü. Ama durdu. Geri çekildi. Çünkü ortada çocuk vardı. Onu yaratmıştı. Artık hep yanında olacaktı. Artık hep sevgi olacaktı.

"Beni dinle," dedim. "İhtiyacın olan şeyleri temin edebilirim. Yetecek kadar para... Yani belki hayatının sonuna kadar değil ama en azından uzun süre yetecek kadar. Para türetecek kadar. Sana ikinci bir şans verecek kadar. Bu ülkenin her eyaletinde mülküm var. Dünyanın dört bir yanında ihtiyacın olduğunda kullanabileceğin barınaklarım var. Daimi bir ev istiyorsan seç beğen al." Caleb'ın hayallere kapıldığını hisse-

diyordum. Mia'nın onun üzerindeki etkisini hissediyordum: Bir şey söyleme. Henüz bir şey söyleme. Ve kendi çaresizliğini de hissediyordum. Sanki uykudan mahrum edilen biri şimdi mükemmel, temiz beyaz çarşaflı, yumuşak yastıklı, inanılmaz bir yatağa, uykuya bakıyordu. Tek yapması gereken üzerine uzanmaktı.

"Peki ya karşılığında?" dedi. Ses değil ama ruhu kabalaşmıştı. Haftalardır, aylardır, yıllardır çığlık atıyordu. "Tabii önce sana güvenebileceğimizi varsaymamız gerekiyor."

"Karşılığında iki şey. İlki, aradığım kişiyi bulmama yardım edeceksiniz. İkincisi de, Talulla Demetriou'nun nerede olduğunu söyleyeceksiniz."

"Evet ama sana güvenebileceğimizden nasıl emin olalım?" diye sordu Caleb. Heyecanlıydı. Uzun süredir ilk defa iyi bir şeyler vaat ediliyordu. Onun gibi genç biri için çok uzun bir süre olmuştu. "Sırf lafına mı güveneceğiz? Bize güvenmemiz için..." Annesine baktı. Ama annesi bana bakıyordu. Öne eğilmiş, beyaz bilekleri dizlerinin üstünde duruyordu. Sigarası sonuna kadar yanmıştı ama ilk fırttan sonra içmemişti.

"Annen bana güvenebileceğini biliyor," dedim Caleb'a gülümseyerek.

"Nasıl?"

Mia'ya baktım. Biliyordu. Son dakika içinde anlamıştı. Heyecan şimdi onun da bitkin ve pamuk ipliğine bağlı umudunun arasından kendini göstermeye başlamıştı. Yabancı bir elin okşamasını yarı yarıya kabullenen utangaç bir kedi gibiydi.

"Tutamayacağım sözler vermem," dedim. *Yaşayabildiğim kadar yaşayacağıma söz veriyorum. Seni bırakmayacağıma söz veriyorum.* (O ise sözümü tutabileyim diye beni bırakmıştı.) "Ama bugünlerde kimse sözlere itibar etmiyor, değil mi?" dedim gömleğimin kolunu kıvırarak.

Mia'yla birkaç saniye bakıştık. Dönüm noktasını fark edecek kadar yaşlıydı. Ve bunu kabul edecek kadar da sefalet içindeydi. Bir şeye kendini adamak onu da rahatlatacaktı. Hayatı uzun bir süredir sadece tepkisel olmuştu. İradesi zayıflamıştı. İktidarının salt hayatta kalmaktan başka amaçlarla kullanılması gerekiyordu. Hoşuna gitse de gitmese de gözleri parlıyordu. Tekrar göremeyeceğini sandığı bir özgürlüğün dehşet verici vaadi.

Ayağa kalktı, sigarasını yere attı ve ayağıyla ezdi. Bana doğru yürüdü ve eğildi.

"Anne?" dedi Caleb.

"Her şey yolunda meleğim," diye cevapladı ona bakmadan. Sonra bana, "Çok olmamalı," dedi. "Zaten içtim..."

"Biliyorum. Ne kadar istiyorsan iç. Bilecek kadar."

Kısa bir an, şu evin son birkaç saatte yaşadığı değişimleri düşündüm. Leath'in burada geçen yılları hissediliyordu, onyıllar süren sıkışmış hiçlik. Sonra Mia bileğimi tuttu, ağzına götürdü ve ısırdı.

48

Akabinde nefes alarak geri yaslandı. Birkaç dakika gözlerini kapadı. Caleb farkında olmadan yanına gelip eğilmişti. Elini tuttu.

"*Mat?*" dedi.[1] "Anne?"

"Sorun yok," dedi Mia, "iyiyim."

Caleb bana baktı. İlk defa onu yaratan kadından daha güçlü biriyle aynı odada bulunuyordu. Üstelik bir erkek. Yetişkin erkekler ilgisini çekiyor ve onu korkutuyordu. Annesinin diğer suçu da onu babasız bir hayata mahkûm etmek olmuştu.

"Sahte değil," dedi Mia. "Sözü doğru."

"Yani bana yardım edecek misin?"

Önce yalpalayarak ayağa kalktı. Caleb elini tuttu.

"Bir şey unutmuyor musun?" dedi. Ona baktım. Aptal gibi gözüküyor olmalıydım.

Kendi kolunu kıvırdı.

Ona Rusça, "Gerek yok," dedim. "Bilecek kadar uzun yaşadım."

"Aptal olma. Talulla'yı sevmiyorum."

"Ben de," dedi Caleb, kendini ikna etmeye çalışarak. Kalbimi ısıttı. Sevgisinin tatlı kural tanımazlığı.

"Kayıtsız şartsız güven değil," dedim İngilizceye dönerek. "Karşılaşmamız tesadüf değil. Bu kaderdi. Seni mutlu ede-

1 (Ru.) Anne. *–yhn*

cekse içeyim ama inan bana buna gerek yok." Ona başka ne söyleyebilirdim? Tüm bunların doğruluğunun ikisinin etrafına yazılmış olduğunu mu? İçeri girdikleri andan beri bir gereklilik hissi oluşturduklarını mı? Hikâyenin onların gelişiyle sırıtıp göz kırptığını mı? "Hem," dedim, "beni düşman etmeyecek kadar akıllısın. Değil mi?"

Mia geç de olsa ağzındaki kanı sildi. "Yeni kız kim?" diye sordu.

"Yolda anlatırım," dedim ayağa kalkarak. "Burada yeteri kadar zaman kaybettik." Karavanın karartılmış bölgesinin üçümüz için sıkışık olacağını düşünüyordum.

İçindeki kan beni okumasına yetecek kadar tazeydi.

"Sorun değil. Yakında bir yerimiz var," dedi.

Karavanda Justine'in hikâyesini anlatmaya başlayalı beş dakika olmuştu ki, yolcularımın rahatsız görünmeye başladıklarını hissettim.

Güneş doğuyor diye değil. Daha bir saatten fazla vaktimiz vardı.

"Ne oldu?" dedim. Yolun tekerleklerin altından kaydığını hissediyordum. Hafiflik. Dünya kayıyordu.

"Kurtkadını istiyorsan," dedi Mia, "acele etmen gerekecek. Hayatı tehlikede."

DÖRDÜNCÜ KISIM

MÜMİNLER

49
Talulla

Bilincim toparlanıyor, geriliyor ve karanlığın içinde çıkmaya çalışıyordu.

"Talulla?" dedi bir ses. "İşte buradasın. Geri döndün."

İtalyan aksanlı bir İngilizce

Gözlerimi açtım. Bir deri koltuğun üzerinde, el ve ayak bileklerim bağlı şekilde duruyordum. Boynuma geçirdikleri tasma ve alnımdaki bir kemer beni istedikleri tarafa yöneltiyordu: Tam onlara. Sandalyenin hareketsizliğinden, yere sürgülü olduğunu anladım. Midem daha önce hiç bulanmadığı kadar bulandı – ikizlere hamileyken bile, açlığın ortasında bile bu kadar bulanmamıştı. Terden sırılsıklamdım. Derim sızlıyordu. Dev baş dönmesi. Ve adaletin tüm fiziksel olguları ezip geçen sırıtkan suratı: Senin suçun. Hepsi senin hatan. Oğlunu kaybettin. Onu geri kazandın. Bu sana yetmeliydi. Elindekileri korumalıydın. Ama yetmedi. Hiçbir şeyle yetinmiyorsun. Sen *hiçsin*. Pis, tatmin olmayan bir iştahtan ibaretsin. Elinde olmayanı istiyorsun. İhtiyacın olsa da olmasa da.

Boş duvarlı, küçük bir odadaydım; karşımda üç adam duruyordu. Bana yakın olanı, *Militi Christi*'nin hafif asker kıyafetlerine bürünmüştü. Ellilerinde, uzun, yapılı, yuvarlak karınlı ve büyük, tombul, çocuksu suratlı bir adamdı. Parlak kahverengi saçları yandan ayrılmıştı ve altın çerçeveli göz-

lükleri vardı. Asker kıyafetleri Idi Amin'e nasıl yakışmıyorsa, ona da yakışmıyordu.

"Talulla Demetriou," dedi. "Ben Kardinal Salvatore di Campanetti. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Bu da arkadaşım ve meslektaşım Daniel Bryce, belki tanıyorsundur."

"Nasıl hissediyorsun?" Bu yankılı, şatafatlı İngilizce ise tanımadığım ikinci adamın anadiliydi. Kardinalin solunda duruyordu, fildişi renginde keten bir takım elbise giymişti, gök mavisi gömleği ve eskimiş kırmızı çizmeleri vardı. Tüm kıyafeti uzun bir uçak yolculuğunda kırışmış gibiydi. Otuzlarının sonunda, sıska, sakallı, uzunca saçlı ve uyanık, akıllı, yeşil gözlü bir suratı vardı. Bu uyanık suratı, tutkuya bürünmüş bir halde tepenizde sizi sikerken görmek pek nahoş olurdu.

"Ne istiyorsunuz?" dedim. Çok yorgundum. Ağzım kurumuştu. Beni uyuşturdukları ilaç hâlâ kanımda geziniyordu. Titriyordum. Dişlerimi takırdatmamak için zorlanıyordum. Buna rağmen, garip bir altıncı his, tam arkamda büyük bir pencere olduğunu söylüyordu. Bu beni şaşırtmıştı. Birkaç kat yukarıda olduğumuzu da hissediyordum ama bu beni şaşırtmadı. Üçüncü herifi tanımak için ise altıncı hisse gerek kalmadı: Çatıdan atlarken yarı yolda, aşağıda gördüğüm o androjen meleksi surat. Görünürde silah taşıyan tek kişi oydu: Ne marka olduğunu çıkaramadığım bir makineli tüfek. Yanındaki alçak çelik sehpada açık bir dizüstü bilgisayar vardı. Packard Bell logolu bir ekran koruyucu.

Ne istiyorsunuz?

Neden sordum bilmiyorum. Uyuşmuş halde, sandalyeye bağlı uyandığınızda sizi izleyen insanların ne istediğini zaten bilirsiniz. Ya da istedikleri şeyin sizin acı çekmenizi içereceğini bilirsiniz. Tiksinti, bir tsunami gibi beni içine çekmeyi bekliyordu. Kapıdaki gencin yüzü nemliydi. En fazla yirmi bir

yaşında olmalıydı. Böyle içi boş bir tutkuya sahipseniz ama bir yeteneğiniz varsa –keman, fizik, masa tenisi– bir virtüöz ya da Nobel sahibi ya da Olimpiyat şampiyonu olabilirdiniz. Böyle içi boş bir tutkuya sahip ama yeteneksizseniz ya pul koleksiyonu yapardınız ya da Orta Dünya'ya veya totaliter bir dine kapılırdınız. Ona biraz acıyordum; yönsüzlüğüne, dev, anlamsız, hatalı tercihine.

"Ne istiyoruz?" dedi Salvatore gülümseyerek. Şeytani ya da delice bir gülüş değildi, hak ettiğini düşündüğü yorgun bir gülüştü. "Bizim için çalışmanı istiyoruz. Tarihteki en meşhur canavar olmanı. Kendin için değil, Tanrı'nın şanı için."

"Oldu bil," dedim. Kafam bir kürdanın üstünde dengede durmaya çalışan bir greyfurt gibiydi. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Hemen," dedi Kardinal. "Eğer hazırsan tabii. Ama hazır değilsin. Çünkü henüz işin ne olduğunu bilmiyorsun."

İkizler, ikizler, ikizler. Lütfen güvende olsunlar. Lütfen. Lütfen. Tanrı'yla işiniz kalmamış olsa bile bir şeye yalvarma refleksi geçmez. Sadece hiçlik de olsa ona yalvarırsınız. Ama adaletin büyük suratı yüzüme bön bön baktı. Yalvarma hakkını yitirdin. Hiçliğe bile yalvaramazsın.

"Bu olağanüstü bir fırsat," dedi Bryce. "Tarih yazacaksın. Beraber yazacağız."

Çocuklarım nerede? Ben neredeyim? Diğerleri öldü mü? Sormak anlamsızdı. Bilgiyi kontrol ediyor, işlerine gelenleri paylaşıyorlardı. Sahte bir gerçeklikte yaşıyordunuz. Yanlış giden her şeyin ağırlığı altında boğulur gibi oldum. Panikleyemedim bile. Dönüp baksam Lanet'e kapıldığımdan beri yaptığım tüm tercihlerin arkamda savaş kurbanları gibi yattığını görecektim. Elde ölümden başka bir şey de kalmamıştı.

"Biraz su alabilir miyim?" dedim.

Efendi bir okul çocuğu gibi gülümsemeye devam eden Kardinal başını salladı ve döndü. "Lorenzo? Su lütfen."

Lorenzo androjen olandı. Kimse onu tanıtmaya layık bul mamıştı. Refleks icabı emirlere uyuyordu. Kapıyı açtığında tepeden aydınlanan bir koridor, sentetik kumaş kaplı zemin, karşıda da kapalı bir kapı gördüm. Sonra bir süreliğine gözlerimi kapadım ve kusmamaya çalıştım.

"Mide bulantın birazdan geçer," dedi Salvatore. "Zaten mideni de yıkadık. Kusacak bir şey yok."

Ne kadar zamandır buradaydım? Niçin? ÇOCUKLARIM NEREDE?

Lorenzo bir şişe Evian ve pipetle döndü. Salvatore şişeyi ağzıma yanaştırdı. Kıyafetlerinin temiz kokusu ve parfümünün alkolü burnuma çarpıyordu. *Kurt*tan geriye kalanlar ise parmaklarından biberli zeytinyağı, ağzından da sarımsak ve maydanoz kokusu alıyordu. Mideni yıkadık. Enteresan bir süreç olmalıydı. Lateks eldivenli Kardinal'in ilgisizce yarı sindirilmiş insan kalıntılarını kurcaladığını gözümde canlandırdım.

"İşte," dedi. "Tutayım."

Tüm yorgunluğumun üstüne, her şeye rağmen susuzken su içmenin harika olduğunu hissetmek beni daha da yordu. Bedenimin küçük çaresiz evreni, Bu çok iyi, diyordu. Çok *iyi*. Bu esnada çocuklarımın ölüp ölmediğini sormamak için kendimi tutuyordum, sanki nefesim tükenmişti ama hâlâ su yüzüne çıkamıyordum.

"Bu hissettiklerin sakinleştiricinin yan etkileri," dedi Kardinal, ben tüm şişeyi bitirince. "Sanırım sana gerekenden fazla bir doz verdik."

Bryce yakına geldi. Hisleri karman çormandı: Merak, arzu, hırs. Nefret yoktu. Tüm heteroseksüel erkekler gibi o da ne zaman yeni bir kadınla tanışsa aynı soruyu sorardı: Şansı olsa bu kadınla yatar mıydı? Gözlerinden, evet yatarım, dediği anlaşılıyordu – ta ki ne olduğumu hatırlayana kadar.

İnsana dönüşümümü filme aldıklarını anladım. Görüntüler hâlâ aklımdaydı.

"Tamam," dedim, "Anlatın bakalım." Zincirler el ve ayak bileklerimde sinir bozucu sürtünmeler yaratıyordu. Lisede Bay Cooper, derinin en büyük organ olduğunu keyifle anlatırdı, sanki deriyi kendi icat etmiş gibi. Şu anda derimin oldukça farkındaydım. En büyük organım, hastalıklı ve acı doluydu.

"Sana teklif ettiğimiz," dedi Kardinal, "hayatının sonuna dek doğal olarak, çocuklarınla huzur içinde –ya da olabildiğince huzur içinde– yaşama şansı."

"Çocuklarım sizde mi?"

Bunu sormaya karar vermemiştim, ama ağzımdan çıkıvermişti. Şimdi de bunun zekice bir hareket olup olmadığını umursamak için çok geçti.

Kardinal bir an bocaladı, sonra yalan söylerse anlayacağımı düşündü. Başını salladı ve gülümsemesini esnetti: Aramızda sır yok.

"Zoë elimizde, Lorcan yok. Sana gerçekleri olduğu gibi anlatacağım çünkü bana kalırsa bize yardımcı olacak."

Bryce'ın onunla hem fikir olmadığını sezdim. Yuvarlak yeşil gözlerinde üstü kapalı bir parlama oldu.

"Gerçekler şöyle: Patricia Malloy ve Fergus Gogh öldü. Görmek istersen cesetlerini ayrı bir tesiste tutuyoruz. Robert Walker, Madeline Cole ve Lucy Freye kaçtı. Bay Walker oğlunu da aldı. Bizim için bir fark yok. Zaten onlarla ilgilenmiyorduk. Hiçbiri sizin statünüzde değil. Sana ait mitin ne kadar büyüdüğünün farkında mısın acaba?"

"Kızımı görmek istiyorum."

"Evet, biliyorum. Sorun değil. Ama lütfen sabırlı ol. Merak etme, rahatı yerinde. Rahibeler ona iyi bakıyor. Eğer sebebini merak ediyorsan söyleyeyim, onun rahat olması

bizim çıkarımıza."

Bu durumumda kızımı hissetmek için kendimi zorlamak güçtü. Bedenimde gezegenlerin çarpışması türünden fiziki olaylar cereyan ediyordu. Net olan çok az alan vardı...

ZOË? TATLIM? ANNEN BURADA.

Hiçbir şey. Buradaysa bile aramızda bir sürü oda olmalıydı. Onu küçük, kirli, kanlı bir kafeste, samanlar üzerinde yatarken ve etrafında rahibelerle hayal ettim.

Kes.

Bay Walker oğlunu da aldı. Rahatlama, sanki o suyu içtiğim andaki iyilik hissi. Tabii eğer yalan değilse. Kafamda Walker ve Madeline'i bir koltukta sarmaş dolaş bir halde canlandırdım. Lorcan da yüz üstü yatmış *Resimli Ezop Masalları* kitabına bakıyordu. Adaletin dev yüzü keyifle sırıttı: Bunu hak ettin. Aşktan büyük olduğunu iddia edersen olacak budur işte.

Bryce yaklaştı ve Kardinal'in yanına geldi.

"Daha önce eşi benzeri görülmemiş bir televizyon olayından bahsediyoruz," dedi. "Bilimsel olarak onaylı, son derece özel. İlham verici bir belgesel, kahrolası bir dönüm noktası."

"İbadette bir dönüm noktası," dedi Kardinal usulca. "İsa'nın gücü en uç noktada ve reddedilemeyecek biçimde iş başında. Bir canavarın dine dönüşü. Ve çocuğu. Din dünyasını sonsuza dek değiştirecek bir şeyden söz ediyoruz."

Az kalsın 'Ciddi olamazsınız' diyecektim. Ama bu dünyada yeteri kadar süre yaşamıştım. Ciddi olduklarını biliyordum. Delilerin ciddiyeti insanı en çok harap eden gerçeklerdendir. Bryce'ın gözleri parladı. Kokain kullanıp kullanmadığını merak ettim. Öyle bir tipi vardı. Salvatore'de de ortaklarının kokainman oluşunu umursamayacak tip vardı. Ya da yetişkin olmayan kızlara düşkün oluşlarını. Ya da cinayete. Ya da başka herhangi bir şeye. Sadece amacını umursuyordu.

"Her ay," dedi Kardinal, "Dönüşüyorsun. Canavar oluyorsun. İnsan öldürüp yeme isteğin dayanılmaz hale geliyor; dünyadaki hiçbir güç bunu engelleyemiyor."

Dramatik bir duraklama. Boşlukları dolduruyordum.

"*Dünyadaki* hiçbir güç," dedi Bryce ve bana göz kırptı. Hem 'televizyonda tarih yazacağından' keyifleniyordu hem de Kardinal'in dindar deliliğini kabul ediyordu. Bryce'ın kendi planları vardı. Rakipsiz bir yönetmenlik başarısı, reklam gelirleri. Salvatore'ye şantaj yaparak mı bu işin bir parçası olduğunu merak ettim.

"Dua edeceksin," dedi Kardinal, kızaran Lorenzo'ya doğru bir adım atarak. "Açlığın önüne geçmesi için güç isteyeceksin. Ben de yanında olacağım. Kutsanmış ekmeği alacaksın. Önüne bir insan kurban koyacağız. Ve adama dokunmayacaksın. Ya da kadına. Rahibe Carmelina ilk gönüllümüz."

Hâlâ ciddiydiler. Hâlâ son derece ciddiydiler. Beni bulandıran hastalığım yüzünden içimdeki stratejist buna anlam veremiyordu. Zoë'nin binada bir yerlerde olduğunu varsay. Diğerleri hakkında yalan söylemediklerini varsay...

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Salvatore, topukları üzerinde bana dönerek. "İsa'nın gücü diye bir şey olmadığını düşünüyorsun. Öyle bir insan olmadığını. Öyle bir gizem olmadığını. Tanrı olmadığını."

"Onu düşünmüyorum," dedim. "Ama madem konuyu açtın, planında büyük bir hata var. Lanet'in etkisi altında önüme Rahibe Carmelina ya da kimi koyarsan koy onları öldürürüm. Ve yerim. Bana istediğin kadar kutsal ekmek ver, değişen bir şey olmaz."

Çok da rahat olmayan bir duraksama. Kardinal dudaklarını kıpırdattı ve arkamdaki pencereye baktı. Bryce bana gülümsüyordu. Dudakları, sakalının arasından kıpkırmızı

çıkıyordu. Saçını kestirse D. H. Lawrence'ı canlandırabilirdi. Lorenzo –diğer Lorenzo– bir şeyin eşiğinde gibiydi. Büyük ihtimalle İsa düşüncesinin etkisi altına girmişti.

"Bryce sana detayları anlatacak," dedi Salvatore ve kapıya yöneldi. Lorenzo onun için kapıyı açtı. "Kızın," dedi elini kaldırarak. "Biliyorum, kısa süre sonra. Kendine tamamen geldiğinde."

"Şimdi," dedim.

"Kısa süre sonra," dedi. Sonra Lorenzo'ya sessizce bir şeyler söyleyip gitti.

Bryce'a baktım.

"Rahibe Carmelina'yı ellemeyeceksin," dedi. "İhtiyacın olmayacak. Karnın tok olacak."

Pantolonunun cebinden bir Chesterfield paketi çıkardı ve pirinç Zippo'suyla yaktı. Minnettarlıkla derin bir fırt çekti ve bana baktı. "Anladın mı? Tok olacaksın çünkü beslenmiş olacaksın. İstediğin kadar."

Jeton düştü. İsa'nın gücü – ama sigortalı. Ne bekliyordum ki?

"Başka gönüllüler mi?" dedim.

"Bir şeyler ayarladık," dedi Bryce. "Merak etme. Kimsenin umursamadığı kişiler." Duraksama. "Sana başka şansın olmadığını söylememe gerek yok herhalde."

"Kızımı bırakın, her istediğinizi yaparım."

"Bunu yapamayız. Salvatore canavar Meryem ve çocuk figürüne takmış vaziyette. Bu onun *idefiksi*."

"Sormamın anlamı yok ama," dedim, "tüm bunlardan sonra benim için mutlu son nasıl olacak?"

Başını salladı. *Eğer*lerimiz ve *sonra*larımız açısından aynı mantığı paylaşıyorduk. "Lorenzo?" dedi çocuğa dönerek. "Bay Avery benim yan odamda. Ona beni yarım saat sonra arabada beklemesini söyleyebilir misin?"

Oğlanın ânında Salvatore'nin emirlerine uymasıyla, Bryce'ınkine uyması arasında küçük bir farklılık vardı. Ama başını yavaşça sallayıp çıktı.

Bryce bana baktı. "Palavra sıkmaya gerek yok," dedi. "Kardinal sana işi yap –dine dön, Tanrı'nm lütfuyla iyileş– ve tanınmadan uzaklaş diyor. Estetik cerrahi, yeni kimlik, falan filan."

Kaşlarımı kaldırdım: Beni aptal mı sanıyor?

"Biliyorum," dedi Bryce. "Söyledim ona. Ama anlamıyor işte. Aptal kör noktaları var. Ne söz verirse versin, işin aslı, istediğimizi aldığımızda seni öldürecekler. İkinizi de."

Olayın gidişinden bir alternatifim olduğunu anladım. Birbirimizi bu kadar iyi anlıyor oluşumuz sinir bozucuydu. Aramızda müstehcen bir ahbaplık doğuyordu.

"Benim teklifim şu," dedi Bryce. "Kızını kurtaracağım. Güvende olacak. İstediğimi alınca da sana geri vereceğim."

"Ne istiyorsun?"

"Salvatore tek boyutlu düşünüyor. İşin aslı, seyircilerin yarısı dini kısma inanmayacak. Dini kısım yüzünden inandırıcılığımızı yitireceğiz. O kadar açıkça menfaat kokuyor ki. İnsanlar sahte olduğunu düşünecek. Ben ise sansürsüz seküler versiyonundan bahsediyorum. Sırf sen değil. Sürüyle yedi gün yirmi dört saat istiyorum. Tüm dünya simanızı tanırken insanları öldürüp yemenizi beklemiyorum. Ama bunun dışında her şey yakın çekim ve özel olacak. Bir nevi kurtadamlarla *Biri Bizi Gözetliyor*. Bir aylık canlı yayın, sürüyle dolunay avına doğru. Sonra gideceğim. Kızını alacaksın, kimse neye benzediğini bilmeyecek, tarih yazacağım."

"Kitle katliamına suç ortağı olarak," dedim. "Salvatore'den de aptalsın."

Başını iki yana salladı. "Bırak da bununla ilgili ben tasalanayım." Sonra sinir oldu: "Cidden bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Tanrı aşkına."

Önümde pek bir seçenek yoktu. Ama en azından Bryce'ın projesinde dini esaret içinde olmayacaktım.

Kendimi 'Hepiniz delisiniz' dememek için zor tuttum.

Onun yerine, "Kızımı görmek istiyorum," dedim.

50

İstediğime yirmi dört saat daha kavuşamadım. Zoë ölü mü canlı mı bilmeden geçen yirmi dört saat. Korkuyla ve kendimden nefretle geçen yirmi dört saat. Tekrar olmasına asla izin vermemeye yemin ettiğin şey. Ve yeniden karşında vuku buluyor. Bravo.

Beni, Guantanamo usulü el ve ayaklarım zincirli ve etrafımda sessiz dört *Militi Christi* askeriyle (biri de hayvanca gülümseyen Lorenzo'ydu), içinde küçük bir karyola ve kova olan küçük bir hücreye götürdüler. Bir litre su ve normal yemek yiyen biri olsam bile yüzüne bakmayacağım jambonlu bir sandviç verdiler ve dinlenmemi söylediler.

Dinlenemezdim. Çocuğunuz hayatta mı bilmezken dinlemezsiniz. Sorgu odasından hücreye transfer de bana iyi gelmedi. Üç uzun koridor, iki sol dönüş, floresan lamba ve çamaşır suyu kokulu plastik yer döşemeleri, yarım düzine hücre daha. Hangi ülkede olduğumu bile bilmiyordum.

Sonra Salvatore, iki silahlı (Uzi'lerindeki gümüş kemiklerimi titretiyordu) muhafızla geldi, elinde dijital bir kamera vardı.

"Bunu tak," dedi parmaklıkların arasından minik kablolu bir kulaklık uzatarak. "Kablo tişörtünün arkasından geçecek. Kulaklığı ise saçınla kapayabilirsin."

Birkaç dakika karyolada oturdum. Gülümsedi. Aynı keyif. Aynı sabır. Aynı kendine güven. İktidarı onu şişiriyor, sanki

bedeni zengin bir besin alıyordu.

"Acı çekmeyeceksin, söz veriyorum."

"Kızım," dedim.

Başını salladı. "Önce bu. Lütfen. Kulaklık."

Kalktım ve kulaklığı taktım. Zincirlenmişken epey zor oldu.

"Seninle röportaj yapacağım," dedi. "Sana sadece birkaç soru soracağım. Vermen gereken cevapları kulaklıktan duyacaksın. Tabii doğal olmayan bir gecikme olacak ama meraklanma. Bryce kurgulayacak, arada boşluk olmayacak."

Muhafızlardan biri Kardinal'e bir sandalye çekti. Parmaklıklardan uzakta, güvendeydi.

"Talulla anlat bize, Tanrı'ya inanıyor musun?"

Kulağımdaki ses, şaşırtıcı bir tutkuyla dolu bir kadın sesiydi: "Elbette hayır. Tanrı küçük çocukların korkularını yatıştıracak bir masaldır sadece." Duraksadım, sonra kelimesi kelimesine tekrar ettim. Çenemin gerildiğini hissediyordum. Arkada yatan düşünceyi görmek beni yoruyordu: Ateist canavar tek doğru dine döndü. Baştaki inançsızlık ne kadar büyük olursa sonraki mucize de o kadar muazzam olacaktı.

"O halde Katolik Kilisesi'nin otoritesini de reddediyorsun?"

"'Salak mısın? Kilise bir hiç. Yalan dolan.'"

"Lütfen," dedi Kardinal. "Biraz daha az robot gibi konuş."

"Ben böyle konuşmam ki," dedim.

"Yine de deterjan kutusunun üstünde yazan içerikleri okuyormuş gibi konuşma. Neredeydik? Tamam. Tanrı'nın varlığını, kutsal ruhun gizemini, İsa'nın ölümünü ve yeniden doğuşunu ve ayinlerin gücünü ret mi ediyorsun?"

Kulağımdaki ses *cidden* güldü ve cevapladı: "Ayinler mi? Hokus pokus ve abra kadabra. At nalı ya da nazar boncuğuyla aynı şey."

"Sana yardım edebileceğimize inanmıyorsun o halde?"

"Yardıma ihtiyacım yok," diye papağan gibi tekrarladım. "Hem olsaydı bile sizin zavallı sihirbaz çantanızda bana göre bir şey yok. Yardıma ihtiyacı olan biri varsa o da sizsiniz. Hepiniz delisiniz."

"Böyle hissetmene üzüldüm," dedi Salvatore. Hakikaten de üzgün gözüküyordu, sanki yeğeninin yaramazlıkları onu üzen iyi niyetli bir amcaydı. "Gerçekten üzgünüm. Ama mutluyum da." Sandalyesinde öne doğru eğildi ve dizlerini tuttu. "Çünkü sana yardım edebileceğimi biliyorum. İsa'nın günahlarımız için, seninkiler için bile, öldüğünü ve kutsal ayinlerin gerçek lütuflar olduğunu biliyorum."

"Zavallısın. Hadi bakalım. Göster. Bir şey fark etmeyecek."

"Tanrı seni seviyor Talulla," dedi üzülerek. Bunun Tanrı'dan başka biri için ne kadar zor bir iş olduğunu düşünerek. "Ve bu, onun yeryüzündeki umutsuz ve kusurlu temsilcileri olarak bizim görevimiz. Senin bunu anlamanı sağlamak. Önümüzde zorlu ve uzun bir yol var. Ama şunu bil ki sonuçtan şüphemiz yok."

"'Benim de,'" dedi suflörüm. Sesi öyle alaycı çıkmıştı ki, bu rol onun içindeki şüpheleri de mi yansıtıyor diye düşünmeden edemedim. Kim olduğunu merak ettim.

"Pekâlâ," dedi Salvatore. "Yakında başlıyoruz. Ama şimdilik bu kadar yeter." Muhafızlar kamerayı kapadıktan sonra da, "İlk deneme için fena değil. Biraz daha hisli olman gerek ama alışacaksın. Kulaklığı çıkarabilirsin," dedi.

Tam konuşmaya başlayacaktım ki elini kaldırıp, "Biliyorum, biliyorum. Kızın. Sakinleş. Sözümü tutarım. Şimdi seni ona götürüyoruz," dedi.

Çelik kapılı beyaz ve benimkinin üç katı büyüklükte bir odadaydı. Odaya çocuk tutsak hariç iki rahibe için masa ve

sandalyeler konmuştu. Zoë, benim zincirlerimin minyatür versiyonlarıyla el ve ayak bileklerinden yerdeki sürgüye bağlanmıştı ve yatağın kenarındaydı. Takriben bir buçuk metrelik yarıçaptaki hareket alanı, yerde sarı tebeşirle çizilmiş bir yarı daireyle belirtilmişti (böylece Rahibeler ısırık ya da pençe menzilinde olup olmadıklarını anlayabilecekti). Tüm bunları hücre kapısına yerleştirdikleri bir ekrandan görebiliyordum; ekranın başında da açılır kapanır bir masa ile sandalyeye oturmuş bekleyen bir muhafız daha vardı. (Toplam kaç muhafız etmişti? Hücreye giderken dört, hücreden buraya iki, bir de bu, yedi ediyordu. Ama tesisteki atmosferden daha fazla olduğu anlaşılıyordu. Çiftlik evinde bize saldırdıklarında elli-altmış tane olmalıydı. Belki hepsi de buradaydı? Belki yüzlercesi vardı?)

Rahibelere dışarı çıkmaları emri verildi. Beş dakikam vardı.

Gözyaşlarını tutuyordu ama içeri girip ona sarıldığımda ağlamaya başladı; gerçi ona sarılabilmek için kelepçeli ellerimi kafasının üzerinden geçirmem gerekmişti.

BURAYI SEVMİYORUM.

BİLİYORUM MELEĞİM. BEN DE SEVMİYORUM. YAKINDA GİDECEĞİZ. ÇOK YAKINDA.

SÖZ MÜ?

Aman Tanrım. Aman *Tanrım*.

EVET, SÖZ.

ŞİMDİ GİTMEK İSTİYORUM.

HENÜZ OLMAZ MELEĞİM. AMA ÇOK YAKINDA. BU HANIMLAR SANA KÖTÜ MÜ DAVRANIYOR?

Küçük, yumuşak, ılık kokusu kalbimi acıtıyordu. Kafasının sıkıca bana değen o ağırlığı ve şekli. Şimdiye dek cesur olmaya çalışmıştı ama artık annesi yanındayken tek başına cesur olması gerekmiyordu.

BANA HİKÂYELER ANLATIYORLAR AMA HOŞUMA GİTMİYOR.

NE HİKÂYELERİ BEBEĞİM?

İSA BENİM ARKADAŞIMMIŞ. İSA KİM?

Üç yaşında olduklarını unutursunuz. Dünyada bilmedikleri onca şey olduğunu unutursunuz.

PETER PAN GİBİ BİRİ. SANA SONRA ANLATIRIM.

ANNE! GİTME!

Salvatore kapıyı açmıştı ve bedenlerimiz ayrılacaklarını anlamıştı.

"Onunla kalmama izin verin," dedim sırtım ona dönükken. Gözyaşları boynuma düşüyordu. "Sizin için ne fark eder ki?"

"Henüz buna izin veremeyiz," dedi Kardinal. "Senin için kurduğumuz ortam –set yani– daha tam hazır değil. Bu süre boyunca ikimiz de biliyoruz ki ayrı kalırsanız daha iyi söz dinlersin. Bu talihsiz bekleme süresince senin işbirliği sağlamak için bir garanti. Üzgünüm ama durum bu. Beni zor kullanmak zorunda bırakma."

Ah, seni nasıl da öldüreceğim aptal herif. Seni yavşak.

ZOË, DİNLE BENİ. GERİ DÖNECEĞİM. KISA BİR SÜRE DAHA CESUR OL. SÖZ VERİYORUM, GELECEĞİM.

GİTME! LÜTFEN!

SANA LORCAN'IN ONU KAYBETTİĞİMİZDE NASIL CESUR OLMAK ZORUNDA KALDIĞINI ANLATMIŞTIM, HATIRLIYOR MUSUN? İŞTE ŞİMDİ SENİN DE AYNISINI YAPMAK İÇİN BİR ŞANSIN VAR.

Çocuk ruhunun tüm mekanizmaları hayır, hayır, hayır diyordu.

DENEYEBİLİR MİSİN? AZICIK DAHA?

Tepemizde iki muhafız duruyordu. Mermilerin gümüşü onu farkında olmadan somurtturuyordu.

TATLIM, YAPABİLİR MİSİN?

HEMEN DÖN AMA.

Bu, onu öldürüyordu. Bensiz bir dünyanın onu ne kadar korkuttuğunu hissedebiliyordum. Küçücüktü ve korkuyordu. Salvatore'ye saldırma isteği beni çıldırtıyordu. İçim acıyordu. Yapabileceğim bir şey yoktu. HEMEN DÖN ANNE.

Bunu nasıl becerebiliyordu? Bu kadar cesaret toplayabilen bir şeyi nasıl doğurmuştum ben? Kalbim acıyordu. Buna dayanamayacağımı düşündüm. Santimetreler, metreler, duvarlar, kapalı kapılar aramıza girecekti. Buna dayanamayacağımı düşünüyordum.

ÇABUCAK GERİ DÖNECEĞİNE SÖZ VERİYOR MUSUN?

DÖNECEĞİM. DÖNECEĞİM MELEĞİM. SÖZ VERİYORUM. BİR ÖPÜCÜK VER BANA.

Küçük suratı sıcak ve yumuşaktı, dudakları kıvrılmış tomurcuklar gibiydi.

Tişörtümü sıkıyordu. Muhafızlardan biri Uzi'sinin namlusunu usulca omzuma dayadı.

51

O gece rüyamda yine vampiri gördüm. Bu sefer rüya daha karışıktı; kumsal, alacakaranlık ve olağanüstü sevişme birbirine karışmış, vampirin koyu tenli suratı anlamadığım bir şeyler söylüyordu. Keyif beni rahatsız ediyordu, ölümle örülmüş gibiydi. Manzara eski bilimkurgu dergilerinden, mesela *Weird Tales*'ten fırlamış gibi, sanki bu dünyaya ait değildi. Sürekli aynı şeyi tekrarlayarak beni uyanmanın eşiğine getiriyordu, ta ki kendi kendime o sözleri tekrarlayarak uyanana kadar: *Sana geliyorum.*

Ranzada istemsizce yerimden fırladım. Suratımdan panik akıyordu. Rüyada birden bağırmıştım: *Sana geliyorum!* Ama gerçekte sadece fısıldamıştım. Yine de muhafızı ayağa kaldırmaya yetmişti. Uzun boylu, uzun bilekli, koca elli ve koca, hülyalı gri gözleri olan dazlak bir adamdı. Görevinden pek memnun olmadığı anlaşılıyordu. Makineli tüfeğini biraz fazla sıkıca tutuyordu. Ne dediğimi duymadığını umdum.

Sana geliyorum.

Şüphe ve heyecan karışımını bastırmamın imkânı yoktu. Şüpheliydim çünkü daha önce de aynı şeyi söylemişti –*Tekrar görüşeceğiz*– ama iki sene görüşmeden geçmişti. Heyecanlıydım çünkü rüyamdaki inanç bedenimi sanki içinde bir sürü kelebek uçuyormuş gibi canlandırmıştı. *Sana geliyorum.*

Öbür dünya kumarhanesinde annem ve Jake de vardı tabii, kadeh tokuşturuyorlar (annem Mai Tai, Jake ise Macallan

içiyordu), gülüp kafa sallıyorlardı. Keyifli bir şaşkınlıkla diyorlardı ki: Cidden mi Lu? *Rüyalar* mı? Vah vah...

Ama avuç içlerim ıslaktı (tabii tipik biçimde amım da öyle; rüya beni tahrik etmeyi ihmal etmemişti), kanım elektriklenmişti.

Muhafız bana bakıyordu. Korku ve tiksinti dolu bir biçimde büyülenmişti adeta. Bir yanım, acaba uykumda ellerimi küloduma mı soktum diye merak ediyordu.

"Niye bön bön bakıyorsun?" dedim.

Cevap vermedi ama parmakları makineli tüfek etrafında kenetlendi. Tüfeğin dili olsa, 'hop, canımı yakıyorsun' diyecekti.

"Bir kez gördüğüm yüzü asla unutmam," dedim, alnıma düşen ıslak saçları geri atarken. "Cidden, bizde fil hafızası vardır."

Dudakları kıpırdadı. Kendi kendine konuşuyordu. Oturup cebinden kehribar bir tespih çıkardığında dua ettiğini anladım.

İki gün daha geçti. Her gece aynı rüya. İnanç ve alay arasında aynı kararsızlık. Her gün Zoë'yle birkaç dakika geçirmeme izin vardı. Kızım çok üzgündü ve istese de istemese de İsa hakkındaki hikâyeler ilgisini çekmeye başlamıştı. Özellikle de Lazarus'un canlanışı, cüzzamlıları tedavi etmesi ve Kana'daki evlilik şöleni. Rahibelere tiksintiyle karışık bir hayranlık duyuyordum; her şeyi üç yaşında birinin anlayabileceği bir seviyeye indirgemeyi başarmışlardı. Gerçi Zoë'ye tebeşirle çizilmiş dairenin dışından gösterdikleri resimli kitaplardan da yardım alıyorlardı.

Uyanık olduğum her dakika işime yarayacak bir şeyin karşıma çıkacağını düşünüyordum. Zayıf bir muhafız. Çıkış için bir ipucu. Makineli tüfeklerden birini kapıp kaçma şansı. Ama dakikalar geçiyor ve aritmetik aynı kalıyordu.

Sonra üçüncü gece Lorenzo beni görmeye geldi. Yolladığım muhafız biraz şaşırdı ama bir süre sessizce istişare ettikten sonra koridorda kayboldu.

"Çok vaktim yok," dedi Lorenzo. İtalyan'dı ama İngilizcesi çok iyiydi. Yüzü kızarmıştı. Üst dudağının üstünde ter birikmişti. "Beni dinle, sana yardım edebilirim."

Koridor duvarındaki güvenlik kamerasına baktım.

"Sorun yok," dedi. "Çalışmıyor. Hiçbiri çalışmıyor. Burada hiçbir şey çalışmıyor."

"Ben ve kızım," dedim. "Ne istersen yaparım ama ikimize de yardım edeceksin. Anladın mı?"

"Garanti veremem," dedi dokunaklı bir dürüstlükle. "Ama seni zincirlerinden kurtarabilir, bir de silah verebilirim. Ayrıca çok muhafız olmayan bir çıkış yolu da biliyorum."

"Kızım olmadan bir yere gitmem," dedim. "Hücresi ne tarafta kalıyor?"

"Şimdi olmaz," dedi. "Şimdi yapamayız..."

"*Siktiğimin hücresi ne tarafta?*"

Lorenzo soluna baktı. Burun delikleri zarif iki virgül gibiydi. Üzerinden günün kokusu yayılıyordu. Temiz ter, Pears sabunu, öğlen kendini zorlayarak yediği çilekli yoğurt. Derin derin nefes alıyordu. "Koridorun sonundan sağa dön. Sonra üçüncü sol. Çift kapılı ama hem kilitli hem de muhafızlı. Hiç..."

"Kaç muhafız?"

"İki ama..."

"Çift kapıdan sonra?"

"Soldaki ikinci hücre. Bir muhafız. Ama şu an olmaz. Lütfen. Beklemen gerek."

"Şimdi. Şu anda."

"Şimdi mümkün değil. Lütfen inan bana. Yarın..."

"Benden ne istiyorsun? Neden yardım ediyorsun?"

Parmaklıklara kadar geldi. Zarif elleriyle kavradı ve alnını dayadı. İçinde akortsuz bir senfoni çalıyordu: Çaresizlik ama anladığım kadarıyla gayet aklı başındaydı.

"Beni ısırmanı istiyorum," dedi.

Ayak sesleri.

"Geri çekil," dedim. "Çabuk."

Deminki muhafız koridorda belirirken çekildi. Kızgın değildi, somurtuyor ama gülümsüyordu da.

"*Lui non c'era*," diye seslendi muhafız. İtalyancam anlamaya yetti: "Yerinde yoktu." Ama ikinci kısmı anlayamadım: "*Sei sicuro che ha chiesto per me?*"

"Yarın," diye fısıldadı Lorenzo, sonra dönüp meslektaşının yanına gitti.

52

Bryce beni görmeye geldi. Yorgun gözüküyordu. Suratı nemli ve gözenekliydi, gözbebekleri küçülmüştü. Krem rengi keten takımı gitmiş, yerine siyah kot ve gözlerinin rengine uyan yeşil bir kazak gelmişti. Yeşiller, sakalı ve uzunca saçıyla Robin Hood'a benziyordu.

"Zor olduğunu biliyorum," dedi. "Ama neredeyse hazırız."

Saat geç olmuştu ya da ben geç olduğuna karar vermiştim. Bryce'ın yolladığı muhafız –tombul, Saddam Hüseyin bıyıklı, kırklarında bir adamdı– son bir saattir esniyordu ama yine de saat öğleden sonra 3 bile olabilirdi. Ne cam vardı ne saat.

"İkinizi de kırk sekiz saat içinde transfer edecekler," dedi Bryce. "Dört araç, bir düzine adam. Buradan piste iki saat yol var. Yolda bir barikat olacak. Tanrım, bunun bana ne kadar pahalıya mal olduğunu tahmin edemezsin. Sana bir telefon ve para verecekler. Telefonu al ve aramamı bekle. Seni yirmi dört saat içinde arayacağım. O zaman buluşma yeri ve zamanını ayarlarız."

Yarın.

Seni buradan çıkarabilirim.

Beni ısırmanı istiyorum.

Olan bitenin ifademe yansımaması için kendimi tutuyordum. Rüyamdaki Remshi'nin suratı da aklıma geldi. *Sana geliyorum.*

Sakin kalabilmek için oldukça çaba gösterdim. "Beni kandırıyorsan," dedim Bryce'a, "seni bulurum. Ölsem de gelir öcümü alırım."

***

O gece rüya görmedim, çünkü uyuyamadım. Hem iç stratejistim sessizce deliriyordu hem de yeteri kadar beslenememiş olan *kurt* kanımı kurtlandırıyordu. Karnım tok olduğunda bile *kurt* sessizce gitmezdi. Aylık hakkını alamadığında da uzun ve şiddetli bir isyan başlatıyordu. Sanki içimde biri her an derimi yırtacakmışçasına debeleniyor gibiydi. Tabii karşıdan bakan biri bunu göremezdi. Gördükleri terden sırılsıklam, ayakta duramayan, ara sıra dizlerini karnına çeken ve acılı kramplar ve kas spazmlarıyla kıvranan bir kadın olurdu.

Zoë de aynısını hissediyor olmalıydı, gerçi küçük karnı daha kolay doyuyordu ve saldırıdan önce birkaç kilo yemiş olmalıydı. Onu görmek için kıvranıyordum. Ona hazır olmasını söylemem gerekiyordu. Dün pes ettiğini hissetmiştim: *Burada kaldık. Annem sözünü tutamıyor. Bu siyah elbiseli hanımlarla yaşamam gerekecek. Hoşuma gitmiyor. İstemiyorum.*

Ona sıkıca sarıldığımda da buna kesinkes inanmıştı. Korkumu hissetmişti. Umutsuzluğumu. Bugün daha iyisini yapmam gerekiyordu. Bugün söz vermem ve buna inanmam gerekiyordu. Tüm gece hayal ettim. TATLIM, BUGÜN GİDİYORUZ.

SÖZ MÜ?

Ve yalan söyleyecektim. Çünkü belki de ölüme sürüklediğiniz üç yaşındaki bir çocuğa başka ne söyleyebilirdiniz?

EVET, SÖZ.

Koridorun sonundaki kapı açıldı ve Salvatore yanında iki korumayla girdi. Gergin dazlak ve Saddam bıyıklı çam yarması. İkisi de tüfekliydi.

"Talulla," dedi Kardinal gülümseyerek. Sanki ismim bir bulmacanın cevabıymış gibi. Elleri arkasında bana bakıyordu. Normalden büyük gözüküyordu; büyük, tombul ve kanlı canlıydı. Suratı ay gibiydi ve sanki mutluluktan kızarmıştı. Altın çerçeveli gözlüklerinin camına ışık düşüyordu. *Kurt*, varlığını hatırlatmak istercesine, parfümünün, yakın zamanda tükettiği domates ile sardalye ve sade sert kahvenin kokusunu içine çekti. Tüm bunlara muhafızların ter, keten kokuları ve tüfeklerinin metal, plastik ve yağ kokuları da karışıyordu.

Ranzadan kalkıp parmaklıklara gittim.

"Kızını her gün olduğu gibi görmeyi bekliyor olmalısın," dedi Salvatore. "Üzülerek söylüyorum ki bugün mümkün olmayacak."

Onu bir odada yalnız hayal edemiyordum. İnancı sadece inanmayanlara yansıdığında hayata geçiyordu. Onu gözümde yalnız başına canlandırmaya çalıştığımda bir robot gibi kapandığını hayal ettim. Tanrı, ancak başkalarının yanında, onun ilahi bir uzantısı gibi devreye giriyordu. Yalnızken Tanrı'ya yeri yoktu.

"Çok şaşırdığımı söylemem gerekir," dedi, keyifle şaşıran bir köpek gibi kafasını yana yatırarak. "Bu kadar saf olacağını tahmin edemezdim."

Kendin için istemiyor olabilirsin. Ama çocukların için isteyeceksin. Zoë'yle aramdaki mesafe karnıma saplanan bir mızrak gibiydi.

"Saf mı?" dedim.

"Bryce," dedi.

Adrenalinden dizlerim boşaldı.

"Kurtadamlarla BBG," diye devam etti. "Bryce, gümüş ürünler temin eden bir şirkete yatırım yaptı." Öne eğildi. "Hani komşu kurtadamı öldürecek gümüş cihazlar. Tabii

eğer mahallende kurtadam olduğuna inanmıyorsa kimse sa tın almaz. İnançlı olmadığı için dini bir belgesele inanmıyor. Bu yüzden seküler –sözde 'bilimsel'– versiyonu ortaya attı. Kör o. Halihazırda ne kadar çok insanın kurtadamlara inan dığını göremiyor. Kimin sayesinde inanıyorlar? Elbette bi zim! Bizim versiyona bağlı kalsaydı yine kazançlı çıkacaktı."

Beklenen replik bu olmalıydı ki, telaffuz edilir edilmez Saddam tüfeğini kaldırdı –standart Uzi olmadığını gördüm, daha hafif ve uzun namluluydu– ve tetiği çekti.

Ok beni karnımdan vurdu ve üç saniye içinde sakinleştirici bacaklarıma nüfuz ederken her şeyin ne kadar yanlış olduğunu hissettim. Kafama tepeden karanlık çöktü. Ellerim parmaklıklara kenetlendi ama etimin hızla güç kaybettiğini hissettim.

"Bildiğin gibi başka gelişmeler de oldu," dedi Salvatore ve sağ elini öne çıkardı.

Lorenzo'nun bedeninden ayrılmış kafasını tutuyordu.

"Şeytan gizemlidir," dedi.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

"Lorenzo'nun davranışı beni hayal kırıklığına uğrattı," dedi Salvatore. "Önceden şüphelerim vardı ama inancım da tamdı. Tabii ki ölmek üzereydi. Ameliyatla alınamayacak bir beyin tümörü..." Kafayı, tümörü işitmek istercesine salladı. "Bizim için şehit olmaktan daha şerefli bir ölüm yoktur. Ona bu fırsatı vermiştim. Ama yaşama tutunma hırsını azımsamamak gerekir. Ne pahasına olursa olsun yaşamak. Dört yüz yıl canavar gibi yaşamak, ruhuna bedel mi? İnsan gerçekten hayret ediyor."

Ağzımın açılıp kapandığını hissettim. Ses çıkaramıyordum. Vanası açık kalan bir musluk gibi gücüm tükeniyordu.

ZOË. ZOË... BEN... YAPMA...

"Bunu bir ders kabul ediyorum: Asla gevşeme. Asla *var-*

sayma. İnancın tam olsun ama insanların zaaflarını alnının ortasındaki bir mücevher gibi taşı."

Karanlık ağırdı, üstüme yumuşakça çöküyordu. Hâlâ dizlerimin üstünde miydim yoksa düşmüş müydüm bilemiyordum. Dünyanın geometrisi parçalanıyordu; sakince kabullenmeye, kuralların çiğnenmesinden şikâyet etmemeye başlıyordum. Bir an gözlerim karardı, sonra gözlerimi açmaya zorladım. Hücrenin parmaklıkları bulanıklaştı ve Salvatore'nin yuvarlak burunlu botlarının ucundan yansıyan ışığı gördüm. *Kurt* debeleniyor, boğuluyordu. Kendi ağırlığım altında eziliyordum. *Sana geliyorum.*

SANA GELİYORUM.

Zoë'ye söylemeye çalıştım ama çok uzaktaydı... Çok uzak...

Yeniden karanlık, kafam tamamen kara suyun altında, sakinleştirici ilaç ve Salvatore'nin sesiyle daha da batıyorum.

"Lucifer bizim işbirliğimizi kullanarak hareket eder," diyordu. "En büyük başarısı da..."

Kafamdaki bir patlamayla sözü kesildi.

Bilincimin son kalıntısıyla, *hayır, dağılmamalıyım,* diye düşündüm. *Patlama. Bir patlama...*

Ama faydası yoktu. Dağılıyordum.

Silah ateşli, çığlıklı ve hareketli karmaşık bir rüya gördüm ve Salvatore'nin olmayan bir ses, "Saldırı! Efendim, saldırıyorlar..." diyordu. Sonra elektronik bir alarmın sağır edici sesini duydum, kör edici bir ışıkla beraber bendeki son ışık da söndü.

53
Walker

Ev saldırıya uğradığımız yerden elli kilometre uzaktaydı. Oraya vardığımızda Lucy, Melek'i bodrumda bir sandalyeye bağlamıştı. Otuzlarında, koyu tenli, gür siyah saçlı ve sivilce izli suratı olan bir adamdı. Yorgun gözüküyordu ve çenesi iyice şişmişti ama onun dışında sapasağlamdı. Evin sahiplerinden geriye kalan –altmışlarının sonlarında emekli bir çift– yukarıdaki yatakta kan dolu bir yığındı.

"Korkarım burada sen devreye giriyorsun," dedi Lucy.

Son yirmi dört saat tam bir karmaşaydı; bir de şimdi bir moronun bile kolayca takip edeceği bir iz bırakmıştık. Talulla ve Zoë'nin düştüğünü görmemiştim bile. Ormana iki yüz metre kala yanımızda olmadıklarını fark etmiştim. Durup dönmüştüm ama Madeline kolumu tutmuş ve, HAYIR, ÇOCUĞU KAÇIRMAMIZ GEREK, demişti.

Sesli söylememek istemişti ama aklından geçtiği için ben de hissetmiştim. BÜYÜK İHTİMALLE ÖLDÜLER. Lorcan da hissetti. Boynuma daha sıkı sarıldığını hissettim.

KORKMA UFAKLIK. ONA BİR ŞEY OLMAZ. ANNEN HEPİMİZİN TOPLAMINDAN DAHA GÜÇLÜDÜR.

Ve beni terk ediyor.

Terk etti bile.

Otuz metre ötede bir el bombası patladı. Kaçtığımızı görmüşlerdi. Peşimizden geliyorlardı. Araç görmemiştim (ki olsa bile ormanlık alanda bir işlerine yaramazdı), bizi yayan yakalayamazlardı. Başka seçeneğimiz yoktu: Geri dönersek ölecektik. Hepimiz.

O yüzden koşmaya devam ettik.

İçgüdülerimiz bize ormanın içinde kamufle olmamızı söylüyordu ama birkaç kilometre sonra ağaçlar seyrekleşiyordu. Zaten her halükarda ormanda kalsak, ay doğduktan sonra ne yapacaktık ki? En yakın kasabaya anadan doğma bir şekilde mi girecektik? Yine, seçeneğimiz yoktu.

Ormandan çıktıktan yirmi dakika sonra bir çiftliğe vardık. Etrafta kuzular vardı, küçük çıngırakları ve meyvemsi kokulu kakalarıyla. Çiftlik evinde ışıklar açıktı. Üç köpek. Dört insan. Köpekler yattıkları yerden kalkıp geldiler, bize baktılar. Talimat bekliyorlardı. Onlara ihtiyacımız yoktu. Binaların etrafını kolaçan ettik (bir düzine inek bir ahırda sıkış tepiş duruyordu), bir traktör garajı, Land Rover cip, Volkswagen ve oluklu teneke bir çatının altında açıkta duran iki ATV. İnsanlar sadece evdeydi. Anne, baba, kız, oğul. Masanın etrafında oturmuşlar, akşam yemeklerini bitiriyorlardı. Çelik kahve demliği, büyük bir tereyağı kalıbı. Soğuk et, şarap, çeşit çeşit peynir, böğürtlenli tart. Oğlan on yedi yaşlarındaydı, bir şeylere kızmış gibiydi. Herhalde her şeye diye düşündüm. Bunu istemiyordu. Çiftlik hayatını. Şehir hayatını istiyordu. Televizyon onu hayallere sürüklemişti. Porno. Kızlar. Yavaş internet bağlantısı onu çıldırtıyordu. Luke Skywalker'ın sözlerini düşündüm: *Evrenin aydınlık bir merkezi varsa, sen ondan en uzaktaki gezegendesin.* Hatta çocuk biraz Mark Hamill'i andırıyordu. Aklınıza bin türlü düşünce gelir. İstemeden. En fazla on iki yaşında olan kız ise kendine uygun

bir dünyada doğacak kadar şanslı olan azınlıktandı. Tezek kokulu sürülere, garip kişilikli tavuklara, hasat zamanı samanlardan yükselen o toza, kalın duvarlara, yaktıkları ateşlere ve kışın buzları su fıçısında eritmeye bayılıyordu. Anne ve baba hem çocuklarını hem de birbirlerini seviyordu. Bunu hissedebiliyordum. Evdeki hafif dağınıklıktan, kızın kendi hayatından memnun olmasından, hatta oğlanın sinirinden bunu hissedebiliyordum. Onun siniri bile sevgilerinin kanıtıydı. Anne baba hâlâ sevişmeye bayılıyordu. Seksleri hâlâ neşeli ve sıradandı ama bazen tutkuyla da sevişiyorlardı. Her zaman buna sahip olacaklarını, hayatlarının sonuna kadar buna güvenebileceklerini biliyorlardı.

Tüm bunları camdan bakarken hissetmedik.

Asıl Maddy kapıyı indirip içeri girdiğimizde ve onları paramparça edip yediğimizde hissettik.

Sevişmemek çok güçtü.

Madeline'le aramda hep bir elektrik olmuştu. Beni Dönüştüren oydu sonuçta. İşte bu yüzden birbirimizden uzak kalmaya çalışmıştık. Ben biliyordum, o biliyordu, Lula biliyordu. (Lula, şatoda saldırıdan önce, *Sorun değil, yapmanı istiyorum* diye beni Maddy'ye yollamaya çalışmıştı. İstiyorum çünkü böylece seni bir vampir için terk ederken *daha az suçlu hissederim* demek istiyordu. Bu yüzden ondan nefret ediyordum. İlişkiyi kontrol etmeye çalışmasından. *Beni* kontrol etmeye çalışmasından. Aramızdaki aşk değildi. Önce aşk eksi Jake'in hatırasıydı. Sonra aşk eksi vampirin hatırası. Bir sürü eksi. Hep artakalanlarla yetinmiştim.)

Aile bize baktı. Zaman durdu. Orada korkudan mükemmelleşmiş halde duruyorlardı. Ölürken hayat toparlanır, birbirine eklenir, son şeklini alır. Siz ölürken. İnsanlar. O an bizi alt üst eder. Mükemmel donma anı, fark ettiğinizde ve sizi öyle mükemmel halinizde gördüğümüzde. Aramızdaki

bir espri gibidir. Hani âşıklar bir an durur ve birbirine bakar, çünkü –Tanrım, ah *Tanrım*– aynı anda orgazma ulaşacaklarını fark ederler ya. İşte öyle. Ve o an görevini yerine getirir – size saldırırız, hayatınız kanlı lokmalarla içimize akar.

Sıcak ve hızlıydı. Bulanıktı. İlk dakika benim için hep öyledir. Coşku ve inanmazlıkla dolu, toptan kör ederken bir yandan büyük bir netlikle gördüren bir araba kazası ânı gibidir.

Ama o evre geçer. Kendime gelirim. Dünyaya, olanların katı ve iğrenç gerçekliğine. Daha önce hissettiğim her şeyden daha güzel o katı ve iğrenç gerçeklik.

Madeline'nin ağzı kızın gövdesindeydi ve kalçaları havada, bacakları açıktı. Amının kokusu tatlıydı ve suçluluk dolu bir arzu yayıyordu. Ben de bir piyanoyu kırabilecek kadar sertleşmiştim. Eskiden seksi sevdiğimi düşünürdüm. Eskiden seksin en iyi şey olduğunu düşünürdüm. Sonra Dönüştüm. Dönüşünce eskiden üç boyut yerine iki boyutta seviştiğimi anladım.

OLMAZ, dedi Madeline, aşağı yukarı.

BİLİYORUM.

Yine de kafasını kaldırıp omzunu esnetti. Yakındık. Çok çok yakındık.

ÇOCUK.

BİLİYORUM.

TALULLA.

Cevap veremedim. Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Onun yerine oğlanın göğüs kafesine eğildim, kalbini koparıp ikiye ayırdım. Üzgünüm delikanlı, ama benim kalbim de aynen öyle hissediyor.

Sonra hiç yapmadığımız bir şeyi yaptık. Kurbanların cesetleriyle aynı yerde durduk. Seçeneğimiz yoktu. Lokas-

yon işimize geliyordu. Issız bir yerdi; kıyafet, para ve ulaşım araçları mevcuttu. Fergus'dan çok hoşlanmazdım ama Trish'in öldüğünü düşününce içim yandı. Hayat doluydu. Sabahları, akşamdan kalma oturup dizlerini karnına çekişini, elinde sade kahveyle öylece durup –televizyon izlemeden ya da dergi okumadan– mutlu mutlu etrafa bakışını severdim. Madeline'in içindeki kaybı da hissediyordum. Büyük kayıp. Cloquet'yi severdi. Ve Trish'i. Hatta Fergus'u bile. Beraber iyi para kazanmışlardı; birbirlerine güvenebileceklerini anladıklarında şaşırmışlardı. Lucy'nin başına ne geldiğini ise bilmiyorduk. Telepatiyle ulaşmaya çalışınca da bir şey duyamadık. Hayattaysa bile uzakta olmalıydı. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Eski günler sona ermiş, dünya varlığımıza uyanmıştı ve bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Lorcan koltukta kıvrılmıştı. Aklından neler geçtiğini hissediyordum. ÖLDÜLER. ÖLDÜLER. ÖLDÜLER. Buna, aldığı canların hatıraları da karışıyordu. Hep merak etmiştim: Zoë ve o, kendi yaşlarından yıllarca büyük o yaşların deneyimlerini nasıl oluyor da içlerinde tutuyorlardı? Talulla, her çocuğun yaptığını yapıyorlar, demişti. Hazır olana kadar bir kenara koyuyorlar. İçinde büyüyecekleri, birkaç beden büyük bir kıyafet giymek gibi.

ÖLDÜLER. ÖLDÜLER.

Ayak bileğini tuttum ve hafifçe salladım. Değişen bir şey olmadı. Teselli etmesi zor bir çocuktu. Teselliye inanmıyordu. Sanki doğduğunda dünya onu düşman ilan etmişti. (Ki hayata kaçırılma kurbanı olarak başladığı için sanırım böyle hissetmeye hakkı vardı.) Kendine acıması yoktu. Sadece derin bir kararlılık. Zoë sevgi beklerdi. Lorcan zorluk. Onun büyüyüp sevgilileri olduğunu hayal etmek zordu. En azından birine âşık olduğunu hayal etmek zordu.

Madeline'le sırayla dışarıda nöbet tuttuk; gerçi ikimiz

de takip edildiğimizi düşünmüyorduk. İkimiz de *Militi Christi*'nin asıl görevlerini tamamladığını, yani Talulla ve Zoë'yi aldığını düşünüyorduk.

Köpekler kuyruklarını sallayarak bize eşlik ediyorlardı.

Ay battığında duş aldık ve kurbanların kıyafetleriyle, elimizden geldiği kadar giyindik. Lorcan'a uyan kıyafet yoktu. Bir şeyler uydurduk. Kızın şortu ve bir tişört, bir de ip kemer. Çıplak ayak olacaktı ama sorun değildi: Yaya kalsak zaten onu kucağımızda taşıyacaktık. Land Rover'ın anahtarlarını aldık.

Ev telefonundan umutsuzca Lucy'nin cebini aradım.

İki kere çaldıktan sonra açtı.

Elli kilometre ötedeki bir evdeydi.

Ve bir rehinesi vardı.

54

Nasıl olduysa, çıkışlardan birini unutmuşlardı. Evin mahzenindekini. Çifte ahşap kapılar, tamamen sarmaşıklarla sarılmıştı. Lucy kapıyı yıkıp geçmiş ve iki Melek'i hazırlıksız yakalamıştı. Birinin boğazını parçalamıştı. Dönüp diğerine baktığına –koyu saçlı, sivilce izli rehine– adamın şaşkınlıkla takılıp kalan AK-47 tüfeğine baktığını görmüştü.

"Kaçmaya çalıştı," dedi Lucy. "Ama pek uzağa gidemedi."

Ağaçların başladığı yere vardığında Lucy onu yakalamış ve bayıltmıştı.

Maddy'yle benim şaşırdığımı görünce, "Şoföre ihtiyacım olabilir diye düşündüm," dedi, çok sıradan bir gezmeden eve nasıl döneceğini düşünmüş gibi.

Rehineyi alıp ormanın derinlerine dalmış ve beklemişti. Talulla ve Zoë'yi aldıklarını, Fergus'la Trish'i de ceset torbalarına koyduklarını görmüştü. Saldırı timi gittiğinde ayın batmasına daha yedi saat kalmıştı. Sakinlikle tutsağını eve götürmüş, vücudunu ve ağzını bağlamış, sonra omzunun üzerine atıp karavanımızı aramaya koyulmuştu.

"Bıraktığımız yerde bulunca ben de şaşırdım," dedi. "Bir an acaba bomba falan koymuşlar mıdır diye düşündüm ama... Yani başka seçeneğim yoktu. Adamı direksiyonun başına koydum ve tüm yolu ellerim boğazında sürdürdüm."

Madeline'le tüm bunları giderek artan bir şaşkınlıkla dinliyorduk. Asıl akıllıca olanın arabayı uzak bir yere çekip

insan olana kadar beklemek olduğu aklına gelmemiş miydi? Lucy bize aptalmışız gibi baktı.

"Yememiştim," dedi. "Açlıktan ölüyordum."

O yüzden Melek'i eve sokmuş, yeniden bağlamış, sonra da kafasının üstüne bez çanta geçirip sakince yukarı çıkarak emeklileri yemişti.

"İkisi de uyuyordu," dedi.

Rehineyi ay batıp insana dönüşene ve konuşma yetisini geri kazanana kadar sorgulayamamıştı. "Saçma sapan bir sessiz sinema oynamaya niyetim yoktu," dedi. Zaten o sırada ben telefon etmiştim. "Neyse ki aradın," dedi. "Bunu kendi başıma yapamazdım. Korkarım burada sen devreye giriyorsun."

Çünkü bu tür şeylere alışkınsın. Eski DOKET mensubu. Eski profesyonel.

Terk edilmiş âşık.

"Lorcan'ı yukarı çıkarın," dedim.

Uzun sürmedi. Canını yakmama gerek kalmadı. Canını yakmak istemiyordum. Canını yaksaydım bunu kırık kalbim yüzünden, şiddetimi sarf etmek için yapmış olacaktım. Canını yaksaydım kendimden nefret edecektim.

Ama gerek kalmadı. Ona sadece konuşmazsa ne yapacağımı söyledim. Onu Dönüştürmekle tehdit ettim.

"Ne anlama geliyor, biliyorsun değil mi?"

"Evet," dedi.

Göz gözeydik. Ondan hoşlanmamıştım. Din yüzünden. Sihre, peri masalına inancı. *Biz* neyiz ki? demişti. *Biz de* peri masalıyız. Kollarımdaki güç, şiddete dönüşmeyi bekliyordu. Kendimi bastırdım. Ondan hoşlanmadığım için değil. Onu öldürmek istemediğimden. Kendi acınası hüznümden tiksindiğimden ve onu öldürmem gerekeceğini bildiğimden. Temiz

ve kolay olmalıydı. Canavarsın sen. Her ay bir insan öldürüp yiyorsun. Bir tane de dindar fanatik öldürsen ne yazar? Hem de düşmanın. Ama işler böyle yürümüyor. Dolunay ve açlık varken öldürmek doğal. Tabiatımız bu. Tabii tercihimiz de, ama doğal bir tercih. Ay batınca devam etmiyor. Açlık bitip ay batınca *kurt* da gidiyor. Önümdeki apayrı bir tercih.

Ve yapmak istemiyordum. İçimdeki rahat tip şöyle diyordu: Bir şey yapmana gerek yok, çek git *Walker*. Hep öyle yapmaz mısın? Hep çekip gitmez misin? Bir isim[1] insanın karakterini belirler mi? Tabii ya.

Birkaç dakika özgür hissettim. Dönüp merdivenlerden çıkabilir, herkese güle güle deyip gidebilirdim. Hep öyle yapmıştım. Bunu fark edince neredeyse kahkaha atacaktım.

Ama bu his geçti ve oda yeniden hüzün ve tiksintiyle doldu; katı ve bitkin hissettim. Üstümdeki tulumlardan çiftçinin ter kokusu yayılıyordu. Tüm geçmişim odada benimle, bizimleydi. Bazen hayatın üzerine öyle gelir ve niye her şeyin bu kadar karışık olduğunu sorar. Neden bir şey başaramadığını.

Aynı zamanda durumun boktan sıkıcı mantığı da üstüme çöküyordu. Verdiği bilginin doğru olup olmadığı, ancak Lula ve Zoë'yi tuttuklarını söylediği yere gidip görünce belli olacaktı. En azından o zamana kadar onu hayatta tutmalıydık.

"Eee?" dedim.

"Sana söylediğimde yine de beni öldüreceksin."

"Bunu yapamam," dedim. "Doğruyu söylediğinden emin olmam lazım. Oraya gidene kadar da bundan emin olmam imkânsız."

"*Sonra* öldüreceksin o halde."

Aramızda bir yakınlık oluşuyordu. Bu tip durumlardaki sorun, her şeyin açık seçik oluşunun bir yakınlık yaratması-

1 Walker, İngilizce'de "yürüyen" anlamına gelir. –*çn*

dır. İsteseniz de istemeseniz de. O da bunu hissederek bana gülümsedi. Onu bu kadar dindar olmaya iten şeyin ne olduğunu merak ettim. Akıllı birine benziyordu. Akıllı bir dindar olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim; dünyada olan biten her şeyin Tanrı'nın Başlangıç'ta yazdığı büyük ve görünmez bir hikâyenin parçası olduğuna inanmak. Çocukken Lula'nın düşündüğü gibi. Tekrar düşünmeye başladığı gibi. Vampir geldiğinden beri. *Kam kurtkadınmkine karışınca.* Bu konuda espri yapmayı bir türlü başaramamıştık.

"Adın ne?" diye sordum.

Bir an düşündü, sonra söylemekten bir zarar gelmeyeceğine karar verdi. "Mario Donatello."

"Seninle bir anlaşma yapacağım Mario," dedim. "Bana nerede olduklarını söylersen ve yalan söylemiyorsan seni salıvereceğim."

Güldü. "Ciddi misin?" dedi. "Aptala benzer bir halim mi var?"

Kollarım ve omuzlarım yorgundu. Bu tip karşılaşmaların tüm öyleyse böyle hesapları. Yine kendime neden uğraştığımı sordum. Seni zaten terk etmiyor mu?

Ama Zoë de vardı.

Zaten hep bu masumlar her şeyin içine eder.

Bileklerini çözdüm.

"Elini ver," dedim.

Bana şüpheyle baktı. Islak siyah gözler. Sivilce izleri yüzünden onun ergenliğini gözümde canlandırmaya başladım. Aynaya bakıyor, haline üzülüyordu. O haline acımam sanırım delilikti.

"Sadece ver elini," dedim. "Canını yakmayacağım."

Terliyordu. Korku biraz geri çekilip, heyecan ve meraka yer açmıştı. Onu kandırmaya çalışmadığımı biliyordu. Aramızdaki yakınlık yüzünden. İstesem onun canını kolaylık-

la alabilecek durumda olduğumdan. Bu anlarda aranıza bir şeffaflık girer. Ringdeki boksörler gibi. Âşıklar gibi.

Sağ elini uzattı. Avcumun içine el sıkacakmış gibi aldım ve tuttum. Gözlerimiz kenetlenmişti.

"Bunu yapıyorum çünkü ne yaptığımı bildiğini biliyorum," dedim. "Yalan söylüyorsam anlarsın."

Yaşamak istiyordu. Uzun zamandır, bile isteye şehit olmayı tercih edeceğine inanmıştı. Ama işte karşısına gelince, her şeyden önce yaşamak istediğini fark etmişti. Hâlâ yaşamayı istediği günbatımlarını, soğuk kış sabahlarını, sohbetleri, içeceği kahveleri hayal ediyordu. Hepsi değerliydi ve daha önce fark etmemişti bile. Hayatta olmanın boşa harcanan lütfu.

"Sana söz veriyorum," dedim. "Oraya vardığımızda seni bırakacağım. Yalan söylemediğimi biliyorsun, çünkü seni öldürmek istemediği hissedebiliyorsun."

Birbirimize baktık. Elleri benimkinden azıcık büyüktü. (Bana Susie Carter'ı hatırlattı, gençken çıktığım bir kız. Çok güzeldi ama elleri benimkinden büyüktü. Bu, beni nedense acayip rahatsız ediyordu. Bunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Yatakta bana inanılmaz şeyler yaparken bile bunu düşünüyordum.) "Yalan söylemediğimi biliyorsun," diye tekrarladım ve bunu hissettiğini gördüm. Birden hayalini kurduğu yaşamı kaybetmeyecek oluşu onu sevindirdi. Hem coşku hem de utanç doluydu. Çünkü bu âna kadar, yaşamın inancından güçlü olduğunu anlamamıştı.

Onu yukarı çıkardığımda Madeline ve Lucy bana baktı. *Hassiktir?* der gibi.

"Ona ihtiyacımız var," dedim. "Hadi gidelim."

Fleetwood'da onun ağzını yine bağladım ve bedenini de ranzalardan birinin altına bağladım. Sessizdi ve işbirliği içindeydi. Kararını vermişti. İleride bu kararın sonuçlarıyla ruhu-

nun baş etmesi gerekeceğini de biliyordu, ama şimdilik Tanrı kaybetmişti. Üzerine bir rahatlama gelmişti. İnsan kendini şaşırttığında hep rahatlar. Gücünün tam sınırını anladığında. Rahatlatır, çünkü sınırlarını bilmemek tam zamanlı yorucu bir iş gibidir.

Konstantinov'u aradım. DOKET'te beraber çalışmıştık ve bir şekilde Teşkilat'la ters düşmüştük. Üç sene önce vampirler (Lorcan'ı kaçıran zırdeliler) karısı Natasha'yı da kaçırmış ve Dönüştürmüştü. Mike onu kaybetmektense, ondan kendisini de Dönüştürmesini istemişti. Natasha hiç tereddüt etmemişti. Film olsa, onu sevdiği için reddederdi. Ama onların gerçekliğinde, ona âşık olduğu için Dönüştürmüştü. Konstantinov'un kendisini ne kadar sevdiğini bildiği için. Çünkü aralarındaki aşk, anavatanları Rusya kadar büyüktü. Eğer Konstantinov'u çok sevmesem, bu kadar büyük bir aşk yaşadığı için ondan nefret edebilirdim.

"Mike, yardımın gerekiyor. Neredesin?"

"Polinezya'da."

"Siktir. *Siktir.* Buraya ne kadar zamanda varabilirsin?"

Hesapladığını duyar gibiydim. Sadece gece uçuşlarına binebilirdi.

"Üç gün."

Yeterince hızlı değil.

"Burada bize yardım edebilecek tanıdığın var mı peki?"

Duraksadı. Cevabı biliyordum. Neden sorduğumu ben bile bilmiyordum. Madeline ve Lucy karavanın arkasında kıyafet değiştiriyorlardı. Lorcan ise Talulla'nın çantasında kendi kıyafetlerini arıyordu. Birkaç eşyasını çıkardı. Çok sevdiğim beyaz elbisesi. Kırmızı espadrilleri. Kot ceketi. Hâlâ çiftçi tulumları ve yırtık spor pabuç giydiğimi hatırladım. Terliyordum. Ellerim cansızlaşmıştı. Lorcan, annesinin çantasında bulduğu *Don Juan* kitabını bir kenara attı. Byron. Ta-

nımam gereken bir şair olduğunu biliyordum.

"Hayır," dedi Konstantinov. "Neden? Ne oldu?"

Lorcan çantadan başka bir şey çıkardı.

Kafamda bir ses, *Gördün mü her şey nasıl yerine oturuyor,* dedi.

Quinn'in günlüğü.

Olek'in yazdığı not, arasından kayıp karavanın zeminine düştü.

"Seni tekrar ararım," dedim ve garip bir an sanki etrafımdaki tüm atomlar vızırdayıp parladı. "Bize yardım edecek birini buldum sanırım."

55

Olek bizimle buluşmak üzere dört vampiri Caminata'nın beş kilometre uzağında bir yere yolladı.

Sadece dört mü? Yetmez. Ve 'biz' dediğim grup ben ve Lucy'den ibaretti. Madeline, Lorcan'a ve Mario'ya bakıcılık yapıyordu. Ve yolumuzdan çekilmeye çalışıyordu. (*Walker'la yattın mı?* diye soracaktı Talulla. Cevabın evet olmasını umacaktı. Sağ ol. *Benim yakamdan düşmesini sağlar* mısın?) Altı kişi kim bilir kaç kişiye karşı olacaktık.

"Silahlarınız. Kişi başına yirmi şarjör. Ağır ama ihtiyacınız olacak."

Bunu diyen Alyssia'ydı. Avustralyalı, insan yaşı otuzlarında, kâküllü sarı saçlı, mavi gözlü, dolgun ve vücudu oldukça orantılı bir kadındı. Elleri zarifti ve mor ojeli manikürlü tırnakları vardı. O da bizim gibi burnu ve üst dudağı arasına kokuyu bloke eden bir krem sürmüştü. Krem, vampirlerden (ve onlar için de bizden) azıcık daha iyi kokuyordu. Bizi biri görse gülünç bulabilirdi, ama birbirimize ancak böyle yaklaşabiliyorduk. Bu halde bile aramızda birkaç metre vardı; mide bulantısıyla boğuşuyorduk.

"Çantada el bombaları, göz yaşartıcı bombalar ve maskeler var," dedi Alyssia. "Bizim maskeye ihtiyacımız yok. Onlar sizin için."

Hafifçe aşağıladığı belliydi. Bizim dolunayı beklememize

gerek yok, der gibiydi. Biz bu tip işlerle her zaman başa çıkabiliriz. (Kan emicilerin kendilerini üstün gördükleri konulardan biri de buydu: Biz ay tarafından kontrol edilen *yarı zamanlılardık*.) "Hızlı ve sert giriş yapalım," dedi. "İnsansa öldürün, tamam mı?" Bunu kendi takımına söylüyordu. Kısacası, bu bir kan içme partisi değil diyordu. Kokteyl için durmayın.

Tüfekli ve tabancalı takım da sırıttı ve onaylar gibi kafa salladı. Söz vermiyorlardı. Beden dillerinden bunu yapmak istemedikleri okunuyordu. Yanlış anlamayın, yapacak daha iyi işlerimiz var, der gibiydiler. Şarlatan olup olmadığını bilmiyordum ama Olek'in belli bir nüfuzu vardı.

Biri, "Gerektiğinden fazla takılmayız zaten," dedi.

Miro denen bu heriften pek hoşlanmamıştım. Uzun boylu, ince bacaklı bir Polonyalı'ydı. Deniz tarağı gibi saçı vardı ve yüzü tam annemin kıç suratlı dediği türdendi. Yani yanakları çok tombul, ağzı ve burnu da dikey bir eğride gibiydi.

"Tekrarlamaya gerek yok," dedi üçüncü bir vampir. "Ne yapacağımızı biliyoruz. Hadi başlayalım."

Dönüştüğünde en fazla on dokuz olmalıydı, ama Lula'nın da diyeceği gibi, belki de Shakespeare'le bile yatmış olabilirdi. Geniş omuzlu, atkuyruklu, koca gözlerinden sıkıntı okunan İngiliz bir kızdı. Adı Eleanor'du.

Vampir takımının dördüncüsü de Hollandalı Nils'di. Güven veriyordu ama kokusu diğer üçünün toplamından da beterdi. Neredeyse iki metre boyunda, spor salonunda edinmemişse de güçlü kaslara sahip, hızlı gözüken bir tipti. Kısa sarışın lüleleri, sert kemikli kafasından çıkıyordu.

"Bizi merak etmeyin," dedi. "Sadece ayak durmaya bakın."

Hava (tabii ki) karanlıktı. Tesis buluşma yerine bir kilometre kadar uzaktaydı. Mario bize kroki çizmişti ama tam

olarak hatırlamadığı yerler vardı. Talulla ve Zoë'yi yerin altında tutuyorlardı. Zeminin altındaki ikinci kat, Kırmızı Kanat, Hücre no. 4B ve 17A. Şansımız azdı tabii ama kiraladığımız vampir desteğiyle hızımız ve gücümüz adam sayımızdan daha fazlaydı. Bir de tabii çaresizdik. Bir de tabii ölsem de kalsam da umurumda olmazdı.

56

Her şey bir karaltı gibiydi. Tüm çatışmalar gibi. Ve tüm çatışmalar gibi bunda da garip detaylar öne çıkıyordu. Yaklaşırken bacaklarıma değen karahindibalar. Tesisin çatısına doğru eğilmiş Büyük Ayı. İlk el bombasını fırlatmamız ve patlaması arasındaki sürede Lucy'nin boğazını temizleyip makineli tüfeğinin emniyetini son kez kontrol etmesi. Vurduğum muhafızlardan birinin ayağının seğirmesi, botunun bağcığının çözülmüş olması. Kan bulanmış koridor duvarına asılı bir haç. Kadın bir *Militi Christi*'nin Latinceyi andıran bir şeyler bağırması. Alyssia'nın bacağına saplanan kurşunun sesi. Aldırış etmemesi. Önümden yürürken koyu mavi kotu içindeki kalçalarının güzel gözükmesi. Kafa karışıklığı: Aynı anda çekim ve tiksinti, adrenalin karmaşasının tam ortasında.

İşimize en çok yarayan, onları şaşırtmamız oldu. Yarısı sadece hafif silah taşıyordu. Gerçi atılan gümüş mermilerin yarattığı şok, havada burun altı kremimiz ve vampirlerin kokusuyla birleşiyordu. Gümüşün etkisini azımsamıştım. Kemiklerimi zangırdatıyordu ve kaçıp saklanma güdüsünü zor bastırıyordum. Her şeye kayıtsızdım. Hepimiz öyleydik. Kurbanlara alışmıştık. İnsanların bizi öldürememesine alışmıştık.

Kaç tane öldürdük bilemiyorum. Otuz, belki de kırkı. Vampirler hızlıydı. İnsanlar –ve tabii insan formunda olan

bizler– onların yanında ağır çekim kalıyorduk. Alyssia sadece yerde kalmadı. Onun zıplayıp koridor duvarında yirmi adım attığını görünce kalakaldım. Vampirler kontrollü ve konsantreydi. Öyle olabiliyorlardı, çünkü orada onlara zarar verecek türden bir silah yoktu. İnsanların ellerinde kazıkla onlara yaklaşmalarına imkân yoktu.

Ama insanlardan biri bana yaklaştı.

Boşalttığımızı düşündüğümüz bir odanın kapısında. Bir an şarjörü değiştiriyordum, sonraki an kolunu boynuma dolamıştı. Elinde bir bıçak vardı ve uzayan o dakikada modelini fark ettim. MercWorx'ün Nişancı Çifte Kenarlı Savaş Bıçağı. DOKET'te biz de aynısını kullanırdık. Bunun beni öldürmeyeceğini düşünüyordum (böyle anlarda düşünmek için çok vaktiniz olur) ama pek de keyifli olmayacağını biliyordum. Birkaç dakika solunumumu da yavaşlatacaktı ve dakikalar çok hayatiydi.

Tam o an hissettin.

Modifiye edilmiş çelik.

Gümüş kenarlar.

Çatışma sırasında ölümün eşiğine geldiğinizde, daha önce hiç öleceğinizi düşünmediğinizi fark edersiniz. Çatışma öncesi kendinize 'bu sefer değil' dersiniz. Bu sefer asla zamanı değildir. Olmamalıdır, yoksa hiçbir zaman çatışmaya giremezsiniz.

Saldıranı göremiyordum ama boynumun etrafındaki kol ve bıçağı tutan elden, büyük güçlü bir adam olduğunu anlıyordum. Koyu tenliydi. Elleri kıllıydı. Bedeninin ısısı benimkine karışıyordu. Kusacak gibi oldum. Bir an –hep böyle bir an olur– öldürmesine izin versem mi diye düşündüm. Ölüm hep bunu yapar, ölmek istemediğine emin misin, diye sorar.

Uzuvlarım uyuşmuştu. Ilık ve tembellerdi. Gülünç bir

ağırlıkla ellerimi bileklerine doğru kaldırdım; bıçak boğazımın birkaç santimetre uzağındaydı. Koca kaburgalarının sırtıma bastırdığını hissedebiliyordum. Aklıma geldi. Bana hatırlattı.

Ölüm tekrar, Beni almaz mıydın? diye sordu. Talulla herhalde seni bu yüzden terk etti. Yeteri kadar erkek olmadığın için.

Birden boynumla omuzlarımdaki ağırlık arttı. Dayanamadım. Dizlerimin üstüne çöktüm ve beni tutan adam da benimle beraber çöktü. Garip bir ses çıkardığını işittim. Bir saniye sadece ağırlıktan ölecek gibi oldum, sonra Nils'in kokusu geldi ve boynumun etrafındaki kol cansızlaştı.

Gözlerimi açtım. Kapadığımın farkında bile değildim.

Ağırlık gitmişti. Suratım nemliydi. Kan. Epey kan. *Kurt*, geçen gece beslenmediğini hatırlatmak için fırladı. İşe yaramaz bir mesaj, ama Lanet kendine engel olamıyordu işte.

Birkaç metre ileride Nils omzunun üzerinden bana bakıyordu. Bana saldıran adamın kesik kafasını elinde tutuyordu. Sırıttı ve 'Sizi aydabirciler' der gibi küçük bir hareket yaptı. Sonra kafayı bana fırlattı, döndü ve koridorda kayboldu.

57

Zoë'nin hücresinin dışında Miro, rahibelerden birinin kanını emiyordu. Rahibe sırtüstü yayılmış, eteği kalçalarına kadar çıkmış, sol ayağı kıvrılmış halde titriyordu. Çıplak ten, porno film sahnelerini anımsatıyordu. Sanki rahibe *kılığında* biriydi. Miro bana baktı ve sırıttı. Dişlerinden kan damlıyordu.

"Muhafız," dedi yutkunurken. "Şuradaki işte. Anahtarlar onda."

Muhafızlardan biri boğazı parçalanarak ölmüştü. Diğeri hücre kapısının karşısında duvara yaslanmış, karnını tutarak oturuyordu. O da titriyordu. Rahibenin ve onun titremesi havaya ayrı bir elektrik katıyordu. Anahtarlar –eski görünüşlü bir zincir– ondaydı, apış arasının üstünde tutuyordu. Almak için eğildiğimde bağırsaklarını içeride tutmaya çalıştığını gördüm. Bana baktı, şaşkın ve yalvarır gibiydi.

Anahtarları aldım ve kilidi açtım.

Zoë ranzasının kenarında, elleri ve ayakları zemindeki bir sürgüye kelepçeli vaziyette duruyordu. Dışarıdaki gürültüyü duymuştu. Yüzünden kararsızlık okunuyordu ama beni görünce soğuktan sıcağa girmiş gibi oldu.

"Bekle tatlım," dedim. Eğildim, kollarını boynuma attı. "Önce şu zincirleri çıkaralım."

Zincirde en aşağı yirmi anahtar vardı ve bu yüzden korku filmlerinden bir sahnedeymişiz gibi bir düzine hatalı deneme

yaptım. Küçük vücudu titreyerek bekliyordu. Kendinize söylersiniz: Yavaş. Mantığını kullan. Acele etme. Ama ellerim, bileklerimin ucuna bağlanmış iki kuş gibiydi.

"Annem nerede?"

"Burada bebeğim. Kıpırdama. Onu alacağız – işte oldu. Bingo."

Zincir yumuşak bir sesle düştü. İki tane daha yanlış denemenin ardından Zoë tamamen serbestti.

"Hadi, atla bakalım. Sırtıma çık. Sıkı tut ve hiç bırakma, tamam mı?"

"Tamam."

Suratı boynumda küçük, ılık bir ağırlıktı.

"Bu koku ne?" dedi.

"Yeni arkadaşlarımız," dedim. "Kötü kokuyorlar ama bize yardım ediyorlar."

"Mike Amca gibi mi?"

Mike Amca, Konstantinov'du. Çocuğun tanıdığı tek vampir Mike ve Natasha'ydı.

Annesi gibi vampirlerle haşır neşir olmamıştı.

"Evet, Mike Amca gibi. Hazır mısın?"

"Evet."

"Başını eğ tatlım."

Karnı deşilen muhafız ölmüştü. Elleri yanlarına düşmüş, bağırsakları dışarı taşmıştı. Miro hâlâ emiyordu ama bu sefer rahibenin titremeye devam eden baldırını ısırmıştı. Üzerinden atladım.

"Acelemiz yok," dedi kafasını bile kaldırmadan. "Hepsi öldü."

Bunu bilemezdi ama etraftan ateş sesi de gelmiyordu. Binanın derinlerinde bir yerlerde bir el bombası patladı. Patlama, yüksek ses öksürük gibi yerden yukarı yayıldı. Tüfeğin şarjörünü kontrol ettim, Zoë'nin bacaklarını kendime doğru çektim ve koştum.

Talulla'nın hücresinin dışında Alyssia ve Eleanor iki adamla beraberdi. Biri *Militi Christi* muhafızıydı, yerde yüzükoyun kan gölü içinde yatıyordu. Diğeri de asker kıyafetleri içinde gülünç görünen bir tipti. Eleanor onu bir eliyle boynundan tutup havaya kaldırarak duvara dayamıştı. Ayaklarının dibinde altın çerçeveli bir gözlük vardı. Bir de genç bir adamın kesik başı. Başın kesildiği beden etrafta gözükmüyordu.

Talulla yerde baygın yatıyordu. Bir an ölmüş olduğunu sandım. Derken hayatının kokusu ve çarpıntısı bana da, Zoë'ye de tesir etti. O an kendime, Lula ölse çocuklara bakar mıyım diye sormuştum. Zoë'nin üzerimdeki ağırlığının iyiliği evet, bir şekilde bakarım, dedirtmişti. Sevginin böyle beklenmedik testleri olur. En istemediğiniz zamanda.

"İnanılmaz ama liderleri bu," dedi Alyssia, Eleanor'un duvara yapıştırdığı adamıkast ederek. Burun altı kreminin etkisi geçiyordu. Koridorun dar alanında vampirlerin kokusu yoğunlaşıyordu. Zoë burnunu omzuma bastırarak kokuyu engellemeye çalışıyordu. Eleanor boştaki eliyle burnunu tutmuştu. Alyssia anahtarları bana fırlattı. "Çabuk," dedi. "Dayanılmaz oluyor."

Bu zincirde daha az anahtar vardı ve üçüncüsü kapıyı açtı. Zoë sırtımdan atlayıp Talulla'ya koştu.

"Annecim! Anne, uyan. *Uyan*."

"Sorun yok tatlım," dedim. "Sadece uyuyor. Ona uyku ilacı vermişler."

"Arkanda canlı kaldı mı?" diye sordu Alyssia.

"Yalnızca Miro."

"Emiyordur."

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Yavşak. Tamam. Geldiğimiz yönden çıkalım."

"Çocuğu alabilir misin?"

Lojistik. Talulla'yı taşımam gerekiyordu. Vampirler birbirine baktı. Eleanor'un tuttuğu adamın suratı mosmordu. Ayakları debeleniyordu. İkisi de bana ya da çocuğa yaklaşmak bile istemiyordu. *Taşımak* mı?

"Tanrım, siktir, tamam. İkisini de ben taşırım. Siktir."

"Peki," dedi Alyssia, cebinden yeni bir krem çıkarıp burun deliklerinin neredeyse tamamını kremle doldururken. "Ver onu bana."

Ondan hoşlanmıştım. Seksi, kontrollü bir sabırsızlığı vardı. Elleri, gördüğüm en güzel ellerdi. Akıl, böyle anlarda canı nereye isterse oraya gittiğinden, onu ellerini külotunun içine sokup bana bakarken hayal ettim.

"Kahretsin," dedi. "Planda bu yoktu."

Neyse ki taşıması gerekmedi. Koridorun ucunca Lucy'yle Nils gözüktü. Lucy, vampirin yanında cüce gibi kalmıştı. İkisi de kana bulanmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi Alyssia.

"Evet," diye cevapladı Nils.

Lucy koştu ve Zoë'yi sırtına aldı. Ben de itfaiyeci gibi Talulla'yı omzuma attım. Uyanık olsa ona ne diyeceğimi düşündüm. Onun bana ne söyleyeceğini düşündüm. Onu öyle baygın halde tutarken söyleyecek bir şey kalmamış gibi hissettim. Son birkaç aydır birbirimize bakmadığımızı anladım. Ya da o bana bakmamıştı.

Eleanor boğazladığı adamı kafasından hücre parmaklıklarına attı. Vücudu ağır biçimde düştü.

"Bu da böyle bitti," dedi sıkkın sıkkın. "Hadi gidelim."

BEŞİNCİ KISIM

YANLIŞ ALACAKARANLIK

58
Remshi

Her zaman olduğu gibi bu sefer de lojistik epey yorucuydu. Gün ışığı. Karanlık. Uçuşun büyük kısmını karanlık odada geçirdik ve İtalya'ya tam güneş battıktan sonra vardık. Mia ve Caleb yatakta yatmamakta direttiler, yere kıvrıldılar. Yanlış anlamayın, yerdeki fildişi renginden yün ve ipek battaniyeler ve kabindeki yastıklar da epey konforluydu ama yine de kaba hissettim.

Uyandıktan yarım saat sonra Caleb, "İyi gözükmüyorsun," dedi. "Bir sorun mu var?"

Ana kabindeydik. Jet, Roma'dan bir saat uzaktaydı. Damien'le Seth kokpitteydi. Mia duş alıyordu. Caleb çok heveslenmemeye çalışsa da bu deneyime bayılmıştı. Lüks onu şok etmişti. Kabindeki geniş krem rengi deri koltuklar, vişne ağacından ahşap detaylar, karanlık oda, Çin bilmecesi gibi dizilmiş teknolojik aletler. Her detay ve aksesuardan el işçiliği ve kalite akıyordu. Bu tip şeyleri taze gözlerle görmezseniz kanıksarsınız. Eski hayatlarında, annesinin de serveti vardı, evet, ama böyle değil. Tek parmağıyla böyle bir serveti kontrol etmiyordu. Raftan Browning'in *Erkekler ve Kadınlar* (aklıma Las Rosas'ta yere düşen ve kaldırmayı unuttuğum Browning'in *Toplu Eserleri* geldi) kitabını almış ama sadece göz atmıştı. Havasından okumayan bir tip olduğu belliydi.

Onu bekleyen tüm metinsel hazları düşündüm. Birinin onu okumaya teşvik etmesine bakıyordu. Boş bulduğumuz bir ara bunu Mia'ya söylemeye karar verdim. Ama bir yandan da bu günlerde nereden okumaya başlanır diye düşünüyordum. Bu günlerde gençler Çavdar Tarlasında Çocuklar'dan sıkılıyordu... Üstelik her yaştan duayenler bir kitabın değerini, başkahramanla arkadaş olmak isteyip istemeyeceklerine göre biçiyordu.

"Hatta terliyorsun da," dedi Caleb.

Benimle bu tonda konuşmaya karar vermişti: Eşitmişiz gibi. Dokundurmalar, kaba gözlemler, yersiz sözler. Yetişkin olamamasını telafi etmek için. Bunu umursamıyordum. Onun için üzülüyordum.

"Belki biraz daha içmen gerek? Sana başka bir kan poşeti getireyim mi?"

"İyiyim ben," dedim. "İster inan ister inanma, uçmaktan hiç hoşlanmadım. Bunlardan birinde bile."

Gerçekten de iyi hissetmiyordum. Sadece yeniden gördüğüm ve artık her gece göreceğimi anladığım rüyanın etkileri değil. İmkânsız bir geçmişten sahneler zihnimde normalden daha hızlı biçimde canlanıyordu. Hatıralar makineli tüfek ateşi ya da ağır çekim patlayan bir flaş gibi belirliveriyordu. Boticelli bir kâbustan uyanıyor ve odasında beni neredeyse bitmiş *Venüs'ün Doğuşu'nu* incelerken buluyordu. Geceliğinin altında çıplak ayaktı, bağırarak geri çekiliyordu, küçük ahşap bir masa ve üzerindeki çiçekleri deviriyordu. Resme biraz daha bakabilmek için onu öldürebilirdim (yağlı boya kokusu hâlâ favorilerimdendir, yeni biçilmiş çimen, yeni açılmış çay poşeti ve sahile yaklaştığınızda gelen o ilk okyanus kokusu da öyle) ama onun yeteneğini yok edip dünyayı mahrum bırakmak istememiştim. Birinci Dünya Savaşı'nda Ypres'teki bir hendekteki genç bir er, ölüme yakın, karnın-

daki yara köpürürken benim ne olduğumu anlayıp on iki yaşında bir çocuk sesiyle, "Lütfen efendim, beni öldürebilir misiniz? Daha fazla dayanamayacağım. Lütfen..." diyordu. Bunlar ağır çekim flaşlardı evet, ama gerisi baş döndüren ve imkânsız bir fırtına ve koyu nehirler ve neon ışıklı şehirler ve takımyıldızlar ve haberler ve gece yol alan lejyonerler ve Zoser'de ayla aydınlanan taşlardan birinde oraya yorgunluktan düşen ve kafasını yaran kölenin kanı ve meşalelerle aydınlanan Atina'da kusmuk, çiş ve şarap kokulu bir avluda kendi kupasını kafasına dikerek, "Söyle Tanrıça, Peleus'un oğlu Akhilleus›un öfkesini söyle..." diye başlayan kör ozan.

Kalktım ve bacaklarımı azıcık uzattım, kollarımı omurgamı esnetmek için gerdim, ta ki üst omurgam kart dağıtıcının kartları çevirdiği gibi çatırdayana kadar. Caleb koltuğunu hafifçe kaldırdı. Ayakkabılarını çıkarmıştı. Biri mavi, diğeri siyah çoraplar giymişti. Soluk başparmağı çoraptan mantar gibi fırlamıştı. Benden büyülenmemeye çalışıyordu. Onu ve annesini rahata kavuşturmanın hoşuma gideceğini düşündüm. İsterlerse Big Sur'deki evi verebilirdim. Orayı ziyaret ettiğimde birilerinin olması iyi olurdu. Fark etmeden gözlerim dolmuştu.

"Seni kim yarattı?" diye sordu.

Er ya da geç bunu soracağını biliyordum. Gençler doğal olarak başlangıçları bilmek ister. Mini barın tezgâhından Lucky Strikes paketini aldım ve bir tane yaktım. Justine'in orada kendine kokteyl hazırladığı zamanı hatırladım. Kuala Lumpur'da kendine bir kokteyl tarifleri kitabı almıştı ve giderek daha sarhoş olarak hepsini sırayla denemeye başlamıştı. Pilotlara da götürüyordu ve zavallı Veejay (uçmasa da alkol kullanmazdı) kibarca, yok sağ olun hanımefendi, uçağı uçurmamız gerek, diye tekrarlayıp duruyordu. Bardaki şişelere baktım. Büyük mücevherler: Yeşil, altın, safir, elmas be-

yazı. Alkol icat edilmeden Dönüşmüş olduğuma üzülürdüm. Mısırlıların birayla gevşemelerini izlerdim; tanıdık sıcaklığa (ve şiddete) yavaş yavaş geçiş. Yıllar içinde yalnız kaldığım zamanlarda barlarda çalışmıştım. Hep işe yaramıştı; mekânın sesleri, sohbetler, anlatılan hikâyeler ve müşterilerin girip çıkması. Sevgili Justine'imin de iyi öğrendiği gibi yabancılardan medet ummanın konforu.

"Uzun bir süre önceydi," dedim. Sırtımı ona dönmüştüm ki o görmeden aptal gözlerimi kurulayabileyim.

"Anlatmak istemiyor musun?"

"Çoktandır anlatmamıştım. Belki de unutmuşumdur."

Caleb bir şey söylemedi. Mia banyodan çıktı, makyaj yapmıştı ve Justine'in hindistancevizli duş jelinin kokusu yayılıyordu. Damien'e, o ve oğlu için kıyafet aldırtmıştım. Şimdi yepyeni bir kot ve beyaz tişört giyiyordu. Yeni bir kısa deri ceketi ve botları da vardı. Caleb için de mor Converse'ler. Oğlan, yeni deri ceketi istememiş, kendi yanık kırmızı ceketini tutmuştu. Ceketin ona yoldaş olduğunu, her üstüne geçirdiğinde kendini evinde hissettiğini biliyordum. Şu kısacık hayatında çok yalnızlık çekmişti. Annesi için hayatı berbat ettiğini düşünüp durmuştu.

"Sen de duş al," dedi Mia. Caleb kendine sigara yaktı ve onu görmezden geldi. Aralarında böyle küçük çatışmalar cereyan ediyordu. Barın arkasındaki yüksek tabureye oturmuş, dirseklerimi mermer tezgâha dayamıştım. Elimin ucunda, tezgâha sabitlenmiş kırmızı akikten güzel bir kültablası vardı. 1880'de William Morris'in Birmingham'da yaptığı sunumda bulunmuştum. "Evlerinizde işe yaradığını bilmediğiniz veya güzel olduğunuza inanmadığınız bir şey bulundurmayın," diye tavsiye vermişti tasarımcılara. Bu sözü, konuşmadan bir ay önce mavi yün ceketinin cebinde bir kâğıtta yazılı bulmuştu. Oraya ben koymuştum. Etkin insanlara böyle gizlice

mesaj vermek gibi bir yaramazlığım vardı.

Aslında trajik bir çağ bizimkisi, bu yüzden onu trajik olarak görmeyi reddediyoruz.[1]

Ülken senin için ne yapabilir diye *sorma, sen ülken için ne yapabilirsin, onu* düşün.[2]

İşte Coca-Cola!

Usulca gitme o güzel gecenin kollarına.[3]

Yoksa siz hâlâ annenizin margarini mi kullanıyorsunuz?

Evet, yapabiliriz.[4]

ONU KİMİN YARATTIĞINI SORDUM.

Caleb'in acemi zihinsel kalkanı ancak bir sigara dumanı kadar engel oluşturuyordu. Mia bana özür dilercesine baktı. Jet, hava boşluğunda sarsıldı.

"Hiç görmediğim biri yarattı beni," dedim. "Boynumdaki bu tahta kolyeye göre yirmi bin sene önce."

İkisi de konuşmadı ama Caleb'in genç zihninin buharlı gemileri, Kızılderilileri, sonra bir şokla filmlerde gördüğü mağara adamlarını, ateşleri ve mızrakları düşündüğünü, pop şarkıları ve çöplerden arınmış bir dünyaya seyahat ettiğini hissettim. Kayalar, dereler, ormanlar, doğal objelerle dolu, Mad Men veya Twitter'ın dokunmadığı çıplak bir dünya onu şaşırttı.

OLAMAZ. KİMSE O KADAR YAŞLI OLAMAZ.

"Dönüştüğümde otuz dokuz yaşındaydım," diye devam ettim. Sigarayı söndürüp bir Manhattan kokteyli hazırlamaya

---

1 20. yüzyılda yaşamış İngiliz yazar D. H. Lawrence'ın *Lady Chatterley'nin Aşığı* adlı romanının ilk cümlesi . Çev. Meram Arvas, Can Yayınları. –*yhn*

2 Amerika Birleşik Devletleri'nin 35. başkanı John F. Kennedy'nin, görevine başlarken yaptığı konuşmada sarf ettiği meşhur sözler. –*yhn*

3 (Orj.) "Do not go gentle into that good night." Gallerli şair Dylan Thomas'ın yazdığı bir şiir. –*yhn*

4 (Orj.) *Yes we can.* Barrack Obama'nın 2008 yılındaki seçim kampanyasında kullandığı slogan. Kampanya, Obama'nın ABD'nin 44. başkanı olarak seçilmesiyle sonuçlanmıştır. –*yhn*

koyuldum. Kimse içmeyecekti, biliyordum, ama ellerle ufak hareketler yapmak insanı teselli eder. "Kabilemden beş kişiyle ava çıkmıştım. Başka bir kabilenin bölgesinin yakınlarındaydık ama yaban domuzuna çok yaklaşmıştık. Bu kadar kovalamacadan sonra eve boş elle dönmek olmazdı. Güneşin batmasına bir saat falan kalmıştı ve kabilemize, ateşin başına dönmek için on beş kilometre yürüyecektik."

"Neyle avlanıyordunuz?" diye sordu Caleb. Koltuğunu tamamen dikleştirmişti ve dizlerini de çenesine doğru çekip dinleme pozisyonu almıştı.

"Mızrak," dedim. "Ok, sapan. Genelde tutturma oranımız epey düşüktü. Bir deyişimiz vardı: 'Fındıklar ve dutlar.' İki seçenekten kötü olanına böyle derdik. Et olmadığında onları yediğimizden."

Caleb'in, Mia'nın da oturmasını istediğini hissediyordum. Onun ayakta ve her an araya girecek gibi olması dinleme keyfini bozuyordu. Bu yüzden hikâyeye tam konsantre olamıyordu, oysaki içine dalmak istiyordu. Daha çok kısa bir süre önce çocuktu.

Mia da hissetti. Bana suç ortağıymışız gibi bir bakış attı. Oğlunun karşısındaki koltuğa oturup onu geriye yatırdı, ellerini karnının üzerinde kavuşturup uzun bacaklarını üst üste attı. Caleb'in rahatladığını hissettim. Hikâyeden keyif almasının dışında duygularını annesi yönlendiriyordu. Bu da Mia'nın sorumluluğunu arttırıyordu. O huzurluyken oğlu da huzurlu oluyordu. Bütün bunları bu kadar çabuk algılayabilmek rahatlatıcıydı, kalkanlarımızı indirmiştik. Uzun zamandır kendi türüme yakın olmak istememiştim – Justine'in yakın zamandaki tür değişimi hariç.

"Bir yaban domuzu yakaladık," dedim. "Büyüktü. Bugünkü ölçülerle belki doksan kilo ederdi. Sıkıca bir tahtaya bağladık. Eve et götürebildiğimiz zamanlarda hissettiğimiz

mutluluğu size anlatamam. Yüzleri, çocukların dolu midelerini, ateşte kadınların parmaklarıyla dudaklarının et yağıyla parlamasını hayal ederdik."

Duraksamam gerekti. Denge. Hatırlamak beni sanki bir uçurumdan geçmişe fırlatıyordu. Düşmek sonum olabilirdi. Juss, biliyor musun bazen düşünüyorum da başımdan tüm geçenleri hatırlasam...

"Ama saldırıya uğradık," dedim. "Diğer kabileden yirmi avcı. Yoldaşlarım öldü. Ben de yaralandım ama kaçmayı başarabildim. Tabii domuzu da aldılar."

"Neren yaralanmıştı?" diye sordu Caleb.

"Midem," dedim. "Bir mızrak tam bağırsaklarımdan geçip böbreklerimi delmişti. Sapını kırdım ama çıkarmaya çalışırken ucunun dikenli tellerle donatıldığını anladım. Korkunç bir acıydı."

"E peki nasıl kaçtın?" Modern ergen şüpheciliği refleksi: Korkaklık, yalan dolan ara. Her şey boktan değilse elbette bir bityeniği vardır.

"Şansım yaver gitmişti," dedim. "Hâlâ ormandaydık, karanlık çabuk çökmüştü. Çaktırmadan kaçıp kilometrelerce yürüdüm. Yatıp gözlerimi kapayasım vardı. Donuyordum."

Caleb, hikâyeyi anlatırken kokteyl hazırlamamı da ayrı bir ilgiyle izliyordu. Tatlı vermut. Bourbon. Angosturra likörü. Rafta bir yerlerde bir kavanoz vişne de vardı – ama bardağın etrafına sürecek portakalımız olduğunu sanmıyordum. Yazık. Caleb bunu görse çok hoşuna giderdi.

"Yağmur başladı," dedim. "Mağarayı bulduğumda dört ayak üstünde emekliyordum. Ölmek üzere olduğumun farkındaydım. Mağaranın içinde acıma son verecek dev bir hayvan olmasını umuyordum. Orada bir şey vardı ama hayvan değildi."

"Yaratıcın mıydı?" dedi Caleb.

Cam bardaktaki buzların üzerine bourbon, vermut ve likörü döktüm. Haklıydım: Portakalımız yoktu. İçimdeki barmen üzüldü, minik estetik bir acı. Kayıp bir parça. Her kelimesi yalan.

"Ölmek için iyi bir yerdi," dedim kokteyli hayali müşterime uzatırken (kafamda yorgun, şehirli bir iş kadını vardı; hafif bozulmuş mavi bir far sürmüştü ve diz boyu eteği kırışmıştı; bacakları ağrıyor, nefesi kahve kokuyordu, tüm günün iş saçmalıklarının yarattığı baş ağrısı ilk yudumla yok olacaktı) ve tezgâha ellerimi dayadım. "Ölmek için iyi bir yer olurdu. Mağaranın girişi batıya, ağaçlara doğru bakıyordu. Ufukta gün batımının son kan kırmızı ve altın renkleri kalmıştı. Arkamdaki sesi duyduğumda Tanrıların bana yardıma geldiğini düşündüm. Yaklaştı. Nefesini boynumda hissettim. 'Söyle bana,' dedi bana. 'Yaşamak istiyor musun?' Hâlâ ne cevap verdiğimi hatırlamam. Zaten bir önemi de yoktu. Bana, 'Burayı rüyalarımda gördüm,' dedi. 'Sonunda geldiğim için rahatladım.' Sonra beni kollarına aldı ve dişlerini boğazıma geçirdi."

Kararan toprağı, son ışık kırıntılarını, içime gecenin çökmesini, kanımın ritmiyle emmesini hatırlıyordum. Kanımın ritmi toprağın ritmiydi. Hayatla ölüm arasında incecik, havadar bir yerdi. İçinden evrenin zayıf gülümsemesini görebiliyordum.

"Bileğini açıp ağzıma dayadığında, 'Neden,' diye sorduğumu hatırlıyorum. 'Birileri tanıklık etmeli. Benim vaktim doldu. Yapabileceğim son şey bu. Şimdi iç,' diye cevapladı. Ve tabii ben de," dedim, gözlerim dolarken gülümsüyordum, "içtim."

Caleb sigarasını içmeyi unutmuştu. Sonuna kadar yanmış, külü halıya düşmüştü. Mia'nın duygusal bir hesap yaptığını hissettim. Ancak altı yüz yaşındaydı. Bin yıl nazarını

aşmaya kararlıydı ama yirmi bin?

"Ona ne oldu?" diye sordu Caleb.

Gözyaşlarımı bastırdım. Gözlerimi kırpıştırdım. Yaşlı bir soytarı gibisi yoktur.

"Onu hiç göremedim," dedim. "Mağaranın diplerine emekledim ve uyuyakaldım. Uyandığımda bir tek kalıntıları vardı."

"Ne kalıntısı?"

Diğer gençlik saplantısı – son noktaları bilmek. Başlangıçlar ve sonlar.

"Pek bir şey yoktu," dedim. "Göremedim. Hâlâ karanlıktı. Islak kül gibi bir şey. Mağaradan geceye adım attım. Bir karım vardı. Çocuklarım. Geri dönüş yoktu. En başından beri biliyordum."

"Peki hemen beslenmen gerekti mi?" diye sordu Caleb, ama Mia başını iki yana salladı.

"Bu kadar soru yeter," dedi. Benim ruh halimi hissetmiş ya da anlamıştı. Biraz kırılgansın...

Caleb hikâyeden sıyrıldı, içmediği sigarasını gördü. "Ah," dedi. "Siktir, pardon."

Telsizden Damien'ın sesi duyuldu: "Efendim?" Bardaki telefonu kaldırdım.

"Evet Damien?"

"Efendim, alçalmaya başlıyoruz. Yirmi dakika içinde yerde olacağız."

Misafirlerime döndüm. "Tamam," dedim. "Koltukları dikleştirin. Kemerleri bağlayın lütfen. İnişe geçtik."

59

Daha Caminata tesisi görüş alanına girmeden geç kaldığımızı anladık. Hava (bizim hassas burunlarımız için) kokuyordu; çayır çimen, karaçalı ve yağmurun üstünden patlayıcı ve mermi kokuları geliyordu.

Yolda başıma çok garip bir şey geldi.

Araba yolundan dört yüz metre ötede, aracımızı park edip ormanlık yoldan tepeye ilerlemeye başladık. Ağaçlığın otuz metre içinde küçük bir dere akıyordu. Mia'yla Caleb derenin üstünden atladı, ben ise suyun içinden yürümeye meyilliydim. Sadece bedenimin dengesizliğinden değil (vücudum biraz garip geliyordu ama bundan kimseye bahsetmemiştim) aynı zamanda *ruhen* sudan yürüyesim gelmişti. Suyun nasıl hissettireceğine dair belli belirsiz bir merak vardı içimde, gerçi olağandışı bir şey hissettirmesi için bir sebep yoktu. Neyse ki ben dereden geçerken, anne-oğul olanları göremeyecek kadar uzaklaşmıştı.

Üç-dört adım sonra, baldırlarıma kadar suya battığımda birden bir dere yatağında taşların üzerinde değil de, ölü insanların kafaları ve bedenleri üzerinde yürüyormuşum gibi hissettim.

Karşı tarafa geçtim, silkelendim ve beynimin yine nasıl bir oyun oynadığını düşündüm. Bir de ayağımın altında hissettiğim cesetlerin neden bana o gece Las Rosas'ta gördüğüm o değnekli kan çanağı gözlü evsiz herifi hatırlattığını düşündüm. Bana 'yanlış yolda' gittiğimi söylemişti. Bir de Justine'in

peşinden gittiğim o akşam Kuzey Vegas'ta vurmak zorunda kaldığım o at. İkisini de o âna dek unutmuştum.

Tabii ki ağaç sınırında yanlarına vardığımda Mia'yla Caleb'e bunlardan bahsetmedim.

Tepenin ucunda karnımız üzerine yatmış, dürbünlerimizle bakıyorduk. Gördüğümüz şey yanmış bir arı kovanına benziyordu. Üç yüz metre ötedeki binanın çatısı çökmüştü. Her tarafında patlama delikleri vardı. Ana kapılar patlatılmıştı. Yarım düzine personel ne yapacağını bilmeden bir oraya bir buraya gidiyordu.

"Burada değil," dedi Mia. Kindar bir tatmin. Sarı saçlarını sıkıca topuz yapmış ve güzel Slav elmacık kemiklerini ve bembeyaz boynunu açığa çıkarmıştı. Ben karşılarına çıkmasam belki mankenlik yapabilirdi. Sadece gece çekimleri.

"Öyle görünüyor," dedim. Tesiste travma geçiren kurbanlardan kan emip emmemeyi tartıyordu. Direnecek halde değillerdi. En aşağı otuz saati daha vardı ama yakın zamandaki deneyimleri onu fırsatçı kılmıştı. Açlık içinde, hafif (hep hafiftir) bir uykudan uyanan kırmızı bir yılan gibi uyanıyordu

"İçlerinden birini canlı ele geçirmemiz gerek," dedim.

"Bir şey bilmiyorlardır," dedi Mia. "Zor kullanarak çıkarılmış. Bence sürüsü, belki de..." Bitirmesine gerek yoktu. Ben de kokusunu almıştım: Kurtinsanların kokusuna kendi türümüzün parfümü de karışmıştı. Vampirler de buradaydı.

"İki ayrı kaçırma takımı?" dedi Mia. "O kadar tesadüf olması küçük ihtimal."

"Bizimkilerle onların işbirliği yapmasından daha büyük ihtimal. Kaç tanesi hayatta dersin?"

"Fark etmez," dedim. "Burada bekleyin."

Karaçalıların arasından hızla ve alçaktan geçtim. Gerçi kendimi saklamama gerek kalmamıştı. *Militi Christi* intikam timi yıkılmıştı.

Yetmiş metre. Elli. Yirmi beş. Binanın girişinde artık sadece iki muhafız kalmıştı. Birini öldür, diğerini yakala. Son depara kendimi hazırladım.

Düştüğümde ses çıkarmış olmalıyım, ama ya patlamalar onları sağır ettiğinden ya da artık umursamadıklarından ikisi de duymamıştı. Dünya döndü ve ışıklar kapandı. Sol kolum vücudumun altında, öylece yatakalmıştım. Mide bulantısı. Birkaç saniye zifiri karanlığa gömülmüştüm. Her şeyin tekrar yerli yerine oturması birkaç dakikamı aldı. Çimen yüzümü kaşındırıyordu. Ezilmiş büyük bir papatya bana hüzünle bakıyordu. Islak toprağı, tavşan bokunu, yabani biberiyeyi kokluyordum. Kustum. Kusarken *canlı cenaze* deyişini düşündüm. Evet, aynen canlı cenaze gibi hissediyordum. O an kendini güçsüz hisseden herkese acıdım.

Bir şey hızla kafamın tepesinden geçti.

Canlı cenaze kafamı (sanki kırık bir boyun üstündeydi) zar zor kaldırarak ne olduğuna baktım.

Mia.

Şu halimde bile ona bakmak keyif veriyordu. Son birkaç metreyi havada sıçramıştı. İlk muhafız –yirmilerinde, uzun örgülü saçlı bir kadındı– yoldaşımın tek bir el hareketiyle boğazının yarısını kaybetti ve yere düştü. Daha doğrusu yavaşça eğildi; kanını elleriyle durdurmaya çalışırken ağzı açılıp kapanıyordu. Uzun kalın kirpikleri vardı. İkinci muhafız –açık renk saçlı, kalın kafalı somurtkan ve tıknaz bir adamdı– elleriyle ağır çekim bir takım hareketler yaptı. Elleriyle makineli tüfeğini kavramaya çalışıyordu ama aslında tüfek arkasında duvarı dayalı duruyordu. Sonra Mia'nın yüksekten gelen tekmesi –tam olarak *gullgi chagi* hareketi– onu bayıltıp etkisiz hale getirdi. Mia, iki saniye içinde onu omzuna attı (bir patates cipsi kadar hafifmiş gibi) ve tepenin kenarındaki gözetleme yerimize döndü.

Onu yere fırlattığını ve Caleb'e, "Uyanırsa yine bayılt," dediğini duydum.

Sonra yanıma geldi.

"Sorun ne?"

Güzel soru. Dört ayak üzerinde ayağa kalkmanın ne zor ve manasız olduğunu düşünüyordum. Bir an gözümde eski dostum Amlek canlandı. Onu Atina'da kalbine kazık saplanmış, tahta bir direğe bağlı, etine üzerinde Yunanca küfürler papirüs parçaları çivilenmiş halde bulduğum gece. *Kulağımda isimleri / Tüm kayıp maceracı akranlarımın...* Sonra görüntü kayboldu.

"Siktir," derken buldum kendimi. Sesim sanki uzaktan geliyordu. "Siktir. Yapamam... Ben..."

Öylece ayağa kalktım ve kendimi tepenin kenarına sürükledim.

"Caleb," dedi Mia, "git arabayı getir."

"Ona ne oldu?"

"Sadece cipi getir sen. Hadi. Hemen!"

Çok da beceriksiz olmayan Caleb on dakika içinde döndü. Aracı ikinci vitese takıp ışıkları kapadı (pedallara erişebilmek için koltuğun ucuna kayması gerekmişti) gerçi tesisin dışında arabayı duyacak kimse kalmamıştı. Mia'nın ani girişinin fark edilip edilmediğini merak ettim. Herhalde geriye kalan güçler içeride korkaklıkta karar kılmıştı. Ya da dua da. Onları diz çökmüş hep beraber dua ederken hayal edebiliyordum.

"Her şey yolunda," dedim. "Geçiyor. İyiyim."

Geçiyor. Her ne ise. Canlı cenaze hali, mide bulantısı, kuyuya düşüş. Hatıralar girdabı. Amlek'in cesedi. İyi gözükmüyorsun.

Muhafızı bagaja attık. Arka koltuğa yattım. Caleb kenara kaydı ve Mia direksiyonun başına geçti. Damien'ı aradım.

Buluşma yerinde kamyonla bekliyordu. Kimse gündüzü bir yük kamyonu içinde geçirmeyi istemez tabii, ama yolda olmanın gerekliliği...

Buluşma yerine yaklaşırken (daha iyi hissediyordum) telefonum çaldı. Arayan Amner - DeVere'den Olly'ydi.

"Ne buldun?"

"İki saat önce," dedi, "Los Angeles havaalanı. New York'a tek yön gidiş aldı. Uçak otuz beş dakika sonra kalkıyor. Daha önceden haber veremediğim için kusura bakma."

"Takibe devam et," dedim. "Sonraki alışverişini hemen haber ver."

"Bu hafta sonu Napa'ya gidecektim," dedi. "Annemin..."

"İki katı," dedim. "Bir yere gitmiyorsun."

Duraksadı. Kutlama için ıslık çaldığını görür gibi oldum. "Anlaşıldı," dedi.

"En kısa sürede Olly, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

Telefonu kapadım.

"Ne kadar yolumuz var?" diye sordum Mia'ya. Hızlı ve kendine son derece güvenli bir şoförü. Beyaz elleri direksiyon ve viteste çok güzel duruyordu.

"Yirmi dakika," dedi. "Bana sorunun ne olduğunu anlatacak mısın?"

Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Sadece her kelimesi yalan. Ve derede cesetler vardı.

"İki pasaportunuz var mı?"

Caleb, Mia'ya baktı.

"Evet," dedi. "Birkaç tane var. Neden?"

Justine'in yaşadığı zorlukları düşündüm. Gece uçuşları. Gerçek dünya. Saklanacak küçük pencereler. Ta Bangkok'a kadar, zor yoldan.

"Çünkü Tayland'a gidiyoruz," dedim Damien'i ararken.

60
Talulla

Son Durak'da bir odada uyandığımda üzerimde sadece iç çamaşırım vardı. Buranın ismini Fergus koymuştu, gerçi rahmetlinin buraya ihtiyacı kalmamıştı artık. Trish'in mimari planları görüp çocuk gibi heyecanlandığını hatırladım. Tatlı Trish. Hangi motosiklete binerse binsin küçücük gözükürdü. Tüm kasklar da kafasına büyük gelirdi. Biliyorum, bilimkurgulardan fırlamış bir cüceye benziyorum ama kafamın paramparça olmasını istemiyorum, derdi. Her türlü kafa aksesuarına ilgi duyan Zoë, bir kere vizörlü kasklarından birini takmıştı. Yerde oturuyordu. Kafasını kaldırıp bize baktığında, kaskın ağırlığıyla geriye düşmüştü. İyi ki kask takmış deyip gülmüştük.

Kendin için istemiyor olabilirsin. Ama çocukların için isteyeceksin.

Olek'in sözleri kulağımda çınlarken kendime geldim. Jake ölmüştü. Cloquet ölmüştü. Fergus. Trish. Son üç senede kaç kez ölümün eşiğine gelmiştim. Oğlum kaçırılmış, kızım benimle beraber esir alınmıştı. DOKET dağılmıştı ama *Militi Christi* onların bıraktığı yerden devam ediyordu. Bryce'ın *Kurtadamlarla BBG* fikrini düşündüm. Başka programlar da olacaktı. Av programları. Yarışmalar. Kumar programları. Dünya bakışını bize çevirmişti. Dünya *bir şeyler yapmak ge-*

rek diye düşünmeye başlamıştı. Olek'in de dediği gibi boynumuzun etrafındaki ilmik sıkılaşıyordu.

"Hey," dedi Madeline.

Gözlerimi açtım. Beyaz tavan ve kısık, sarımsı halojen lambalar. Tertemiz bir yatakta, ambalajından yeni çıkarılmış çarşafların üzerinde yatıyordum. Alışveriş merkezi, medeniyet, eski hayat, odanın yeni yapılmış sıva ve boyası kokuları beni rahatlatıyordu. Soluk renk meşe parkeler, camsız duvarlar. (Bariz sebeplerden ötürü Son Durak'ın büyük kısmı yer altındaydı.) Karşımda tavan ışıklandırmaları. Yatağımın yanında, geriye yaslanmış yeşil deri bir koltukta Maddy oturuyordu. Her zamanki gibi makyajı kusursuzdu. Haki renk asker pantolonu ve Cloquet'ye ait siyah bir tişört giymişti. Kırmızı parmak arası terlikleri güzel ayaklarını, mükemmel pedikürünü ve parlak kırmızı ojesini ortaya çıkarıyordu. İtalya'da bronzlaşmıştı. Saatinin olduğu yerde iz kalmıştı.

"Zoë iyi," dedi. "Burada, güvende. Lorcan ve Lucy'yle yukarıda oyun oynuyor."

Dirseklerimin üzerinde, tüm bedenim gergin halde beklediğimi, ancak şimdi gevşerken fark ettim.

"Neredeyiz biliyor musun?" diye sordu Madeline.

"Hırvatistan?"

Başıyla onayladı. "Sana ne verdilerse bokunu çıkarmışlar. İki gündür baygındın. Gümrükte ağrı kesiciden baygın olduğunu söylemek zorunda kaldık. Yine de üç yüz dolar rüşvet vermemiz gerekti. Nasıl hissediyorsun?"

"Susuz."

Yerde, yanında Jamnica marka maden suyu vardı. Bana uzattı. Şişeyi bitirdim.

"Daha ister misin?"

"Birazdan. Orada ne oldu?"

Orada. Esir alındığımda. Çocuklarımın hayatını riske at-

tığımda. Yine. Soru, Walker'la seviştin mi sorusunu da içinde barındırıyordu. Bir an cevap vermek istemedi ama sonunda pes etti. "Hayır," dedi. "Yapmadım."

Doğru söylüyordu, ama bir yandan da eşiğinden döndüklerini anladım.

"Sorun değil," dedim. "Bu..." Boş verdim. "O nasıl?"

"Fiziksel olarak iyi. Çizik bile almadı, gerçi neredeyse boğazından bıçaklanmış."

"Beni nasıl buldunuz?"

"Of, Tanrım Lu. Uzun hikâye bu. Yardım aldık. Öf, nereden başlasam anlatmaya?"

Başlamasına gerek kalmadı. Kapıdan içeri Walker girdi. Siyah kot ve kot gömlek giyiyordu. DOKET günlerinden beri giymediği botlarını da giymişti. Kilo vermişe benziyordu.

Üçümüz arasında birbirimize tam bakamadığımız rahatsız edici bir müddet geçti. Sonra Maddy koltuktan kalkarak, "Peki," dedi. "Hayata döndüğüne göre kendime dev bir cin tonik hazırlıyorum. Mobilyaların yarısı hâlâ gelmedi ama Tanrı'ya şükür içki ve sigara stokumuz tam."

61

Maddy odadan çıkınca, Walker yatağın kenarına oturdu ve yorganın altındaki ayak bileğimi tuttu.

"Üzgünüm," dedim. İlacın etkisi yüzünden, eğer kendimi bastırmazsam her an ağlayabilirdim.

Walker bileğimi hafifçe sıktı, sonra elini çekti. Bunu son kez yapıyor olduğunu düşündüm. Öne eğildi, dirseklerini dizlerinin üstüne koydu. Yeni parkelenmiş yere baktı. Aramızda hâlâ beraberliğimizin o masum gerçekliği duruyordu. Aşkın tüm detayları parıl parıl parlıyordu. Bir anlamları olmalıydı. Yetmesi gerekirdi. Ama gelip geçtiler ve biz orada, aramızdaki içi doldurulamaz boşlukla kalakaldık. Yaşlı ve yorgun hissettim. Bazen soğukluğunuz sizi heyecanlandırır. Bazen sadece sizi iğrendiren bir tümör gibi gelir. Yine (bu ne ilkti ne de son olacaktı) Theresa Teyze'nin sesini duydum: Talulla Demetriou, ne utanmaz bir kızsın. Utanmaz, edepsiz küçük bir kızsın.

"Bizi kurtarmaya geldiğiniz için teşekkürler," dedim. Sade kelimelerin gücü. *Teşekkürler*. Yutkundum, yutkundum ama gözyaşları yine de döküldü. Yanaklarımda onların sıcaklığını hissetmek şaşırtıcıydı. Annem nadiren ağladığında kendi gözyaşlarına kızardı. Ne kadar güçlüyseniz sizi o kadar dağıtırlar. *Güçlü* olmanın bedelidir bu. Birden kendimden nefret ettim.

Ama yeterince değil. Kendim hep kazanır. Nefretin geç-

mesini bekler, ben geri gelene kadar parmaklarıyla davul çalar gibi yapar, sonra da, *Tamam mı? Geçti mi? Devam edebilir miyiz?* der.

"Yardım aldık," dedi Walker. "Hem de vampirlerden."

"Ne?"

Bana anlattı. Yüzüme bakmıyordu. İşten ayrılan bir çalışanın utana sıkıla halefine özet geçmesi gibi.

"Lorcan çantandan Quinn'in Kitabı'nı çıkardı," dedi. "Yoksa Olek aklıma gelmezdi. Belki cidden bir hikâyenin içindeyiz, kim bilir."

Vampirleri anlatırken Alyssia'ya geldiğinde aramızdaki havada bir kırılma oldu.

"Aklına kazınmış bakıyorum," dedim.

Bir an durdu. Sonra, sessizce, "Yapma," dedi. Eğer öfkeyle söylese bu kadar etkilemezdi. Kendimi (anlamsızca), "Ne yapmayayım?" diye sormamak için zor tuttum.

Ayağa kalktı ve bana doğru bakıp gülümsediğinde içimde bastırdığım tüm utanç ve suçluluk yüzüme taştı. Yüzümün yandığını hissettim.

"Pürüzsüz bir bayrak değişimi ayarlamaya çalışma," dedi.

Gülüşü eskiden ifade ettiklerinin tam tersini anlatıyordu.

Normalde gözünü ilk kaçıran ben olmam. Şimdi bile sırf kendimden nefret ettiğim için kaçırmayacaktım. Sonra, daha da fazla gözyaşıyla, çevirdim. Onun için minik bir Pirus zaferiydi.[1] Neredeyse, "Üzgünüm," diye tekrarlayacaktım ama onun, *zahmet etme,* diye düşündüğünü hissettim.

Öylece durduk. O dayanabildiği kadar ağlamamı izledi. Sonra birkaç adım geri gitti. Odada dışarı bakabileceği bir cam olmalıydı. Bu ânın grameri bir cam gerektiriyordu. Ama oda odaydı işte. Oda masumdu. Ve onu biz tasarlamıştık.

"Sana söylememe gerek yok," dedi. "Ama vampirler bize

1 Pirus zaferi, yıkıcı büyüklükte kayıplar pahasına kazanılan bir zafer. Bir Grek kolonisi olan Tarentum Kralı Pirus'tan gelmektedir. *–yhn*

yardım etti, çünkü Olek'e gidip onu göreceğine söz verdim. Anlaşmamız buydu. Hikâye bu işte."

İkimiz de gideceğimi biliyorduk, hep gidecektim ama yine de, "Söz mü verdin?" dedim.

"Sözüme güvendi. Eski usul. Tabii gitmek zorunda değilsin. Ama zaten gidecek olduğun için..."

Ona karşı çıkmadım.

"Pek şaşırmadı," dedi Walker. "Belki o da planın bir parçası."

Tüm bunların bir amacı veya bir anlamı olduğu fikri onu iğrendiriyordu. Çünkü eğer öyleyse başına tüm gelenler önceden planlı olmuş olacaktı. Eskiden öpüşmeyi ne kadar çok sevdiğimizi düşündüm. Öpüşürken o kadar tahrik olmamız neredeyse utanç vericiydi. Seni seviyorum, dediğimi hayal ettim. Seni gerçekten seviyorum. Ama demedim. Sadece orada yatıp bunun acısına ve korkunçluğuna katlandım. Dayanamayacağınızı düşündüğünüz an, dayandığınız için sizi hayal kırıklığına uğratır. Kendi dayanıklılığınız aslında gülünçtür, bir kahkahayı hak eder.

"Hindistan'da," dedi Walker. "Detayları not ettim. Gelecek dolunayda orada olmanı istiyor."

'Hindistan' dediği an deja-vu yaşıyormuş gibi oldum. Olek'le telefonla konuşurken, onu öyle bir yerde hayal ettiğimi hatırladım. Öyle yüzeysel ve sinematik biçimde bir vampire uygun olmayan bir yerde.

"Mike'la Natasha orada seni bekliyor olacak," dedi.

Mike ve Natasha. O gelmiyordu. Demek bağları koparma süreci başlamıştı. Peki istediğim bu değil miydi?

Walker kapıyı gitti ve açtı. Geçmiş yakınlığımız göğüs kafesimi doldurdu. Neredeyse lütfen gitme diyecektim. Lütfen ayrılmayalım. Lütfen beni affet. Lütfen, lütfen, lütfen. Şimdi geri gelip bana sarılsa ne kadar güzel olur diye düşündüm;

bu sadece bir düşünce de değildi, fiziksel bir his, bedenimin etrafında bir sızıydı da. Bunu söylediğimi hayal ettim, kendimi duydum, kollarında hissedeceğim keyfi hissettim. Ve bunu yapmanın yanlış olacağı gerçeği ânında bir mermi gibi içime saplandı.

"Çocuklar için güvenli olmaz," dedi bana bakmadan. "Onları burada bırakmalısın. Sen gelene kadar onlara bakarız."

"Peki ben geldiğimde ne olacak?" Bazen her çivinin iyice çivilenmesi gerekir.

Walker döndü ve bana baktı. Çok yorgun ve yakışıklıydı. Yataktan kalkıp yanma gitmek istedim. Bir şey söylemedi. Sanki aramızda her saniye daha da çok yırtılan bir zar vardı. Birbirimize baktık. İlişkiyi nihayetine vardırmaya çalışırsınız ve her şeyi geri alabileceğiniz bir noktaya varırsınız. Geçmişin anıları ve sahip olabileceğimiz gelecek ışık ve sıcaklık yayan görünmez bir hazine gibiydi.

Sonra döndü, odadan çıktı ve kapıyı kapadı.

62
Justine

Los Angeles'dan New York. New York'tan Dublin. Dublin'den İstanbul. İstanbul'dan Delhi. Delhi'den Bangkok. Hepsi Birinci Sınıf. Böylece indiğimiz an uçaktan çıkabilecektim.

New York-Dublin ayağı illaki zor olacaktı. Altı saat. Uçak havalandığında kendime inanamadım. Aptallık yapmamaya o kadar karar vermiştim oysa. Bir kenara attığım tüm *ya öyle olsa*lar birden aklıma, çirkin bir insan kalabalığı gibi üşüştü. Ya uçakta bir sorun çıksa? Ya rotanın değişmesi gerekse? Ya iniş izni alamadan saatlerce dönüp durmamız gerekse? Ya gümrükten geçmem saatler sürse? Ya bomba ihbarı veya yangın yüzünden havaalanı kapatılsa? Sanırım ilk üç saat kıpırdamadım bile. Sadece önümdeki ekrana boş boş baktım. Film bitip de jenerik akmaya başladığında hangi film olduğunu bile bilmiyordum. Sonra Uçuş Haritası'nı açtım. İnilecek alana uzaklık. Kalan süre. Daha da sinir bozucu. Yapabileceğim tek şey oturup korkmaktı. İkramların ardı arkası kesilmiyordu. Şampanya, yemek, çikolata. Hasta falan olduğumu düşündüler. Birinci Sınıf'ta diğer herkes ne verilse alıyordu. Koltukların arasındaki mesafeye şükrettim. Sigara içmek istiyordum. Sigara beni yatıştırabilirdi. Onun yerine sürekli lavaboya gidip laf olsun diye elimi yüzümü yıkıyordum.

Sonra yolculuk daha da kötüleşti. İstanbul'daki Gelen Yolcu Salonu'nda televizyonda CNN açıktı. Sesi kısıktı. Altyazılar Türkçe olduğu için anlamıyordum. Önce görüntülerin neden beni rahatsız ettiğini anlayamadım. Herhangi bir olay yeri inceleme alanından farkı yoktu. Işıklar, polis arabaları, sarı bant, etrafta toplaşan insanlar, elleri belinde kameraya arkası dönük bir polis. Neden haberlere çıktığını bile anlamadım.

Ta ki bunun Karl Leath'in evi olduğunu anlayıncaya kadar.

Görüntüler sona erdi ve haber stüdyosuna geçildi. Tanımadığım çiçeği burnunda, sarışın bir haber spikeri ve aralarında biri rahip olan üç konuk. Orada ellerim ağır ve şişik bir vaziyette ekranda fotoğrafımın çıkmasını bekledim. Dış sesi hayal edebiliyordum: "Şüpheli olay yerini terk ederken güvenlik kameralarına yakalandı. Son derece tehlikeli ve..." Her an resmim çıkabilirdi. Her an. Ekranda yüzüm. Benim yüzüm.

Ama bir şey çıkmadı.

Birkaç dakikalık endişeli gözüken bir sohbetten sonra stüdyo görüntüsü sona erdi. Ardından Justin Timberlake'le ilgili bir habere geçildi.

Justin. Justine. Kandırılmışlık hissi. Dünya alay edip mesaj veriyordu.

Aptal, aptal, aptal.

Yarım saatim kalmışken havaalanı oteline vardım. Eğer valizim olsa yanmıştım. Otele giriş yapmak da zor oldu. Güneş her şeyi yavaşlatmaya çalışıyordu. Önümde Atlanta'dan iki moron, odalarında çift kişilik yatak yerine iki ayrı yatak olduğu için şikâyet ediyorlardı. Lobideki ışıklar Noel'i andırıyor, her şeyin üzerine yansıyor, gözlerimi deliyorlardı. Terden sırılsıklamdım ve titriyordum. İmza atarken bile ellerimi

kontrol edemedim. Resepsiyon görevlisi iyi olup olmadığımı sordu.

Ama büyük otellerdeki banyolarda pencere olmaz. Güneş büyük otel banyolarından nefret eder.

O kadar mahvolmuştum ki neredeyse ilerleyemeyecektim.

Ama ilerledim. Başka ne yapabilirdim ki?

İnternette Karl Leath cinayetine dair bulabildiğim her yazıyı okudum. Anladığım kadarıyla güvenlik kamerası görüntüsü yoktu, Justine Cavell aptalının polis tarafından çizilmiş robot resmi de yoktu. Tabancamı ve parmak izlerimi bırakmıştım ama sabıkam olmadığından sistemde eşleşecek bir veri yoktu. (Pofuduk beni himayesine almadan önceki suçluluk hayatım gözümün önünden geçti, hiç tutuklanmamış olmam bir mucizeydi. O sıralar değerini anlamadığım bir lütuftu. Neyse, şimdi kahrolası değerini anlamıştım.)

İnternette vampir ve kurtadam içeriği yepyeni bir canlılık kazanmıştı. Leath'e yaptığım, insanlar için canavarların yaptığı şeylere sadece bir örnekti. Sansasyonel gazete canavarı değil. *Gerçek* canavar. Kiliselerin sesi yükselmişti. Twitter'da insanlar nerede bu devlet diye soruyordu. Sahte olduğu ortaya çıkan canavar aldatmacası videoları azalmıştı. Bir grup bilim insanı kendilerince su götürmeyecek DNA kanıtlarıyla ilgili yayınlar yapıyordu. Canavara inanmayanlar grubu, iklim değişikliğinden şüphe edenler grubu gibi hızla eriyen bir buzula sıkışıp kalmıştı.

Birkaç saat banyoda, elimde telefon, bunlara bakmış olmalıyım. Kendime bunun gerekli olduğunu söylüyordum. Bilgi toplama. Kör gibi hareket etmeme son verecekti. Ama gerçekte ne olduğunu biliyordum. Erteleme taktikleri. Erteleyemeyeceğimi bildiğim şeyi erteleme.

Beslenme.

Bu konuyu düşününce en yoksul mahalleyi bulmaya karar verdim. Evsizler. Polisin umurunda olmayacak yerler. Elinde poşette içkisi, yaşlı bir adam. Ama internetten İstanbul'un gecekondu mahallelerinin hızla yok olduğunu okudum. Eskiden Romanların mahallesi olan Sulukule yıkılıp yerine yeni pahalı binalar inşa edilmişti. Tarlabaşı'nda kimse kalmamıştı. Bir berber, etrafında moloz ve yıkık binalar olmasına rağmen hâlâ garip bir biçimde açıktı. Güneş battıktan hemen sonra taksiye atlayıp oraya gitmiştim ama yapamadım. Orada kimseyi bulabileceğime inanmadım. Takside kalıp Taksim meydanına döndüm. O kadar delirmiş ve korkmuştum ki bir daha ıssız bir sokağa dönerken kırmızı ışıkta durduğumuzda neredeyse taksi şoförünü ısıracaktım. En fazla yirmi yaşında, yağlı suratlı zayıf bir adamdı. Suratına büyük gelen bir bıyığı ve konuşurken çok fazla hareket eden bir Âdemelması vardı. Onun koltuğuna doğru eğilip deodorantının, bir çeşit saç bakım ürününün, yediği baharatlı bir şeyin ve nefesindeki sigarayla Türk kahvesinin kokusunu aldım. O an yeşil ışık yanmasa belki de onu ısırabilirdim. Geri yaslandım ve ısırmanın eşiğine gelmiş olduğum için dehşete düştüm. Hep böyle mi olacaktı? İrademle hep savaşacak mıydım? Bir Eskort servisi listesi de çıkarmıştım. Pek erkek eskort servisi yoktu. Erkek *gay* servisleri vardı ama hetero kadınlar için çok az seçenek vardı. Bir çeşit dini ikiyüzlülük diye düşündüm. Ama telefon edip (hepsinde "İngilizce konuşulur" yazıyordu) birini bulmak, oraya gitmek, işimi halletmek ve geri çıkmak... Telefonların kayıt altında olacağından korktum. Ajanstan rezervasyon yaparken kredi kartı kullanmam gerekecekti. Belki binada güvenlik kamerası olacaktı. Bilmiyorum, belki de sadece bir şirketi arayıp öldürmek üzere birini sipariş vermek çok garip geldiğinden yapamadım.

Sonunda taksiciye beni en yakın gece kulübüne

bırakmasını istedim.

"Hassiktir, çok açım," dedi adam, oteline vardığımızda. "Ama bekleyebilirim tabii. Gel buraya."

Adı Mick'ti. Manchester'dan gelmiş bir İngiliz'di, tipsiz değildi, Robbie Williams'ımsı maymunvari bir görünümü vardı. Spor salonunda yaptığı (siyah Levis'ları ve dar beyaz tişörtünün iyice ortaya çıkardığı) vücudu ve küstah oğlan tavrıyla kendine güveni tamdı, eminim pek çok kızı tavlamayı beceriyordu. Kendisi ve kankaları 'erkek erkeğe' bir haftalığına İstanbul'a gelmişti ama bu gece bar bar dolaşırken onlardan ayrı düşmüştü. Pek bir şey yapmam gerekmedi. Bana barda sarkarken zaten sarhoştu. "Her şey yolunda mı tatlım? Ne içiyorsun?"

Önce ilgilenmiş gibi davranmak için kendimi zorladım. Bana düşen rolü oynamaya konsantre olamıyordum. Kim bilir ona neler dedim. Fakat birkaç dakika sonra biraz açlık keyfi işin içine girdi. Açlık, kurbanının içindeki her şeyden büyülenir. Yılbaşı hediyelerini açmadan önce hissettiğiniz o keyif gibi. Gizemin sürmesi keyif verir ama ne kadar çok beklerseniz büyü o kadar artar. Onunla konuşurken (maden suyu içtiğimi söylememe rağmen bana bir Budweiser aldı) sanki elimde hediyemi tutuyor, kokluyor, ses çıkarsın diye sallıyordum. Ama buna sonsuza dek dayanamazdım. Karanlık bir tarafı da vardı: Başka birinin hayatına dair en önemli şeyi, onlar bilmeden bilmenin keyfi. Hayatlarının sona ereceğini. Onu sizin sonlandıracağınızı. Bir yandan midemi bulandırıyor, bir yandan heyecanlandırıyordu. Kör ihtiyaç gibi, Leath'inkini (ruhu içimde utangaç biri gibi, odasından çıkamayacağını anlayan bir çocuk gibi susmuştu) sonlandıran o vücut refleksi gibi değildi. Bu bambaşka bir şeydi: Keyif, güç, tiksinti ve yalnızlık karışımı. Bundan giderek daha çok zevk alacağımı ve ustalaşacağımı biliyordum. Fakat yolun sonun-

da keyif ve boşluk arasında ince bir çizgi olacaktı. Bu, beni korkutuyordu. Birden Pofuduk'u özledim. Bunu yapan başkaları olduğunu bilmeden yapmak imkânsız olurdu. Dünyadaki en yalnız mahlûk olurdunuz. Yalnız başına hareket eden psikopatlar nasıl hayatta kalabiliyordu? Bir an (bana ilk dokunduğunda, onu müziğin gürültüsünde duyabileyim diye yaklaşıp elini kalçama koymuştu) psikopatların neden gizli bir cemiyet kurmadığını düşünmeye başladım. Farmasonlar gibi.

"Nerede kalıyorsun?" dedim, dokunuşuna karşılık vererek.

Takside beni öptü. İçimdeki her güdü onu itmemi çığırıyordu.

Bir güdü dışındaki her güdü.

Yeni olanın dışındaki her güdü.

Ağzı sıcak ve yumuşaktı. Bira tadının ardında kanını hissediyordum. Öpücüğüne açlıkla ve tutkuyla karşılık verdim.

Sadece onun aradığından farklı bir tutkuydu benimki.

Otel odasında, "Tuvaleti kullanmam gerek. Sen soyun ve yatağa yat," dedim. Bunu söylediğime kendim de inanamadım. Sarhoş haliyle bile benim bir robot gibi konuştuğumu fark etti. Hafif gülüyor, hafif somurtuyormuş gibi bir hareket yaptı (kötü bir aktör olurdu), sonra omuz silkti ve kaşlarını tamam, garip ama seks sekstir, dercesine kaldırdı. Sen nasıl istersen bebeğim.

Tuvalette tüm kıyafetlerimi çıkardım ve lavabonun altındaki dolaba koydum. Sonra aynada kendime baktım. Tüm hayatım boyunca aynalara bakmaktan nefret etmiştim. Yüzümü görmekten nefret ediyordum. Şimdi aynada yüzüme baktığımda yeni bir şeyin bana baktığını gördüm: Merak.

Yatakta sırtüstü, çıplak yatıyordu, elleri kafasının arkasındaydı. Dışarı çıkınca bana ne söyleyeceğini planlamıştı

ama şimdi o her ne ise unutmuştu. Birden strateji ve taktiksiz kalması enteresandı. Bir nevi saflık yaratıyordu.

Yatağa girip ellerim ve dizlerimin üzerinde ona doğru eğildiğimde sertleşmişti.

Dişlerim canlandı. El ve ayak tırnaklarım. Açlığım içimde kendi cüssemi aşan bir beden gibiydi, ben sanki onun üzerine geçirilmiş bir eldivendim. Bir an gözümde somurtarak telefonda konuşan Pofuduk canlandı ama görüntü geçti gitti.

Kan bana uzanan bir çocuk gibiydi. Bana bir şey söylemek için ağzını açtı.

Onun konuşmasını beklemek yerine dişlerimi var gücümle boğazına geçirdim.

Onu tutmak çok kolaydı. Çırpınışları çok zayıftı. Bacaklarımı baldırlarından geçirdim ve kollarını gerisinde tuttum. Kafamı kaldırmam bile gerekmemişti, sadece dişlerimi boğazında tuttum. Hava gibi hafifti. Beni her itmeye çalışışında gücünün bir kısmı bana geçiyordu. Bir tarafım ona, boş yere çabalama, demek istiyordu. Anlamı yok. Son dakikalarını neden anlamsız bir şey yaparak geçiresin?

Uzaklardaki bir tarafım, minik bir yanım da tüm bu olanları sanki televizyonda izliyordu.

Geri kalan her tarafım ise dev, ılık ve koyu kırmızıydı. Kanı içime aktı; altımda yitip giden gücü daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Leath'ten çok farklıydı. Leath'te her şeyi sarmalayan bir öfke perdesi vardı. Leath'te kendimi silmeye, ne yaptığımı unutmaya çalışmıştım ama öfke beni hep geri çekmişti. Bu ise ağır ve tatlıydı. Sanki kanı içime akmak istiyor, içime akmak için yanıp tutuşuyordu. Bu, coşkuydu. Onu emmek beni kendimden alan bir coşkuydu.

Görüntüler rasgele ve hızlıydı. Görüntü değil. Algılamalar. Üç yaşında halıda, bir tren setinin ortasına oturmuş, trenin dönüp durmasını izlerken aldığı keyif. Yumuşak suratlı, koyu

saçlı annesinin ellerini kavuşturmuş onu izlemesi, çünkü oğlunun aldığı keyfin saflığı ve basitliği ve annesini sevmesi ve trenin dönüp durması çünkü metal düğmeye kaldırınca başlıyor indirince duruyordu ve öne itince yeniden gidiyordu ve sanki o bir sihirbazdı çünkü trenin hareketi ona bağlıydı. Yüzünün futbol topunu yakalamaya çalışırken birden ıslak çimen sahaya çarpması ve oyunun karmaşası ve çamur ve çimenin güzel kokusu ve bir an tüm dünyanın bundan oluştuğunu hissetmesi ve denizlerle okyanusların yerçekimi yüzünden durması ve etrafında devam eden oyun ve maviyle beyazın karıştığı gökyüzü ve bir-iki saniye bir şey olmadan heyecanlanmak ve her şeyin gerçekliği... Kızın kendisininkine yakın yüzü ve sarı saçları ve yumuşaklık ve yarağını sıkıca saran amı ve kolları arasında ne kadar minik olduğu ve ona her şeyi şaşkın bir hevesle verişi ve bir yandan onu ikiye ayırmak isteyen bir yandan da yumuşaklığına tapınmak isteyen kendi şaşkınlığı ve sonra Tony'nin barda maç başlıyor demesi ve birden kollarıyla dizlerinin adrenalinle dolması ve birden her şeyin ortasında olması ve tekmelesen de yumruklasan da başka bir yumuşaklığın içinde olması, tıpkı ateşlendiği zaman gibi ve odasının değişip havanın durgunlaşması gibi ve birinin bir bira şişesi kırması ve adam suratına atsa camın nasıl hissedeceğini, estetik ameliyat olması gerekeceğini hayal etmesi ve herkesin ona kendi beğenmiş piç demesi ve kendini beğendiğini bilmesi, yüzünü, vücudunu beğenmesi ve tıraş olduktan sonra sokağa çıktığında iyi hissetmesi ve şehrin her olasılığa açık olması ve tüm barlar, ışıklar, kulüpler ve içlerindeki kadınlar ve kadınlardan asla bıkmayacağını bilmesi, gözlerindeki bir bakışla evet demeleri ve çantalarını bir şey ararken dizlerinin üzerine koymaları ve sutyenlerini çözerken omuzlarının aldığı garip şekil ama bunun çok güzel olması...

DUR.

Kalp. Kalbin durmasına izin veremezsiniz. Kendi kalbiniz sizi uyarır.

Yataktan yere indim ve bir süre orada şaşkın, şişmiş vaziyette yattım. Sanki sadece kanı değil, tüm hayatı da içime akmıştı. Hepsine nasıl yer açacaktım? Nasıl? Altı ay sonra? Beş yıl? On? *Yirmi bin*? İmkânsız.

Ama Kokarca, "Yer açıyorsun çünkü her hayat kendine yer açıyor. Aldığın her hayat –okuduğun her kitap gibi, kötü olanlar da dahil– seni daha da büyütüyor," demişti.

Orada on beş-yirmi dakika kadar yatmış olmalıyım. Klimanın uğultusunu dinliyordum. Bir de Mick'in ölü bedeninin yoğun sessizliğini. Eğer dikkatli olmazsam orada tüm gece yatabilirdim. Ya da gecenin geri kalan kısmında.

Bu riski alamazdım. Aptallık. Kendi otelime gitmeliydim. Güneşin doğmasına üç saatten az kalmıştı. Akşam 9'daki Delhi uçağına kadar odada saklanmam gerekiyordu. Birden, orada yatmış tüm bunları düşünmenin artık nasıl da normal geldiğini fark ettim.

Duş aldım. Keselendim. Ayağımın etrafında kırmızı akan suyu izledim. Daha defalarca duşta bu manzarayı göreceksin, diye düşündüm. Bir yandan da cinayetin fiziksel lojistiğini düşünüyordum. Otel çalışanları ters bir şey olduğunu ne zaman fark edecekti? Bir ceset ne zaman kokmaya başlardı?

Vücudum inanılmaz derecede iyi hissediyordu. Baldırlarımda ve parmaklarımda yerinde duramayan bir enerji vardı. Otele dönüş yolunda birinin bana saldırmasını istedim, böylece tüm o enerji bir yere akabilirdi. Giyindim. Elimin dokunduğunu düşündüğüm her şeyi bir havluyla sildim. Gerçi bu pek zekice değildi, artık lifler ve DNA'lar analiz ediliyordu. Sonra parmak izim çıkmasın diye tuvalet kâğıdını kullanarak kapıyı açtım (kendimi bunu unutmadığım için tebrik ettim)

ve odadan çıktım. Eğer yön duygum doğruysa, otelime yarım saatlik yürüme mesafesindeydim. Yürümek istedim, geceyi ve canlı insanları etrafımda hissetmek.

63
Walker

Gitti. Rahatladım. Sonlar hep rahatlatır.

Tüm günü sistemleri kontrol ederek geçirdim. Kendinize yapacak bir iş bulursunuz. Çocuklarla olmayı göze alamadım. Lorcan yine kendi halinde ama Zoë beni gözünün önünden ayırmayı sevmiyor. Bir süre sonra unutuyor ve Lucy'nin ona bir şeyler okumasına ya da Maddy'nin ona oje ve ruj sürmesine izin veriyor ama sonra birden yine hatırlıyor ve başlıyor: Walker nerede? Bunu, neredeyse, Annem nerede? diye sorduğu sıklıkla soruyor.

Annen bir cadı-doktorla buluşmaya gitti tatlım. Annen olmayacak sikindirik bir işin peşinden koşuyor. Bunu söylemiyoruz ama hepimiz böyle düşünüyoruz. Onlardan gizlemek güç. Belki de biliyorlar. Çocuklar hep tahmin ettiğinizden fazlasını bilir.

"Yapar mıydın?" diye sordum Lucy'ye. Koridorda, rampada ya da balkondaki silah yerleştirmelerini kontrol ediyordum. Beton çiçek kutularının ardında saklılar; kutular tek bir tuşla dönüyor. "Eğer normal olabilecek olsan, taze bir başlangıç yapabilecek olsan yapar mıydın?"

Korkuluk duvarına yaslanmış, beyaz şarap içiyordu. Ayakları çıplaktı, açık yeşil renk üzerinde minik sarı çiçek desenli bir elbise giyiyordu. Ara ara rüzgâr saçlarını öne atı-

yor, eteğini kaldırıyordu. Gökyüzü mavi, hava serindi, birkaç beyaz bulut mutlu mutlu geziniyordu. Burada uzun süre kalabiliriz, diye düşünüyordum. Ama sonsuza dek değil. Bir orduyla gelecek olsalar sonunda yenilirdik. (Ve sonunda bir orduyla geleceklerdi. Tabii ya. An meselesi.)

"Benim taze başlangıcım buydu," dedi Lucy. "Bir taneye daha ihtiyacım yok. İstemiyorum." Kadehinden bir yudum daha aldı. İçindeki üzümlerin kokusunu alabiliyordum. Benim de canım çekti. "Ama tabii benim çocuğum yok," dedi. "Belki çocuğum olsa, onlar için isterdim."

Lucy'nin bir erkeğe hazır olduğunu hissediyordum. Ben değil. Ama ondan yayılan bir histi bu. Çevresindeydi. Küçük sürümüz artık ona yetmiyordu. Neden yetsin ki? Artık bana da yetmiyordu. Yetebilirdi. Talulla olsa yetebilirdi.

Sonra, gecenin ilerleyen saatlerinde kapım çalındı. Yatağımın ucunda oturmuş, yere bakıyordum. Uzun, sıcak bir duş almıştım. Bir haftadır ilk kez tıraş olmuştum. Tırnaklarımı kesmiştim. Bir ayin gibi. Hayata devam etmeye karar vermişim gibi. Zavallı gibi de hissediyordum. Geleceğe baktığımda HİÇbir şey göremiyordum. Dünya küçücüktü. Yapayalnız kalacağım bir sürü oda. Farklı durumları hayal ediyordum – Mike ve Natasha'yla dolaşmak, yeni bir grup bulmak, ileride yaşanacaklara hazırlık olsun diye silahlı bir örgüt kurmak– ama tüm hayallerde havaalanı giden yolcu salonunda yalnız başıma oturuyordum ya da küçük Akdeniz kasabalarının sessiz, iç karartan sokaklarında yürüyordum ya da Amerika'nın ortasında yalnız başıma araba sürüyordum. Jake yüz elli yıl böyle yalnız kalmıştı. Nasıl yapabildiğini anlayamıyordum.

"Gel."

Madeline'di. Biliyordum. İstemiştim. Ya da bir tarafım istemişti. Fildişi renginde, diz boyu ipek bir gecelik giyiyordu.

Yanıma geldi ve önümde durdu. Bir süre ikimiz de konuşmadık.

"Teselli ödülü değil bu," dedi sonunda. "Senin için değil. Kendim için."

64
Talulla

Tüm seyahat planlarımı başkaları ayarlamıştı; eğer kendim ayarlayacak olsaydım ne kadar korkunç bir yolculuk geçireceğimi anladım. Zagreb'den Delhi, Delhi'den Kalküta, Kalküta'dan küçük ve güvenilmez bir jetle Bhubaneswar. Olek'in yaveri Grishma (karışık saçlı, küçük ama çarpıcı gözlü, çıkık elmacık kemikli bir adam) beni bir arabayla burada karşıladı. Oradan Jogeswarpur'un güney doğusundaki Balukhand Konark Ormanı'nın sekiz kilometre doğusuna doğru sanki bitmek bilmez bir yolculuğa çıktık.

Oraya vardığımızda kendimi kötü hissediyordum. Dolunaya kırk sekiz saat kalmıştı ve *kurt* her zamanki sıkıcı hareketlerine başlamıştı; vakitsiz debelenmeler, kasılmalar, kurtlanmalar. Zagreb'den beri uyuyamamıştım. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Tırnaklarımdaki sinirler zonkluyordu.

Olek'in... nesi? laboratuvarı mı desem? – ormanın ucundaki eski bir tapınaktan bozmaydı, fakat bahçesindeki eskimiş birkaç Buda heykeli olmasa bunu asla anlayamazdınız. Bahçe çok görkemliydi, egzotik Doğu klişesini tamamen yansıtan yoğun yeşil, kan kırmızısı, parlak sarılar ve göz alıcı pembelerle doluydu. Begonvil, yasemin ve zakkum dışındaki bitkileri tanımıyordum. İki tane dev banyan ağacı ve aralarda limon, hint hurması, guava ve şeftali ağaçları vardı,

hepsinden de meyveler sarkıyordu. Üç yeşil havuzun içinde japon balığına benzettiğim balıklar vardı. Öndeki yarım daire şeklindeki verandanın tepesinde büyük bir soyut heykel – ortasında bir delik olan mavi cilalı taştan bükülerek uzayan oval bir heykel– vardı. Binanın kendisi üç büyük, kesişen, düz tavanlı beton dikdörtgenlerden oluşuyordu. Yerin üç kat yukarısındaydı (ilk bakışta yerin altında kaç kat olduğu anlaşılmıyordu ama en aşağı bir kat olmalıydı). Pencereler karartılmıştı. İkinci ve üçüncü katların arasında demir tırabzanla çevrili balkon vardı. Burayı mesken tutmuş diye düşündüm. Belki de sonunda böyle oluyordur. Dolaşmaya son verip bir yeri ev olarak kabul ediyoruzdur. Önümüzde asırlar olsa da. Girişte güvenlik gözüme çarpmamıştı ama bu olmadığı anlamına gelmiyordu.

Grishma saatine baktı. "Bay Olek birazdan bizimle olacak," dedi. "Size bir şey ikram edebilir miyim? Çay? Daha sert bir şey?"

Beyaz alçı duvarlarla çevrili ve yerleri kiremitle kaplı uzun koridorlardan geçip yerden tavana kitap dolu bir kütüphaneye gelmiştik. Üç deri koltuk, bir cam masa ve bir de beyaz fütüristik yatar koltuk vardı. Yerde de üç ya da dört tane, altın varaklı, zarif işlemeli Hint (ya da belki İran ya da Çin) halısı vardı. Koyu ahşap bir bitki sehpasında duran büyük bir kuşkonmazın gölgesi odaya düşüyordu. Güneşin son ışıkları. Uzun art deco bir lamba (cam bir küre tutan iki su perisi) bir köşede duruyordu. Koltuklardan birinde bir kitap açıktı. "Sadece su," dedim. "Sigara içebilir miyim?"

Grishma bu fikre çok sevinmiş gibiydi. "Elbette," dedi ve holden fildişi stant üstünde duran bakır bir kültablası getirip en yakın koltuğun yanına koydu. "Suyunuzu da getiriyorum," dedi.

"Aslında," dedim, *kurt* omurgamı gererken, "bir de viski alayım, tabii eğer varsa."

"Talisker, Glenmorangie, Oban, Laphroaig ya da Macallan?"

İçmeyen biri için hiç de fena değildi.

"Macallan lütfen, sade olsun." Şerefine Jacob Marlowe. Sonuçta bir kütüphanedeydim. Bu kadar beceriksiz bir kurtkadın olduğum için üzgünüm. Bu senin hatan. Ölmemeliydin.

Grishma beş dakika geçmeden elinde gümüş bir tepsiyle geldi. Lambayı açtı. "Sizi yalnız bırakıyorum," dedi. "Beklerken kütüphanede etrafınıza göz atabilirsiniz."

Kısaca, bu odadan çıkma bacım, diyordu.

Çıkmadım. Bir Camel yaktım ve koltukta yanımda açık duran kitabı açtım. Browning. *Erkekler ve Kadınlar*. İlk baskı. 'Childe Roland Kara Kuleye Geldi' şiiri açık. Daha önce bu şiiri üniversitede okumuştum. Nedense bana rüyamı hatırlattı. Vampirli rüyamı. Bu günlerde, gecelerde gördüğüm tek rüyayı. *Okumaya başladım.*

İlk düşüncem, her kelimesi yalan oldu,

O gri, şeytan gözlü kötürümün
Yalanı işe yarıyor mu diye dikkatle
Bakıyor bana ve güç tutuyor ağzını
Bastırmak için neşesini, büzüyor kenarını
Yakında bir kurban daha kazandım diye

"Harika değil mi?" dedi bir ses.

Kafamı kaldırdım. Sadece birkaç saniyedir okuyor olmalıydım ama nedense hava kapkaranlık olmuştu. Lambadaki küre ışık saçıyordu.

Olek –sesinden tanıdım– kapıda duruyordu. Beklediğim gibi değildi, zaten Ömer Şerif gibi bir tip bekliyordum. Karşımda kısa, çikolatalı süt renginde, tombul ve ince bıyıklı, ellilerinin ortalarında (insan yaşı tabii), yaramaz bakışlı, dolgun ve gülümseyen dudaklı bir adam duruyordu. Dişleri

doğal olamayacak kadar beyazdı. Rengi solmuş siyah bir kot ve beyaz pamuktan br *kurta*[1] giymişti. Ayaklarında yeşil süet Adidaslar vardı. Sol işaretparmağında da altın ve lal taşından bir yüzük.

"Bence en olağanüstü İngilizce şiirlerden."

"O kadar iyi hatırlamıyorum," dedim.

Bana yaklaştı ve elini uzattı. O an daha önceden fark etmem gerekip de etmediğim şeyi fark etim. Kokmuyordu. Yani kendi türüne has o kokuyu yaymıyordu. Silhat, diş macunu ve limon kokuyordu. Yüzümden ne düşündüğümü okudu.

"Talulla – sana Talulla diyebilir miyim?"

"Evet."

"Sen de bana Olek de, tabii. Beklediğin gibi kokmadığımı biliyorum. Hoşuma gitti bu. Koku engelleyicilerini bulmak için çok çalıştım. Ama bundan sonra bahsederiz. Şiiri hatırlamıyorsun demek. Lütfen, lütfen oturalım."

El sıkmak için ayağa kalkmıştım. Oturmamı bekledi ve kendisi de endüstriyel görünümlü cam masaya oturup ayaklarını sarkıttı. Çorap giymemişti. Zarif, kahverengi bilekler.

"Kara Kule'yi arayan bir şövalye hakkındaydı diye kalmış aklımda," dedim. Buluşmamız çok normalmiş gibi davranmaya başlamıştım. Acaba içkime bir şey mi kattılar diye düşündüm. "Kâbus gibi bir yolculuk hatırlıyorum. Bir de epey uzun bir şiirdi."

"Peki Childe Roland kuleyi buluyor mu, hatırlıyor musun?"

Ne önemi var anlayamadım, ama yine de hatırlamaya çalıştım. "Hayır," dedim, "Hatırlamıyorum. Buluyor mu?"

Olek yine gülümsedi. Sevimli bir suratı vardı. O kadar ki, bu bir film olsa psikopat çıkan o olurdu. "O halde sonunu

1 Hem erkek hem de kadınların giydiği, çeşitli türleri bulunan Güney Asya kökenli üst giysisi. Pakistan, Bangladeş ve Hindistan'da geleneksel olarak giyilir. *–yhn*

söylemeyeyim," dedi. "Akşam yatarken yanma al ve cevabı kendin bul."

Durum daha da garipleşiyordu. Gece okuması olarak Browning. Bir vampirin evinde. Hindistan'da. Peki. Neden olmasın?

"Ama belki önce kendine gelmek istersin? Bir şey yemek istemezsin sanıyorum."

Sigaramı kültablasında söndürdüm. Kendime zihinsel bir tokat attım.

"Bak," dedim, "kaba olmak istemem ama beni neden buraya getirdiğini söylemeye ne dersin?"

"Buradasın, çünkü senin durumun için bir panzehir buldum," dedi duraksamadan. "Ya da çocuklarının durumu için mi demeliydim? Buradasın çünkü onlar dünyanın genişleyen ağından kurtulabilecek kadar küçükler. Görüntüleri gördün. Her halükârda türünüzü bin bir türlü zorluk bekliyor. Benimkini de. Sen tanınıyorsun. Çocuklarının bir şansı olabilir." Durdu. O an birden vampir kokusu aldım.

"Mikhail, Natasha, gelin bize katılın."

Arkasına baktım. Konstantinov ve Natasha kapıdaydı. Konstantinov yorgun gözüküyordu.

"Mikhail uyumadı," dedi Olek. "Onu telkin etmeme rağmen tüm gün uyanık kalıp monitörlere bakmayı tercih etti."

Onları en son geçen sene görmüştüm. Konstantinov'un gözle görülür bitkinliği dışında Natasha da o da değişmemişti. Aralarındaki aşk bile hâlâ elle tutulacak kadar hissediliyordu. Aşkları kendilerine yetiyor ve her tür hukukun –insan ya da canavar– ötesine geçiyordu. Aşkları onların kendi kanunuydu. Onları görüp rahatlayana değin ne kadar korkmuş olduğumu fark etmemiştim.

"Sizi biraz yalnız bırakayım," dedi Olek. "Talulla, bir içki daha al lütfen."

O çıktığında, üçümüz bakıştık.

"Sarılmama katlanabilir misiniz?" dedim.

Burnumuzu tutarak sarıldık; gülüyorduk ama kötü kokularımız şaka değildi. Natasha gözlerini belerterek burun kremini çıkardı. "Bize bunun yerine bir şey önerdi," dedi. "Ama riske giremezdik. Pardon."

İki gündür buradalardı.

"Her yerde güvenlik kamerası var," dedi Konstantinov. "Muhafızlar da *vardı* ama yollamasını söyledik.

"Uyumadan nasıl durdun?" diye sordum.

"Monitörler aşağıda," dedi Konstantinov. "Yeraltında. Emin olmalıydım. İyiyim. Bir gün dayanabilirim."

O konuşurken, Natasha da ona sakin ve kendinden emin bir biçimde bakıyordu. Jake'le beraberken hissettiğim o keyif gibi. Walker'la aramdaki yarım yamalak keyfin tam tersi. Bu ikisiyle bu konuyu konuşmanın çok garip olacağını düşündüm ve bir an gerildim. Biri Walker nasıl diye sorsa nasıl cevap verecektim.

"Peki neyin nesi bu adam?" dedim, onlar bir şey soramadan.

Bana bildiklerini anlattılar. Olek yaşlıydı. Çok yaşlı. Ayrıca vampir türünün Sağlık Sorumlusu gibi bir şeydi. "Bazı hastalıklar varmış," dedi Natasha. "Ama ne bilmiyoruz."

"Ama o hastalıklara yakalanmak için uzun süredir hayatta olmak gerekiyor sanırım," dedi Konstantinov. "Neyse, yine de bilim adamı işte. *Başlıca* bilim adamı. Fiziksel manada türümüze dair bilmediği bir şey yok. DOKET dağıldığında Elli Aile araştırmaları satın almıştı. Hepsini de bu adama aktardılar. Helios Projesi başladığından beri işin içinde. Projeyi bıraktığını söylüyor ama kim bilir?"

Helios Projesi, vampirlerin gündüz yaşayabilme arayışıydı. Kurtadamlar da bir şekilde bu arayışın bir parçası oluvermişlerdi. Yakın zamana kadar taşıdığımız virüs, Lanet'in

ısırığımızdan hayatta kalan insanlara Lanet'in geçmesini engellemişti. Fakat ısırılan vampirler gün ışığına bir nebze daha dayanıklı oluyordu.

"Peki ya bana sunduğu çare?" diye sordum.

"Kim bilir," dedi Natasha. "Bundan bahsetmek istemedi. Sadece sana anlatacakmış. Tek söylediği bunun hiç bilimsel olmadığı. Senden ne istiyor?"

"Bilmiyorum. Gerçekten de. Tahminimce yanaşmayacağım bir şey istiyor."

"Christopher Devaz'ı hatırlar mısın?" dedi Olek. Kapıda, elleri cebinde durmuştu. Üçümüz de kafamızı kaldırdık.

Devaz, üç sene önce beni esir tuttukları DOKET hapishanesinde kaçmak için Dönüştürdüğüm muhafızdı. Annesine düşkün yavşak bir Goa'lıydı. Bir yandan da gönülsüzmüşüm bir yandan da libidom yüzünden istiyormuşum gibi davranarak onu çok kolay tavlamıştım. Dönüştüğünde, dolunayda kaçmama yardım etmek zorunda kalmıştı. Tahmin edileceği üzere bundan pek hoşlanmamıştı.

"Evet, hatırlıyorum," dedim. "Ne olmuş ona?"

"Christopher Devaz artık kurtadam değil," dedi Olek.

Palavra mı yoksa bir stratejinin parçası mı anlamak için yüzüne baktım. Bir iz göremedim. Bakışlarıma karşılık verdi.

"Çünkü onu iyileştirdin."

"Çünkü onu iyileştirdim."

Beni korkutan, doğru söylediğini anlamak oldu. İşime gelmedi. Yorgun hissettirdi. Buraya kadar katettiğim kilometreler, saatler üzerime çöktü, üstüme vampir yarasa gibi üşüştü. Ben yorgun hissettikçe, *kurt* da canlanmaya çalıştı. Uslu dur seni pislik, diye düşündüm. Sana bir çare varmış. Belli ki.

"Onu görmek ister misin?" dedi Olek. "Aşağıda."

65

Elbette bir laboratuvar vardı. Ve iki bodrum katı. Laboratuvar -1'deydi. Sadece bir kısmını gördüm. Tahminimce binanın tüm zeminine yayılmıştı. Gerçi gördüğüm kısmından pek bir şey anlamadım. Tonla kimyasal dolu şişe. Üç büyük buzdolabı. Bir sürü VCR ve DVD oynatıcıya benzeyen şey. Teknik güçlerinin, üzerlerinde yanıp sönen ışıklara ters orantılı olduğunu sezdim. (21. yüzyılda asıl korkulması gereken cihazlar, pek bir fonksiyonu yokmuş gibi gözükenlerdir.) Birkaç masaüstü bilgisayar, iki açık dizüstü bilgisayar ve raflar boyu sıralanmış hard diskler. Etrafta kablolar ve bana lise kimya laboratuvarını hatırlatan mide bulandırıcı kimyasal koku. En yakın arkadaşım bir sömestr boyunca ev yapımı patlayıcılara takmıştı. İki kapı açılıyordu. Birinin arkasında raflara dizili cihazlar ve köşedeki çelik masa gözüküyordu.

"Bir kat daha iniyoruz," dedi Olek. "Umarım yolun bu son kısmını benimle yalnız gelmeye bir itirazın yoktur."

Konstantinov ve Natasha itiraz etti ama benim sabırsızlığım son noktayı koydu. Evin üçümüz ve Grishma dışında boş olduğuna ve Olek'in benden ne istiyorsa bunun hayatım olmadığına ikna oldular.

Bir kat aşağıdaki kapı daha karmaşık olarak ayrılmış bir alana açılıyordu. Koridorlar, yerler, duvarlar ve tavanlar parlak beyazdı. Bir-iki damla kanın dehşetengiz bir görüntü yaratacağı türden hastane temizliği. Kan falan yoktu gerçi.

Tüm kapılar çeliktendi, bir tanesi ağırdı. Buradaki hava sahte gibiydi, uçak tuvaletlerindeki hava gibi. Burun deliklerimi kaşındıran yeni bir alkol kokusu vardı, *kurt* bu kokudan hiç hoşlanmadı. *Cool Hand Luke* filminde hapşıran köpek sahnesini hatırladım.

Olek benden birkaç adım öndeydi ve rahat hareket ediyordu ama yaydığı ısının arttığını hissedebiliyordum. Şimdi ondan türüne has koku hafif hafif yayılmaya başlamıştı. Dar alanın yarattığı gerilimden olsa gerek.

"Burada," dedi solumuzdaki bir kapıyı açarak.

'Burada' dediği, filmlerde görülen cinsten odalardan (artık gerçekte var olmadıklarını düşünüyordum) biriydi, hani şu kurbanın tek taraflı camlardan bir dizi şüpheliye baktığı odalardan.

"Bizi duyamaz," dedi Olek. "Ya da göremez. Sadece bunun gerçekten o olduğunu anla istedim."

Camın öbür tarafında Devaz duruyordu. Bir çekyatın üzerinde ana karnındaymış gibi kıvrılmış, boşluğa bakıyordu. Ayakları çıplaktı (kahverengi ayaklarının soluk topukları bende cansız bir acıma hissi uyandırdı), mavi pijama altı ve beyaz pamuk bir yelek giymişti. Yaralı gözükmüyordu. Sadece inanılmaz derecede üzgün gibiydi. Yatak dışında küçük oda bomboştu.

"Herhangi bir rahatsızlığı yok," dedi Olek. "Burada daha fazla kalması da gerekmeyecek. Ama onu tanıdığından emin olmam gerek. Sesini duymak ister misin?"

Yataktaki adamda beni kızdıran bir boşluk vardı. Ama kime kızdığımı da bilmiyordum.

Olek interkom düğmesine bastı. "Christopher?" dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

Devaz sesle azıcık irkildi ama ayağa kalkmadı. Yatakta daha da kıvrıldı. Ona zihin yoluyla ulaşmaya çalıştım. Onu

Dönüştüren kişi olarak ona kolayca ve ânında ulaşabilmeliydim.

DEVAZ?

Cevap yok.

DEVAZ. BENİM.

Yine yok. Duvara sesleniyor gibiydim.

"Christopher, buradan birkaç gün sonra çıkacaksın, söz veriyorum," dedi Olek.

Cevap yok. Devaz sadece boş boş bakıyordu.

"Christopher?"

"Lütfen git," dedi Devaz usulca. "Lütfen."

Sesini tanıdım. Eğer bu Devaz değilse son derece usta bir taklitçiydi.

Beyaz koridora çıkınca, "Peki, tamam. İçerideki Devaz," dedim. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi," dedi Olek elleri cebinde, "dolunayı bekleyeceğiz. O zaman Christopher'ın ayın etkisine girmediğini göreceksin. Uzun lafın kısası, o artık insan. Yani metot işe yarıyor."

Ve görünen o ki yan etkisi de depresyon.

"Şimdi," dedi Olek, "metoda gelelim. Beni takip et."

Koridordan geriye, en ağır kapıya doğru yürüdük. Kasa ya da denizaltı kapısı kadar kalındı. Şifreli giriş. İçinde çelik bir masa. Üzerinde bir evrak çantasından azıcık daha büyük, şifreli, siyah bir kutu. Olek şifreyi girerken benden saklıyormuş gibi yapmadı, ben de bakmamaya çalışıyormuş izlenimi vermeye yeltenmedim. *Kurt*, tamamen kıpırtısız hale gelerek beni şaşırttı.

Küçük hidrolik bir mekanizma sesiyle kutu açıldı. Olek, "İçine bak," dedi.

Kutunun içi süngerle doldurulmuştu. Ortasındaki boşlukta düz, beyaz bir taş vardı –On Emrin yazılı olacağı türden bir taş– sol alt ve sağ köşelerden birer parça eksikti. Tam orta

yerinde tenis topu büyüklüğünde yuvarlak bir delik mevcuttu. Yukarıdan aşağı semboller kazınmıştı –bir çeşit yazı– ve üzerinde (burnum da gördüklerimi onaylıyordu) insan kanı lekeleri vardı. Kan haftalar öncesindendi, binyıllar değil.

"Hatırlarsan," dedi Olek, "Quinn'in günlüğünün yanında bir de taş tablet vardı. İşte bu o."

Dokunmadım. Müzelerde gördüğüm antik nesneleri düşünüyordum. Oklar. Seramikler. Mumyalar. Hep camın ardında. Camın ardındayken bile sizle ait oldukları zaman arasındaki uzaklığı aşan sakin, net ve sessiz bir enerji yayıyorlardı. Zamanın gerçekten aktığını, sadece insanların değil koca uygarlıkların geçtiğini hatırlatıyorlardı. Milyonlar doğuyor, yaşıyor ve ölüyordu ve bir taş ya da kil parçası, her şeyden önce bir zaman olduğuna tanıklık ediyordu. Etraflarındaki havanın sessizliği farklıydı, modernite gürültüsüne dalmamıştı.

... ama ancak İteru'nun kıyılarına döndüklerinde

"Biliyorsun," dedi Olek. "Sana karşı dürüst olacağım. Önce deney olsun diye yaptım. Katiyen inanmıyordum. Bana göre gülünç bir abra-kadabradan başka bir şey değildi. İnandığım her prensibe tersti. Bilimsel bir açıklama yapıp, bir olgu henüz açıklanamıyor diye sonsuza dek açıklanmayacak anlamına gelmiyor, demek isterim. Ockham'a inanırım. Her şey eşit olduğunda, açıklamayı elindeki terimlerde ara. Bir olguyu açıklamak için yeni olgu icat etme. Ama itiraf etmeliyim ki bu olay beni sarstı. Sarstı ve şaşırttı. Gerçekten göründüğü gibiyse, her şeyi değiştiriyor. Hâlâ inanamıyorum..."

Kendi şaşkınlık yolculuğuna dalmıştı. Bunu düşünmeden edemiyordu. Gerçekleştiğinden beri (gerçekleşen her ne ise) bunu aşamamıştı. Şu ana kadar Lanet'e çare bulma ihtimalini ciddiye almadığımı fark ettim. Ya da tüm bu olanlara yarı ciddi yaklaşmıştım. Beni buraya getiren, çareye inancım de-

ğildi. Olayların yüzeyinden daha gerilerde bir şeyin çağrısını duyup gelmiştim. Sanki bir şey ortaya çıkmak için beni çağırıyordu. Sanki ben –Aman Tanrım– hikâyenin temel unsuruydum. Vampirin geldiği o geceden beri. *Yeniden görüşeceğiz.* Ağzımı açıp söyleyeceklerimi söylerken mide bulantısı, heyecan ve yorgunluk içimde kutsal bir üçlü gibi belirdi.

"Devaz çok iyi bir reklam değil ama," dedim, "metot nasıl işliyor?"

66
Justine

Bangkok'taki otelde de neredeyse güneşe yakalanıyordum. Gün doğumuna bir saatten az kala oraya varmıştım. O kadar kötü durumdaydım ki taksi şoförüne yüz dolar değerinde para verip üstünü almamıştım. Direkt lobiye fırladım.

Resepsiyonda titreyerek sıra beklerken arkamdan bir ses, "İyi gözükmüyorsunuz," dedi. "Yardım edebilir miyim?"

Uzun boylu, göbekli, ellili yaşlarında, kot, beyaz gömlek ve siyah ceket giyen bir adamdı. Kahverengi saçlarını yandan ayırmıştı ve altın çerçeveli gözlük takıyordu. Ay gibi bir suratı ve sinir bozucu bir gülümseyişi vardı. Burnunun üzerinde şişkin bir sargı vardı. Suratı mosmordu. İlk önce araba kazasından çıkmış olmalı diye düşündüm. Sonra öyle olmadığına emin oldum. Bunu *biri* yapmıştı. Hem de iyi bir sebebi vardı. Adamdan bir de koku yayılıyordu: Acı bir parfüm ve yakın zamanda yediği bir şeydeki domates sosu. Bir de ne olduğunu zor çıkardığım tütsü kokusu.

"Ne?" dedim. Her kasım gerilmiş, aptal beynim lobide çalan müziğin kötü bir Fleetwood Mac 'Dreams' cover'ı olduğunu algılamıştı.

"Rahatsız gözüküyorsunuz da," dedi, benim rahatsızlığım gördüğü en iyi şeymiş gibi. "Size... yani yardıma ihtiyacınız var mı merak ettim."

Bir an zihnim kaskatı, ellerim, ayaklarım ve boğazım kan-

la zonklar halde durdum. Güneş, ufukta pis pis sırıtmayı bekleyen bir suratti. Yüzümdeki hücreler çığlık çığlığaydı.

"İyiyim ben," dedim. "Teşekkürler."

Sırtımı döndüm ama hâlâ onun arkamda sırıttığını hissediyordum. Sanki onun sırıtışı, güneşin sırıtışının bir parçasıydı. Güneşin öncü kuvvetiydi. Sıram gelmemiş olsa ne yapardım bilmiyorum, ama önümdeki iş adamı çantasını alıp asansörlere doğru ilerleyince birden karşımda Taylandlı güzel resepsiyonisti buldum. En fazla yirmi yaşındaydı ve bana gülümseyip, "Sofitel'e hoş geldiniz. Giriş mi yapacaksınız?" dedi. Kayıt yaparken iyice odaklanmam gerekti, ellerim o kadar titriyordu ki zar zor imza attım.

Ve o kıpırdamadı bile. Arkamda onun küstah enerjisini hissediyordum. Los Angeles'tan ayrıldığımdan beri yaptığım tüm aptallıkları, hataları tekrar düşündüm. O an tek istediğim, yapmak istediğimi gerçekleştirmeye yetecek kadar zamandı. Yirmi bin yıla gerek yoktu. Kırk sekiz saat yeterdi.

"Üzgünüm hanımefendi," dedi resepsiyonist. "Hatalı şifre girdiniz. Tekrar dener misiniz?"

O sırada dönüp adama siktiri çekebilir, yumruk atabilir, bağırabilirdim ama tam o sırada telefonu çaldı, o da açmak için uzaklaştı. İtalyanca konuşuyordu.

Girişi tamamladıktan sonra arkama baktığımda adamdan eser yoktu. (O kadar tırsmıştım ki, şifreyi iki kere daha hatalı girdim; numarayı iyi biliyordum ama kaslarımı bir türlü kontrol edemiyordum.) Zaten vaktim de kalmamıştı. 19. kattaki odama girdim, RAHATSIZ ETMEYİNİZ işaretini kapının koluna taktım, kapıyı kilitledim, ışıkları kapadım ve kendimi banyoya kilitledim.

67
Remshi

Dürüst olmak gerekirse, oldukça kötü hissederek yatağa girdim.

"Onun tehlikede olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Mia.

Suvarnabhumi'deki Novotel'e gelmiştik. İlk tercihimiz değildi ama Damien'in neredeyse kusursuz planlamalarına rağmen başka bir otele varabilmek için zamanımız çok azdı. Son birkaç gün can sıkıcı olmuştu. Ticari havayolları daha hızlı olurdu ama geceyi kaybetme riski –jetin karanlık odası vardı– çok yüksekti. Justine'in uçak koltuğunda, taksi koltuğunda ya da bunun gibi bir otelin lobisinde gün ışığıyla alev aldığı görüntüleri gözümün önünden gitmiyordu. Üç gün önce Hannah, Duane Schrutt'a dair bilgileri vermek için aramıştı. *Duane* Schrutt. Dale, Wayne gibi bir şey diye hatırlamış olmam beni azıcık sinir etmişti. Tekrar edeyim, azıcık. Beni asıl sinir eden şey, sinir edici olarak bile tanımlanamazdı. Bir nevi felaketti. Birkaç kez daha... nasıl anlatsam... baygınlık geçirmiştim. Kusacak bir şey bulamayan mide bulantısı. *Canlı cenaze* halleri. Elimi kaldırmanın ya da kafamı döndürmenin dokularımda, damarlarımda, kemiklerimde, imkânsız bir enerji gerektirdiği hissi. Hiç iştahım da yoktu. Jetteki kan stoku, misafirlerimin emrindeydi. Caleb, benim içmiyor olu-

şumdan hoşlanmadı. Yaşlı insanların sidik-ilaç karışımı kokularından hoşlanmayan çocuklar gibi. Ona bunun önemsiz olduğunu söyledim. Benim yaşıma geldiğinde ihtiyaç hissetmediğini... O kadar aç olmadığını söyledim. Çocuk için giderek bir hayal kırıklığına dönüşüyordum. Her halükârda Mia adına Cenevre'de bir hesap açıp beş milyon dolar aktarmıştım. Bu, onun için bir başlangıç olacaktı. (Elli Aile'nin şerrinden sonra elinde kalan tek hesap acınası bir Chase Manhattan vadesiz hesabıydı, bir kavanozda para biriktirse daha iyiydi.) Beş milyon çokmuş gibi gelebilir ama aslında değil. Bugünlerde insanlara bile yetmiyor. Bu çağ, ekonomistlerin *bir trilyon oraya bir trilyon buraya, sonunda gerçek paradan bahsediyor olacaksın*, dediği türden bir çağ. Televizyondaki yarışmalarda yüz bin dolar kazanıp tüm gururunu yitiren insanları izliyorum. Bu paranın ne kadar dayanacağını sanıyorlar? Hayatlarının değiştiğini düşünüyorlar. Ama değişmiyor. Eğer tabii bire bir milyon bahse girip kazanmayacaklarsa. O zaman bu yeni özgürlüklerinin onları nereye götürdüğünü görebilirler. O zaman aslında kim olduklarını görebilirler... Ama her halükârda belirsiz bir yaşam süresi beş milyonu bir hiç kılıyor, *beş milyoncuk*.

"Beni duydun mu?" dedi Mia.

"Ne? Ah, evet. Pardon. Bilmiyorum. O çok yeni. O... Kurbanla duygusal bir bağı var. Onu bırakmayacağıma söz vermiştim. Umarım çok geç kalmamışızdır. Biraz fevri biri."

Mia, elleri deri ceketinde, bana bakıyordu. Gerçekten olağanüstü bir güzelliğe sahipti. Donuk sarı saçları, donuk mavi gözleri, donuk beyaz teni ve sıcak kırmızı dudakları. Şoke edici, mükemmel bir zıtlık. Güzellik dünyaya gelip dünyayı terk ediyor, diye düşündüm. Güzelliği suçlayamazsınız. Güzellik başka ne yapacağını bilmez.

"Sorun ne?" dedi. "Ne oldu? Ağrın mı var?"

Justine, biraz kırılgansın Pofuduk, demişti. Sanki uzun yıllar önce. Bazen kendi zaman algımı düşünürken, bir at arabasından dışarı bakıp bir uçurumun kenarında dönen tekerlekleri görür gibi olurdum. Kendimi doğrulmaya zorladım, gözlerimi sildim. Biraz güldüm.

"İyiyim," dedim. "Kusuruma bakama. Biraz... Üzgünüm. Nezaket acı veriyor."

"Nezaket mi?"

"Sen ve Caleb. Bana karşı çok naziksiniz."

İçinde, onlara para ödediğimi söyleme refleksi kabardı. Her şeyden duyguyu ne pahasına olursa olsun çekip çıkarmaya hazır o refleksini hissettim. O refleksi bastırdığını hissettim, kelimeler dilinin ucunda kaldı. Onun yerine usulca, "Yedek oda anahtarını bana versen iyi olur. Uyanamazsan diye," dedi.

Bir baygınlık daha geçirirsen diye. Kimseye rahatsızlık vermek istemiyorum, diyen tanıdığım tüm yaşlıları düşündüm.

"Çok haklısın," dedim. Yedeği ona verdim. Şimdilerde otel anahtarları mıknatıslı bir plastik kart. Gözlerimin tekrar dolması, bulunduğum aptal halin bir kanıtıydı. İnsan dünyasının değişken bir cesaretle, ilhamlı delilikle, kanlı değişimlerle, sağır eden cehaletle ilerlemesi. İnsan türünün, zihinlerinin içine sıçtığını bile bile fiziksel kolaylıklar yaratacak nesneler icat etme bağlılığı takdire şayandır. Şarap açıcılar. Ütü tahtaları. Uçaklar. Cep telefonları. Bunlar beni mahvediyor. Ayda yürümek! Bir grup insanın ayda yürümeyi planlaması. Bunun matematiksel zorluğunu, ölçeğini, saçma devliğini bile bile bunu yapmaları. Çünkü bu dev çabanın, minik çip üretimi ve bir eksi birin sıfır etmesi gibi milyonlarca küçük işten oluşması. Bu işlere harcadığınız çaba kalbimi acıtıyor. Sonra bunu bitirdiğinizde bir sonraki misyona atlıyorsunuz. Mars. Gen haritası. CERN. Bilincin nemfomanisi

gibi bir şey bu, son derece aşüfte.

Bunu özleyeceğim.

Kapıda Mia döndü, "İyi olacak mısın?" dedi. "Seninle...?"

Bir an 'Seninle kalmamı ister misin?' diyeceğini sandım. Ama sonra, 'Seninle tuvalete geleyim mi?' demek istediğini anladım.

"İyiyim," dedim. "Üzgünüm. Beni..."

"Çok fazla özür diliyorsun."

Tekrar ağlama. Tekrar o müstehcen zırıldamaya başlama.

"İyi uyu," dedi Mia ve bir dakika sonra gitmişti.

Beni yalnız başıma uyku ve rüyama dalmaya bırakmıştı.

68
Talulla

Bana 'metodu' göstermedi ya da anlatmadı.

"Kanıtı gördükten sonra," dedi Olek. "İnan bana, yoksa asla inanmazsın."

Biraz sıkıcılaşmıştı. Bu onun gösterisiydi, kendi bildiğini okuyacaktı. Ama benden ne istediğini söyledi. Onu takip ederek -1 merdivenlerinden çıktım, sonra laboratuvarın ilk iki odasından geçtik. Karşımıza bir kasa kapısı (bunları nereden bulmuştu? vinçlerle mi getirmişti?) daha çıktı. Kapının ardında ilkine benzeyen üçüncü bir oda vardı ama bu deneylerin fiziksel olarak icra edildiği bir odaya benziyordu. Burada ne olduğunu anlayamadığım cam ve çelik bir set vardı, bir de yanıp sönen bilgisayarlar. Ayrıca şifreyle açılan büyük bir buzdolabı ünitesi.

"Bildiğin gibi DOKET dağıldı," dedi. "Zaten hep darmadağın, hantal bir örgüt olmuştu. Hatta örgüt bile denemezdi. Fakat biterken tam bir kaosa girdi. Bilmem haberin var mı, onlardan tüm bilimsel araştırmalarını satın aldık. *Militi Christi*'den daha yüklü bir teklif verdik. Yöneticiler her şeyi nakde çevirme peşindeydi."

Konuşurken parmağındaki altın yüzüğü çeviriyordu. Koyu teninde çok şık duruyordu.

"Bilim takımı karman çormandı," diye devam etti. "Bir

sürü personel değişikliği yaşanmıştı, yöneticiler farklı farklı talimatlar vermişti, millet çil yavrusu gibi dağılmıştı. Murdoch –tabii sen de tanıyorsun– kendi kanununu yazmıştı... Neyse, seni detaylarla sıkmayayım. Uzun lafın kısası, dağıldıklarında kendileri de ellerinde ne tür bulgular olduğunu bilmiyordu. Kurtadamlarla ilgili araştırmalara kim bilir ne kadar para ve zaman yatırmışlar. Ki bu benim de uzmanlık alanlarımdan oluyor."

Şifreyi girdi ve buzdolabının kapısı açıldı. Normal bir dolaptan daha soğuk olduğunu anladım. Yayılan havanın dağılması birkaç dakika sürdü, sonra siyah tenekelerin dizildiği raflar belirdi. Beni yanına çağırdı. Siyahların arasında bir de beyaz bir şişe vardı.

"Bunu çıkarmayacağım," dedi. "Kullanana kadar ani bir ısı değişikliği olması riskini göze alamam." Durakladı. Teatral bir efekt için. Gülümsemesini bastıramıyordu.

"Tamam," dedim. "Pes ettim. Nedir bu?"

Gülümsemesi büyüdü. "Tahmin edemedin mi? Virüs bu."

Başka bir şey demedi. Sadece benim jetonun düşmesini bekledi. Sonra buzdolabı kapısını kapadı.

"Ellerinde bunu sentezleyecek tüm biyo-kimyasal kapasite vardı. Notlarda, örneklerde, verilerde yazılmıştı ama bunu göremeyecek kadar aptaldılar. Tek yapmak gereken noktaları birleştirmekti. Hakikaten de böyle bir şeyi uyduramazsınız."

Yorgun hissettim. Eski (insan) kocam Richard, Fransızların *Plus ça change (plus c'est la même chose)* deyimine bayılırdı. Yani ne kadar değişirse değişsin hep aynı kalır.

"Ve virüsü bana enjekte etmek istiyorsun," dedim. "Yine soruyorum. Ciddi misin sen? Ya da boş ver. Ciddi olduğunu biliyorum. İnsanların ne zaman ciddi olduğunu iç karartıcı bir biçimde iyi anlıyorum artık."

"Tabii ki ciddiyim," dedi. "Virüsü taşıyan kurtinsanlar ta-

rafından ısırılan vampirlerde gün ışığı toleransı artıyor. Kaç yaşındayım biliyor musun Talulla?"

"Bilmediğimi biliyorsun," dedim.

"Yedi bin yıl önce vampir oldum. Kendi türüm arasında bile yaşlıyım. Daha çok vaktim kalmadığını biliyorum. Bu kadar büyüleyici bir dünyada bile bir yorgunluk çöküyor. Ayrıca eski halimden eser kalmadığını da biliyorum. Belirtiler var... Yani, demek istediğim, tüm araştırmalarımdan sonsuza dek yaşamayacağımı biliyorum. Hiç Bowles okudun mu?"

"Bowles mu?"

"Paul Bowles. Yazar. Onu hayatının son günlerinde Tanca'da görmüştüm. Hoş bir adamdı. Bir zamanlar karısıyla Brooklyn'de W. H. Auden ve Gypsy Rose Lee ile beraber bir evde yaşadıklarını biliyor muydun? Dali de bir süre onlarla kalmıştı. Kim bilir ne güzel akşamlar geçirmişlerdi! Yemekleri sırayla yapıyorlarmış. Belki Çölde Çay filmini izlemişsindir?"[1]

İzlemiştim. Richard'la. Eski hayatımda. Debra Winger. Bedeviler. Seks. Çok da fazla bir şey hatırlamıyordum. Kitabını okumaya teşvik etmeyen bir filmdi. Kitabını okumak yerine filmi görmüş olacağım varsayımı beni gıcık etti (neden etmesin). Özellikle de haklı olduğu için.

"Bowles'un da filmin sonunda küçük bir rolü vardır," dedi Olek. "Bir dış sesle meşhur konuşmasını yapar. Romandan bir alıntı. Şöyle der: 'Ne zaman öleceğimizi bilmediğimizden hayatı sanki dipsiz bir kuyuymuş gibi harcarız. Ama her şey ancak belli sayıda yaşanır ve bu sayı aslında pek azdır. Çocukluğunuzdan bir öğleden sonrayı daha kaç kez hatırlayacaksınız? Varlığınızın bir parçası olan ve onsuz bir hayat ha-

1 (Orj.) *The Sheltering Sky*. Paul Bowles'un Türkçeye "Esirgeyen Gökyüzü" adıyla Ayrıntı Yayınları tarafından kazandırılan romanından uyarlanan, Bernardo Bertolucci'nin yönetip başrollerinde Debra Winger ve John Malkovich'in yer aldığı 1990 yapımı sinema filmi. *–yhn*

yal edemediğiniz o öğleden sonrayı? Belki dört-beş kez daha. Belki o kadar bile değil. Daha kaç kere ayın doğuşunu izleyeceksiniz? Belki yirmi kez. Fakat yine de sonsuz şansınız olduğunu sanırsınız.'" Yine gülümsedi. Gözlerinin de dolduğunu görünce şaşırdım. "Yeniden mavi okyanusu görmek istiyorum Talulla," dedi. "Yeşil çimende yaprak gölgelerini görmek istiyorum. Güneşin doğuşunu izlemek istiyorum. Felaket tellallığımı mazur gör ama ömrünün sonuna yaklaştığımı hissediyorum."

Peki. Sürpriz. Vampirlerin sonunda gün ışığından başka istediği bir şey daha var mıydı acaba? Sahip olmadığımız şeyden başka bir şey istediğimiz olur muydu hiç? Bunu benden iyi kim bilebilirdi?

"Sana bir zararı olmayacak," dedi. "Daha önce virüsü taşımıştım. Yine taşıyacak ve beni ısıracaksın. Sonra kendi yolumuza gideceğiz. Hatta sana anti-virüs de vereceğim, böylece virüsü uzun süre taşıman gerekmeyecek. Herkes kazançlı çıkacak. Bunun karşılığında çocukların da insanlardan kaçmadan normal bir hayat sürebilecek. Eğer istersen sen de tabii. Yüzün tanınıyor ama birkaç tane son derece usta plastik cerrah tanıyorum. Yeni kimlikleri kendin halledersin, tanıdıkların vardır. Sana kaybettiğin hayata geri dönüş için bir kapı aralıyorum."

Son derece saygılı ve medeni konuşuyordu. Saygılı ve mantıklı. Yine acaba içkime uyuşturucu mu kattılar, yoksa bir vampir zihin kontrolü büyüsüne mi kapıldım diye düşündüm, çünkü bu denklemin basitliği beni çekiyordu. Zoë'yle Lorcan'ı Manhattan'da bir okuldan aldığımı hayal ettim. Kitaplar. Ödev. Dolunayı (güzel manzarası dışında) umursamama. Ellerimizden akan kanın durması. Unutabilecek kadar genç miydiler? Tüm bunların bir rüya olduğuna inandırabilir miydim?

"Neden Devaz'ı kullanmadın?" dedim. Olek'in tüm tatlı diline rağmen misafirinin mutsuzluğu aşikârdı. "Elinde bir kurtadam var zaten. Eminim isteğini yapardı. Muhtemelen meteliğe kurşun sıkıyordur. Elli dolara bile yapardı."

Olek başını salladı. "Evet yapardı," dedi. "Onu bulduğumda bir paket sigara ya da yeni ayakkabı karşılığı bile yapardı. Ama o sırada bulmacanın birkaç önemli parçasını hâlâ birleştirememiştim. Bir de panzehir merakıma yenik düştüm. Sana bu zamanlamanın beni ne kadar üzdüğünü anlatamam. Ama daha önce de dediğim gibi panzehri Devaz üstünde denerken hâlâ şüpheliydim. İşe yaramasını beklemiyordum. İşte bu da bana bir ders oldu!"

Buzdolabı uğulduyordu. Olek'e kalsa söyleyeceklerinin tamamını söylemişti. Childe Roland şiirinin ilk mısrası geldi aklıma. İlk düşüncem, her kelimesi yalan oldu.

"Yukarı çıkalım," dedi ev sahibim. "Elbette panzehrin işe yaradığına dair kanıtı görmeden kabul etmeni beklemiyorum. Hem Natasha ve Konstantinov sana nahoş bir şey yaptığımı düşünmesin."

Yukarıya çıkan son merdivende durdu ve döndü: "Madem sormayacak kadar kibarsın, arkadaşlarının yanma gitmeden önce, sana güvence vereyim. Tüm beslenme ihtiyaçlarını karşıladık. Tek yapman gereken bahçede ağaçların içine doğru elli metre yürümek. Uygun mudur?"

Yapacak en basit şey, baş sallayarak onay vermekti.

"Çok güzel," dedi Olek. "Şimdi arkadaşlarının yanına gidelim."

69

Absürtlüğün sizi içine çeken bir gücü vardır. Yorgunluğun da. Olek; Natasha, Konstantinov ve beni yalnız bıraktı. Sohbetimiz boyunca Walker odadaki görünmez dördüncü kişi gibiydi, kimse ondan bahsetmiyordu. Herhalde Konstantinov'a telefonda özet geçmiştir diye düşündüm, gerçi hikâyenin uzun versiyonu da yoktu ki. Fakat saat iki gibi jet-lag ve *kurt* duvara tosladı. Dört uyku hapı ve dev bir bardak Macallan'la yukarıdaki odama çıktım. Odam dediğim, koyu ahşap panelli, sedir ağacı kokulu, Hint işi ipek resimli, udlu, Krishna heykelli bir oturma odası ve açık renk, insanı sakinleştiren duvarlı, tepesinde dev bir mandala asılı yataklı ve yirmi kadar güzel halılı bir yatak odasından oluşuyordu. Odada bir de küvet, duşakabinin olduğu, mavinin tonlarında mozaiklerle bezeli, minik pirinç bir çanakta tütsülerin yandığı bir banyo vardı. Beni odama son derece saygılı ve yeni yıkanmış, saçı yeni yağlanmış gözüken Grishma çıkardı. Bana daha önceden kullanılmadığı belli olan beyaz havlu ve bornoz takımını uzattı. Koşullar ne olursa olsun, karşınıza hep tensel zevkler çıkar. Ben de onları reddetmek için fazla yorgundum. Küvette bir saat hapların ve viskinin etkisini göstermesini bekledim sonra soyunup beni sanki binlerce yıldır bekleyen bir âşıkmışçasına yatağa girdim.

Orada fildişi komodinin üstünde Browning. *Erkekler ve Kadınlar* kitabı "Childe Roland Kara Kuleye Geldi" şiiri açık duruyordu.

Her tarafımdan *uyu* diye sinyal geliyordu ama yine de kitabı elime aldım.

İlk düşüncem, her kelimesi yalan oldu,
O gri, şeytan gözlü kötürümün
Yalanı işe yarıyor mu diye dikkatle
Bakıyor bana ve güç tutuyor ağzını
Bastırmak için neşesini, büzüyor kenarını
Yakında bir kurban daha kazandım diye.

Konuşan şövalye (ya da 'Childe') Roland'dı. Hayatlarının amacı Kara Kule'yi bulmak olan cesur bir grubun son hayatta kalan üyesiydi. Şeytani kötürümün (ondan hem nefret etmiş hem de ona inanmıştı) gösterdiği yöne doğru ilerleyen Roland, korkunçluklar ve dehşetle dolu acayip bir yere geliyordu.

... Yine de sorgusuzca
Döndüm gösterdiği yere: ne gurur
Ne de sonunda canlanan umut fark etti
Olası bir sonun mutluluğunu.

Bu, hayalle gerçeğin karıştığı bir âlemde geçen (otuz dört kıtalık) uzun bir yolculuktu. Karşısına çıkan diğer dehşetlerin yanı sıra Roland zavallı bir atla da karşılaşıyordu:

Bir cansız kör at, kemik yığını,
Duruyor şaşakalmış, her nasılsa geldiği yerde:
Hizmet ettiği şeytanla işi bitmiş!

Canlı mı bilmem
Kırmızı sıska boynu yorgun,

Gözleri kapalı kirli yelesinin altında;
Böyle groteskik nadiren kederli olur;
Görmedim daha önce böylesine nefret ettiğim bir yaratık;
Pek aşağılık olmalı çekiyorsa bu kadar acı.

Sakat atlar, büyüyemeyen ağaçlar, kana bulanmış toprak, şövalyenin ayaklarının altında cesetlere basıyormuş gibi hissederek geçmek zorunda kaldığı dere. Yarı yolda dereye test etmek için mızrağını batırır:

Belki de su sıçanıydı mızrakladığım,
Ama, ah, bebek çığlıydı duyduğum...

Durdum.

Bir bebek ağlaması duymuştum.

Tam ağlama gibi değildi; hani bezini değiştirip, ninni söyleyip, öpüp daha tam başlamadan durdurabileceğin o ağlamaya hazırlık sesi.

Kalktım.

Sessizlik.

Tam sessizlik de değil, banyodaki borulardan ve bahçedeki ağustosböceklerinden gelen ses.

Ama insan sesi yok. Bebek yok.

Macallan ve hapla kafayı bulmuş vaziyette bunu bir... Her ne ise. Halüsinasyon. Uykuya dalma. *Northanger Manastırı* paranoyası olarak kabul etmeye hazırdım. Ama yine de yataktan kalktım ve oturma odasını geçerek kapıya gittim. Biraz araladım.

Aşağıdan sadece Konstantinov ve Natasha'nın fısıldaşmalarının sesi geliyordu. Daha dikkatle dinledim. Evin atomlarının ötesinde bir ses duymaya çalıştım.

Yok. Bebek yok.

Boş verirsiniz.

Kapıyı kapayıp yatağa geri döndüm. Şiire geri döndüm.

Roland için her şey giderek kötüleşiyordu, her kilometrede yalnız başına ayrı kâbusla karşılaşıyordu. Erdemli arkadaşlarını –kendisiyle bu maceraya atılmış olan diğer şövalyeleri– hatırlayarak kendini teskin etmeye çalışıyordu ama hatıraları grotesk ve sefil görüntülerden oluşuyordu. Tüm yoldaşları utanç içinde ve kendilerini rezil ederek ölmüştü. Umutsuzca ilerlemeye devam ediyordu. Tüm şiir umutsuzlukla doluydu. Kıta kıta umutsuzluk. İçinde kayboluyordunuz. Etrafı giderek çirkinleşiyordu:

Burada iltihaplı lekeler, neşeli ve kasvetli renklerde,
Burada toprağın bereketsiz parçaları
Yosuna ya da çıban gibi şeylere dönüşmüş;
Sonra felçli bir meşe, ortasındaki yarık
Yamuk bir ağız gibi kenarından kıvrılarak açılmış
Ölümle şaşırmış irkilirken ölüyor.

Bir bebek miydi?

Birden yerimden fırladım. Okurken dalmış olmalıyım. Bir tarafınız böyle dalıp ayılmayı komik, büyüleyici bulur.

Drakula'dan bir sahne hatırladım. Kont, üç vampir kadın beslensin diye bir bebek getirmişti.

Koca kurt ellerimle bir bebeği tuttuğum ve acaba onu öldürebilir miyim diye düşündüğüm geceyi de hatırladım.

İçimdeki terapist, *hasta bebekler konusunda endişelere sahip*, dedi sıkılarak. Terapistin sıkıldığı noktada zaten terapi biter.

Kendimi sarstım. Uyanmak için. Şiiri bitirmeye kararlıydım. (Ama birden ranzasında kıvrılmış Devaz geldi aklıma. Büyük donuk bir çiçek gibi zihnimde açıldı. Yarın onunla

konuşmaya çalışmalıydım. Bunu neden ancak şimdi düşünebilmiştim? Kendi geç kalmışlığıma kızdım ama yatıştırıcı sıkılganlığım, kızma kendine bu kadar, dedi. Gerçekten içkime uyuşturucu mu katmışlardı? Her şey bir garip geliyordu. Bir an acaba Konstantinov'la Natasha da... Hayır. Onlarda sorun yoktu. Çarpan aşk ve dikkatleri buna kanıttı. Tanrım, benim neyim var? Geldiğimde kütüphanede bir salak gibi oturup viski istediğimi ve lanet olasıca kitaba baktığımı hatırladım. Çok önemli biriyle görüşmeyi bekliyor gibi.)

Roland, artık daha da umutsuz, dereyi geçiyor ve aşılması imkânsız gibi gözüken sıradağlara geliyordu.

Yukarı bakarken, nasılsa vardım farkına,
Alacakaranlığa rağmen, çıkmıştım ovadan
Dağların karşısına – ki dağ bile denemez
Çirkin yükseltiler ve yığınlardı karşımdaki
Nasıl da şaşırtmışlardı ben – siz tahmin edin!
Nasıl aşacağım da belli değil.

Ama ben biliyordum. Okuyucu anlıyordu. Sıradağlara varan okuyucu çözmüş oluyordu.

Numarayı anlar gibi oldum
İçine düştüğüm kötülüğü, kim bilir ne zamandan beri–
Belki bir kâbus...

Kafam sanki şişmiş ve ısınmıştı. Tüm bu okumadan sıkılan *kurt*, viski ve kodein pansumanının ardından yine içimde tekmelemeye, kurtlanmaya başlamıştı. Kendi rüyama, tek rüyama olan yakınlığım, yatağın kenarında açılan bir uçurum gibiydi: Düşsem, kendimi yavaşça bıraksam, vampire,

sekse –hem yoğun hem uçucu– alacakaranlıktaki kumsala, siyah suya ve gökteki bir avuç yıldıza kavuşacaktım.

Birden yanarak anladım,
Burasıydı işte! sağdaki iki tepe,
Kafa kafaya vermiş kavga eden iki çömelen boğa gibi;
Solda da uzun keskin dağ...
Alık, Bunak, karşında ne var uyuyorsun,
Tüm hayatını bu görüntüye adamıştın!

Kelimeler uçuşuyor, tepemde sinek gibi vızıldıyordu. Gün boyu yaşadığım tüm saçmalıklar yeniden aklımda canlanıyor ve büyüyordu. Sanki saatlerce, günlerce üzerime yumuşak ağır şeyler koymuştu ve şimdi artık çok geçken nefes alamadığımı, boğulduğumu fark ediyordum.

Sadece yorgunsun. Bu sadece bitkinlik, Lulu. Babamın böyle söylediğini hayal ettim. Küçük bir kız olduğumu hayal ettim. O an, büyük yatağın içinde küçücüktüm. Rüya beni bir kara delik gibi içine çekiyordu. İçine düşüyordum. Düşmeden edemiyordum.

Ortasında Kule'den başka ne vardı?
Yuvarlak tıknaz küçük kule, aptalın kalbi gibi kör,
Kahverengi taştan, yok bir eşi,
Tüm dünyada...

Elbette bilirsiniz. Tüm şiir hızlanan bir deja-vu gibidir. Âşık olmak gibi. Aşka *düşmek* gibi.

Roland, Kara Kule'ye bakakalır ve şiirin bu noktasına kadar neden bunu aradığını sorgulamadığınızı fark edersiniz. Bu bir arayıştır evet, ama bulması ne kazandıracaktır? Şiir bunu size söylemez ve siz de sormazsınız. Okumaya başladı-

ğınızda kontratı imzalamışsınızdır. Hayatınızla imzaladığınız bir kontrat.

Peki ya bulduğunda? Onu neredeyse yok eden, tüm arkadaşlarının kanlı sonunun sebebi olan kuleyi bulduğunda?

...her yerdeydi gürültü! çınlıyordu,
Yükselerek bir zil gibi. Kulağımda isimleri
Tüm kayıp maceracı akranlarımın–
Biri güçlü, öteki cesur,
Ve bir diğeri şanslı, ama hepsi çoktan
Kayıp, kayıp! Bir an yılların kaderinin matem çanı.
Orada durdular, tepelerin sırasında, buluştular,
Benden ne kaldıysa, canlı bir iskelet
Bir resim daha! yanan bir levhada
Gördüm onları ve tanıdım hepsini. Yine de
Boruyu koydum ağzıma Gözü kara,
Ve üfledim. 'Childe Roland Kara Kuleye Geldi.'

70
Justine

Şu âna dek hep yaptığım aptallıkları düzeltmeye çalışmıştım. Otelden taksiye bindiğimde burada olup olmadığını bile bilmediğimi fark ettim. Evde miydi? Ev numarası vardı. Neden aramamıştım? Sesini duymaktan mı korkmuştum? Sesini duysam –Leath'inkini duyduğum zamanki gibi– bir hiç olduğumu mu hatırlayacaktım?

Ama sesi zaten kafamdaydı. Ta o zamandan beri. Sesi kafamda, kalbinin benimkinin yanında atması da. Kalbi bir boğanın kafası kadar büyüktü.

Evi, Bangkok'un yirmi kilometre güney doğusundaki bir tepedeydi. Google Haritalar'dan bir uydu görüntüsü almıştım. Sokak görüntüsüne ulaşamamıştım. Uydudan kırmızı bir çatı ve beton bir avlu –somon rengi– gözüküyordu, büyük saksılarda renkli bitkiler vardı. Açık mavi renkte bir yüzme havuzu. Televizyon reklamlarında başarıyı ifade etmek için hep havuz başında kokteyl içen birini kullandıklarını düşündüm. Tüm havuzlar uydu görüntülerinde mavi mozaik çinilere benziyordu. Bir daha hiçbir zaman gün ışığında havuz göremeyeceğimi düşündüm. Gerçek hayatta. Pofuduk'un televizyon, fotoğraf ve internet icat edilmeden binlerce yıl önce gün ışığını kaybetmesinin ne garip olduğunu düşündüm. Hatta doğru düzgün resim bile yokken. Ona

gün ışığını filmlerde izlemenin nasıl olduğunu sormuştum. İlk seferi mucize gibiydi, demişti. İlk kez renkli film izlediğinde ağlayıp koltukta gözyaşlarıyla oturduğunu söylemişti. Daha sonra geri dönüşümden geçmiş havayı teneffüs etmeye benzemeye başlamıştı.

Taksi beni yarım kilometre ötede bıraktı, tepeye çıkan yolun başında. Saat sabahın ikisini gösteriyordu. Güneş üç saat elli altı dakika sonra doğacaktı. Hemen girip çıkmak istiyordum. Zaman, yanımda her an beklenmedik bir şey yapabilecek, beni bir aptallığa sürükleyecek yol arkadaşı gibiydi. Tayland havası tam hatırladığım gibi sıkışık ve ılıktı, yeni burun deliklerimle daha da yoğun hissediliyordu. Terleyen asfalt ve yoğun tatlı sera kokulu toprak ve nereye gidersen git duyduğun kızarmış zencefil, hindistan cevizi, pirinç nişastası ve lağım kokusu. Yolun kenarında palmiye ağaçları vardı. Beyaz çakıl yollar etraftaki evlere uzanıyordu. Yarı yolda geriye doğru baktım. Aşağıda, buraya gelirken fark etmediğim aydınlatılmış bir golf sahası vardı. Birkaç adam sigara içiyor ve gülüyor ve golf sopalarını savuruyorlardı. Biraz sarhoş gözüküyorlardı. Bir an acaba orada bu adamların arasında mı diye düşündüm. Ama dikkatle baktığımda golf oynayanların baştan aşağı golf kıyafetleri giymiş genç tipler olduğunu gördüm. Onu, motor yağı ve sigara kokan iş tulumlarından başka bir şeyin içinde hayal edemiyordum.

Havuzlu avlunun etrafındaki duvara varınca durdum. Ellerim titriyordu. Evden iki ışık geliyordu (bir bungalovdu ama Leath'inkinden çok farklıydı), biri banyo olduğunu tahmin ettiğim buzlu pencere camının ardında, diğeri de evin öbür ucundaki büyük odada. Kendime, eğer yanında biri varsa ne yapacağımı sorup duruyordum. Ama bir planım yoktu. Soru kafamda çamaşır makinesinde dönüp duran kıyafetler gibi dönüyordu. Bir plan yapmadan öylece dönüp

durmasına izin vermiştim. Cidden yanında biri olacağına inanmıyordum bile.

Duvarı aştım.

Bu işe yaradı. Kolay olması. Gücüme ve sessizliğe hâlâ alışıyordum. Artık hep yanımda olacak bir arkadaşım gibiydi.

Ön kapı kilitli değildi.

Küçük, beyaz seramikli bir koridora açılıyordu. Yerde bir şort mayo duruyordu. Çamaşır suyu ve yanık soğan kokuları geliyordu. Televizyon sesi gelen oda, iki kapı sonra sağdaydı.

71

Uyumuyordu. Yatağının yanında, bambu bir sandalyede, donuyla oturmuş, ayağını yatağının üzerine, dizüstü bilgisayarını da kucağına koymuş, bir şeylere bakıyordu. Detayları birer birer fark edersiniz. İlk fark ettiğim, sağ ayağının başparmağındaki tırnağın siyah olduğuydu. Ayakları da kocaman ve pisti. *Kendisi* de kocaman ve pisti. Göğsü pis gri kıllarla kaplıydı. Odası viski ve sigara kokuyordu. Suratı buldog suratına benziyordu (dişleri kötü yapılmış olmalıydı), gıdısı armut gibi sarkıyordu. Az kalmış saçı griydi ve geriye doğru taranmıştı, ama favorileri ve kaşlarında hâlâ siyahlık vardı. Kafası kocaman kalmıştı. Yanında duran beyaz plastik sehpada bir içecek ve kruvasana benzeyen bir şey vardı.

Yerin ayaklarımın altından kaydığını hissettim. Kapı kolunu tutarak dengemi korudum. Çıkardığım ses onu irkiltti.

Dizüstü bilgisayarı düştü. Ekranda ne olduğuna bakmadım. Ne olduğunu biliyordum. Ekrana dalmamalıydım.

Bilgisayarı kaldırıp donunun önünü kapamaya çalışması komik bir sahne olabilirdi. Panikle kazara bilgisayarı ileri doğru tekmelemişti. Bilgisayara yatağın kenarına çarpıp kapanmıştı. Dizleri üstüne çöküp almaya çalışıyordu. Tüm bunları bir YouTube videosunda izlesem ne komik geleceğini düşündüm. Los Angeles'taki evde bir kitap vardı. *Görme Biçimleri*.[1] Şeyleri yeteri kadar görünce insana bir bıkkınlık

1 John Berger'in tarihten bugüne ortaya çıkan farklı görsel temsillerin analizini gerçekleştirdiği eseri. Türkçeye Metis Yayıncılık tarafından kazandırılmıştır. –yhn

geliyordu.

"Hassiktir – siktir! Kimsin sen? Siktir git... Ne yapıyorsun evimde?"

"Hiç," dedim. Sanki bu tek kelimeyi söyleyene kadar çok vakit geçmişti.

"Kimsin sen? Siktir... Burası özel..."

Ona bakış şeklim. Ne kadar durgunlaştığımı hissediyordum. Birden bir silahım olduğunu düşünmeye başladı. Çünkü hiç korkmuş bir halim yoktu.

Korkmuyordum. Sadece yere yatıp ne olacaksa olsun diye beklememek için kendimi zorluyordum. Tekrar ne olacaksa olsun. Tüm hayatı, tüm o yıllar – görüntüler belirdi: Markette arabayı sıkılarak itmesi, kültablasını boşaltması, şezlonga yatıp birasına bakması – ve yaptıkları için hiçbir bedel ödememişti. Piyangoyu kazanmıştı. Bir keresinde televizyonda Katolik bir rahibenin acı çekmenin Tanrı'nın lütfuna giden bir yol olduğuna dair konuşmasını izlemiştim. Size acı çektirenleri affetmeniz gerekiyordu. Pofuduk'un dediklerini hatırladım: Tanrı varsa inanca bağımlı olmalı. Çünkü şeytan olmasa inanca gerek de kalmaz. İlahiliği bir bağımlılığa bağlı olan bir Tanrı'yı da takdir edemem.

"Kafan mı iyi?" dedi. Ereksiyonu inmişti. Dik durduğu için dizlerinin üstündeki yağ yığınları görebiliyordum. Göbeği büyük ve yağlıydı. İçindeki panik diniyordu. Artık silahım olduğunu düşünmüyordu. Sadece kafamın iyi olduğunu düşünüyordu. Yine de aynı zamanda geçmişinde yaptıkları yüzünden, saniyelerce ve saatlerce ve günlerce ve yıllarca bunu sakladığından, tüm bunların bir şekilde onunla, yani kim olduğuyla ilgili olduğu ihtimalini düşünüyordu.

Yine iğrendim. Öyle bir iğrenme ki harekete geçmesem...

Hareket etmemiş olsa, bir adım atmamış olsa belki öylece durmaya devam edecektim.

Ona vurduğumda yığıldı. Hatırlamıyorum. Havalanmıştım. Havanın ayaklarımın altında hareket ettiğini hissettim. Ucuz beyaz çerçeveli bir resim gözümün önünden geçti. Bir matadorun boğayı bıçakladığı (boğanın kafası kadar büyük bir kalp belirdi) kırmızı ve altın rengi bir resim. Saat dokuzu gösteren bir dijital saat gördüm. Uykusuzken göz kapaklarımın titrediği zamanları hatırladım.

İçme.

Çünkü bilmek istemiyordum.

Tırnaklarım boğazındaki yumuşak eti kolayca deldi. Üzerine çıktım. Bedeni sert bir su yatağı gibiydi. Suratına yaklaştım. Gözbebeklerindeki damarları görebiliyordum. Nefesindeki viski kokusunu alıyordum. Boğa kafası kalbini hissediyordum. Bunlara aşina olduğum hissi.

Tatlım, seni öyle kirleteceğim ki ne kadar keselensen de bir daha *asla* temizlenemeyeceksin.

İçme.

Bilmek istemiyordum. İstemiyordum. İstemiyordum.

Boğazını kavradım ve çektim. Çok kan geldi. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Kilometrelerce öteden tekmeliyor, ağırlığını kullanmayı deniyordu. İşe yaramadı. Zayıflığı bendeki bıkkınlık ve tiksintiyi arttırdı. Üzerindeki gücüm beni öfkelendiriyor ve bomboş hissettiriyordu. Başparmağımın tırnağının büyük, kaygan bir damara girdiğini hissettim. Bir atardamar olmalı. Kan havaya sanki bir vantilatörle fırlatılıyormuş gibi sıçradı. Bir şey istiyordum, ne bilmiyordum. Yetmesini, bu kadar olağan olmamasını. Gerçeklerin sıradanlığı –damarlar, giderek ip gibi akmaya başlayan kan, titreyen şişko topukları, yüzündeki anlamsız ifadeler– öfkemi ve boşluğumu daha da kötüleştiriyordu. Birden gidip annemi görmeyeceğimi anladım. O da başka bir gerçekler koleksiyonu olacaktı. Olan buydu: Gerçeklerin sıradanlığı insanı küçültüyordu ya da

sizi büyütüyordu. Bir kez onları görebildiğinizde, onları ele geçirilebilir hale getirdiğinizde onlardan büyük hale geliyordunuz, isteseniz de istemeseniz de.

İçme.

Ama sonunda içmem gerekti. İçmeniz gerekir. Bilmeniz gerekir.

72
Remshi

Yağmur yağdı. Şiddetli. Aniden dini bir inanç gibi patlayan o absürt Güney Asya sağanaklarından. Annesi karşı çıkmasına rağmen Caleb bizimle gelmekte ısrar etti. Kısmen benim durumum onu büyülediği için.

Durumum.

Yirmi bin yılda her şeyi gördüğünü zannedersim.

Kelime seçimi konusunda bir ders oldu. Çünkü bunu görmemiştim. 'Bu' dediğim, ortaya çıkan semptom karmaşasıydı. Hafiften –sıcak kafa, gözlerimin kenarından gökkuşakları, bulanık pikseller görmem, el ve ayaklarımın karıncalanması– ciddiye: ani patlayan açlık ve içme düşüncesiyle gelen şiddetli mide bulantısı. İçmemiştim. Neredeyse bir asır gibi gelen Randolf'tan sonra.

Tüm bunlara katlanabilirdim, eğer çığ gibi düşen hatıralar zinciri olmasa. Hafızamın flaşlarına, bombalarına, melodilerine alışkınım. Ama bunlar sel gibiydi. Hatıra seli içimde halüsinojen karanlık sular gibi akıyor, tüm nefesimi kesmeye çalışıyordu. Nesneler, insanlar, yerler, sohbet parçaları, detayların boğucu fazlalığı. Hepsini bir araya koymam gerekiyordu. Ara sıra uyumsuz görüntüler beraber beliriyordu – çok sevdiğim bir Minos tapınağından alacakaranlık manzarası ve Salvadorlu bir ailenin yemek odası, altı aile

ferdinin de kafası kesilmiş, sineklerin korosu altında kırık mankenler gibi yatıyorlar. Xianyang Sarayı'nda altın süslü fildişi masaj odası ve Qin Shi Huang'ın favori masözü. Sadece el becerisiyle değil edepsiz esprileriyle favori olmuştu. Bu görüntünün yanında sarı saçlı davulcu oğlan, gözleri yaşlı, Hastings'deki cesetler arasında geziyor, bir okçunun gözlerini oyan kargayı görünce çığlığı basıyor. Paris'te gece, ay ışığıyla aydınlanan yarı bitmiş Eyfel Kulesi – gıdısı büyük Sümerli bir meddah, kahverengi ve parlak derili, dişsiz ve ateşin ışığının önünde gülüyor. Tekrar eden tek tema ölü arkadaşlarımdı. Amlek'i Yunan Pazar yerinde kazığa geçirilmiş halde gördüm. Mim'in cesedinden kalan korkunç siyah izler, Hititliler'in meşaleleriyle aydınlanıyordu. Oscar'ın kazığa geçirilmiş kafasını bana Berlin'de bir Nazi subayının gösterdiği an. Gabil'in mağarayı terk edip gün doğumuna emeklemesi...

Sel, evet, bedenin mantığının yolculuğa çıkması – ama tüm bunların yanında Justine'e bir şey olursa, ona bir zarar gelirse dayanamayacağımı hissetmem.

"Otelde kalmalıydı," dedi Caleb. Zaman zaman başka âlemlere daldığımdan sanki yanlarında değilmişim gibi konuşmaya başlamıştı.

Mia cevap vermedi. Damien'in ayarladığı küçük kapalı kamyonete (karanlık bir bölümü vardı ve arka camı kapalıydı) atlayıp Duane Schrutt'ın bungalovuna giden tepeye vardık.

Mia, "Kamyonette kal," dedi Caleb'e.

Onu umursamadı. Yolcu kapısından çıktığı an yağmurun çarpmasıyla buna pişman olmuş gibiydi. Oğlan, insanı kederlendirecek derecede sıskaydı. Ve artık hiçbir zaman şişmanlamayacaktı. Yağmur beni hafiften uyandırdı ve görüntüler bir süreliğine kesildi. Altın çömlekler ve gece gökyüzü ve *Kojak* ve neon ışıklı Cadillac'lar ve yıldız adayları ve uyuk-

layan develer ve (kel olmayan) kafası bir meyhanede masaya düşmüş Shakespeare ve aydınlatılmış Özgürlük Heykeli ve sanki yanağında iki parmak gizliymiş gibi gülümseyen Farah Fawcett ve koyu çayırlarda rüzgârla titreyen çimenler ve diz boyu karla parlayan Rus köyü... Tüm bunlar ve milyonlarca başka şey bir süreliğine kesildi. Geri döneceklerini biliyordum.

"İyi misin?" dedi Mia. "Ayağa..."

Kalkabilecek misin? Ayağa kalkabilecek misin? Gerçeği söylemek gerekirse halim çok da ikna edici değildi. Tüm gücümü topladım. Sanki kırık bileklerle piyano kaldırmaya çalışıyordum. Sonunda dikelmeyi başardım. Omurgamı düzleştirdim. Kafamı geri yatırıp yağmurun birkaç saniye yüzüme düşmesine izin verdim. İşe yaradı. Düşünme. Sadece önündeki işe konsantre ol.

Neyi düşünmeyeyim? Ne olduğunu bilmeden bildiğin o şeyi mi?

"İyiyim," dedim. "Hadi gidelim. Onu hissediyorum. Yakında."

Schrutt'ın odasında, parlak bir matador resminin altında duvara dayanmıştı. Dizlerini çenesine çekmiş, kollarını bacaklarına sarmış, boşluğa bakıyordu. Yüzü ve göğsü kanla kaplıydı. Korku filminden fırlamış gibiydi. Kanlı bir korku filmi.

"Onun başına gelmemiş," dedi bizi gördüğüne şaşırmamış gibi. Kara gözleri saf ve güzeldi. "İçine baktım. Leath'e olmuştu ama ona olmamış."

Yanma gittim. Yaşlı adam gözlerim yine doluyordu. Her ne ise (ne olduğunu biliyordum, telepatiye gerek yoktu) onu kırıp büyütmüştü. Omzuna dokunduğumda tüm geçmişinin büzüşüp katılaştığını ve kendini ortaya çıkardığını hissettim. Hayatta olduğu için çok mutluydum. Neden ölmüş olacağını

düşündüğümü bilmiyorum. Üzerimde bir ölüm hissi vardı.

"Hadi tatlım, gidelim. Şimdilik bırakalım." Onu sapasağlam bulmak, bir ormana düşen kar gibi fiziksel bir keyif veriyordu. Her şeyi yerli yerindeydi. Teşekkürler. Teşekkürler, teşekkürler.

"Üzgünüm," dedi. "Üzgünüm."

Bana demiyordu. Kendine diyordu. Eski kendine, intikamın tatlı olmadığını öğrenen o eski kendine.

Ona sarıldım, bir an yakınımda tuttum. Bedenimin bitkinliği ve zonklaması sanki binlerce kilometre ötede ses geçirmez bir hücreden geliyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi Mia. Caleb, çocuksu bedeni yüzünden yine garip hissetmeye başlamıştı. Bir vampir olarak Justine'den yaşlıydı ama ona her zaman bir çocuk gibi gözükecekti. Sıkılganlığının yaydığı enerji odaya yayılıyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi Mia. Muazzam derecede sakindi.

Ama Justine kafasını omzuma koydu, ağlamadı ve bir süre her şey sustu. Sadece sapasağlam yanımda oluşunun verdiği huzur kaldı. Caleb odada dolanıyordu. Bilgisayarı kaldırdı.

"Bakma ona," dedi Justine.

"Ne?"

"Bakma. Lütfen. Lütfen bırak."

Caleb, Mia'ya baktı.

"Lütfen," diye tekrar etti Justine.

Caleb bilgisayarı yere bıraktı.

"Hazır mısın?" dedim Justine'e. Schrutt hâlâ içinde kıvranıyordu. Onu hissedebiliyordum. İçmesine gerek yoktu. Aç değilken içmişti. O yüzden kan onunla savaşıyordu. Durmak yapabileceği en kötü şeydi. Hareket etmeliydi. Enerji harcayarak değişimi zorla tamamlamalıydı.

"Bacaklarım güçsüz," dedi Justine. "Üzgünüm Pofuduk. Başına bu kadar dert açtım."

Alnından öptüm ve belinden tutarak kalkmasına yardım ettim.

Ve o an kendi ayaklarımın üzerinde duramadığımı fark ettim.

73
Talulla

Ayın doğuşu yakındı. Cennetlik bornozumu giymiş, yatağımda oturuyordum. Bornozun yumuşak iplikleri bile derimi tahriş ediyordu. Zavallı Lorcan'ı ve Dönüşüme kadar vücudunun (zihninin de) ne kadar zorlandığını düşündüm. Zoë'de şimdilik gözle görülür bir semptom yoktu ama bu ne kadar sürecekti? Bildiğim kadarıyla tarihte doğan ilk kurtinsan onlardı. Ya ergenlikte yepyeni bir evreye geçerlerse? Belki hormonlarındaki değişim yüzünden benim her ay yaşadığım acılardan kat kat fazla zorluk çekeceklerdi.

Kendin için istemiyor olabilirsin. Ama çocukların için isteyeceksin.

Devaz'la konuşmak istediğimi söylediğimde Olek başını iki yana sallamıştı. "Üzgünüm ama Christopher'a bir sakinleştirici verdim," dedi. "Kendini sıkışmış hissediyor, zavallı adam. Yakında uyanır ama."

İçimdeki stratejist her kelimeyi yalan mı diye tartıyordu ama faydası yoktu. Olek'in içini okuyamıyordum, hem kafamı da toparlayamıyordum. Kütüphaneye gelip oturduğum andan beri sanki her teneffüste beni daha da uyuşturan bir sakinleştirici soluyordum. Yaptığım her şey garip bir biçimde engellenemezdi, sanki etrafımdaki hava beni ittiriyordu. Macallan içmemden dün gece 'Childe Roland' şiirini okumama

kadar. Şiiri kafamdan atamıyordum. Yumuşak ve deli eden bir zihin döngüsüne girmiş gibiydim: Kara Kule sondur... Sona varmanın anlamı sona vardığını fark etmektir... Arayışın amacı yoktur... Kara Kule sondur. Son, nihayete ermektir... İlk düşüncem, her kelimesi yalan oldu...

Kapım çalındı.

"Hazır mısın?" dedi Olek, kapıyı açtığımda. Günlük kıyafetlerini değiştirip mavi keten bir takım ve açık yeşil şile bezi gömlek giymişti. Heyecanı yüzünden kokusu yayılmaya başlamıştı. *Kurt* yüzeye bu kadar yakınken tahammül etmem de zorlaşmıştı. Kendimi geri çektiğimi gördü.

"Evet," dedi. "Bunun için üzgünüm. Seninle bahçede buluşalım, tamam mı?"

Kütüphane kapısı açıktı. Konstantinov ve Natasha koltukta Bach'ın çello eserlerini dinliyordu. Natasha'nın çıplak ayakları Konstantinov'un kucağındaydı. Konstantinov ayaklarını okşuyordu. Tüm dünyaya, böyle bir aşka sahip olmadığı için acıyorlardı. İkisi de dönüp bana baktı. Natasha bakışlarıyla iyi olup olmadığımı soruyordu.

Başımı evet anlamında salladım. Neye onay verdiğinizi unutursunuz. Evet, iyiyim. Her zamanki cinayet öncesi saçmalık. Her zamankinden daha dağınıktım. Elbette açlık her zamanki yerindeydi, kanımı zonklatıyordu, geçen ay yarım kalan beslenme yüzünden daha ciddiydi ve *kurt* derimin altında bir dansöz gibi oynuyordu. Ama insan yanım da oradaydı; ağır, durgun ve alışılmadık biçimde kendine karşı nefretle dolu. Vicdanım da oradaydı, yorgun, cüzamlı, kendini zorla ayakta tutan ve bu iğrençliği tekrar etmekten başka çaresi olmayan vicdanım. Utanmalıydım ama beni rahatsız eden vicdanım değildi. Yorgunluktu. İnsani yorgunluk. Hayatımın daha da zorlaşacağını bilmenin getirdiği yorgunluk. Benim ve çocuklarımın hayatının.

Olek bahçedeki büyük mavi heykele dayanmış sigara içiyordu. Beni görünce dikeldi ve gülümsedi. Ayın ufukta yükselmesine iki dakika kalmıştı. Bornozum sanki pireler ve dikenli tellerle örülmüştü. Omurgalarımdan biri fırladı, sonra geri çekildi. Parmaklarımdaki sinirler kurtlandı, kasıldı. İki adım yalpaladım. Düşecek gibi oldum ama dengemi korudum.

"İhtiyacın olan şey orada, banyan ağaçlarının altında," dedi Olek. "Ama acelemiz yok." Fiziksel sakinlik gibi yansıyan bir heyecanla doluydu. Yüzündeki gülümsemeyi silemiyordu. Kendinden son derece hoşnut bir enerjisi vardı. "Hazır olduğunda," diye devam etti, "eve gel ve laboratuvarın en alt katına in, dün gördüğün yere. Christopher'ın insan olduğunu ve sözlerimin doğru olduğunu göreceksin. Nasıl derler, insan, pek insanca." Sigarasını attı ve ayağıyla ezdi. "Seni şimdi yalnız bırakayım," dedi.

Geç bile kalmıştı.

Banyan ağaçlarının on adım içinde, gösterdiği yerde bornozu atıp dört ayak üstüne düştüm. Büyük kırmızı yapraklı çiçekler omuzlarıma ve göğüslerime değiyordu. Altımdaki toprak ılıktı ve çınlıyordu. *Kurt*, sara krizini bitirip kemiklerimi iten ve dokularımı ele geçiren akıcı güçlerini kullanmaya başladı. Elini omurgamdan aşağı bir piyanist gibi gezdirdi. İki balon dizlerimde patladı. Canavarın kafası benimkinin içinde kendine yer açtı. Derinin yırtılacağını, yırtılması gerektiğini hissettiğim o anda kafatasım sıkıştı ve köpek dişlerim diş etlerimi deldi, sıcak dudağım şişti. Sol bileğimde kemiklerim çakışınca bir anlık kısa bir acı hissettim. Sonra pençelerim aynı anda çıktı. Parmaklarımın ucunda sevinç naraları. Son genişlemeler beş saniye daha sürdü ve bilincim karanlık, dar bir tünelden geçip yeniden doğdu.

İhtiyacın olan şeyi bulacaksın.

Buldum da.

Belki on dokuz-yirmi yaşlarında, çıplak, yarı baygın, elleri ağaca bağlı bir oğlan. Onu vakit harcamadan yedim. Uyuşturucu ve açlığımın sabırsızlığı sayesinde acı çekmedi. Sefil bir beslenmeydi. Geçem ay yarım kalan beslenme, *kurdu* çaresizleştirmişti, bu yüzden acele ettim. Oynaşmayı, flörtü, her şeyi geçtim; uzun sürmesini, ne olacağını hissettiği andaki hazzı boş verdim. Onun yerine boğazını kesip doğrudan etine daldım. Açgözlülükle yedim, hayatının parçalarını zar zor hissettim. Balıkçı teknesi, annesinin küçük suratı ve ön dişsiz ağzı, ılık hava, güneşli bir sokakta bisiklete binmesi, bir kızın çıplak göğsünde elleri, suda gün ışığı, dalgaların tekneye vurması, küpeştenin ahşabının ılıklığı, sigarasının dumanını uçuran rüzgâr, bacakları, omuzları ve bileklerindeki yorgunluk... Sonra doygunlukla durdum; durmasaydım midem bulanacaktı. Bir tarafım midem bulansın istiyordu çünkü her şey ters gidiyordu ve ben kayıptım ve dünya bizim peşimizdeydi ve benim tek yaptığım iyi adamların kalbini kırmak ve çocuklarımı hayal kırıklığına uğratmaktı ve ben edepsiz, utanmaz ve asla tatmin olmayan küçük bir kız değilsem neydim?

Gökyüzü açıktı. Bahçe göz kırpıyor ve pasif bir bilinç yayıyordu. Tanrı'nın yargısı yerine sessizlik hâkimdi. Heykelin yanında durdum ve ay ışığı banyosu yaptım. *Temizlemiyordu.* Solumamı yavaşlattım. Aldığım canın içimde yutulmuş diğer ölülere katılmasını bekledim.

Sonra eve girdim.

"Git ve bak," dedi Olek, tek yönlü camın önünde. "İşe yaradığını gör."

Benimle yalnız kalmayı göze almasına şaşırdım. Türünün kokusu burnuma geliyordu. Kara ve koyuydu, doymuş midemi bulandırabilirdi.

İşaret ettim. Önce sen. Konstantinov ve Natasha merdivenin tepesindeydi ama yine de içgüdülerim dikkatli olmamı söylüyordu. Anladı. Önden girdi. Onu takip etmek için kafamı eğdim. Dönüşmüş halimle oda küçük geliyor, kokusu bana çarpıyordu.

"Gördüğün gibi," dedi Olek.

Devaz ranzasında oturmuş, dizlerini önüne çekmiş, kafasını eğmişti. Değişiklik yoktu. Dönüşmemişti. İnsandı.

"Nasıl hissediyorsun Christopher?" dedi Olek telefona.

Devaz kafasını kaldırdı. Gözleri kan çanağına dönmüştü, ama onun dışında normal gözüküyordu. Gözükmemeliydi. Benim gibi olmalıydı. Bir an acaba vampir odayı ayın etkisinden yalıtacak bir yol mu buldu diye düşündüm. Ama ben de pek çok kez yeraltında bulunmuştum. Bu, bir şeyi değiştirmemişti.

"Çıkar beni buradan," dedi Devaz. Sesi hâlâ bitkindi.

Olek bu talebini umursamadı. Konuşma düğmesini bıraktı ve bana döndü. "Ee?" dedi. "Etkilendin mi?"

Cevap vermedim. Sadece kapıdan geri çıktım. Beni takip etti.

"Şimdi nasıl yaptığımı anlatsam senin için sıkıcı olur. Normal sosyal becerilerin geri döndüğünde anlatacağım, böylece istediğini sorabilirsin. O zamana kadar dinlen, sindir, düşün. Burası senin de evin sayılır. Dostların da burada. Buyur."

Zemin kattaki holde bir sigara daha yaktı. "Dışarıda kalmak istersen," dedi, "kal. En yakın evler birkaç kilometre ötede. Kimse seni rahatsız etmez. Ayrıca pisliği de dert etme. Gereğini yapacağız. Aşağıda yapmam gereken şeyler var, ama bir ihtiyacın olursa dostların bana haber verir."

Geceyi bahçede geçirdim. Şişmiş, sebepsiz yere kızgın ve hüzünlüydüm. Walker'ı düşünürken. Geleceği düşünürken. Çocuklarımı düşünürken.

74
Justine

Onu daha önce de böyle görmüştüm. Londra'dan sonra. Girit'ten sonra. Talulla'dan sonra. Başı cayır cayır yanıyordu. Uzuvları şişmişti. Nefesi kokuyordu. Bayılıp ayılıyordu; ayıldığında anlamsız şeyler söylüyordu. Gücü kalmamıştı. Sadece elini kaldırmak için bile ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyordum. Kafasını kaldıramıyordu.

"Onu otele götürmeliyiz," dedi Mia. "Günü onunla burada bu halde geçiremeyiz."

İçinde olduğumuz kamyoneti kastediyordu. Onu, Schrutt'ın villasından buraya getirmiştik. Havaalanına varamadan kenara çekmiştik çünkü azıcık doğrulur gibi olmuş ve kusmaya çalışmıştı. Ama bir şey çıkmadı. Sadece sanki biri sürekli karnına vuruyormuş gibi kasılıp durdu. Güneşin doğmasına üç saat vardı. Artık saate bakmadan anlayabiliyordum.

"Ona ne oluyor?" diye sordum. "Bu normal mi?"

Mia başını iki yana salladı. "Daha önce görmedim," dedi. "Ben de senin kadar biliyorum."

Birbirimizi zihinsel olarak okumamız çok acayipti. İlk geldiklerinde Kokarca DOSTLAR KORKMA GÜVEN demişti ama hâlâ birbirimizi tartıyorduk. Sonunda zihnine perde çekmişti ama kibarca, sanki bir sürü şey oluyor, sadece konu-

şalım, der gibiydi. Çocuğun zihni ise açıktı ama onu rahat bıraktım. Ben perde çekip çekemeyeceğimi bile bilmiyordum.

Ben de iyi hissetmiyordum. İhtiyacım yokken içmemeliydim. İhtiyacım yoktu. Ama zorundaydım. Kamyonetin arkasındaki hava Pofuduk'un bedeniyle ısınıyordu. Çocuk, Caleb, dışarı çıkıp bir sigara yakmıştı. Sessizdi, korkmuş ve büyülenmişti. Ne kadar yeni olduğumu hissetmişti.

"İki sene önce de böyle hastalandı," dedim. "Aramaya gittiğinde... Kurtkadını aramaya gittiğinde."

"Talulla," dedi Mia.

"Biliyor musun?"

Keyifsizce gülümsedi. "Uzun hikâye," dedi. "Ve alakasız. Uzun lafın kısası, kim olduğunu biliyorum."

"Onun..." Durdum. Ne kadar anlatmamı isterdi bilemedim. Ama Mia'nın yüzünden mesajı aldığı belli oluyordu. Demek ki perde çekemiyormuşum. Ne kadar aptal ve boktan bir arayış olduğunu düşündüğümü okudu. Eski sevgilisinin reenkarnasyonu olduğunu düşünüyor. Onun da ilk mantıksal refleksi bunun saçmalık olduğunu düşünmekti. Hokus pokus. Peri masalı. Ama aynı zamanda, biz kimiz ki peri masallarına inanmayalım, refleksi de vardı.

Pofuduk'un kafasını elimde tutuyordum. Titriyordu. Dudakları kıpırdıyordu ama ne dediğini anlamıyordum.

"Ne? Ne oluyor? Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle!"

Birden gözlerini açtı ve bana baktı.

"Pofuduk? Tanrım... Ne yapmalıyız? Kan ister misin? Kan getirelim mi?"

Gülümsedi ama sanki başka bir şeye bakıyordu. Bana değil. Kilometrelerce ötede bir şeye. "Ne de sonunda canlanan umut fark etti," dedi, "Olası bir sonun mutluluğunu."

"Ne? Tanrı aşkına Pofuduk. Bize..."

Ama yine bir kasılma geldi ve sanki bir onu boğazından

zincirle çekiyor gibi oturur pozisyona fırladı. Sonra kucağıma geri düştü. Burnundan pembe bir sümük akıyordu. Ellerim güçsüzleşti. "Tanrım," dediğimi duydum, "Tanrım, Tanrım..."

"Dinle beni," dedi Mia. "Pilotunuz senden emir alır mı?"

"Ne? Evet. Neden ki?"

"Ara onu ve hazırlanmasını söyle. Kim bilir onu bu halde havaalanına nasıl taşıyacağız... Başka bir yol bulmalıyız..."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Bütün gece burada mı kalacağız?" dedi Caleb, kamyonetin açık kapısının önüne gelerek.

"Gir içeri," dedi Mia. Sonra bana döndü. "Ona yardım edecek birini tanıyorum," dedi.

75
Talulla

Ertesin günün büyük kısmını uyuyarak geçirdim. Uyandığımda güneşin batmasına üç saat vardı. Devaz'ı sorguya çekme umuduyla aşağıya indim. 'Panzehir' için bir bedel ödemişti ve bunun ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Şanssızdım. Aşağı inen merdivenlere açılan kapı kilitliydi. *Mi casa, su casa*[1] buraya kadardı. Ev sessizdi. Dünkü kıyımımdan eser kalmamıştı. Kokusunun eksikliğini hissettiğim Grishma büyük ihtimalle nahoş bazı görevleri yerine getirmeye çıkmıştı. Yapacak tek şey beklemekti. Kendime bir Macallan koydum ve küveti doldurdum. Kafamdan 'Childe Roland' geçiyordu. Hâlâ komodinin üzerindeydi ama yeniden okuma düşüncesi beni rahatsız etti. Sonunu bilseniz bile her okumada aynı umutsuz kayıp döngüsüne giriyordunuz. Bir şekilde bu mekâna da uyuyordu; yüzeyde ne kadar farklı gözükse de. Son Durak'tan ayrıldığımdan beri gördüğüm ve yaptığım her şeye de uyuyordu o tembel sürreel his. Vampirli rüyaya da uyuyordu. Bana uyuyordu.

Banyo ve viski de gerginliğimi geçiremedi. *Kurt* hâlâ uyanıktı ve ayın kanununa karşı direniyor, dişlerini ve pençelerini savuruyordu. Walker'ı arama, çocuklarla konuşma fikri çekici geliyordu. Ama banyodan çıkıp

1 (Es.) *Benim evim senin evin.*

giyindiğimde (kot, siyah pamuk yelek, kırmızı Doctor Marten'ler – bu sıcağa uygun değildi ama Grishma'nın benim için koyduğu kırmızı parmak arası terlikler tehlike anında işime yaramazdı) bu hakkı kaybettiğimi hissettim. Burada geçirdiğim her dakika –bu ağır çekim vertigo– beni atalete sürüklüyordu ve kendimi bundan çıkaramıyordum. Güneş batana kadar tek yapabildiğim yatağın kenarında oturup yere bakmak olmuştu.

Kapım çaldığında, gelenin Olek olduğunu düşündüm – ya da beni Olek'e götürecek olan Grishma.

Konstantinov'du.

"Sür şunu," dedi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Kahrolası burun kremi.

"Sorun ne?" dedim kremi sürerken. Onunla karşı karşıya kalmak beni hem rahatlatmış hem de üzmüştü. Çünkü ona yalan söyleyemezdim. O da asla yalan söylemezdi. Ve yalan söylediğinizi ânında anlardı. Size baktığında yalan söyleme güdünüz tamamen yok olurdu.

"Dinle," dedi. "Walker'la aranın kötü olduğunu biliyorum. Soru sormayacağım. Bu sizin aranızda. Yollarınız ayrıldı ama benim arkadaşlığım baki. İkiniz için de. Sonsuza dek. Anladın mı?"

Sade tutumu, basit lafları, stratejisiz oluşu büyük ferahlıktı. Hayatımın ne kadar büyük kısmını bunlardan yoksun geçirdiğimi hatırlattı. Öyle olamamanın ne kadar büyük kayıp olduğunu düşündürdü. O zamana kadar gergin olduğunu fark etmediğim bedenim keyifli bir mağlubiyetle gevşedi.

"Anladım," dedim.

"Şu anda içinde bir tiksinti var," dedi. "Sana kendinden iğrenme demek bana düşmez. Bu seni ilgilendirir. Ama kararını bunun vermesine izin verme."

"Pişman olacağımı mı düşünüyorsun? Panzehri alırsam? Çocuklarıma verirsem?"

"Tiksintiyle karar verirsen pişman olacağını düşünüyorum. Hepsi bu."

Ve *hepsi* de buydu. Başka insanlarla saatlerce işkence gibi sürecek konuşmalar onunla birkaç cümle sürüyordu. Dürüstlüğün ekonomisi.

Birkaç garip dakika boyunca sessiz kaldık. Ben yatakta oturuyordum, o ise ayakta karşımdaydı. Hayatın bana verdiği bir lütuftu. Hayatımda bir sürü lütuf vardı. Bir de lanet: Hiçbir lütuf yetmiyordu.

Kapıya açtı. "Aşağıda seni bekliyor," dedi. "Hazır olduğunda. Bize ihtiyacın olursa..."

"Biliyorum. Mikhail?"

Döndü.

"Evet?"

"Ona güveniyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Onu okuyamıyorum. Hiç. Üzgünüm. Tek bildiğim şu ana kadar söylediği her şeyi yaptığı. Ama bu pek bir anlam ifade etmiyor, çünkü ne *söylemediğini* bilmiyoruz."

Yine sessiz bir duraklama. Sanki odanın havası bize bir sır verecek gibiydi.

Vermedi.

"Tamam," dedim ayağa kalkarak. *Kurdun* düğümü, omuzlarımda çözüldü. "Hadi gidelim ve ne diyeceğini görelim."

76

Olek yine Levis kotunu ve yepyeni, Nehru yakalı *kurta*sını giymiş, mahzeninin girişinde beni bekliyordu. Çelik masanın üstünde taş tabletin olduğu kutu açık duruyordu. Sol elinde mühürlü bir zarf tutuyordu.

"Geri kalan sayfalar," dedi, "burada, Alexander Quinn'in günlüğü. Sadece bir tanesi eksik; sen anlaşmayı kabul edene dek onu muhafaza edeceğim." Zarfı masada önüme koydu. "İstediğin gibi oku dedi ama istersen sana özet de geçebilirim. Liku ve Lehek-shi'nin ölüler diyarına gidişlerinin hikâyesi. İlk Mısır Krallığı'ndan bin yıl önce. Bir de Ghena-Anule diye bir *gammou-jhi* var. Aynı zamanda büyücü-rahip ama yine de altmışlarında senin atalarından biri tarafından ısırılmış ve hayatının geri kalanını Lanet'e panzehir bulmaya adamış. Son Maru'lardan biri ve kayıtlara göre son Anum. Hani şu Yukarı, Aşağı ve Orta Âlemler'de dolaşma yetisi olan kabilenin son üyesi. Quinn'in çevirisine göre 'Tanrı'yla sohbet edenlerin' sonuncusu. İstediğin zaman alay etmekte serbestsin bu arada. İlk okuduğumda benim de tepkim buydu. Tekrar edeyim, ben bir bilim adamıyım. En hafif tabiriyle abra-kadabralarla işim olmaz. Bu arada yorgun gözüküyorsun. İyi misin? Dinlenebildin mi?"

Yorgun değildim. Daha doğrusu yorgundum ama içimde ölü, klostrofobik bir enerji de vardı. Mahzen de bu enerjiyle doluydu. Hani ses hızın altında uzun süre dinleseniz kafanızı

patlatacak cinsten bir enerji. Jake'le annemin öbür dünyadaki kumarhaneden olan biteni izlediklerini hayal ettim. Onları kafalarını şaşkınlıkla sallar ama yine de bana sevgi dolu gözlerle bakar halde gözümde canlandırmaya çalıştım, yapamadım. Bu onlarda çekmeyen kanalda yayınlanan bir diziydi. Sadece statik görüntü alıyorlardı. Jake'in içkisini koyup masaya yumruğuyla vurduğunu hayal ettim. Siktir!

Anlam arama Lu, anlam yok.

"İyiyim ben," dedim. "Devam et."

Olek gülümsedi. Birden Devaz'ın hâlâ hücresinde olup olmadığını merak ettim. *Kurt* burnum yakın civarda insan olduğunu söylüyordu ama onun kokusu gibi değildi.

"İşte," diye devam ettim Olek, "Ghena-Anule, Yukarı Âlem'e çağrı yapar. Bunlar evrenin iyi adamları oluyor. Ahlaki perspektiften bakacak olursak af dilemiş oluyor."

Durakladı. Ona bakmıyordum. Yere bakıyordum. Bu, öyle anlardan biriydi, hani şu içeriğin absürtlüğünün gündelik olanı canlandırdığı, duvarların, yerin, masanın, ışıkların moleküllerini tazelediği anlardan biri. Ve bedenin utanmaz devamlılığı. Evet, bu gerçekten oluyor ve sen yine de buradasın. Bileklerimden sarkan ellerimin ağırlığını hissettin. Bir görüntü canlandı: Bir mağarada Dönüşmüşüm ama ellerim yokmuş. Kesilmiş. Bir an yeniden büyüyen hücrelerimin karıncalanmasını hissettim. O kadar inandırıcı bir histi ki bir an cidden ellerim kesik mi diye baktım.

Bir yanılsamaydı. Ama rüyamı aklıma getirdi. Vampirin yüzünü. Sana geliyorum.

Olek, ikimizin de Tanrı'ya af dilemenin ne işe yaradığını iyi bildiğini vurgulamak için duraklamıştı. Hiçbir işe yaramazdı.

"Ve işte," diye devam etti, "Ghena-Anule öbür âleme döndü. Aşağı Âlem'e yalvarmaya başladı. Af için değil ama

değiş tokuş için, bir anlaşma yapmak için. Sonunda görünen o ki başarılı oldu." Sesini biraz yükseltti ve, "Muni?" dedi.

Yaşlıca, koyu çerçeveli gözlük takan Hint bir kadın, kucağına bağlı bebekle içeri girdi. Küçücük bir bebek. Tahminimce birkaç haftalıktı. Demek geçen gece gerçekten bebek sesi duymuştum. Hayal diye umursamadığım o ses. Bol bir kot, yepyeni Nike ayakkabı ve beyaz mavi çiçek desenli bir bluz giyiyordu. Örülü gri saçı beline kadar iniyordu. Gri-yeşil gözleri ve burun deliklerinden ağzının köşesine uzanan kırışıklıklar vardı. Yasemin yağı ve tütün kokuyordu ama dikkatimi çeken bebeğin kokusu –temiz bez, pişik kremi ve pudra– oldu. Kadın çok rahat gözüküyordu. Mahzenin kapısında kalçasının yana sallayarak, zarif elleriyle bebeği pışpışlıyordu. "Muni, İngilizce bilmiyor," dedi Olek. "Aslında bilse de bir şey fark etmez."

Bebeğin kokusu aklıma Zoë ve Lorcan'ın yenidoğan günlerini getirdi; geçen üç yıl kayboluverdi. Üç yıl. İmkânsız gibi. Zoë'nin bir sabah Cloquet'ye dediğini hatırladım: "Kulakların jambona benziyor." Bir an başım döndü. Aynı zamanda mahzendeki ses altı vızıltı biraz yükseldi. Hava ılık ve değişkendi. Teneffüsüm temiz değildi. Daralmıştım. Suratım kaşınıyordu. Ne olacağını biliyordum. Kirli ve insanı hayal kırıklığına uğratan şeyler önceden hissedilir. Beyninizde sinir ağlarıyla yol açarlar ki vakti geldiğinde içine girebilsinler. Gethsemane'de İsa'yı düşündüm; alnından akan kanla, elindeki kupayı uzatıyor. Olmayacağını, olamayacağını biliyor. İçindeki ilahi Chomsky grameri çoktan ne olacağını çizmiş. Ranzasında yatan Devaz'ı düşündüm: Bomboş, yolun sonuna gelmiş.

"Dolunayda doğan bir çocuk," dedi Olek. "Üç aydan küçük olacak. Bir ayin de var, söylenecek sözler de. Ki anlamsız sözler ve şu an elimde tuttuğum kâğıtta yazılı. Sen anlaşma-

yı onaylayana kadar bende kalacak kâğıt. Her neyse, sözleri söylüyorsun... Taşı toprağın üzerine koyuyorsun ve..."

Ve üzerine kanını akıtıyorsun ve çocuğu öldürüyorsun. İkinizin kanı karışıyor ve taşın ortasındaki deliğe akıyor ve ruhu Aşağı Âlem'deki Amaz'a yolluyor. Böylece Lanet'ten kurtuluyorsun. Wittgenstein hiçbir şeyi keşfetmediğimizi söylemişti. Sadece hatırlamışız. Ben de hatırlıyormuş gibi hissettim. İyice diplere gömülmüş bir anı.

Olek güldü, beni sezdiğimi anlamıştı. "Saçma değil mi?" dedi. "Yani neye inanalım? Zaten baştan inanmadığımız ilahlara mı yoksa onların hâlâ etrafta ya da aşağıda bir yerde olduğuna mı? Belki tüm bunlar zaman mevhumunun dışındadır ama cidden... Yani cidden gülünç. Tam anlamıyla gülünç." Yüzünden anladığım kadarıyla bunun gülünçlüğü onu epey keyiflendiriyordu. "İnan ki buna benden fazla alayla yaklaşamazsın. Ama işin olağanüstü yanı şu ki, işe yarıyor. Yarıyor. Devaz'ı gördün. Sana sadece Devaz'a bak diyebilirim."

Evet, *lütfen* Devaz'a bak.

Hâlâ eksik olan bir şeyler vardı. Oda bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ya da oda –ortasındaki taşla– benden bir şeyler gizlemenin tadını çıkarıyordu. Olek'in işaretiyle yaşlı kadın gülerek ve bebeği sallayarak dışarı çıktı. Nike ayakkabılarının zeminde çıkardığı gıcırtıları duyuyordum.

"Bityeniği nerede?" dedim. Sesim yavaşlamıştı. Sanki normal hızının azıcık altında dönen bir plak gibiydim. "Yani çok düşünmeye gerek yok değil mi? Her ay zaten bir insan öldürüp yiyoruz. Bebekler de..." Dönüştüğüm bir gece ellerimde bir bebeği tutup içimden bir sesin, bunu yapamazsın, bu kadarı da fazla, demesini beklemiştim. Küçük kafasının ardında ay gözüküyordu. Beklemiştim, beklemiştim. "Bebekler istisna değil," diye tamamladım.

Olek beni izliyordu. Kendi çıkarının ötesinde, içindeki bi-

lim adamı büyülenmiş gibiydi. Yine cevabını, ağzını açmadan saliseler önce anladım. Ve Devaz'ın bu hale nasıl geldiğini anladım.

"Ayini dolunayda yapamıyorsun," dedi Olek. "İnsan halinle yapman gerek."

Oda boşaldı. Tüm kaslarım gevşedi.

Ve yukarıda büyük bir şey pencereyi kırdı.

77

İkinci kata kadar Olek'in önündeydim. Alarma rağmen kutuyu ve mahzeni kilitlemeyi ihmal etmemişti. Ama kata vardığımızda ayağını yere basmadan önüme geçti. Yükselen sesleri, fırlatılan nesneleri duyuyordum. Sanki insanlar mobilya fırlatıyordu.

Sonra Olek'in sesi gürültüyü deldi. "Durun hemen! Hepiniz! Durun!"

Kütüphanedelerdi. Büyük pencere kırılmıştı. Kuşkonmaz ve toprağı yere yayılmıştı. Yerde kitaplar vardı ve iki koltuk da ters yüz edilmişti. Vampir kokusundan neredeyse odaya giremeyecektim.

Kafasında bir yarık olan Natasha cam masanın yanında dört ayak üzerindeydi.

Konstantinov birini raflardan birine dayamıştı.

Daha önce görmediğim genç, koyu saçlı bir kadın –vampir– ayağa kalkmaya çabalıyordu. Elleri ve yüzü kanıyordu.

Birden Caleb –Caleb!– kırık pencerenin dışında belirdi.

"Bırak onu," diye bağırdı odaya sıçrayarak. "Derhal bırak onu pislik!"

"Lütfen Mikhail," dedi Olek usulca. "Bırak onu. Hepimiz hemen derin bir nefes alalım, sakinleşelim."

Gergin bir dakika boyunca herkes bu sözlerin yeterli olup olmayacağını anlamaya çalıştı. Pencereden bir cam parçası çatırdayıp yere düştü.

Sonra Konstantinov kurbanını bıraktı ve geri çekildi. Kim olduğunu gördüm. Mia.

"Neler oluyor burada?" dedi Olek.

Senin için geliyorum.

"Yardımına ihtiyacımız var," dedi Mia, ceketini düzeltip o harika sarı saçlarını geriye atarken. İki yıl önce Girit'teki o tatsız ayrılıktan beri birbirimizi görmemiştik. Fakat zaman zaman onun beni izlediğini hissetmiştim. Beni öldürüp öldürmemeyi tartmıştı. Onun hayatını kurtarmıştım. Ama aynı zamanda oğlunu kaçırmış ve öldürmekle tehdit etmiştim. Birbirimizi uzaktan büyülüyorduk sanki.

"Remshi hasta," dedi Mia.

"Remshi mi?" dedi Olek.

"Dışarıda." Sonra Caleb'e, "Sana *beklemeni* söylemiştim," dedi.

"Aman Tanrım," dedi Olek. "Remshi burada mı? Aman Tanrım. Ne olağanüstü! Söyleyin de gelsin."

Kimse kıpırdamadı. Oda, az önce patlayan şiddetle şoka girmişti.

"Gelemez," dedi Caleb, işittiği azara ve kendi (görece) güçsüzlüğüne gocunarak. Ve beni gördüğü için de şok olmuştu. "*Yürüyemiyor.*"

Yeniden görüşeceğiz, demişti.

Şu anda beni gördüğünü sanmıyordum ama ben onu görebiliyordum.

Olek onu laboratuvara taşıdı.

"Önce onun için ne yapabileceğimi anlamalıyım," dedi onu çelik sehpa üzerine yatırırken. Aşağıya inerken onu sadece ben ve koyu saçlı kız (burnunu kapıyor, ara sıra öğürüyordu) takip etmiştik. Tek kelime konuşmamıştık. "Talulla, canım, tahminimce... Uzun uzadıya konuşmadan bir yere

ayrılma lütfen, olur mu?"

Bir şey söylemedim ama bir yere gitmeyeceğimi anlamıştı. Fırtına gibi kopan düşüncelerimin arasında zavallı Devaz da vardı. İnsanlığını feda ederek yeniden insan olmuştu. Antik ilahlar olsun olmasın yine de kara bir mizahları vardı.

Merdivenlerin ucundaki hole vardığımızda kız bana, "Senin suçun olduğunu düşünmüştüm," dedi.

"Ne?"

"Son sefer de böyle hasta olduğunda senin yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Ama artık emin değilim."

Bir an burnuma çarpan kokusu, bana onun hakkında keşfettiğim şeylerden birini hatırlattı. Girit'te, vampirler etrafımızı sarmıştı o yüzden ilk karşılaşmada fark edememiştim ama son karşılaşmamızdan benden bir-iki adım uzakken anlamıştım: Remshi kokmuyordu.

Hâlâ da kokmuyordu. Bunun ne anlama geldiğini düşündüm. "Bak," dedim, "kim olduğunu bilmiyorum. Belki dışarıda konuşsak daha iyi olacak. Bekle." Kütüphaneye geri girdim. Natasha ve Konstantinov devrik mobilyaları düzeltiyordu. Natasha'dan burun kremini aldım.

"Yukarıdaki odadalar," dedi Natasha. Mia'yla Caleb'i kastediyordu. "Olay ne?"

"Bilmiyorum," dedim. "Olduğunuz yerde kalın. Benim kızla konuşmam gerek."

Bahçede kıza kremi uzattım. "Mükemmel değil," dedim, "ama kokuyu azıcık azaltıyor." Onun tereddüt ettiğini görünce önce kendim sürdüm. "Hadi sür. Cidden, bir şey yok. Hepimiz bunu kullanıyoruz."

Sürdü ama yine de benden uzak durdu. Koca bir begonvilin önündeki taş banka oturdum. "Önce," dedim, "sen kimsin?"

78

Anladığım kadarıyla kısmen yeni olmasının ve kısa sürede bir sürü yeni şey yaşamasının verdiği heyecanla ve yorgunlukla ve kilometrelerce yol katettiği için ve Remshi için ödü koptuğu için Justine her şeyi bir çırpıda anlattı. Ya da o kadar çok şeyi o kadar kurnazca anlattı ki benden bir şey saklamadığına ikna oldum.

"Doğru mu?" diye sordu bir saat kadar sonra. "Yani sen... Sen aslında kimsin?"

Sırtımdaki kaslar gerilmişti. *Kurt*, tüm bu yeni gelişmelere rağmen, sükûnete çekilmeyi reddediyordu.

"Yani binlerce yıl önce ölen sevgilisinin reenkarnasyonu muyum diye mi soruyorsun?"

Tam olarak gülmedi ama benim de olayın saçmalığının farkında olduğumu anladığını ifade eden bir bakış attı. Ya da en azından kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında olduğumu.

"Dürüst olacağım," dedim. "Bu saçmalıkların hiçbirine inanmıyorum. Öbür dünya. Tanrı, reenkarnasyon, rüyalar, ipuçları, kader, sihir. Olay örgüsü. Dünyanın bize bir olay örgüsü yazdığına inanmıyorum. Ama onunla ilk karşılaştığımdan beri, Girit'teki ilk anlar ve sonrasında, beni görmeye geldiğinde... O zamandan beri rüyama giriyor." Göz göze geldik. "Biliyorum, *rüya mı* diyorsun. Ama ne yapayım sürekli aynı rüyayı..." Tereddüt ettim. Sonra düşündüm: Siktir et, kız bana karşı dürüsttü. "Aman Tanrım, neyse, kısmen erotik bir

rüya..." Justine yere baktı. "Ama temelde ikimiz bir kumsalda yürüyoruz. Alacakaranlık. Çok bir şey olmuyor ama garip bir his veriyor. Biliyorum, sadece bir rüya. Elbette garip olacak. Ama bu farklı. Beni deli sanma lütfen."

"Sigaran var mı?" dedi.

Kırışmış paketimde iki Camel –sadece iki– kalmıştı. Bir –sadece bir– tane de havaalanındaki bardan kaptığım kibritlerden. Yine bakıştık. Yine tam olarak gülmedik.

"Olay şu ki," dedi, "işte buradasınız."

Ondan hoşlandığımı düşünüyordum. Çabuk öğrenen bir tipe benziyordu. İki ya da üç yıl daha hayatta kalabilirse başa çıkılması zor bir vampir olacaktı. Bir tarafı kırıktı ama kendini bundan çekip çıkaracak kadar acımasızlığa ve açlığı sahipti.

"Onu Los Angeles'ta bıraktığımda," dedi, "seni aramakta serbest olsun istemiştim. Ama bunu yapmadı. Benim peşimden geldi. Ve işte bu yüzden şimdi tam burada. Dünyanın öbür ucunda. Seninle aynı evde."

"Eğer kader inanıyorsan," dedim, "bu o olmalı."

"Sen inanıyor musun?"

Roma'da havaalanından dönerken Maddy'yle sohbetimiz geldi aklıma. *Onunla karşılaştığımdan beri, tüm bunların rasgele olmadığını hissediyordum. Sanki birileri izliyor ya da bunları yazıyor gibi.*

"O kadar hoşuma gitmiyor ki inanmak istemiyorum," dedim. İlk kez bunu düşündüğümü fark ettim. Forster'ın bir lafı vardı: Ağzımdan çıkana kadar ne düşündüğümü nasıl bilebilirim?

"Peki burada ne işin var?" diye sordu Justine.

Evet, hakikaten.

Sadece ağzımı açmak bile aşırı yorucu bir külfetmiş gibi gelse de ona her şeyi anlattım. Aramızda acayip bir rahatlık vardı ama öyle olmasa da her şeyi parça parça anlatmak beni

o kadar yormuştu önüme kim gelse anlatacak haldeydim. Hepsini. Quinn'in Kitabı. Başlangıç miti. Çin'deki infazlar. Salvatore ve Bryce. Olek'in vampirleri. İnsan dünyasının tepemize çökmesi. *Kendin için istemiyor olabilirsin. Ama çocukların için isteyeceksin.*

"Dindar fanatikler bize de saldırdı," dedi. "Ben Los Angeles'tan ayrılmadan hemen önce. Mia topyekûn savaşa gireceğimizi söylüyor."

"Ya da televizyon eğlencesine dönüşeceğiz," dedi. "Onları öldürmeyen şey, televizyon programına dönüşür." Gözümün önüne insan çocuklara karşı konulmuş Zoë ve Lorcan geldi: Kapışmalar, IQ testleri, bilgi yarışmaları, yemek programları. Yeni bir evlenme programı hayal ettim. Üç müstakbel Beyaz Atlı Prens'ten *sadece birinin karanlık bir sırrı var.. Bu gecenin Külkedisi dolunayda neler olduğunu görünce yine de baloya gitmek isteyecek mi?*

"Peki panzehir neymiş?" diye sordu Justine. Soracağını biliyordum çünkü detay vermemiştim. Detay vermemiştim çünkü mide bulantısı ve absürtlük ve içgüdüsel kararlılığım bende uzak bir yere gidip gözlerimi kapama isteği uyandırıyordu. Muni'yi, bebeğe sakince ve gülümseyerek bakmasını düşündüm. Devaz'ı ranzasında boşluğa bakarken düşündüm. Yeniden insandı.

Detayları ona anlatırken yere bakıyordu; bir kolunu karnına koymuştu, diğeri de elinde sigara, yere sarkıyordu. Ona duygulanmadan anlattım. Sadece duyduklarımı. Sadece gördüklerimi.

Bitirdiğimde, "Buna inanıyor olamazsın," dedi. Çabuk öğrendiği konusunda haklıydım. Onunla sadece birkaç saattir tanışıyordum ve şimdiden benimle ilgili, neye inandığımla ilgili yargılara varıyordu.

"Hayır," dedim. "İnanmıyorum. Ama o daha ayinin ne

olduğunu anlatmadan sezdim. Tahmin değildi. Daha çok hatıra gibi bir şeydi. Bir de Devaz var. Kurtadamdı. Şimdi değil." Bunu söylediğim an anladım ki (Aptalsın Talulla, jetonun çok yavaş düşüyor) Olek onu asla sağ bırakmayacaktı. Belki çoktan ölmüştü. Belki Grishma çoktan onu bir yere gömmüştü. Tüm tiksinti kütlesi içinde bir tiksinti daha. Sonunda, "Çocuklarıma normal bir hayat sunabilirim," dedim.

Bu tip şeyleri test etmek için söylersiniz. İnanıp inanmadığınızı görmek için. Ağzımdan çıkana kadar ne düşündüğümü nasıl bilebilirim?

Gün doğmadan bir saat önce Olek ortaya çıktı. "Bilinci yerinde," dedi. "Ama kafası çok dağınık. Ona epey kan verdim ama düzgün biçimde sindiremiyor. Bilmiyorum. Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamıştım."

Justine'le bahçeden içeri girmiştik. Mia'yla Caleb duş alıp üzerlerini değiştirmişlerdi. Merdivenlerin altında oturuyorlardı. Konstantinov ve Natasha ise kütüphanedeki kırık pencereyi tahtalarla kapıyorlardı.

"Onu görebilir miyim?" diye sordu Justine.

"Tabii, git," dedi Olek. "İlacın etkisi altında ama. Seni tanır mı bilmiyorum. Mia, Caleb, aşağıda herkese yetecek kadar oda var. Kendinizi evinizde hissedin. İçmeniz gerekiyor mu?"

"Yarın," dedi Mia.

"Tamam," dedi Olek. "Her şey hazır. Talulla, senle ben..."

"Benim uyumam lazım," dedim. "Çok yorgunum."

Bir an bana baktı. Sonra gülümsedi. Quinn'in günlüğünden kopardığı sayfaların olduğu zarı aldı ve bana uzattı. "Kanıt olsun diye," dedi. "Kafamdan uydurmadığımı anla diye."

Yukarı çıkıp eşyalarımı toplayacağım, bir-iki saat bekleyip buradan ayrılacağım diye düşündüm. Düşündüm.

79
Justine

Uyanık kalmak istemedim ama bunu beceremeyeceğimi biliyordum. Güneş doğunca uyku sizi içine çeker. Sanki Cehennem'den gelen bir mıknatıs.

"Sana söz veriyorum güzel kızım," dedi Olek, koridora yorgan ve yastıkları sererken, "şimdilik elimden gelen her şeyi yaptım. Gün ışığını atlatırsa güç kazanacak. Sonra yeniden bakacağım. Bir oda istemediğine emin misin? Ne kadar karakterli ve tatlı bir kedi olsan da burada bir kedi gibi uyumana göz yumduğum için kendimi bir barbar gibi hissediyorum."

"Burada olmak istiyorum," dedim. "Uyanınca hissedeceğim."

Kolumu sıktı ve bana küçük bir gülücük attı. Şu nefret edip etmediğinizi bir türlü anlayamadığınız adamlardandı. O kadar kibar ve baştan çıkarıcıydı ki, bir şeyler sakladığını düşündürüyordu.

"Tabii," dedi "Anlıyorum. Eğer başka bir ihtiyacın daha yoksa ben gideyim. Bir şey gerekirse alt kattayım. Merdivenlerin sonunda solda ikinci kapı. Sadece tıklat yeter."

Olek gittikten sonra, demek bu o diye düşündüm. Talulla. Birinin reenkarnasyonu olduğuna inanmadığını söylediğinde sevinmemem gerekirdi. Zavallı Pofuduk'un adına üzülme-

liydim. Fakat aslında inanmadığını söylememişti. Tam olarak değil. Kader diye bir şey yok. Ama Pofuduk onun değil, benim peşimden gelmişti ve buna rağmen ikisi yine de bir araya gelmişti. Tüm bunların görünmez bir tasarının, ya da Tanrı'nın planının ya da bir hikâyenin örgüsünün parçası olduğuna inanmak güçtü. Bir dizi tesadüf diye düşünmek de zordu. İnanmak ya da inanmamak. Kim bilir kaç defa söylemişti; işaretlerden, bağlantılardan, şeyler arası uyuşmalardan, kahrolası *kandırılmadan* bahsetmişti. Hem inanır hem de doğru olamayacağını bilirsin, demişti. İki efendinin de nüktedan uşağı olmayı öğrenmen gerek. O kadar sinir olmuştum ki, ya, nüktedan ne demek hiç öğrenemedim zaten, demiştim.

Ve şimdi bu.

O. Hasta. Yeniden.

Yorgana kıvrılıp dizlerimi göğsüme çektim. Ev usulca vızıldıyordu. Sadece o iyi olsun diye düşünüyordum. Eğer iyi olursa bir daha asla... Eğer iyi olursa bir daha asla... Yeter ki o iyi olsun, kahrolası düğünlerinde nedime bile olurum. Lütfen... Lütfen... Lütfen...

Böyle düşünürsünüz. Yalvarabileceğiniz biri varmış gibi. Olmadığını bilmenize rağmen. Sonra hayatımın onsuz nasıl olacağını düşündüm. Soğuk gerçeklik. Ülkeler, yüzler, gökler, arabalar, televizyon ekranları, insanlar. Bunlara katlanabilmek için ona ihtiyacım vardı.

Ve sanki ayağımın altındaki toprak kayıyordu.

80
Talulla

Odamda çantamı hazırladım.

Sonra yatağın kenarına oturup çantaya baktım.

Güzel bir sabahtı. Pencere açıktı. Mavi gökyüzü. Gürültülü kuşlar. Bahçenin kokuları. Ara ara okyanusun kokusunu taşıyan hafif rüzgâr. Okyanusun bu kadar yakın olduğunu bilmek çok garipti. Birkaç kilometre ötede.

Telefonumu çıkardım. Saat farkı. Şimdi uyuyor olacaklardı. Yani çocuklar kesin uyuyordu. Walker uyanık olabilirdi.

Madeline'le yatakta olabilirdi.

Öyle olmasını umdum. Bunu ummak cam kalbimden bir parça daha kırdı.

Çocuklarıma normal bir hayat sunabilirim.

Tanrı aşkına Lulu, dediğini hayal ettim annemin. Ya bunu iyi düşün ya da tamamen unut.

Annem. Jake. Cloquet. Fergus. Trish. Ölüler çok uzaktaydı. Mesafe kaybımı ifade ediyordu. Yaşayanlarsa sadece biraz daha yakındı. Mesafe üzüntümü ifade ediyordu.

Zarfı aldım, açtım ve okudum.

Tam Olek'in özetlediği gibiydi. Tabii ya. Başka bir şey beklemiyordum zaten. Uydurmak için bir sebebi yoktu.

Tanrılar. Ruhlar. Pazarlıklar. Kurbanlar. Her şeyin altında yatan gizli plan.

Her tarafım –biri hariç– bunu tamamen reddediyordu. Kabul eden taraf, daha Olek anlatmadan ne olduğunu hatırlayan tarafımdı. Sanki başından beri biliyormuşum gibi hisseden tarafım. Son Akşam Yemeği'ndeki Havariler'i düşündüm. İlk kez daha sonra ekmek ve şarap ayinine dönüşecek sözleri dinledikleri zamanı:

Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir.
Beni anmak için onu yiyin.
Bu kâse kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır.
Hepsini alın ve için.

Onlar bunu yadırgamamış olmalıydı. Hep bilip de unuttukları bir şey olduğunu düşünmüş olmalılardı. Beyindeki sinir yolları ya da ruhun grameri onu almak için açılmış olmalıydı; heyecan veren bir farkındalıkla bu bilgiye yer açmış olmalılardı. Öyle olmasaydı Hristiyanlık başlamayacaktı.

Tahminimce Grishma komodinin üstüne yeni bir Macallan şişesi ve temiz bir bardak bırakmıştı. 'Childe Roland' şiirinin yanında bir de açılmamış Camel paketi vardı. Sayfaları zarfa geri koydum, bir içki doldurdum, sigaramı yaktım ve pencerenin karşısına gittim.

Normal bir hayat şansı.

Tüm şüpheciliğimi bir kenara bıraksam. Ne tür bir normal hayat? Eski hayatlarından bir şey hatırlamayacakları varsayımı üstüne kurulu bir hayat. Bu mümkün müydü? Ben de panzehri kabul etmediğim sürece elbette değildi. Eğer panzehri kabul etmezsem onları bırakmam gerekirdi. Başka yere. Evlatlık olarak. İnsan ebeveynlerle yeni bir hayat. Her halükârda on-on beş yıl sonranın terapistleri şu anki halime bakıp heyecanlanıyor olmalıydı.

O noktada anladım ki ayinin gerçek olduğuna inansam bile bunu yapmayacaktım.

Doğru olduğunu bildiğim bir şeyi reddetmek çok garip bir histi.

Hem, dedi Remshi kafamda, *seni buraya getirmemizin sebebi panzehir değildi.*

81
Remshi

Güneş batmadan hemen önce hiç olmadığım kadar iyi hissederek uyandım. Ki nerede olduğum hakkında en ufak bir ipucum yoktu. Gözlerimi açınca (sadece iyi değil, yeniden doğmuş gibiydim) beyaz bir tavan ve üç floresan lamba gördüm. Burun deliklerim (daha önce hiç kullanılmamış gibiydiler) kimyasalların ve işlenmiş havanın kokusunu aldı. Bilincim (yıkanmış, paklanmış, eyleme hazırdı) her neredeysem bunun tam anlamıyla ve kaçınılmaz olarak olmam gereken yer olduğunu söylüyordu. Doğruldum.

Güzel. Bir laboratuvar. *Hafif* tanıdık. Beynimin bir köşesinde arşivlemişim. Hatırlamaya çalışmamam gerekiyordu. Başka bir şey düşünürsem bir anda aklıma gelecekti. Ayağa kalktım. Kırbacın etkisiyle uyuşmuş gibi hissettim çünkü ayağa kalkmak bile içimi mutlulukla doldurdu. Bak bana! Ayağa kalktım! Mucize!

Bir hafıza kapısı aralandı ve Justine'i büyük bir yatak odasının köşesinde, dizlerini çenesine çekmiş, kana bulanmış halde otururken gördüm.

Schrutt. Duane Schrutt'ın evi.

Bangkok.

Mia, Caleb...

Birkaç dakika durdum, hafızamdaki bu görüntüyü geri

sardım. Jet. Yıkılmış *Militi Christi* üssü. Leath'in Vegas'taki evi. Justine'in notu. Justine'i Dönüştürmem. Ölüme ilerleyen karanlık. Las Rosas'a yapılan saldırı. Porno kralı Randolf. Kayıp iki sene.

Vali.

Talulla.

Vali.

Senin için geri geleceğim. Sen de bana geleceksin. Beni bekle.

Garip bir şekilde rüyayı görmemiştim. Kumsal, alacakaranlık, arkamda biri, bir şeyi farkında olmadan bildiğim hissi. *Her kelimesi yalan* vızırtısıyla uyanmamıştım çok şükür.

En son hatırladığın şey ne? Justine'i bunu sormak üzere eğitmiştim.

Schrutt'ın odası. Ayağa kalkamamam. Şimdi nasıl güzel ayakta durduğumu düşününce çok absürt geliyordu. Sanki Ayağa Kalkma'nın Platonik İdeası'ydım. Şarkı söyleyen bacaklarım ve omurgam 'tarihte senin kadar iyi ayağa kalkabilen olmamıştır' diyordu.

Yan odada –şişe şişe ilaç, buzdolabı, sinir bozucu derecede ince cihazlar– Mia'yla Caleb'i hâlâ uyur halde buldum. Kaşık pozisyonunda, annesi oğluna sarılmış, battaniye üzerinde uyuyorlardı. Oğlan somurtuyordu. Garibin yoğun bir rüya dünyası olduğunu biliyordum. Bilinçaltı, binlerce yıl yaşasa da büyüyemeyeceği gerçeğiyle cebelleşiyordu. Onlara karşı büyüyen bir sevgi hissettim. Daha sonra daha fazla para yollamayı unutmamalıydım. Maddi sıkıntıları olmamasını sağlamalıydım. Big Sur'deki evi kendi evleri yaptıkları düşüncesi içimi ısıtıyordu.

Justine koridorda bir yorgana kıvrılmış uyuyordu. Çok güzeldi. Elimle dokunup uyandırmak üzereydim ki vazgeçtim. Şu an çok güzeldi, uyur haliyle çok tatlıydı ama kendi sessiz iyi halimi bozmak istemedim. Ayrıcalıklı

gözlemci pozisyonumu devam ettirmek istedim. Şimdi onu uyandıracak olsam sorular soracaktı, zehir gibi zekâsı ve yanan kalbiyle konuşacak olan biteni anlamlandırmaya çalışacaktı. Enerjisi diğerlerini de uyandıracak ve mutluluk dolu sorunlarımız katlanarak artacaktı.

Birden kendi kalbim acıdı. Fiziksel olarak değil ama o an düşündüğüm her şeye rağmen sesini duyma, onu uyanık ve ayakta görme ihtiyacı hissettim. Zeki Justine'im; cesaretli ve bazen korkutucu derecede sessiz güzelim. Ona karşı sevgim garip bir şekilde kabardı. Benim için ne kadar değerli olduğunu düşündüm. Bazen kütüphaneden gizlice kitap alıp, ben bilmeden ben sorular sormadan okumaya çalışması, saçını kulağının arkasına atışını düşündüm. Onun eşsizliği tırnaklarında, hayallerinde, öksürüklerinde, hafızasında, bakışlarında, pişmanlıklarında vuku buluyordu. O kadar ki yine onu uyandırmak için uzandım. Ama yine yapmadım.

Vakit vardı. Daha çok vakit olacaktı.

Merdivenin tepesinde bir kapı, az mobilyalı hoş bir hole açılıyordu. Gördüklerimden bunun büyük ve servetle çekilip çevrilen bir ev olduğunu anlıyordum. Hafızamda hafif bir zil çaldı... Ama hayır. Burayı biliyordum, gerçekten, ama henüz hatırlamaya hazır değildim. Benimle merdiven arasına kan portakalı rengi bir güneş ışığı huzmesi düşüyordu. Holdeki sükûnetin ve güzelliğin orta yerindeydi. Ve (Berkeleyci idealizme rağmen) burada kimse onu görmeden yerdeki meşenin rengini güzelleştirmeye devam etmişti. Çok uzun süre önce –belki de ağacın yaşını gösteren halkaları ilk gördüğüm zaman– bir Tanrı varsa onun saplantılı ve ayrım yapmayan bir sanatçı olduğunu düşünmüştüm: Koca gökyüzü ve okyanus tuvallerini doldurmakla yetinmeyip ağaçların gövdesine bile kimsenin göremeyeceği halkalar çizmişti.

Tüm güzelliğine rağmen ışık huzmesi merdivene çıkan

yolumu kesiyordu. Kendimi yakmadan girebileceğim üç oda vardı. Gidip her birine tek tek baktım. Penceresinden yemyeşil (Batı coğrafyasına ait olmayan) bir bahçe görünen bir mutfak. Üç dev koltuklu, duvarında geniş ekranlı, üzerinde hâlâ devam eden bir satranç oyunu olan ceviz sehpalı bir salon. Tahtalarla kapatılmış bir penceresi, İran halısı ve yerde birkaç kitap olan bir kütüphane. Doğal olarak kitaplar beni kendine çekti. *Swann'ın Yolu*'nun erken baskılarından biri. *Don Kişot*. *Northanger Manastırı*. *Kral Lear* –*Ah, Tanrım, olmayayım deli*– ve Bellow'un *Herzog*'u. *Aklım yerinde değilse, benim için sorun yok.*

Keyif verici bu zıtlıklar beni kendine çağırıyordu ama gitmedim. Justine'de olduğu gibi daha vakit olacaktı. Hep vakit olacaktı. Yerdeki ciltler bana Las Rosas'ta saldırıya uğradığımız geceyi hatırlattı. Browning'in *Toplu Eserleri* hâlâ düştüğü yerde duruyor olmalıydı. Oraya döndüğümüzde, kitabı kaldırıp yerine koymak tatlı bir zevk olacaktı. Yıllardır Browning okumamıştım. Ama vakit olacaktı.

Orada sadece saniyeler boyu durduğumu düşünüyordum ama hole çıktığımda yerdeki ışık huzmesi gitmiş, merdivenlere çıkan yol açılmıştı. Yukarı katlara göz atmaya –neden olmasın?– vakit vardı. Diğerleri uyumaya devam etsin. Onlara karşı o kadar sevgi doldum ki, *uyuyun canlarım,* diye düşündüm. Dünya –çok çeşitli, çok yeni– siz uyanınca hâlâ yerli yerinde olacak. Derinden mutluydum. Kanım mutluydu. Uzun zamandır olmadığım kadar mutluydum. Hesaplayamayacak kadar uzun zamandır. Gençliğimden beri olmadığım kadar.

Vali'den beri.

Üç basamak yukarıda kokusunu aldığım Vali.

82

Senin için geri geleceğim. Sen de bana geleceksin.

Durdum. Tırabzana tutundum. Dünyanın bir an kayıp gittiğini hissettim. Bu...? Rüya mı görüyordum? Bu değil mi...?

Yıllar geri aktı ve yarağımdaki kan canlandı. Aman Tanrım. (Sadece onunla. *Sadece* onunla.) Ah, nasıl güzel unutmuştum, tatlılık, aciliyet, dev ihtiyaç... Kırbacın çarpmasından tam iki sene sonra. Kan balığının çözülüp hayata dönmesi için iki sene. Big Sur'de onu ormanda gördüğüm geceden iki sene sonra. Ama ondan önce kaç bin yıl? Başka Şeylerden medet umarak geçen (iktidarsızlığın epik komedisi) binyılların komedisi. Bir anda geri gelerek Başka Şeylerin yettiği yalanıyla, coşkusuz, sekssiz dünyayla alay eder. Geri gelir.

Hâlâ nerede olduğumu bilmiyordum. Ama bunun (kendi gülüşümü, suratıma ve ellerime ve göğsüme ve bacaklarıma yayılan sıcaklığı hissediyordum) ne önemi vardı o burdayken? Her parçacık bu yerin mutlak kaçınılmazlığına işaret ediyordu. Bu yer, bu an, bu coşku.

Kilometreler ve günler sanki çürümüş bir koşum takımı gibi üzerimden kaydı ve yukarı, onun odasına doğru atıldım.

Kalbim güm güm, sanki patlamaya hazır bir balon gibi, kapısını çaldım. (*Kapısını* çaldım. Çalınacak kapılar vardır. Dökülecek içkiler. Görmezden gelinecek telefonlar. Cepten çıkarıp oynanacak anahtarlar. Dünya sizi ne kadar yüksekelere çıkarsa da hiçbir zaman gündelik şeyleri es geçmeye yetecek kadar yükseklere çıkamadığınızı hatırlatır.)

Cevap yok.

Biraz daha sesli çaldım. *Senin için geri geleceğim. Sen de bana geleceksin. Beni bekle.*

Yataktan çıkma sesi. Çıplak ayaklarının sesleri. Ağırlığı. Vali'nin ağırlığı.

Kapıyı açtı.

"Sandığın kişi değilim," dedi.

83
Talulla

"Sandığın kişi değilim," dedim. Fakat bir süreliğine söylediğim son söz bu oldu. Böyle olacağını biliyordum. Ağzımdan çıkan kelimeler, kesif sessizliği çağıran bir dua gibiydi. Sanki bir dolu soru aklıma gelirken kendi kapılarım onların üzerine kapanıyordu. Çok yakındılar. Detaylar ve ayrıntılar (kalabalıktan seçilen yüzler gibi): Daha iyi misin? Gerçekten o kadar yaşlı mısın? Seni rüyalarımda gördüm. Bu aramızdaki nedir? Tüm bunlar nasıl mümkün olabilir? Ama kapılar ağır çekimle kapandı ve yer ayağımın altından kaydı. Konuşmamak isteğinin beni ele geçirmesine ve olanların olmasına izin verdim.

Tabii bundan fazlası da vardı. Elbette.

Kapı çalarak beni uyandırdığı sırada rüya görüyordum. O rüyayı. Birden beliren ve sonra karanlığa karışan seks sahneli o erotik rüya. Bazı anlarda görüntü keskinleşip belli arketipsel imgelere dönüşüyordu. Aleti etrafında dolanan parmaklarım, bacaklarımın arasında hareket eden kafası, beni arkadan kavrayan elleri (oval bir aynada yansımamız), biri göğüslerimde diğeri göbeğimden aşağıya iniyor. Bu görüntüler alacakaranlık kumsalı, karanlık deniz, yıldızlar, birkaç adım ötede o, küçük kayık görüntülerine karışıyordu... Yerdeki mavi ve gümüş rengi halının üzerinden kapıya doğru ilerlerken ak-

lımda rüyamdan sahneler vardı. Daha kapıyı açmadan, onu karşımda görmeden, onun geldiğini anlamıştım.

İlk bakışta tam da hatırladığım gibiydi. Benden uzun değildi, koyu renk uzunca saçları ve açık kahverengi bir teni vardı. Kara gözlü o suratı her an her şeyi (kendini bile) boş verip gülümseyebileceği sinyalini veriyordu. İlk bakışta hiç değişmemişti.

Fark eden tek şey ne kadar sağlıklı gözüktüğüydü. Cildine yeni bir parlaklık gelmişti, sanki bir krem reklamından fırlamış gibiydi. Tırnakları parlıyordu. Ama asıl gözleri. Temizlenmiş, keyifli, taze, heyecanlı bir bakışı vardı, sanki katarakt ameliyatından çıkmıştı. Johnny Nash'in 'I Can See Clearly Now'[1] şarkısı aklıma geldi.

Sanki çok uzun, *uzun* bir süre öylece birbirimize baktık. Aramızda gelişecekleri oluruna bıraktık, ta ki sessizlik somut, baştan çıkarıcı ve bize baskı uygulayan bir varlığa bürününceye kadar. Sonunda istediğini elde edecek bir varlık. Bana doğru bir adım attı, ellerini belime koydu ve ağır ağır bana doğru eğildi. Sanki zaman durdu ve sonra beni öptü.

Hissettiğim –beni saran alevin ötesinde (bilincimin zayıf bir parçası yanımdaki bir hayalet gibi ıslandığımı ve arzuyla dolduğumu hissetti)– bir coşkuydu, onun coşkusu, ondan taşan, engellenemez bir coşku. Hissettiğim hiçbir zaman – Jake'le bile– bu derece istenmediğim oldu. Sanki onun ötesinde bir güçtü. Sanki ardında evren büyüklüğünde bir yer açılmıştı; sanki binlerce yıl onun ağırlığını taşımıştı ve şimdi şu an benimle açığa çıkıyordu. Sanki nihai son nokta bendim. Ve sanki ben de tüm hayatım boyu (hayatım mı? kendi ömrümden yaşlı hissediyordum, hayatım bir kalp atışı kadar kısaydı ve sanki ondan öncesi de vardı) tam da bunun için beklemiştim. Elleri ve ağzı ve ardından uzanıp bizi saran

1 Türkçede "Artık Net Olarak Görebiliyorum" anlamına gelen şarkı ismi. *–çn*

sonsuzluğun siyah pelerini için.

Öpücük anında bağımlılık yaratan bir katiyet içeriyordu.

Beni asla bırakma. Beni asla bırakma.

Bunu kim söyledi bilmiyorum. Her kimse yüksek sesle söylemedi. Bilincimin kaybolmaya hazır hayaleti gerçek dünyaya dönmeye çalışıyordu, bekle, *bekle*... Ama biz çoktan harekete geçmiştik. Havalandığımızı fark ettim. Bir yandan da derin yerçekimi bizi yatırıyordu; onu içimde, yakınımda, olabildiğince yakınımda istiyordu. Vücudu benimkine tam uydu, sanki doğmadan önce bildiğim ve benimkini tanımlayan ve mükemmelleştiren bir bedendi. Oda bulanıklaştı. Sanki çok uzaklardan gelen bir sesle *Aman Tanrım, Aman Tanrım* dedim... Kıyafetlerden, düğmelerden o masalsı âleme ulaşırken her dokunuş bulanıklığı delip bizi karanlığa düşürmekle tehdit ediyordu, ta ki çıplak tenlerimizin dokunduğunu hissedene kadar. Her şeyin bu kadar hızla uzaklaşması nasıl mümkün olabiliyordu? Hayatım, çocuklarım bile milyonlarca kilometre ötedeydi. Ve aynı anda odadan gelen Aman Tanrım Aman Tanrım seslerine ek bir ses–

"Ah – Ben... Affedersiniz."

O an aniden gerçekliğe dönmek kadar çirkin ve sefil bir şey daha yaşamamıştım. Kafamı kaldırıp omzu üzerinden kapıya doğru baktım (bacaklarım beline sarılıydı ama ondan uzaklaşmaya başlamıştım bile) ve kapıda Olek'i gördüm. Saçı hâlâ yataktan kalktığı gibiydi, elleriyle özür hareketleri yapıyordu. Onu öldürmek istedim.

"Çok pardon," dedi. İlk kez o muzip gülümsemesinden eser yoktu. Daha önce hiç görmediğim bir ifadesi vardı. "Sadece..."

Cümlesini tamamlayamadı. O saniye (ben daha onun sıcaklığı ve ağırlığının gittiğini anlayamadan) Remshi onu boğazından yakalayıp duvara dayadı.

"*Varmu!*" diye bağırdı Olek. "*Varmu va mor! Remshi! Varmu!*"

Remshi tepesindeydi; elleri havada, esmer yarağı absürt biçimde sert fermuarından fırlamış duruyordu. Üzerinden enerji akıyor, odayı dolduruyordu. Burada gördüğüm bir rüyayı hatırladım: Kollarımı kaldırıp baktığımda ellerimin kesilmiş olduğunu görüyordum.

"*Manyek da gorgim,*" dedi Olek, elleriyle havayı yatıştırmaya çalışarak. "*Manyek va fennu da gorgim. Enyuchin, Remshi, enyuchin.*"

Bir an bu her ne demekse işe yaramayacağını düşündüm. Remshi her an kaba kuvvete başvurabilecek bir haldeydi. Eğer Olek bir kelime daha ederse kafasını koparacak diye düşündüm. (Acaba aralarında eskiden kalan bir hikâye, bir ihanet mi var merak ettim. Ama olmadığını biliyordum. Sevgilim sadece rahatsız edildiği için öfkelenmişti. Arzusuyla aynı güce sahip bir öfke. Beni arzuladığı kadar öfkelenmişti.) Belki Olek de aynı şeyi hissetti ki çenesini kapadı. Ama yüzüyle boyun eğdiğini belirten ifadeler yapmaya çalıştı, nasıl bakacağını bilemedi.

"Bizi yalnız bırak," dedim ayağa kalkarak. Üzerimde yatarken giydiklerim vardı: Külot ve siyah pamuk yelek. Külotum sırılsıklamdı ama umurumda değildi. İlk bakışta sadece yarım kalan tutkumuzun çaresizliği görülüyordu; tutkumuzun altından hah çekilmiş gibiydi. Ama daha derinde bir yerde aynı tutku mahalline geri döneceğimizi biliyorduk. Vücudum bildiği, hatırladığı, zamanın ötesindeki o yere geri dönmek için yanıp tutuşuyordu.

"Bırak onu," dedim. "Sana yardım etti. Büyük ihtimalle hayatını kurtardı."

Biliyorduk –her zaman bilecektik– birbirimizle konuşurken. Öfkesinin biraz yatıştığını hissettim. Alt kattan hareket

sesleri geliyordu. Güneş batalı... Ne kadar olmuştu bilmiyordum. Zaman asker kaçağı olmuştu. Gececi ev ahalisinin bir kısmı ayaktaydı. Sorular, açıklamalar, istekler, özetler olacaktı. Rahat edemeyecektik.

"Olek," dedim, "siktir ol git. Hemen."

Tek kelime etmedi. Sadece ahşap panelli duvara yaslanarak kendini çekti, döndü ve çıktı. Remshi kapıyı arkasından kapadı. Gücü damarlarımdan akıyor gibiydi. Harikaydı. Jake'in günlüklerinden birinde şöyle yazıyordu: *Bazı erkekler zayıf kadın ister Hiçbir kadın zayıf erkek istemez. Neredeyse hiçbir erkek bunu anlamaz; oysaki sahip olabilecekleri en güçlü gerçek budur*

Kotumu ve botlarımı giydim.

Konuşmadan yanıma geldi ve beni kucağına aldı. (Olek'in araya girmesi ve Jake'in hatırasıyla güç toplayan bilincimin asılı kalan hayaleti 'balayı çifti' dedi ama sorun değil. Gülmek için yerimiz vardı. Gerçekliğe yerimiz vardı. Her şeye yerimiz vardı. O da aynı şeyi hissediyordu. Yaşamak, her şeye yer açma çabasıydı.) Bizi çevreleyen hava her hareketimizi şölene çeviriyordu. Pencere açıktı. Bahçeye sekiz metrelik bir yolumuz vardı; atladık. Hissetmedik bile.

84

Remshi ve diğerlerinin buraya sürdüğü BMW 4x4'ü aldık. O sürdü. Anladığım kadarıyla rasgele gidiyordu. Olek'in evine çıkan asfalt yol, sonra sola, dar caddelerde ise sağa dönüşler ve çayırlardan, alçak tepelerden geçen toprak yollar. Bir tür tarlayı geçtik ama kokudan ne olduğunu anlayamadım. İçimdeki aptal Amerikalı 'çay' diye düşündü. Ne zaman ağaçlar sıklaşsa 'yağmur ormanı' diye düşündüğü gibi. En fazla bir düzine bina gördük, hepsi de ya turuncu ateş ya da mavi televizyon ışığı yayan küçük evler. Ufka yakın bir yerde ince bulutlar vardı ama onun üzerinde yıldızlar çıkmıştı. Uzak keyfin haritası.

Bildiğini düşünüyorum. Vali olmadığımı. Ya da tam anlamıyla o olmadığımı. Tahmin ettiği gibi değil. Bu yüzden konuşamıyorduk. İşin aslı o olsam da olmasam da bir yola girmiştik bile.

Hissediyorduk, ne olursa olsun akışına bırakmıştık. Büyülenmiş, mecbur kalmıştı, geri dönüşün olmadığı konusu hariç hiçbir şeyden emin değildi. Benim de içimde bir gürültü korosu vardı. Kapılara vuran soru kalabalığı. Ama genişleyen an onları kapalı tutuyordu. Birbirimize bakarken gülümsedik. Hâlâ bir şey –kim olduğum konusundaki kararsızlığı– onu geri çekiyordu. Sanki ses geçirmez camla kaplı bir tenim vardı. Ama dokunduğumuzda –ellerini benimkinin üzerine koydu, bir kere, arabayı sürerken, sonra bir çukur

geçerken direksiyona geri koymak zorunda kaldı– odadaki bulanık dakikaların hatırası içimizde canlanıyor, bizi alevlendiriyordu. Hayatımın –çocuklarım, Walker, sürü, Jake'in hayaleti bile– benden uzağa kayıyordu. Uzay mekiğinin penceresinden uzaklaşan bir gezegen gibi.

Fakat bu kaybın karanlık bir keyfi de vardı. Hayatların, ateşle yanıverecek kâğıt parçalarının, ötesine geçebileceğimizi anlamak bir an dehşetengiz bir keyif verdi. Milyonlar. Milyarlar. Onun zaman mevhumu. Yayılıyordu. Düşündüm: Hep böyle yaşıyor olamaz, değil mi? Bu perspektifle? Tüm gördükleriyle yaşıyor olamaz ya?

Yirmi bin yılda her şeyi gördüğünü zannedersin.

Alaska'da doğum yaptığım gece bana ilk sözü bu olmuştu.

Olek'in panzehirle ilgili fikri de aklıma geldi: *doğrusu... yani, doğrusu... bariz biçimde* gülünç.

Ama yine de buradaydık işte. İki senedir rüyalarıma giriyordu. Walker'la aramızda aşka dönüşebilecek şeyi yiyip bitirmişti. Bir anlam, bir olay örgüsü var mı sorusunu yeniden gündeme getirmişti. *Anlam arama Lu. Anlam yok.* İleriyi, bu geceden sonrasını, şu andan sonrasını görmeye çalışmak imkânsızdı. Geleceğe dair her görüntünün (eve dönüş, evi terk ediş, intihar, çocuklarıma panzehir, kurtinsan ordusu) yerini tatlı bir boşvermişlik alıyordu. Ateşli bir çocuğun kafasını soğuk bir yüzeye dayaması gibi. Böyle, ona yakın olmak hem derin bir sükûnet hem de garip bir heyecan getiriyordu. Seksten de öte bir şey, gerçi amımla tartışacak değildim. Hâlâ ıslak hâlâ özlem doluydu. (Onun için, *sadece* onun için.) Bir kaçınılmazlığın parçası olmak çok heyecan vericiydi. Her şeyi akışına bırakmaktan başka yol olmadığını bilmek. Özgürlük.

Durduk.

Görünmez koreograf bizi kuru çimen ve peepal ağaçla-

rıyla kaplı alçak tepeye yönlendirdi. Havada hafif bir esinti bile onları pişiriyordu. Tepedeki takımyıldızlar büyük ve iyi niyetli bir kayıtsızlık içindeydi. Buraya seks yerine cinayet için gelmiş olsak da bize gülümseyeceklerdi (bunu benden daha iyi kim bilebilirdi?).

85

Eğer kişi bir konuda konuşamıyorsa, o noktada sessiz kalmalıdır.

Fakat kalamayız. İşte gerçek lanet budur.

Hatırlıyorum –net olarak–. Birbirimizinkini değil. Üzerimdekileri çıkardığımı ve her hareketin sanki...

Sanki ne?

Sanki zamanın dışında olduğunu. Hep olmuş olduğunu. Hep olacağını.

Hatırlıyorum –net olarak *değil*– kıyafetleri üzerine yatmak için serdiğimizi.

Hatırlıyorum –emin olduğum son an– dudaklarını ve üzerimdeki ağırlığını. Ve şöyle düşündüm: Yer nerede?

Ondan sonra karanlığa girip çıkış. Yavaş bir kalp atışı gibi. Sistol ve diyastol.

Karanlıkta hiçlik.

Çıkışında sadece haz.

Hayır. Doğru değil.

Başka bir şey daha hatırlıyorum.

Sonunda –her yaklaştığımızda bizden uzaklaşan, hazzı arttıran ve bir noktada uzaklaşsa acı verecek olan, bedenimin evrenin onun için sakladığı sonun sonsuzla buluştuğu o son– dayanılmaz hazzın bu paradoksal sonunda, ondan bana bir şey aktığını ve bir daha asla aynı olmayacağımı hissettiğimi hatırlıyorum.

86
Justine

Uyuyakalmışım. Saatlerce. Kim bilir neden. Belki beslenmemem gerekirken kan emdiğim için. Gözlerimi açtığım an onun burada olmadığını biliyordum. Yine de laboratuvarı kontrol ettim. Mia'yla Caleb de gitmişti. Yukarı koştum.

Ev sessizdi ama Olek çalışma odasında okuyordu. Lamba yanıyordu; duvardaki televizyonda, sesi kısık bir kriket maçı oynuyordu.

"Nerede o?" dedim.

"Ah, uyandın demek," dedi. "Çok fazla uyudum kızım."

"Nerede o?"

Duraksadı; hâlâ gülümsüyordu ama benim konuşma biçimimden rahatsız olduğu belliydi. Onun kaç yaşında olduğunu merak ettim. Binlerce yıl sonra adabın benim için önemli olup olmayacağını merak ettim. Geleceği her düşünüşümde bir uçurumdan karanlığa atlıyor gibiydim.

"Talulla'yla," dedi. "Onlar..." Güldü. "Dışarı çıktılar."

"Nereye?"

"Korkarım bilmiyorum. Ama sağlığı oldukça yerindeydi. Keşke herkes bir sakin olabilse."

"Ne demek istiyorsun? İyi miydi?"

Okuduğu kitabı kapadı ve ayağa kalktı. Sadece Pofuduk'tan

korktuğu için bana iyi davrandığını düşündüm. Yoksa şu ana dek kafamı koparmıştı kesin.

Pencereye gitti ve dışarı baktı. Gün doğumuna en fazla bir saat olmalıydı. Bu kadar uzun uyuduğuma inanamadım. Neredeyse tüm gece.

"Sana mevcut vaziyeti anlatayım o halde," dedi Olek. "Yaratıcın Demetriou Hanım'la kaçtı. Nereye bilmiyorum. Bu konu hakkında bir şey biliyorsan sen bana anlat. Mia'yla Caleb birkaç saat önce uyanıp benim stokumdan beslendiler ve gecenin keyfini çıkarmak için dışarı çıktılar. Birazdan dönerler. Rus âşıklar, seninle aynı endişe virüsünden hastalanmış olacaklar ki Talulla'yı aramak için koştular. Şimdi memnun musun? Sana bir içki verebilir miyim?"

"Hangi yöne gittiler?"

İç çekti. Ellerini cebine koydu. "Sağdaki ikinci yıldız, güneşe doğru," dedi. "Evimin halini ve misafirperverliğimi düşünecek olursa... Ah, neyse. Gerçekten hiçbir bir fikrim yok... Eğer işine yarayacaksa Talulla'nın penceresinden çıktıklarını gördüm. Ama onu dışında hiçbir şey bilmiyorum. Çok gençsin. Unutuyorum hep. Benim hayal bile edemeyeceğim bir dünyada yaşayacaksın. Her şey ne kadar da üzücü hale geliyor."

Kapıya gittim.

"Senin yerinde olsam çok uzağa gitmezdim kedicik," diye seslendi arkamdan. "Bir saat otuz altı dakika sonra güneş doğacak."

Ama ben koşmaya başlamıştım bile.

Nereye gideceğimi bildiğimden değil. Araba yoluna çıkıp kokusunu ya da Talulla'nınkini almaya çalıştım. Ama çoktan gitmişlerdi. Ya da henüz kokudan iz sürebilecek kadar deneyimli değildim.

Sonra dürbünlü adamı gördüm.

Yüz metre ötede, yolun kenarında, arkası bana dönük duruyordu. Silueti tanıdık geliyordu. Kafasının şekli, büyük yuvarlak omuzlar. Göbeğini gözümde canlandırabiliyordum. Koyu renk asker kıyafetleri giyiyordu. Hiç yakışmamıştı. Omzunda bir makineli tüfek asılıydı; her iki yanında da tabanca kılıfı vardı. Görebildiğim kadarıyla yalnızdı. Ama gördüklerim bir şey ifade etmiyordu. Eminim başkaları da vardı.

Eve dönüp Olek'e haber vermek birkaç saniyemi alırdı. Ama Olek de işin içinde olabilirdi. O iş her ne ise. Bu her ne ise.

Her ne ise iyi bir şey olmadığı kesindi.

Öldürme. Konuştur onu. Yanında kaç kişi var öğren, nerede olduklarını öğren.

Aman Tanrım. Pofuduk, umarım iyisindir...

Sessizlik sanki bedenimden yayılan bir güçtü. Ağaçların etrafından ses çıkarmadan dolanmak çok kolaydı. Benim yapabileceklerim ve onun insan oluşu arasında ciddi bir uçurum vardı ve bu beni her şeye rağmen keyiflendiriyordu. Sadece insan. İnsanlar. Pofuduk bu kelimeyi ben de insan değilmişim gibi kullanırdı. Espri olsun diye. Artık esprisi kalmamıştı. Karanlık etrafımda gerildi. Gerildi çünkü vaktimizin kalmadığını anladı.

Silahlı adama paralel çizdim. Sanki orman ona benim yaklaştığımı haber vermeye can atıyordu ama bunu yapmanın yasak olduğunu biliyordu. Tek sıçrayışla ona ulaşacaktım. Bir film sahnesi olsa nasıl olur hayal edebiliyordum. Sahneyi yolun öbür tarafından çekerlerdi: Onu profilden, gece görüşlü dürbünüyle bakarken, arkasında ormanın karanlığı, beni ise birden atlayıp sessizliği bozarken. Sonra temas.

Eğildiğimde dizlerimde bunu hissettim. Aramızdaki mesafenin nasıl yok olacağını hissettim. Parmaklarımı esnettim.

O an dürbünlerini indirdi ve burnunun üzerindeki pansumanı gördüm.

Bangkok Sofitel'in lobisindeki adam.

Eğer zihnim geriye gidip bağlantı kurmaya, kim olduğunu, burada ne yaptığını, beni neden takip ettiğini hatta takip edip etmediğini anlamaya çalışmasaydı, tereddüt etmeseydim belki durum farklı olabilirdi. Belki. Bilemiyorum.

Tek bildiğim onu tanıdığımda dikeldim.

Bu da beraberinde yarım düzine tahta mermi getirdi. Kalbim yerine karnıma saplanan.

87
Talulla

Gözlerimi açtığımda, yıldızlar soluk ve farklıydı. Çok zaman geçmişti. Uyuyordu ama onu sarstığımda uyandı. Bir an nerede, hangi zamanda, kiminle olduğunu anlamadığı karanlıktan geçerek yavaş yavaş neler olduğunu hatırlayışını izledim. Üç, dört, beş göz kırpış ve son saatleri patlamalarla hatırladı. Uyumamalıydı diye düşündüm. Bu, normal değil.

Konuştuğumda kendi sesim yabancı geldi. Kulaklarım tıkalı gibiydi. "Geç oldu. Biz... Geri dönmelisin."

Giyinirkenki yumuşak aşınmalar. Vücuduma minnettardım; ölümlü eşsizliğine, parmak izime, dudaklarıma, meme uçlarıma, kirpiklerime. Boşluğun lütfu bu diye düşündüm, geri döndüğünde ölümlü, kanlı canlı olmanın ne kadar iyi hissettireceği bilgisi. Konuşmadık. Kendi şaşkınlığıyla meşguldü. Ancak üç-dört kez daha yapsak, nasıl olduğunu konuşabilecektik. Bilincimin asılı kalan hayaleti normalliğe geri dönmek için yalvarıyordu. Hiçbir şeyin değişmediğine inanmak istiyordu. Espri yapmak istiyordu. *Değdi mi yani beklediğine? Önceden prova yapmadığına emin misin?* Espriler için, usulca dile dökmek için vakit olacaktı. Şu an değil. Şimdi sadece saf karanlık, yeni gerçeklik, değişen dünya vardı. Her şeye vakit olacaktı. Vakit vardı.

Ve korku. Sanki kulağıma yanıldığımı fısıldayan bir virüs.

Onun benden farklı hissettiği korkusu.

Tepeden inerken yığıldı. Dizlerinin bağı çözülüverdi. Hemen, doğal olmayan, titrek bir hızla ayağa kalktı.

"İyi misin?" dedim.

Gülümsedi. Elimi tuttu ve beni yavaşça kendine çekti. Sarıldı. Tuttu. Niye ağladığımı bilmiyorum. Ama kalbim orta yerinden kırılmış gibiydi. Zihin kapılarım tekrar açıldı. Tüm kasvetli sorular kafama üşüşebilirdi. Ama bunu yapmadılar. Oldukları yerde şaşkın biçimde durup kolektif anlamsızlıklarını anladılar. Sanki öldürmeye geldikleri canavar çoktan ölmüştü.

"Hadi ama," dedi. "Yola devam." Saatin geç olmasından rahatsız olanın ben olması kalbimdeki kırığı deşti. Bir süre ona istediğimi yaptırabileceğimi ama bunun sonsuza dek sürmeyeceğini anladım. Ondaki sadelik ve sakinliği sonunda kaybetmekten endişe ettim.

Gerçek dünya kademe kademe geri geldi. Çimene basan ayaklarımızın sesi, ağaçların azalan ısısı, ağustosböcekleri, bir yarasanın kanatları. (Bilincimin asılı kalan hayaleti 'Haha! Yarasa işte' diye alay ediyordu.) Hâlâ konuşmamıştı. Aklında dev bir aritmetik problemi çözüyor gibiydi. Bir şey yapmasına gerek yoktu oysa. Her şey yerli yerine oturacaktı.

Arabayı ben sürmeliyim diye düşünüyordum ama direksiyona o geçti. Zaten yolu hatırlamıyordum; o da trans halindeyken bana yolu tarif edemezdi. Arabanın içi güzel kokuyordu, yeni deri ve halı kokusu. Devamlılık diyordu, insanların hayatı kolaylaştırma kararlılığını anlatıyordu. Bu düşünce kalbimdeki kırığı yine deşti. Bunun ne kadar zamandır sürdüğünü ve 'insan' kelimesinin artık benden uzak olduğunu düşünmek. O kelime artık bana ait değildi. Kontaktaki anahtar, çalışan motor, yolu ve çimenleri aydınlatan far... Bu küçük detaylarda bir hüzün vardı.

88

Justine

Kuş sesi ve kan kokusuyla uyandım. Bir an dünyanın ters döndüğünü sandım sonra birinin beni omzuna attığını fark ettim. Gözlerimi açtığımda sadece görüşüm değil tüm duyularım odaklandı. Güneş yakında doğacaktı. Kana bulanmış toprağın üzerinde duran her kimse onun sırtını ve bacaklarını görüyordum. Orada kopmuş bir insan kolu vardı. Asker kıyafetleri. *Militi Christi.* Kafamı (güçlükle) kaldırdım ve etrafa baktım. Vücutlar ve uzuvlar. İlk bakışta kaç kişi söylemek zor. En azından altı olmalı.

"Yere bırakın beni," dedim.

"Uyandı," dedi Caleb.

"Yürüyebilirim. Cidden. İndirin."

Mia öne eğildi ve ben de yere indim.

"Acele etmeliyiz," dedi. "Yürüyebileceğinden emin misin?"

"Onu bulmalıyız," dedim. "Dışarıda bir yerlerde."

"Vakit yok," dedi Mia. Olan bitenin etkisi altındaydı. Mavi gözlerinin altında pembelikler vardı. İlk mermiler vücuduma girdiği saniyelerde, *hâlâ aptalsın be kızım,* diye düşünmüştüm. Bir anda her yerden mermi yağmaya başlamış gibiydi. Bir çeşit rüyaya dalmıştım. Farkına bile varmadan iki tanesini öldürdüm. Detayları beliren bir karmaşa. Tırnaklarımla

bir herifin boğazını delmem. Kadının birinin haç kolyesinin havada uçuşu. Caleb'in siktirin gidin diyen sesi. Mia'nın kırdığı boynun sesi. Bir adamın kafasının ıslak bir sesle kopuşu, soluk ellerinin adamın saçlarını kavrayışı. Mermiler deli gibi acıtıyordu. Karnımda bir sürü küçük patlama, üç-dört tane de bacağımda. Sol koluma bir sürgünün ateş gibi girişi. Bedenimdeki tahtaların yarattığı canlı canlı mezara konma hissi.

"Dikkat," dedi Mia, birkaç adım atıp tökezleyince. "*Dikkat.*"

"Dürbünlü adam," dedim. "Yakaladık mı?"

"Arabaya bindi," dedi Caleb. "Onu takip edelim demiştim."

"Bizi biliyorlarsa Remshi'nin de nerede olduğunu biliyorlar demektir. Onu orada yalnız bırakamayız!"

"Vakit yok," dedi Mia. "Dakikalar var. Ya şimdi içeri gireriz ya da ölürüz. Ölmeye de niyetim yok."

Haklıydı. Güneş yakındı. Bir ses duvarı gibi yükseldiğini hissediyordum. Bedenim yer altına gir diye haykırıyordu. Tüm hücrelerim, moleküllerim ya da her ne ise o milyarlarca minik yaratık beni itekliyordu.

"Onu bulurlarsa öldürürler," dedim. "Hem bu halde..." Ama faydası yok. Mia çoktan uzaklaşmıştı. Caleb kolumdan çekiştiriyordu. Soluk tenli elleri kanla kaplıydı. Güneş çok yakındı.

"Hadi," dedi Caleb, beni neredeyse yere düşürecek kadar hızla çekerek. "Neden ağlıyorsun?"

Her adımla daha da hızlanıyordum. Yaralarım hızla iyileşmeye çalışıyordu. Her şeye rağmen uyandığımda tek bir çizik bile olmayacak olması garip bir keyif veriyordu. Tek bir çizik bile olmayacaktı ve şu koca dünyada sevdiğim tek insan belki de gitmiş olacaktı.

89
Talulla

Araba freniyle uyandım.

Uyuduğumu hatırlamıyordum.

Onu ileride bir şeye bakarken gördüm. Bir adam. Kat kat yırtık pırtık giysiler içinde yaşlı bir adam. Yolun kenarında değneğine yaslanmış duruyor, tam farların aydınlattığı en uç noktada.

"Ne oldu?" dedim.

Cevap vermedi ama birden heyecanlandığını hissettim. Koyu tenli, kirli sakallı yaşlı adamın gözlerinden biri kan çanağına dönmüştü. Ağırlığını sağlam ayağına verdi ve değneği bir şeyi işaret eder gibi kaldırdı. Gülüyordu. Acaba otostop mu çekiyor, ne oluyor diye düşündüm.

Ama değneği indirdi, döndü ve karanlığa doğru yol aldı.

"Nedir bu?" diye sordum.

"O kötürüm," dedi ve güldü.

"Ne?"

Elleri direksiyonda gülümsüyordu, camdan dışarı bakıyordu. Yorgunlukla parlıyordu.

"Ne dedin sen?"

Başka bir arabanın farları gözüktü. Yol iki arabanın geçmesine ancak yetiyordu. Kara camlı bir Land Rover cip.

Kıpırdamamıştı. Land Rover'a bakmamıştı. Hatta belki de

fark etmemişti bile, oysa cip yanımızdan geçerken neredeyse sıyırıyordu. Remshi bir tür boş keyifle bakmıyordu.

"Hey," dedim elimi kolunun üzerine koyarak. "İyi misin sen?"

Ama o sadece arabayı vitese taktı ve öne doğru ilerletti. Yaşlı adamın durduğu noktaya geldik. Sola doğru dar bir yol uzanıyordu. Yaşlı adamın işaret ettiği yol.

"Geri dönüş yolu mu bu?" diye sordum. Kalbimdeki kırık yine canımı yakmaya başladı. Ne olduğunu bilmediğim bir şeyden korkuyordum. "Bu mu yol?" Gökyüzü artık kapkara değildi.

"Olabilir," dedi. "Evet, öyle olmalı."

Yol birkaç yüz metre, ne olduğunu bilmediğim ağaçların arasından kıvrılarak gitti, sonra da arabanın sığamayacağı kadar dar bir kum yola dönüştü.

"Geri dönüş yolu değil bu," dedim. Hem çok yakındık hem de aramızda kilometreler vardı.

"Sorun değil," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Kapıyı açtığı an okyanus kokusunu aldım. Sadece koku da değil. Cüssesini, derinliğini ve karanlığını da hissettim. Ağırlığını. Tüm bunları içine alabilecek kadar geniş, paslı bir kutu hayal ettim. Kim bilir ne kadar büyük olmalıydı. Yukarı tırmanıp kenardan bakmak ne kadar dehşet verici olmalıydı. İçindeki milyarlarca balık, köpek balıkları, enkazlar. Cloquet'nin bedeninin kapladığı minik yer.

"Yolunda gitmeyen bir şey var," dedim. "Delilik bu. Baksana gökyüzüne." Ellerim, bileklerim, bacaklarım hummalı bir yorgunluk içindeydi. Bizi yöneten o görünmez koreograf gitti sanmıştım. Ama gitmemişti.

"Geri dönmeliyiz," dedim. "Hemen."

Ama o ilerlemeye başlamıştı bile.

"Bekle. Bekle! Siktir."

Peşinden gittim. Kum yolu takip ederek çimenli bir zemine, sonra da kum tepelerinden geçerek kumsala vardı. Devasa ve boş bir amfitiyatroya girmiş gibiydik. Alacakaranlıkta okyanus kapkaraydı ama dalgaların sahile her vuruşunda soluk renkli köpük parlıyordu.

Ayakkabılarını çıkardı. Ayak parmakları kuma değince gülümsedi. "Şahane," dedi. "İnsan bu tip şeylerin ne kadar şahane olduğunu unutuyor."

Karanlık suya baktım. Ufuk aydınlıktı.

"Biraz yürüyelim," dedi. Kumsalın dev atmosferinde sesi ufacıktı.

"Niye böyle yapıyorsun?" diye sordum ama cevabını bildiğimi sanıyordum. Her adımda üzerimden görünmez ağırlıklar düşüyordu. Hepsinden kurtulduğumdaki hafiflik dayanılmaz olacaktı. *Dayanılmaz.* Jake'in günlüklerinden birinde şöyle yazıyordu: *'Dayanılmaz' sözcüğü sizi yalancı çıkarır – tabii eğer arkasından intihar gelmiyorsa.*

"Rüyamda burayı görüyordum," dedi biraz yürüdükten sonra. Dalgaların sesi ritmik, iyi niyetli bir yok oluş gibiydi. Her biri bir şeyleri alıp götürüyordu. Merhametin tekrar eden, acı verici hareketleri. "Burada biriyleydim."

Esinti saçlarını azıcık geriye itti. Gözleri kocaman ve parlaktı.

"Ben de," dedim ama bunu söylerken yenilgiye uğradığımı düşünüyordum.

"Bir yerde sadece ölülerin rüyalarını anladığını okumuştum," dedi.

"Yaşlı adama ne demiştin? Niye kötürüm dedin?"

Kafasını salladı, yine gülümsüyordu. Keyifli bir inanamama. Kendisine. Bu kadar bariz bir şeyi nasıl anlamadığına inanamıyordu. "'İlk düşüncem, her kelimesi yalan oldu'," diye okumaya başladı:

O gri, şeytan gözlü kötürümün
Yalanı işe yarıyor mu diye dikkatle
Bakıyor bana ve güç tutuyor ağzını
Bastırmak için neşesini, büzüyor kenarını
Yakında bir kurban daha kazandım diye

"Biliyorum," dedim. Üzerimden bir ağırlık daha gitti. Bir yenilgi daha. "Childe Roland şiirinden. Olek'te yeni okudum."

Başını salladı. Tekrar gülümsedi. Şaşırmamıştı. Doğuya baktım. Hava aydınlanıyordu.

"'*Yine de sorgusuzca*'," *diye devam etti:*

Döndüm gösterdiği yere: ne gurur
Ne de sonunda canlanan umut fark etti
Olası bir sonun mutluluğunu.

Ama tabii..."

Yine dizlerinin bağı çözüldü. Kalkmasına yardım ettim. Ondan bana akan şeyin ılıklığını kasıklarımın içinde hissediyordum. Acaba yine hamile mi kaldım diye düşündüm. Sanki zamansız bir kayıp yaşamış gibi içim kederle doldu.

"Teşekkürler," dedi. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Lütfen geri dönelim. *Lütfen.*"

"Şöyle diyecektim: Ama tabii yalan değil aslında, değil mi? Çünkü yaşlı adam gerçekten de yolu gösteriyor. Gösterdiği yol gerçekten de Kara Kule'ye gidiyor."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Rüyamda," dedi, "bu kumsalı hep tam güneş batımmdan sonraki alacakaranlık olarak gördüm. Sen de öyle görmedin mi?"

Cevap vermek istemedim. Verdiğim her cevap, ağzımdan

çıkan her kelime yumuşak ağırlıklardan birinin daha düşmesine sebep olacaktı. İğrenerek kendimi zorladım, "Evet," dedim.

"Ama o yanlış alacakaranlıktı, değil mi? İnsan iki tane olduğunu unutuyor. İnsan bariz şeyleri hep unutuyor."

Yirmi adım sonra kum tepelerinin yerini koyu bir kaya aldı. Etrafına soğuk hava yayıyordu. Açıkta kalan ve ağırlıklarını kaybeden her yerime dokunuyordu. Ve orada tabii ki küçük kayık duruyordu. Kasvetli deja-vu'ya bir detay daha eklendi.

Yanına gitti ve yosunları temizlemeye başladı.

"Bunu yapmana gerek yok," diye tekrarladım. Söyledikçe kendini yalanlayan bir ifade.

Kayığı temizlemeye devam etti.

"Sen o değilsin," dedi. "Yani tam olarak değil. Ama sen, ona dönüşün çağrısısın. Mesajında yanlış anladığım kısım buydu. Bana, *sen de bana geleceksin*, demişti. Önemli kısım buydu. Ölüler bize dönemez. Sadece biz onlara gidebiliriz."

Birden sakinliği beni kızdırdı. "Bu çok aptalca," dedim. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bu sadece... Ne yani bir rüya gördüysen? Ne olmuş? Rüyalar... Siktir."

"Rüyalar gösterip de vermez," dedi. "Söz verir verir sonra da iş üstündeyken bırakıverir. Bunu bana bir keresinde bir dost söylemişti. Haklıymış."

"E yapma o zaman."

"Beni dinle," dedi. "Justine'e..." Ama ismini söylerken sesi titredi. "Justine'e Las Rosas'taki kütüphanede yerde açık duran Browning'in *Toplu Eserleri* kitabını bulacağını söyle. Hangi şiirin olduğu sayfa açıkmış sana söylesin." Başını salladı. Tekrar güldü. Geç fark ettiği başka bir şey daha. "Caleb'e uçakta Browning'in *Erkekler ve Kadınlar* kitabında hangi şiiri okuduğunu sor."

"Bunların bir anlamı yok," dedim. "Rasgele şeylere mana

vermeye çalışıyoruz. Biz yazıyoruz bunu."

"Ona Big Sur'deki evi Mia'yla Caleb'e verdiğimi söyle. Onun da olsun. Birbirlerine iyi gelirler. Bir aileye ihtiyacı var. Onların da."

"Neden böyle *yapıyorsun*?"

Kayığı düzlüğe çekti. Kürekler oturma yerine bağlıydı. Büyük kaygan bir ip vardı. Doğuya doğru baktı. Güneşin çıkmasına ne kadar var bilemiyordum. Ama epey az kalmış olmalıydı. Yirmi dakika? Yarım saat? Olek'in evine varabilirdik. Bunu başarabilirdik.

"Justine beni senden uzak tutmaya çalıştı," dedi, "çünkü sana yaklaşırsam hastalanacağımı düşünüyordu. Beni bırakırken bile onun peşinden gideceğimi hissediyordu." Bu gerçeğin keyfini yaşamak için bir an durakladı. İçini ısıtıyordu. Yorgun olmayan bir gülümseme. "Çünkü onu sevdiğimi biliyor. Çok şükür bunu biliyor." Titreyen ellerine baktı. "Ama sorun sen değildin. Ben zaten hastaydım."

"Olek seni iyileştirir," dedin. "Daha dün baygın yatıyordun, şimdi ayaktasın."

İpi çözmeye başladı. "Vali ona bir söz vermemi istemişti," dedi. "Elimden geldiği kadar uzun yaşayacağıma söz vermiştim. Bu sözü tutmuş olmam ne garip! Bunu başarabileceğimi hayal etmiyordum. Ve işte şimdi karşımdasın, bana mesajı. Sözümü tuttuğumu söylüyor bana."

Kayığı denize indirmesi kolay olmadı. Ancak üçüncü denemede becerdi. Orada çaresiz bir şekilde onu izliyordum.

"Yaratıcım ölmeden önce bana ne dedi biliyor musun? 'Burayı rüyalarımda gördüm. Geldiğim için içim rahat' demişti. Rüyalarımda burayı gördüğümde, ne olduğunu anlamadığım derin bir şeyi bildiğim hissine kapılıyordum. Artık ne olduğunu biliyorum."

"Lütfen gitme."

İpi bıraktı. Yanıma geldi, ellerimi tuttu. Kanı kaynıyordu. "Talulla," dedi. "Ne güzel bir isim. Yanımda olduğun için çok mutluyum."

"Öbür dünyada seni beklediğini düşündüğün için gidiyorsun. Peki ya beklemiyorsa? Ya ne senin ne de başkası için bir öbür dünyada bir şey yoksa? Ya öbür dünya yoksa?" Ama Olek daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini nasıl bildiğimi düşündüm. Kafamda canlanan görüntüler, bebek, taş tablet, deliğe akan kan. Dünya ya da uzay ya da zaman olmayan bir karanlığa akan kan. Bunun beni ne kadar öfkelendirdiğini hatırladım. Çünkü bir şey kanıtlamıyordu. Tabii ki bir şey kanıtlamıyordu. Sadece hayal gücümüzün bazı alışkanlıkları vardı. Sadece belli şeylere eğilimimiz vardı. Bu konuyu aydınlatacak bir Jungcu bulmalıydık. Kahrolası bir *yapısalcı*. Tanrı – tanrılar ve peri masalları sadece eğilimlerimizi ve arzularımızı ifade ediyordu. Tüm bu boktan karmaşanın bir tesadüften öte bir şey olduğuna inanma arzusunu. Bir anlam arzusunu.

"Elinde bir şey yok," dedim. "Sadece rüyalar ve tesadüfler. Sanki bir... Bir tasarı varmış gibi gözüküyor; sanki boktan bir film ya da kahrolası bir *kitabın* içindeymişiz gibi."

"Çok üzgünün. Çok çok üzgünüm," dedi ve gülümsedi. "Ruhum tükendi."

Kayıkta ona yardım etmeyecektim. Ama suyun kıyısında tökezledi. Sanırım ağlayıp, debelenip, kayığı iteklerken çok gülünç gözükmüş olmalıyım. Yine de su dizimize gelene kadar onunla gittim. Her şeye rağmen okyanusun taze kokusu bir tarafımı heyecanlandırıyordu. Devasa gökyüzü ve terk edilmiş kumsal. *Acaba hiç yetindim mi,* diye düşündüm. Dünyayla, olanlarla. Yakınımdaki insanlarla. Et ve kanın saf ılıklığıyla. İki türden de. Walker'ı ne kadar kırdığımı düşündüm. Jake'in ölmüş olmasının ne kadar korkunç olduğunu düşündüm. Cloquet, Trish, Fergus. Bir daha geri dönmeye-

ceklerdi. Ölüler bize gelemez. Sadece biz onlara gidebiliriz. *Hayat budur,* diye düşündüm neden sonra. Ölülere gitmemeyi tercih etmek.

"Bu çok yanlış," dedim. "Aptalca ve yanlış." İkimizin suda, iyimser kayığın yanında, güneşin çıkacağı sinyallerini veren ufukta öyle durmamız da aptalcaydı. Yeni bir gün doğacak, hayat devam edecek, siktiğimin dünyası dönecekti. Ama o güldü ve ellerimi tekrar tuttu. "Hayat korkunç ipuçları verir. Buna Kandırılma diyoruz. İçtiğimizde..." Yukarı baktı. Yıldızlar artık gözükmüyordu. "İçtiğimizde binlercesini görürüz, tesadüfler ya da bağlantılar. İnsanlar da görür. Ortak lanetimiz budur işte. Bu tip şeylerin bizi rahat bırakmaması. Rüyalar değil sadece. Rüyalar değil. Güzellik bu. Mecaz. Aşk. Daha çok aşk. Aşk, hayatın ısrarla verdiği ipucudur. En büyük kandırılma." Yükselen ışığa doğru baktı. "Bilmemekten yoruldum diyecektim," dedi. "Ama bu doğru değil. Bundan daha da iyi. Öğrenmeye hazırım. Bu da kötü bir şey olamaz, değil mi ya? Öğrenmeye hazır olmak? Hadi ama, lütfen ağlama."

Ama ağlıyordum. Sadece onun için değil. Kendim için, her şeyi darmadağın ettiğim için. Harcadıklarım ve kaybettiklerim için. Ve pek tabii öğrenmeye hazır olmadığın ve hiçbir zaman hazır olamayacağımı düşündüğüm için.

"Ölmeden önce hayatın film şeridi gibi gözlerinin önünden geçer derler," dedi. "Benimki esaslı bir film şeridi olacak. Muhtemelen beni öldürecek." Bana baktı; gülümsüyor, gülmemi bekliyordu. Çünkü kurabileceğimiz zıtlıkların sonu yoktur; yer açabileceğimiz komedilerin sonu yoktur. Ben de bir çeşit acıyla güldüm.

"Öp beni," dedi. "Son bir kez. Uğur getirsin diye."

Öptüm. Uzun sürsün istedim. Ama sonunda bitti. Âşık olursunuz, kaybedersiniz. İşin doğası budur.

Kayığa bindi ve kürekleri suya daldırdı. Bir an dengesini kaybeder gibi oldu. Düzeldi ve güldü. "Bunu yapmayalı yüz yıl olmuştur," dedi.

Birbirimize baktık. Ondan içime akan şey kanımı karıncalandırıyordu.

"Git artık," dedi. "Kalma sakın."

Gitmedim. Uzaklaşmasını, küreklerle bir ritme girmesini izledim. On. Yirmi. Otuz. Karaya döndüm. Kotum ve botlarım sırılsıklamdı. Gözlerim yanıyor, göğsüm acıyordu. Son ağırlıklar da üzerimden düştü. Birkaç dakika sırtım okyanusa dönük durdum. Parlayan kuma baktım.

Sonra döndüm.

Tahmin ettiğimden de uzakta olduğunu gördüm. Birkaç saniye geçti sanmıştım ama kayığı artık kibrit kutusu büyüklüğündeydi.

Bu mesafeden anlamak zordu ama sanki ayakta durmuş, ufka bakıyordu. Veda etmediğimi düşündüm. 'Veda' kelimesini düşünmek bile yine gözyaşlarına boğulmama sebep oldu. Kendime sarıldım.

Ve izledim.

Birkaç saniyesi vardı. Belki bir dakika. Derin kırmızı ve turuncu ışık, tüy gibi bulutlar, cıva rengi su, arada mavi, pembe ve şeftali rengi noktalar. Sadece güzel değil muhteşemdi. Evrenin ne derecede kayıtsız olduğuna dair bir ifadeydi. Bildiğimiz her şeye, cinayetlere ve şiirlere, rüyalara ve tezahürlere, sıkıntılara ve aşkımıza sebep olan o ruhsuz aritmetik.

Sanırım suyun üzerinde yükselen ilk ışık huzmesini görmüş olmalı. Sanırım gülerek bağırdı. "Çok güzel," demiş olmalı.

Kayık inip çıktı ve onu gördüm. Etrafı morlaşan bir alev, bir parlaklık ve sonra gitti.

90

BMW'ye geri döndüğümde burnu pansumanlı bir Kardinal Salvatore di Campanetti beni bekliyordu. Elinde bir tabanca vardı. "Eski günlerde sadece kurdun kafası gerekirdi," dedi. "Işığın Askerleri için onur meselesiydi. DOKET'teki dinsizler bile bu geleneği devam ettirmeye çalıştı. Ama bu günlerde o kadar titiz değiliz."

Kanım zangırdadı. Ağzımda mide bulandırıcı bir tat ve kafamda dönen bir makine.

Gümüş.

Mermiler.

Kaçacak yer yok. Yok. Şimdi. Çocuklarımın gerçekliği içimde patladı. Tüm hayatım bu âna doğru aktı ve acaba bir yolu, bir yolu...

Sonra Kardinal tabancayı kaldırdı ve beni göğsümden vurdu.

Daha önce hiç vurulmamıştım. At tekmelemesi böyle bir şey olmalıydı. Düştüğümü hissettim. Yan aynaya tutunup ayakta kalmaya çalıştım. Göğsümdeki ağrı sıcak ve yıkıcıydı. Ciğerlerimi ve kafamı dolduran bembeyaz bir ışık gibiydi. Kaç dakikam vardı acaba? Saniyeler mi? Gözlerimi kapattığımı fark etmemiştim ve açtığımda tanımadığım o ağaçlara belirginleşti. Jake ölürken onu kollarımda tuttuğum zamanı hatırlıyordum. Ne kadar sürmüştü? İçinde hissetmiştim; gümüşün damarlarında, sinirlerinde, dokularında ilerlediğini.

Gümüşün keyfini, vücudumda özgürce istediğini yapmasını hissettim. Blok blok elektriği giden bir şehir gibi. Beş saniye? On? Bir dakika mı yoksa? Aynı zamanda (Tanrı ölü, ironi ise hâlâ capcanlı olduğuna göre) deminki büyük laflarımın çöpe gittiğini düşünüyordum. Hani öğrenmeye hazır olmayışımı. Öğrenmeye hazır olmanıza gerek yoktur; sizi beklemez. Sizi bulur. Remshi'nin öbür dünya yolunda arkasına bakıp beni görünce yaşayacağı şaşkınlığı da düşündüm. Ve tabii eğer haklıysa, Vali de orada olacaktı. Jake de. Annem de. Garip bir topluluk, utangaç tanıştırmalar. Ne saçma! İçimde dans eden ışık güldü.

İkinci bir at tekmesi. Karnımda. Bununla beraber yan aynayı tutan elim kaydı ve kademe kademe yere çöktüm. Bacaklarımın altındaki çalı çırpıyı hissediyordum, minik ama kendine has bir sinir bozuculuğu vardı. Zoë'yle Lorcan'ı düşünüyordum. Beni unutacak kadar küçük olmaları çok iyiydi. Walker onları terk etmezdi. Maddy de öyle. İyi olacaklardı.

Sonra hissettim.

Ölümün bu festival içinde kafasını kaldırdığını ve Hayatın bir medcezir dalgası gibi geldiğini.

Ölüm tekrar hesap yapmaya, anlamaya, sindirmeye çalışıyordu.

Geri dönüş.

Dev su, sağır edici bir toslamayla dev ateşe çarpıyordu.

Ve su her zaman kazanır.

Ondan içime bir şey aktı.

Anlamadım.

Ve elbette anladım. Bir daha asla eskisi gibi olmayacağımı biliyordum. Ama ne açıdan değiştiğimi anlamamıştım. Çok sessizdi. Orada ne kadar çömeldiğimi bilmiyorum. Toz toprağa bakıyordum. Güneşin artan sıcaklığını hissediyordum.

Öğlene ne kadar boğucu bir sıcak olacağının sinyallerini veriyordu. BMW'nin klimasından yumuşak sesler geliyordu. Kafamı kaldırdım. Dizlerimin üstünde durdum. Bir ayağımı altıma aldım. Kalktım.

Kardinal, en basitinden ifade edecek olursak şaşırmıştı. Suratındaki tüm kontrol kaybolmuştu. Ona doğru bir adım attım. Eğer uzanacak ve tabancasını alacak olsam bana karşı çıkamazdı. Tabancasını alıp ona doğrultup tetiğini çekebilirdim.

Ama bunu yapmayacağımı biliyordum. Bağışlamakla alakası yok. İğrenmiş bir yorgunluk. Dünyanın sonsuz etki tepki çarkı, neden ve sonuç, Jake'in nefret ettiği öyleyse böyle'ler. Küçük kayık, doğan güneş ve alevler beni tüketmişti. Yorgundum. Eve gitmek istiyordum.

Cipe bindim ve kontağı çevirdim.

Ne kadar garip bir durumda olursan ol, evren fizik kurallarını değiştirmediği için komik bir şekilde arabayı dar yolda geri çevirmeye başladım. Kardinal tüm bunları ağzı hâlâ aptalca açık, bir elinde tabanca izliyordu. Jake'in camı indirip, "Tanrım, beni niye bıraktın?" diye dalga geçeceğini hayal ettim.

Onu bile yapmaya halim yoktu.

91

Olek'in evini üç denemede bulabildim. Elinde makineli tüfek olan Grishma bahçenin ucunda beni kolaçan ediyordu. Motoru kapatıp aşağı indiğimde ağustosböcekleri birkaç saniyeliğine sustu ve sonra yeniden başladı.

"Ah," dedi Grishma. "Ah. Evet. İyi. Hadi gel. Gel lütfen."

Aşağı inerken bana saldırının detaylarını verdi. Kardinal hariç tüm *Militi Christi* timi ölmüştü. Olek (şu an en güvenlikli odada kilitliydi, tahminimce kaçış tünelleri, silahları vardı, onun yaşına her türlü acil durumu düşünmeden gelemezdiniz) yine de güvenlik takımını aramıştı. Grishma'ya göre yakında burada olacaklardı. Diğerleri hayattaydı ve uyuyordu. Caleb, Mia ve Justine kanlar içindeydi. Natasha laboratuvarda bir yorganın üzerindeydi. Konstantinov ise onun yanında duvara yaslanır vaziyette uyuyakalmıştı. Elinde bir tabanca vardı.

"Bay Konstantinov size bekçilik ediyor," dedi Grishma. Konstantinov'a, yorgun veledine gururla bakan bir anne gibi baktı. "Ama bu imkânsızlaştı. Son günlerde neredeyse hiç uyumadı."

Ben de hiç uyumamış gibi hissediyordum.

"Ayrıca," dedi Grishma yukarı çıkarken, "görmek isteyeceğinizi düşündüğüm bir şey daha var."

Tek istediğim sıcak bir duş alıp buradan gitmekti ama yine de onun peşinden gittim.

Salondaki plazma televizyonda CNN açıktı. Gece görüntüleri. Yıkık bir depo yanıyordu. Asker kıyafetleri içinde silahlı figürler.

"Tüm kanallar bunu gösteriyor," dedi Grishma, bana bir Macallan doldururken. "Yeni bir gelişme. Sıcak gündem." Sesi açtı. Altyazıları takip etmeye başladım: *FLAŞ: CHICAGO- KURTADAM İNİNE MİLİTİ CHRİSTİ SALDIRISI... CUMHURİYETÇİ SENATÖR 'İNKÂR ZAMANI SONA ERDİ' DEDİ... GÖRÜŞLERİNİZ İÇİN TWITTER...*

Görüntüler el kamerasıyla çekilmişti ama profesyoneldi. Bu elinde iPhone'u olan şaşkın bir tanık değildi. Bu görüntüler önceden planlanmıştı.

"... saldırının açık bir küresel hareketin başlangıcı olduğunu söyledi," diyordu bir dış ses. "Takım lideri Martin Scholes bana bunları aktardı."

Sonra ekranda otuzlu yaşlarında, koyu renk saçlı, asker kıyafetli, yüzü kamuflaj boyası ve terle karman çorman olmuş bir adam belirdi. Derin derin soluyordu. Kendinden geçmişe benziyordu. "Buraya bunun için geldik," dedi. "Bu bizim..." Arkasından geçen başka bir asker sırtını sıvazlayıp, "*Gloria Patri! Et Filio! Et Spiritui Sancto!*" diye bağırdı. Bir tezahürat tutturdular sonra çakmaya çalışıp beceremediler. "Böldüğümüz için kusura bakmayın," dedi Scholes sırıtarak. "Bu... Yani, çocuklar bunun için sıkı bir eğitimden geçti. Öyle... Bu tip bir heyecan çok normal. Konu şu ki, ortada yapılması gereken bir iş var. Kimse sorunun kendi başına çözüleceğini düşünmesin. Durum daha da kötüye gidiyor... Bu sadece Hristiyanlar için bir tehlike değil, sadece Amerikalıları ilgilendirmiyor. Tüm insan ırkı, her yerde bunun tehdidi altında. Eğer bu açık düşman değilse daha neye düşman diyebiliriz bilmiyorum."

"Son verilen rakamlara göre beş kurtinsan ve on altı insan

öldü," diye araya girdi dış ses. Görüntülerde kafası kesik iki kurtadamın cesedi vardı. Hâlâ tüten bir yığının içindeydiler ve silahlı dört *Militi Christi* onları çevrelemişti.

"Biz politik bir örgüt değiliz," dedi Scholes, tekrar ekrana geldiğinde. "Buradaki amacımız bu açık düşmanın Tanrı adına yok edilmesi. Biz..."

"Kilisede küçük çocukların tacize uğradığına dair haberlere karşı bu durumu kampanya malzemesi olarak kullandığınız iddiası hakkında ne diyorsunuz?"

"Bu çok saçma," diye araya girdi Scholes. Kamerada görünmeyen bir yerde patlama oldu ve kameraman dengesini kaybediyordu. Scholes onu tuttu. "İyi misin? Önemli bir şey yok. Sadece... Bakın, bu sadece kiliseye karşı nefretin bir örneği. Birtakım insanlar kiliseden hep nefret etmişlerdir. Kiliseyi yalancı çıkarmak ellerinden geleni yapacaklardır. İşte bakın şuna. Çekebilir misiniz?"

Biri ona süngülü bir tüfek uzattı. Süngünün ucunda bir kurtadamın kafası vardı. Bu mizansen de önceden düşünülmüş olmalıydı. Maksimum görsel etki için.

"Biz," dedi Scholes, "işte bunu yapıyoruz."

Haberler Cumhuriyetçi Senatör McGowan'ın basın toplantısına geçti. Flaşlar. Bir dolu mikrofon.

"Bu alıntı tamamen yanlış," dedi McGowan, "Silahtan fazlasına ihtiyacımız olacak dedim; daha fazla silaha ihtiyacımız olacak demedim. Yönetimde bilerek kayıtsız kalanların hâlâ inkâr ettiği bu düşmanı yenmek için silahtan ve gümüşten fazlasına ihtiyacımız olacak. İnanca ihtiyacımız olacak, somut değerlere geri dönmeliyiz. Ve herkes kalbinin derinliklerinde ne demek istediğimi biliyor..."

Sesi kapadım.

Grishma tek kelime etmemişti.

"Olek'e onunla temas halinde olacağımı söyle," dedim.

"Ama hanımefendi..."

"İstediği şey için değil. Ama başka bir anlaşmaya varabiliriz. Bana birkaç hafta daha vermesini söyle." Eğer kanımdaki şey kopyalanabiliyorsa bunu ancak o yapabilirdi. Hakkını vermek gerekirdi ki iyi bir bilim adamıydı. Kendi laboratuvar ineğimizi bulan kadar onunla yetinmeliydik. İstediği şeyi istemekten vazgeçmeyecekti. Sadece onu ikna etmem gerekecekti.

Odamdan Walker'ı aradım.

"Tanrı aşkına," dedi. "Siktir! Niye aramadın? Mesajlarına bakmadın mı?"

Hayır. Browning okumak ve vampirle yatmakta meşguldüm.

"Çocuklar..."

"Çocuklar iyi," diye tersledi. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Üzgünüm," dedim. "Bugün uçuyorum. Neredesiniz?"

Durakladı. Uzun süre. Maddy onun yanında diye düşündüm. Önemi yoktu. Daha iyiydi. Doğru olan buydu.

"Hâlâ Hırvatistan'dayız," dedi. "Kahretsin Lu. Görüntüleri izlendin mi?"

"Az önce. Çok üzgünüm."

"Kes şunu *söylemeyi*."

"Çocuklar..."

"Uyuyorlar."

"Tamam. İyi. Üzgünüm." Yine. Kendime engel olamamıştım.

"Orada neler oluyor? İyi misin sen?"

"İyiyim. Ben... İyiyim. Eve dönüyorum."

"Olek'le ne oldu? Panzehir neymiş?"

Bir an düşündüm. Bir düzine cevap.

"Astarı yüzünden pahalıya gelecek bir şey," dedim. "En azından ben ve çocuklar için."

Sessizlik. Sormadığını bildiğim onca şey.

"Bu daha başlangıç, biliyorsun değil mi?" dedi. "Onlarla mücadele etmemiz gerekecek."

"Biliyorum," dedim. "Ama mücadeleyi olduğumuz halde vereceğiz. Sen haklıydın. Geri dönüş yok artık. Hiç yoktu. Bizim için olsa bile onlar için yok. Seni havaalanından arayacağım. Lütfen endişelenme. Hiçbir konuda endişelenme. Mutlu ol istiyorum. Sen..."

Hadi ama, lütfen lütfen ağlama.

"Seni havaalanından ararım," dedim ve telefonu kapadım.

Aşağıda Grishma'dan kalem ve kâğıt istedim. Herkese bırakacak notlarım vardı.

92

Uçakta –ve ondan önce havaalanında– herkes saldırılardan bahsediyordu. Son yirmi dört saat içinde *Militi Christi* pek çok ülkede en aşağı yirmi tane kurtadam inine (bazıları bireylerin, bazıları sürülerindi) daha saldırmıştı. Tüm kanallar bunları gösteriyordu. Havaalanı VIP salonlarına elle tutulur, kolektif bir heyecan hâkimdi. Kabin ekibi bile havaya girmiş, içecekleri ulvi bir amaçla dağıtır gibiydi. Jake'in yazdıklarını düşündüm: *Her paradigma değişimi yeniliğe karşı duyulan o ahlak dışı özleme bir cevaptır.* İşte bu da bir paradigma değişimiydi. Aylar süren dedikodu ve fısıltı gazetesinden, YouTube videolarından, komplo teorilerinden, 'şarlatanlardan', dindar fanatiklerden sonra şimdi bir sürü süper güç ülke bunun doğru olduğunu kabul etmişti. İsa'nın Askerleri onları buna zorlamıştı. Dindarlar tek çare gibi gözükmeden politik gücü elde etme yarışıydı bu. "Bunu bir süredir biliyorduk," dedi BBC haberlerinde çıkan tombul bir İngiliz General. "Biliyorduk, hazırlandık, bir dizi strateji ve alet geliştirdik. Ama bariz olanın ötesindeki asıl amacımız sivil paniği ve intikam tugaylarını önlemekti. Bu tip fevri saldırıların maalesef ciddi sonuçları olabilir. Bunu fırsat bilip buradan hükümetin mesajını yinelemek istiyorum: İşi profesyonellere bırakın."

Uçak tekerlekleri kaldırıp havalanırken tüm yolcuların bilinmez bir geleceğe doğru yol aldığını düşündüm ve Olek'in dediklerini hatırladım: *Türünüz –ve bizimki– kuytudaki son*

günlerini yaşıyor. Garip bir şekilde bunu doğru olması beni rahatlattı. Savaştan kurtulan herkes bilir bunu. Hayatta kalmanın öncelik kazanması, bu yeni vahşi perspektif, tepende ölümle yaşadığın için tüm saçmalıkları ve önemsizlikleri boş vermenin getirdiği özgürlük. Dakikalar içinde bir yabancıyla ya sevişecek ya da dövüşecek olmak.

Tabii Remshi'yi de düşünüyordum. Kalıp bunu görememişti ama (bilmeden?) bana bir hediye bırakmıştı. Bu gelecek günler ve yıllarda çok değerli olacaktı. Eğer içimde gümüşe bağışıklık taşıyorsam bunu kardeşlerimize aktarmanın bir yolunu bulacaktık. Hiç şüpheniz olmasın. Çocuklarımıza. Çocuklarıma.

Peki ya geri kalanlar? Tanrılar, büyülü kurbanlıklar, rüyalar, ipuçları, tesadüfler, eşzamanlılıklar, kader, her şeyin bir anlamı, amacı, mimarisi, olay örgüsü olduğu hissi?

Bir yerlerde okuduğum bir şeyi hatırladım. *Bunlara inanmakta bir sorun yok. Sadece güvenme.*

"Hanımefendi?" dedi hostes, bana doğru eğilerek. "Size bir bardak şampanya daha verebilir miyim?" Güzeldi. Sarı saçları arkadan örülüydü; parlak yeşil gözleri, kırmızı eteğiyle aynı ton ojesi (Kızıl Vamp *değil*) vardı. Makyaj ve Dune parfümü kokuyordu. *Kurt* onun birkaç saat önce tikka samosa soslu tavuk ve meyve salatası yediğini anlamıştı. 'Evet, lütfen' diyene kadar tüm detayları zihnimde belirerek onu o an yeme isteği uyandırdı.

Bardağımı doldurduktan sonra ilerledi. Kulaklıkları taktım ve rasgele bir radyo kanalı açtım. Bir saniyelik sessizlik, sonra Dylan'ın "The Times They Are a-Changing"[1] şarkısı.

Gülmemek mümkün değildi.

Bunlara inanmakta bir sorun yok. Sadece güvenme.

Arkama yaslandım. Bu uçaktaki insanlardan herhangi bi-

1 İsmi Türkçeye "Zaman Değişiyor" olarak çevrilebilecek Bob Dylan şarkısı. –*çn*

rinin –sizden birinin– bizden birine ne zaman kurban düşeceğini merak ettim. Siz. Sizden. Biz. Bizden. Önümüzdeki günlerde bu ayrım karanlıktan çıkıp aydınlığa kavuşacaktı. Kardinal ve kutsal askerleri bu yeni savaşın öncü kuvvetiydi. Başkaları da olacaktı.

Başkaları olacaktı.

Peşimizde olduğunuzu biliyoruz.

Sizin için hazırlanacağız.

Teşekkür

Jonny Geller, Jane Gelfman, Kirsten Foster, Francis Bickmore, Jamie Byng, Jenny Todd, Vicki Rutherford, Lorraine McCann, Caten Cannon, Anna Frame, Jaz Lacey-Campbell, Andrea Joyce, Diana Coglianese, Sonny Mehta, Kim Thornton, Ruth Liebmann, Peter Mendelsund, Mandy Brett ve Jane Novak'a teşekkürlerimi sunarım. Kim Teasdale'e her zamanki gibi sevgi ve özel teşekkürler.

Glen Duncan'ın
"Son Kurtadam" üçlemesi sona eriyor...

Kurtadamlar ve vampirler arasındaki son savaş başlıyor!

Yirmi bin yaşındaki, bilinen en eski vampir Remshi, rüyalarına musallat olan Talulla'yı aramaktadır. Fakat kurtadam ve vampirleri yeryüzünden silmeye ant içmiş Hıristiyan tarikat *Militi Christi* de Talulla'nın peşindedir. Yolları tuhaf bir şekilde kesişen Remshi ve Talulla, ailelerini korumak ve türlerini felaketten kurtarmak için imkânsız bir aşk ve kadim bir kehanet içerisinde güçlerini birleştirmek zorundadırlar.

"Duncan, Gotik edebiyatın genelde eksikliğini çektiği iki konuda çok başarılı: zarif bir anlatım ve incelikli bir edebi hassasiyet."

—*Richmond Times-Dispatch*

Çeviren: Irmak Ertuna-Howison

ithaki
www.ithaki.com.tr
facebook.com/ithakiyayin
twitter.com/ithakiyayinlari
30 TL
İnternet Satış:
www.iknokta.com